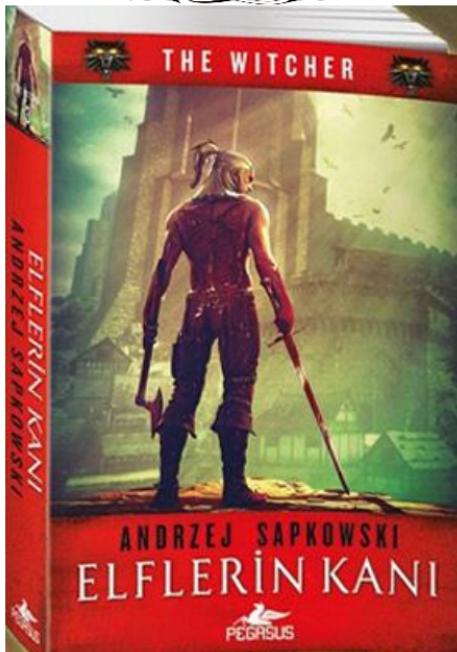

Andrzej Sapkowski - Elflerin Kani

The Witcher 3

www.CepSitesi.Net

www.CepSitesi.Net

Sözlük

Dryad: Orman Perileri. Hepsi Dişidirler Ve Okçuluk Becerileriyle Tanınırlar.

Graveir. Gulyabanilerden Daha İri, İlik Kemiren Yaşayan Ölüm Canavar Türü.

Griffon: Vücutu, Ayakları Ve Kuyruğu Aslana; Başı, Pençeleri Ve Kanatları İse Kartala Benzeyen Bir Canavar Türü.

Lamya: Vücutlarının Üstü Güzel Kadınlara, Altı Yılanla Benzeyen Bir Canavar Türü.

Mantikora: Aslan Başı, Yarasa Kanathı Ve Akrep Kuyruklu Bir Canavar Türü

Rusalka: Nehir Kenarlarında Yaşayan Bir Peri Türü.
Silf. Hava Perileri.

Minik Çiçek, Elflerin Ninnisi Ve Sayma Tekerlemesi

Şunu bilin ki gün olup kılıçın, baltanın ve kurt fırtınalarının çağrı gelecek. Beyaz Ayaz ve Beyaz Işık, Cinnet Çağı ve Nefret Çağı ve Tedd Deireâdh yani Sonun Çağı gelecek. Dünya donarak yok olacak ve yepyeni bir güneşe yeniden doğacak. Eski Kan'ın içinden ve Hen Ichaer'den —serpilerek ekilmiş tohumdan— doğacak. Filizlenmeyen, onun yerine alevlerle sarılan tohumdan...

Ess'tuath esse! Öyle olacak! Alametlere dikkat edin! Hangi alametlerin geleceğini müjdeleyeceğim size; ama her şeyden önce toprak Aen Seidhe'nin kanma, elf kanma doyacak...

Bölüm 1

Kent yanıyordu.

Hendeklere ve terasa doğru uzanan dar sokaklardan duman ve yakıcı sıcaklık yayılıyordu; alevler, birbirlerine bitişik saman çatıları yutuyor, ardından kale surlarını yalıyordu. Batı yönündeki liman kapısından çığlıklar yükseliyordu; amansız bir mücadelenin gürültülerine bir şahmerdanın darbeleri karışıyor, surlar zangır zangır titriyordu.

Saldırganlar kızın çevresini bir anda sarmıştı; adamlar birkaç askerin, halkın arasından teberli bir iki kişinin esnaf locasından tatar yaylı okcuların savunduğu barikatları yıkarak gelmişlerdi. Sırtları siyah eyer örtüleriyle kaplı atlar, surların üzerinden vampir misali uçuyor, ayna gibi parlayan geniş bıçaklı kılıçlar, kenti savunan muhafizlerin arasında ölüm saçıyordu.

Ciri, onu eyerin üzerine oturtan şövalyenin atını mahmuz- ladığını hissetti. Hatta adamın çığlık attığını

duyuyordu. "Sıkı tutun," diye bağıriyordu adam. "Sıkı tutun!"

Cintra renklerine bürünmüş başka şovalyeler yanlarından hızla geçiyor, Nilfgaardlılarla birlikte ileriye doğru at koşturuyorlardı. Ciri göz ucuyla bir an baktı; sarı—mavi-siyah pelerinilerden yükselen çelik şakırtıları, kalkanlara indirilen darbeler ve at kışnemeleri arasında çılğın bir girdaptı bu...

Bir çığlık duydu. Hayır, çığlık değil, haykırıştı kulağına çalınan.

"Sıkı tutun!"

Korku. Her sarsıntı, her ani hareket, atın her sıçrayışı, tırnaklarını geçirerek kayışı doladığı ellerini yırtarcasma acıyordu. Var gücüyle kendine doğru çektiği bacaklarına söz geçiremiyordu kız, gözleri dumandan yaşlarla dolmuştu. Ona dolanmış olan kol, küçük kızı sıktıkça sıkıyor, soluğunu kesiyor ve ezdiği kaburgalarını sıslatıyordu. Çığlıklar, kulaklarını sağır ediyordu; böylesini ömrü boyunca duymamıştı. Bir insanı böylesine bağırtabilen ne olabilirdi acaba?

Korku. Bayıltıcı, felç eden, soluk kesen bir korku.

Yine demir şakırtıları ve at kışnemesi duyuluyordu. Çevreyi saran evler titreşiyor, pencereler alev kusuyordu. Az önce bataklık gibi görünen dar yola cesetler ve kaçanların ellerinden savurdukları eşyaları saçılımıştı şimdî. Kızın arkasında oturan şovalye ansızın tuhaf ve boğuk sesler çıkararak öksürmeye başladı. Kayışları sımsıkı tutan elliñin üzerine kan fışkıryordu ve oklar havada uçuşuyordu.

Düşme, çarpma ve zırhına inen sancılı bir darbe... Kızın yanı başında nallar gümbürdedi, eyer kemeri çözülmüş bir

atın karnı tepesinden hızla geçti, derken bir at karnı daha, arkasından siyah eyer örtüsü dalgalanarak indi. Bir oduncunun baltasını savururken çıkardığı iniltiyi duyuyordu sanki. Ama ortada odun yoktu, demir demirle tokuşuyordu. Boğuklaşan çığlık sesinden sonra, kızın hemen yanı başında kocaman ve simsiyah bir şey çamurun içine devrilip her yere kan sıçrattı. Zırhlı bir ayak ileri geri oynayıp seğirdi, devasa mahmuzuyla toprağı kazdı.

Anı bir hareket oldu, derken bir güç kızı tuttuğu gibi havaya kaldırdı ve bir eyerin üzerine oturttu. Sıkı tutun! Tekrar nal sesleri yükseldi ve hayvan çılgın gibi dörtnala koşuyordu. Elleri ve ayakları çaresizce bir dayanak aradı. At, şaha kalktı. Sıkı tutun! Tutunabilecek bir yer... Yok... Yok. Onun yerine kan vardı. At devrildi. Kız atlayamadı, onu saran zırhlı gömlek giymiş kollardan kendini kurtaramadı, bedenini çözemedi. Başından ve boynundan aşağıya oluk oluk akan kandan kendini kurtaramadı.

Anı bir hareketle bataklığın çamurları üzerine sıçradı, yere pat diye çarptığını hissetti ve atların yerleri zangırdatan çılgınca koştururlarından sonra zeminin sükünetine şaşırıp kaldı. Sağmasını yerden kaldırılmaya çalışan atın kulakları sağır eden kişnemesi duyuldu. Sonra nalların, hızla geçip giden üzengilerin şakirtisi... Siyah pelerinler ve eyer örtüleri... Çığlıklar.

Sokak alevler içindeydi, haykiran ateşten bir duvar sarmıştı âdetâ her yeri. Böyle bir manzaranın ortasında bir atlı belirdi, öyle uzun boyluydu ki başı, alev almış çatılara üstten bakıyordu sanki. Sırtında siyah eyer örtüsünü taşıyan at salınarak yürüyor, başını sağa sola atıyor, kişniyordu.

Atlı, kızı baktı. Ciri, adamın gözlerinin ışıldadığını yırtıcı kuş kanatlarıyla bezeli kocaman çelik miğferin nişangâhının ardından fark edebiliyordu. Adamın yere uzattığı elinde tuttuğu geniş kılıçın üzerinde alevlerin yansımاسını gördü.

Atlı kızı süzdü. Ciri hareket edemiyordu. Ölü adamın, belini hâlâ saran güçsüz kolu onu engelliyordu. Kız hareket edemiyordu, çünkü ağır ve kandan ıslanmış bir şey kalçasının üzerine yatmış onu yere çiviliyordu.

Kız ayrıca korkusundan hareket edemiyordu. Bütün duyularını felce uğratan müthiş bir korkuydu bu; öyle ki küçük kız yaralı atın iniltisini, alevlerin çağlıtlısını, insanların öldürülmeden önce attıkları çığlıklarını, trampetlerin gümbürtüsünü algılayamıyordu. Var olan, önem taşıyan tek şey korkusuydu. Tüyüle bezeli miğfer takmış atlı görünümüne bürünmüş korkusu, çağıldayan alevlerin sardığı kızıl surların önünde hareketsizce dikiliyordu.

Adam atını mahmuzladı, miğferindeki yırtıcı kuşun kanatları dalgalandı ve kuş uçmaya başladı. Hedef, korkudan taş kesilmiş savunmasız kurbana saldırımıktı. Kuş —ya da atlı belki de— kulakları tırmalamasına korkunç, zalımce ve zaferini kutlamasına haykırdı. Siyah at, siyah üniforma, siyah pelerin ve bunların hepsinin arasında alevler, alevlerden bir deniz...

Korku.

Kuş, çığlığı bastı. Kanat çırptı, tüyleri kızın yüzüne çarptı. Korku.

İmdat! Neden bana kimse yardım etmiyor? Yalnızım, küçüğüm, savunmasızım, hareket edemiyorum, girtlağım

kasılmış, sesim çıkmıyor. Neden kimse yardımına koşmuyor!

Korkuyorum!

O kocaman, tüylerle süslü miğferin nişangâhının ardından gözler parıldadı. Siyah pelerin her şeyi örtüyordu...

“Ciri!”

Kız kan ter içinde uyandı, kaskatı kesilmişti. Onu uyandıran kendi çığlığı hâlâ bedeninin içinde, göğüs kafesinin altında çınılıyor, kurumuş boğazını yakıyordu. Yorgana sımsıkı sarılmış parmakları acıyor, sırtı ağriyordu...

“Ciri. Sakinleş hadi.”

Geceydi, kapkaranalık ve firtinalı bir geceydi; rüzgâr karaçamların tepesini tekdüze bir ahenkle hissîrdatıyor, ağaç gövdelerini sallayıp gicirdatıyordu. Ateş de bitmişti, çığlıklar da; tek duyduğu sakin bir ninniydi. Hemen yakınında yakılan ateşin ışığı ve sığacı titresirken, alevler çitleri ışığa büründü, yerdeki eyere dayalı duran kılıçın sapma ve kınına vuruyordu. Ortada ne başka bir ateş ne de başka bir kılıç vardı. Küçük kızın yanağını okşayan el, kan değil, mis gibi ten ve kül kokuyordu.

“Geralt...”

“Düş gördün yalnızca. Kötü bir düş.”

Ciri tir tir titremeye başladı, kollarını ve bacaklarını iyice kendine doğru çekti.

Düş, yalnızca bir düş.

Kamp ateşi kora dönüşmüştü, ak kayın kütükleri kızıla boyanmış, şeffaflaşmıştı, ateş çitir çitir yanarken aralardan mavi alevler çıkıyordu. Kızın üzerine battaniye ve

pelerinini örten adamın ak saçları ve keskin profili alevlerle aydınlandı.

“Geralt, ben...”

“Yanındayım. Hadi uyu, Ciri. Dinlenmelisin. Önümüzde çok uzun bir yolumuz var.”

Kulağıma müük seslen geliyor, diye düşündü kız ansızın. Bu çağrıtları arasından... müük sesi geliyor. Lavta müziği. Ve de sesler. Cintralı küçük prense. Kader çocuğu... Eski Kanın çocuğu, elf kanından olma. Rivyalı Geralt, Bey a{ Kurt ve kaderi. Hayır, hayır şairin birinin uydurduğu efsane bu. Yok artık öyle bir efsane. Yaşamıyor artık. Başını alıp giderken kentin sokaklarında vurdular onu...

Sıkı tutun... Sımsıkı...

“Geralt?”

“Ne var, Ciri?”

“Ne yaptı o adam bana? Vaktiyle neler oldu? O bana... ne yaptı?”

“Kim?”

“Şövalye... Miğferinde tüyler olan kara şövalye... Hiçbir şeyi anımsayamıyorum artık. Bağıriyordu... Bir de yüzüme bakıyordu. Neler olduğunu anımsamıyorum. Tek bildiğim, korktuğum. Öylesine korkuyordum ki...”

Adam kızı doğru eğildi, kamp ateşinin alevleri gözlerinde titreşiyordu. Tuhafta gözlerdi bunlar. Hem de çok tuhaftı. Ciri bu gözlerden eskiden korkardı, içlerine bakmaya çekinirdi. Ama bu eskidendi. Çok eskidendi.

“Hiçbir şeyi anımsayamıyorum,” diye fisıldadı kız ve adamın işlenmemiş ağaç kadar sert ve kuru eline uzandı. “O kara şövalye...”

“Düş gördün sen. Güzel güzel uyu hadi. Bir daha girmez düşüne.”

Ciri bu ve benzeri güvenceleri vakityle çok duymuştu. Gece yarıları kendi çığlıklarıyla uyandığında ona bunları defalarca söylemişler, defalarca sakinleştirmişlerdi onu. Ama şimdi farklıydı. Çünkü ona bunu söyleyen Rivyalı Geralt'tı, Beyaz Kurt'tü, Witcher'dı. Witcher onun kaderiydi. O da Witcher'in kaderiydi. Witcher Geralt onu savaşın, ölümün ve çaresizliğin ortasında bulmuştu, yanma almıştı ve bir daha asla ayrılmayacaklarına söz vermişti.

Kız, Geralt'ın elini bırakmadan uykuya daldı. Ozan şarkısını bitirdi. Başını hafifçe yan yatırmış, lavtasında baladın girişini usulca, yavaşça tekrarlıyor, ona eşlik eden öğrenciden bir ton daha tizden çalıyordu.

Kimse tek kelime etmedi. Dev meşenin altında sesi giderek alçalan müziğin dışında yaprakların hisarıtı ve dalların çitirtıları duyuluyordu yalnızca. Derken ansızın bir keçi melemeye başladı; hayvancık ulu ağacın çevresine çepeçevre dizili arabalardan birine bağlanmıştı. Genişçe bir yarımdaire oluşturarak oturan dinleyicilerden biri sanki işaret verilmişcesine ayağa kalktı. Kenarları sarı yıldızlı biyoleyel çevrili çivit mavisi pelerinini omuzlarından geriye atıp saygıyla eğildi.

Tok sesini yükseltmeden, "Teşekkür ederim, Üstat Dandelion," dedi. "İzninle, bendeniz Radcliffe'li Oxenfurt, gizemli sihirlerin ustası, kuşkusuz burada hazır bulunan herkes adına yüce sanatın ve yeteneğin için sana teşekkürlerimi iletmek istiyorum."

Sihirbaz gözlerini orada toplanmış kişiler üzerinde gezdirdi. En az yüz kişi yarımdaire şeklinde meşenin dibinde boylu boyunca uzanıyor, ayakta duruyor ya da arabaların üzerinde oturuyordu. Dinleyiciler başlarını sallayıp bir şeyler fisıldadılar. Birkaç kişi alkışlamaya

başladı, yine birkaç kişi ellerini havaya kaldırarak ozanı selamladı. Duygulanmış olan kadınlar burunlarını çekip gözlerindeki yaşları konumlarına, mesleklerine ve maddi güçlerine uygun koşullarda siliyorlardı: Tüccar karılarının mendilleri ketenden, elflerin ve soyluların patiskadandı; ünlü ozanı dinleyebilmek için maiyetiyle birlikte yaban avını yarıda kesen Baron

Vilibert'in üç kızı, sonbahar tonlarındaki sık yün şallarına yüksek sesle sümkürüyorlardı.

Sihirbaz Radcliffe, "Üstat Dandelion," diye devam etti, "bizi derinden etkilediğini, yüreklerimize dokunup bizi hissetmeye ve düşünmeye yönelttiğini söylesem, abartmış olmam. Sana teşekkürlerimizi ve büyük saygımızızı iletmekten mutluyum."

Ozan ayağa kalktı ve eğilerek selam verdiği sırada küçük şapkasına tutturulmuş balıkçılkuşu tüyü dizine degli. Öğrencisi çalgısını çalmayı yarıda kesti, o da eğilerek selam verdi ancak Üstat Dandelion ona tehdit dolu bir bakış atıp, kısık sesle bir şeyler mirıldandı. Delikanlı hemen başını önüne eğip kendini lavtasının tingirtisine verdi.

Halk canlanıvermişti şimdi. Kervanlarının önünde dikilen tacirler kendi aralarında fisildaştıktan sonra hatırları sayılır bir bira fiçisini yuvarlayarak meşenin altına getirdiler. O sırada Sihirbaz Radcliffe, Baron Vilibert'le sohbete dalmıştı. Baronun kızları burunlarını çekmeyi bırakıp hayranlıkla Dandelion'ı izliyorlardı. Ozan bu ilgiyi fark etmemiştir, çünkü suskun ama sürekli hareket halinde olan bir elf grubuna bakıp gülümsemekle, göz kırmakla ve ağını yayarak şirin görünmekle meşguldü. Aslında bütün ilgisi siyah saçlı, iri gözlü, başına küçük bir şapka

takmış güzeller güzeli bir dişi elf üzerinde toplanmıştı. Dandelion'ın rakipleri vardı: Dinleyicilerinin arasındaki şövalyeler, okul çocukları ve gezgin ozanlar da iri gözlü, küçük şapkaklı kızı fark etmiş, gözlerini ondan akmiyorlardı. İlginin hoşuna gittiğini açıkça belli eden elf kızı, bluzunun dantelli manşetlerini çekiştiriyor, gözlerini süzüyordu ama yanındaki erkek elfler çevresini sarmışlar, kızı yaranmaya çalışan erkeklerden nefret ettiklerini gizlemiyordu.

Bleobheris meşesinin yanındaki açıklık alan, sıkılıkla halk toplantılarının yapıldığı, yolcuların dinlendiği, seyyahların buluştuğu bir yerdi, sakinleri hoşgörüler ve samimiyetleriyle tanındırı. Yüzlerce yıllık ağacı korumaları altına almış olan dru- idler, bu açıklık alana "Dostluk Yeri" adını vermişlerdi ve gelen her konuğu burada gönülden ağırlarlardı. Ama dünyaca ünlü bir ozanın az önce son bulmuş gösterisi gibi en sıra dışı olaylarda bile konuklar her zaman sınırları açıkça çizilmiş kendi gruplarının içinde konumlandırılırlardı. Elfler, elflerin yanında yer alırlardı. Cüce zanaatkarlar, ticari karavanları koruma birliğini oluşturan tepeden tırnağa silahlansmış soydaşlarından ayrılmazlardı. Yakınlarında olsa olsa yer cücesi madencilerin ve büyukluk çiftçilerinin bulunmasına izin verirlerdi. Bu arada bütün insan olmayanlar aynı şekilde insanların aralarına mesafe koyarlardı. İnsanlar da insan olmayanlardan uzak dururlardı ve kendi aralarında bile kaynaşmaya onlar da hiç yanaşmazdı. Aristokratlar, tacirlere ve seyyar satıcılarla tıksınircesine tepeden bakarlardı; askerler ve paralı askerler, kepenekleri leş gibi kokuyor diye çobanları görünce yollarını değiştirirlerdi. Sayıları az olan

sihirbazlar ve simyacılar kendilerini tümüyle hepsinden ayrı tutup çevrelerindeki herkesi ayrıp yapmadan kibirle süzerlerdi. En arkalarda ise âdetâ iç içe geçmiş, karanlık, suratlarını asıp susan bir kalabalık vardı, çiftçilerdi bunlar. Ellerinde boyalarını aşan tirmikleri, gübre yabaları ve kürekleriyle bir orduyu anımsatıyor, herkesi ve her şeyi görmezden geliyorlardı.

Çocuklar, her zaman olduğu gibi herkesten farklıydılar. Ozanın gösterisi sırasında susmak zorunda kalmış ama bu yasaktan şimdi kurtulmuşlardı. Şamataçı çete şimdi delice çığlıklar atarak ormanda koşuyordu; birazdan kendilerini bir oyuna kaptıracakları ve çocukluk çağını gerilerde bırakmış bir kişi bu oyunun kurallarını genelde anlamazdı. Yaşları küçük insanlar, elfler, cüceler, yer cüceleri, büçukluklar, yarı elfler, çeyrek elfler ve soyları sopları belirsiz bacaksızlar ne toplumsal ne de ırksal engel tanırlardı. Yani şimdilik böyledi.

Açıklık alanda bulunan şövalyelerden biri, "Gerçekten!" dedi sesini yükselterek. İskelet gibi bir adamdı, sırtındaki kırmızı-siyah tunığın üzerinde yürüyen üç aslan deseni vardı. "Sayın Sihirbaz çok haklı! Şarkılarınız çok güzeldi, şeref duydum, Sayın Dandelion; Kahlhorn'dan, yaşı babamın şatosunun yakınlarından geçerseniz, bir an bile duraksamadan girin içeriye. Sizi prensler gibi ağırlarız, durun, ne diyorum ben, bizzat Kral Vizimir gelmiş gibi ağırlarız sizi! Kılıcım üzerine yemin ederim ki çok ozan dinledim ben ama onlar sizinle kıyaslanamaz bile, ustadım. Biz soyluların ve şövalyelerin sanatınız karşısında duyduğumuz takdiri ve sunduğumuz hürmetleri kabul buyurun lütfen!"

Ozan, doğru ânı yakalamış olmanın inancıyla öğrencisine göz kırptı. Delikanlı lavtasını bırakıp yerde duran ve dinleyicilerin takdirlerinin kanıtını toplamaya yarayacak küçük ziynet kutusunu eline aldı. Çocuk gözlerini çekinerek kalabalığın üzerinde gezdirdi, sonra kutuyu yeniden yere bıraktı ve hemen yakınında duran tahta kâseyi kucakladı. Üstat Dandelion, delikanının özenli tavrını anlamlı bir gülümsemeyle destekledi.

“Üstadım!” diye seslendi yapılı bir kadın. Üzerinde “Vera Aslanbaş ve Oğulları” yazılı, içi aksögüt kamışından yapılmış mallarla dolu bir arabanın tepesinde oturuyordu. Oğulları görünürde yoktu, muhtemelen annelerinin kazandığı paraları harcamakla meşguldüler. “Üstat Dandelion, nasıl olur? Bizi nasıl belirsizlik içinde bırakırsınız böyle? Şarkınızın sonu olamaz bu! Hadi devam edin, sonrasında neler oldu anlatın bize!”

“Şarkılar ve balatlar,” dedi sanatçı saygıyla eğilerek, “asla son bulmaz, hanımfendi, çünkü şiir sanatı sonsuz ve ölümsüzdür, ne başı vardır ne de sonu...”

“Ama sonra ne oldu?” Tüccar kadın, ozanın öğrencisinin uzattığı tahta çanağa şangır şangır öten paralardan cömertçe atarken yenilgiyi kabul etmemeye kararlıydı. “Şarkı olarak söylemek istemiyorsanız bile hiç değilse anlatın. Siz hiç ad vermeseniz de şarkılarınızı süsleyen Witcher’ın şu ünlü Rivyalı Geralt’tan başkası olmadığını bizler biliyoruz. Çılgınca bir tutkuyla sevdiği büyüğü de ünlü Yennefer’den başkası değildir mutlaka. Witcher’ a vaat edilen ve onun kaderi olan sürpriz çocuk ise istilacıların yerle bir ettikleri Cintra’nm bahtsız prensesi Cirilla. Öyle değil mi?”

Dandelion sabırla gülümserken yüzünde gizemli bir ifade vardı.

“Benim şarkılarım genelgeçer şeyleri anlatır, yardımsever değerli hanımfendi,” dedi. “Herkesin yüreğine düşebilecek duyguları dile getirir. Belli kişilerden söz etmez.”

Kalabalığın içinden, “Asla!” diye bağırdı birisi. “Şarkıların konusunun Witcher Geralt olduğunu buradaki herkes biliyor!” Baron Vilibert’ın kızları gözyaşlarından ıslanmış mendillerini avuçlarının içinde sıkarken incecik sesleriyle, “Evet! Evet!” diye tek bir ağızdan destek verdiler. “Bir şarkısı daha söyleyin, Üstat Dandelion! Sonra ne oldu? Witcher ile büyüğü Yennefer kavuştular mı? Aşkları devam etti mi? Mutlu oldular mı? Öğrenmek istiyoruz! Üstat, üstat!”

Bir cüce grubunun lideri, kemerine kadar inen kızıl sakallarını sallayarak, “Hadi canım!” diye bağırdı boğuk bir sesle. “Prensesler, sihirbaz, kader, aşk... Şirin gösterilmeye çalışılan bir masal, işe yaramaz şeyler bunların hepsi. İşinize karışmayayım ama Sayın Şair, işi düzelleştirip içine duygusu katmak için düpedüz aldatmaca, şairane uydurmalar işte bunlar. Ama katliam ve Cintra’nın yağmalanmasını, Marnadal ve Sodden savaşlarını, askeri meseleleri çok güzel okudunuz, Dandelion! Tabii böyle bir şarkısı için birkaç gümüş para atabilir insan, hem savaşçının yüreği de hoş olur! Ben Sheldon Skaggs, zerre kadar yalan söylemediğinizi de açıkça gördüm; şunu belirteyim, doğrula yalayı pek güzel ayırt ederim ben, çünkü Sodden Savaşına ben de katıldım, elimde baltayla Nilfgaardlı istilacıların karşısına dikildim.”

“Ben de Troylu Donimir,” diye kükredi üç aslanlı tunik giymiş sisika şövalye, “Sodden Savaşına katıldım ama sizi hiç görmedim, Sayın Cüce!”

“Demek ki kamp nöbetindeydiniz!” diye karşılık verdi Sheldon Skaggs. “Ben en ön saflardaydım, can pazarının yaşandığı hat üzerinde!”

“Ne dediğine dikkat et!” Troylu Donimir kırkırmızı kesilmişti. Kılıçının aşağıya doğru çektiği silah kemeri düzeltti. “Bir de kime dediğine!”

“Asıl sen dikkat et!” Cüce elini, kemerin arkasına sokulu baltasına attı, yüzü öfkeyle kasıldı. “Gördünüz mü? Şu boklu şövalyeyi gördünüz mü? Üç aslanlı arması varmış! Aslanlardan ikisi sıçıyor, üçüncüsü homurdanıyor!”

“Sakin olun, sakin!” Beyazlar giymiş kır saçlı bir druidkeskin ve emir veren bir sesle kopmakta olan kiyametin öünü kesti.

“Hiç yakışmıyor, beyler! Burada yapamazsınız, Bleobheris'in, dünyada yaşanmış her türlü kavga ve çekişmeden daha yaşlı olan bu meşenin altında olmaz! Üstelik bize sevgiyi öğretmeleri için yazılmış halatların sahibi şair Dandelion'm huzurunda hiç olmaz! Öyle değil mi Handel?”

“Doğru!” Kısa boylu, göbekli, yüzü terden parlamiş papaz, druid'i bir an bile duraksamadan onayladı.

“Görüyorsunuz ama gözleriniz yok, duyuyorsunuz ama kulaklarınız sağır. Bomboş fiçları andırıldığınız için Tanrı sevgisi girmemiş içiniz...”

“Demir-çelik ürünleri üretim ve pazarlama” tabelası taşıyan bir arabanın üzerinde oturan uzun burunlu bir yer cücesi incecik sesiyle, “Madem konu fiçılardan açıldı,”

dedi, “o halde bir fiçı daha yuvarlayın buraya, saygıdeğer esnaflar! Çünkü Şair Dandelion’ım boğazı kurumuştur mutlaka, hem onca duygulanmadan sonra bizler de aynı durumdayız!”

Papaz, gür sesiyle, “Gerçekten boş fiçılar gibi,” diyerek yer cücesini bastırdı. Vaazının yarıda kesilmesine ve akımın karıştırılmasına izin vermeyeceği belliydi. “Sayın Dandelion’ım halatlarını zerre kadar anlamamış, bunlardan tek bir ders çıkarmamışsınız. Bu halatların insan yazgılarını konu aldığı, tanrıların elinde yalnızca birer oyuncak olduğumuzdan, kaderden, hepimizin kaderlerinden söz ettiğini, Witcher Geralt ile Prens Ciri efsanesini anlattığını anlamamışsınız. Sözü edilen o savaş, yani gerçek bir olgu zemini üzerine kurulmuş olsa da bir benzetme yalnızca, şairin hayal ürünü ve amacı bizim...”

Vera Aslanbaş arabasının tepesinden, “Saçmalıyorsun, azizim!” diye seslendi. “Ne efsanesi? Ne hayal ürünü? Ben Riv- yalı Geralt’ı şahsen tanıdım, Vizima’da Kral Foltest’in kızının büyüsünü bozduğunu kendi gözlerimle gördüm. Daha sonraki bir tarihte ticaret yolunda rastladım. Esnaf loncasının ricasını kıramayıp, kervanların yolunu kesen bir griffonu öldürüp bu eylemiyle birçok iyi insanın yaşamını kurtarmıştı. Hayır, bu ne efsanedir ne de masal. Üstat Dandelion bize burada gerçeği, gerçeğin ta kendisini okudu.”

“Ben de şahidim,” dedi ince yapılı bir kadın savaşçı. Arkadan topladığı dümdüz siyah saçlarından kalın bir saç örgüsü yapmıştı. “Ben de Liryali Rayla olarak Geralt’ı, Beyaz Kurt’u, canavarların ünlü kasabını tanıyorum. Büyücü Yennefer’i çok kereler gördüm, çünkü ikamet

ettiği Vengerberg'e gittim. Ancak ikisinin birbirlerini sevdiklerini hiç duymadım.”

“Ama doğru olmalı,” dedi ahenkli sesiyle şapkalı güzel elf. “Aşkı anlatan bu hoş balat hayal ürünü olamaz!”

Baron Vilibert'in kızları, “Olamaz tabii!” diye elf! destekleyip komut almışçasına üçü birden gözyaşlarını mendillerine sildiler. “Asla olamaz!”

Vera Aslanbaş, Radcliffe'e dönüp, “Sayın Sihirbaz!” dedi. “Birbirlerini sevdiler mi, sevmediler mi? Witcher'in ve şu Yennefer'in gerçekte neler yaşadıklarını siz mutlaka bilirsiniz. Bu konunun üzerindeki sırra perdesini kaldırın artık!”

“Eğer şarkçı onların birbirlerini sevdiklerini söylüyorrsa,” dedi sihirbaz gülümseyerek, “öyledir o zaman ve bu aşk yüzüyillarca sürer. Şiirin gücüdür bu.”

“Deniyor ki,” diye ansızın araya girdi Baron Vilibert, “Ven- gerbergli Yennefer, Sodden Tepesi nde şehit düşmüştür. Orada birkaç sihirbaz kadın daha yaşamını yitirmiştir...”

“Doğru değil bu,” dedi Troylu Donimir. “Anıtın üzerinde Yennefer'in adı bulunmuyor. Benim bölgemdir orası, tepeye defalarca çıktım ve anıtın içine kazınmış yazıtları okudum. Orada üç sihirbaz kadın öldü. Triss Merigold, Mercan diye tanınan Lytta Neyd... Hmmmm... Üçüncü sihirbazın adını unuttum şimdi...” Şövalye, Sihirbaz Radcliffe'e baktı; ama o tek söz söylemeden gülümsüyordu.

“Ama şu Geralt,” diye söze karşıtı Sheldon Skaggs, “Yennefer e aşık olan şu Geralt bildiğim kadarıyla nalları dikmiş. İşinin Nehir Bölgesinde bittiğini duydum. Canavarları öldürdü, sonunda onunla başa çıkan birine

denk geldi. Bu iş böyledir millet, kılıçla savaşan, kılıçla ölürl. Herkes bir gün kendinden üstün olan biriyle karşılaşır ve o kılıcı kendi yer.”

“Hiç inanmam.” İnce yapılı savaşçı kadın solgun dudaklarını büzdü, yere okkalı bir tükürük yapıştırdı, zincirli zırhlarla donatılmış kollarını şangırtılar eşliğinde göğsünde kavuşturdu. “Rivyalı Geralt’ın kendinden iyisine denk gelebileceğine inanmıyorum. Witcher’ım kılıcını nasıl kullandığını görme fırsatını bulmuştum bir gün. İnsana benzemeyen hızı var onun...”

“Doğru söyledin,” diye atıldı Sihirbaz Radcliffe. “İnsana benzemez o. Witcher bir mutanttır, bu yüzden tepkilerinde inanılmaz hızlıdır.”

“Neden söz ettiğinizi anlayamadım, Sayın Sihirbaz.” Savaşçı kadın dudaklarını şimdi iyice büzmüş, yüzü korkunç bir ifade almıştı. “Sözleriniz pek bilgece. Ancak şunu bilirim: Bugüne kadar tanıdığım hiç kimse, kılıç kullanmakta Rivyalı Geralt’la, Beyaz Kurt’la boy ölçüşemez. Bu yüzden hürmetli cücenin savunduğu gibi onun bir dövüşte yenilmiş olabileceğine inanmıyorum.”

“Ona buna saldırının gün gelir kılçını yere yapıştırırlar,” dedi Sheldon Skaggs sözcüklerin üzerine basa basa.

“Elflerin sözüdür bu.”

Güzel elfin yanında duran, Yaşlı Irk’ım temsilcisi uzun boylu, sarışın adam, “Elflerin kendilerini böyle bayağı biçimde ifade etmek gibi bir alışkanlıklar yoktur,” dedi soğuk bir sesle.

Baron Vilibert’ın yüzlerini toprak rengi mendillerinin ardına gizlemiş kızları, yine hep bir ağızdan, “Hayır! Hayır!” diye cırıldadılar. “Witcher Geralt olmuş olamaz! Witcher önce yazgısı olan Ciri’yi, sonra da büyüğü

Yennefer'i buldu ve üçü birlikte uzun ve mutlu bir yaşam sürdürdüler. Öyle değil mi, Üstat Dandelion?" "Ama bu yalnızca bir balat, muhterem küçükhanımlar." Biraya susamış demir imalatçısı yer cücesi esnedi. "Bir halattan ne ölçüde gerçeklik bekleyebiliriz ki? Gerçek başka, şiir başka bir şeydir. Şu kızı konuşalım örneğin... Neydi adı? Ciri mi? Şu ünlü sürpriz çocuğu ele alalım. Cintra'ya çok gittim; Cintra kral ve kraliçesinin çocuksuz bir çift olduklarını biliyorum, ne oğulları vardı, ne kızları..."

"Yalan!" diye bağırdı kızıl saçlı bir adam. Fok derisinden bir rahip elbiseleri giymiş, alnına ekoseli bir bez bağlamıştı. "Cintra'nın dişi aslanı Kraliçe Calanthe'nin Pavetta adında bir kızı vardı. Kız, kocasıyla birlikte denizde fırtınaya yakalanıp yaşamını yitirmiştir, girdap ikisini de yutmuştur."

Demirci yer cücesi, "Yalan söylemediğimi hepiniz duydunuz işte!" diye kükreyip herkesi tanık gösterdi. "Cintra Prensesi'nin adı Pavetta'ydı, Ciri değil."

"Cirilla —Ciri diye çağrırlırdı— boğulan Pavetta'nın kızıydı," dedi kızıl saçlı. "Prenses değil, Cintra hanedanının kızıydı. Ay- rica Witcher'm yazgısı olan sürpriz çocuktu. Sayın Dandelion'ın şarkısında anlattığı gibi prensesin henüz dünyaya getirmeden Witcher a vereceğini vaat ettiği bebeği oydu. Gelgelelim Witcher o çocuğu bulup yanma alamadı. Sayın Şair bu noktada gerçeklerden uzaklaşmış."

Kaslı bir delikanlı, "Hem de nasıl," diye atıldı. Üstüne başına bakılrsa bir zanaatkâr kalfasıydı, şaheserini tamamlayıp ustalık sınavını vermeden önce seyahate çıkmıştı. "Witcher yazgısına kavuşamadı. Cirilla, Cintra kuşatıldığı sırada yaşamını yitirdi. Kraliçe Calanthe

kuleden atlamanın önce, Nilgaardlıların canlı canlı eline düşmesin diye prense sin kızını kendi elleriyle ölüme götürdü.”

“Hiç de böyle olmadı, tamamen farklıydı,” diye itiraz etti kızıl saçlı. “Prense sin kızı kentten kaçmaya çalışırken katliama kurban gitti.”

“Her nasılsa,” diye bağırdı demirci yer cücesi, “Witcher, Ciri’yi bulamadı! Şair yalan söylüyor!”

“Ama güzel söylemiş yalanını,” dedi şapkalı kadın elf ve uzun boylu elfe sokuldu.

“Mesele şiir değil, gerçekler!” dedi demir tüccarı. “Yine söylüyorum, prense sin kızı büyükannesinin elinden can verdi. Cintra’ya gitmiş herkes bunu doğrulayabilir!”

“Ben de kız kaçmaya çalışırken yolun ortasında öldürüldü, diyorum,” diye ısrar etti kızıl saçlı adam. “Ben Cintralı değilim ama olayın öyle gelişğini biliyorum, çünkü Cintra’ya savaşta destek veren Skellige prensinin birliğindeydim. Cintra Kralı Eist Tuirseach bilindiği üzere Skellige adalarından geliyordu ve prensin amcasıydı. Ben prensin birliğinde Marnadal’dan ve Cintra’da savaştım, yenilgiden sonra da Sodden’de...”

Sheldon Skaggs çevresini sarmış küçelere dönerek, “Bir muharip daha,” diye homurdandı. “Sürüyle kahraman ve savaşçı. Hey, millet! İçinizden Marnadal ya da Sodden’de savaşmamış hiç değilse bir kişi çıkar mı?”

“Alay etmenin sırası değil, Skaggs,” dedi uzun boylu elf azarlayan bir sesle ve onlara hayranlıkla bakanların varsa kuşkularını ortadan kaldırmak için kolunu şapkalı güzel kadının omzuna doladı. “Sodden’de sırıf sen savaştın sanma sakin. Örneğin o savaşa ben de katılmıştım.”

Baron Vilibert, herkesin duyabileceği bir tonda, “Kim bilir hangi tarafta,” diye fisıldadı, ancak elf onu tamamen duymazdan geldi.

Ne barona ne de sihirbaza bir an bile bakmadan, “Herkesçe bilindiği gibi,” diye devam etti, “Sodden’i kurtarmak için girilen ikinci savaşta cephede yüz bine yakın asker vardı, bunların en az otuz bini şehit oldu ya da yaralandı. Bay Dandelion, bu ünlü ama bir o kadar da korkunç mücadeleyi halatlarında ebedileştirdiği için teşekkürü hak ediyor. Bu şarkının sözlerinde ve melodisinde methiye değil, uyarı algıladım ben. Ancak Sayın Şair övgüye ve ebedi üne layiktir, çünkü onun baladı sayesinde bu acımasız ve gereksiz savaşın yol açtığı trajedi gelecekte belki de önlenecektir.” “Gerçekten,” dedi Baron Vilibert, elfe kıskırtan gözlerle bakarak, “balattan ilginç şeyler algılamışsınız, muhterem. Gereksiz bir savaş mı dediniz? Gelecekte bir trajedi yaşamamasını mı önlemek istiyorsunuz? Şöyle mi anlamalıyız, Nilfgaard bize yine saldırırsa teslim olmamızı mı öğütlüyoruz? Yani siz Nilfgaard’ın boyunduruşunu köle gibi kabul mü ederdiniz?”

“Yaşam, değeri ölçülemez bir armağandır ve korunmalıdır,” dedi elf buz gibi sesle. “Sodden uğruna yapılan katliam ve insan zayıyatını —bu her iki savaşta, hem kazanılan hem kaybedilende böyledi— hiçbir şey haklı çıkaramaz. Her iki savaş da siz insanlara binlerce cana mâl oldu. Gücünüzü akıl almaz ölçüde yitirdiniz...” “Elf zırvası!” diye padadı Sheldon Skaggs. “Aptalca lakkırdıdan başka bir şey değil! Başkalarının barış içinde düzgün bir hayat sürmesinin, Nilfgaardlılar tarafından prangaya vurulmamasımm, kükürt ve tuz ocaklarında

falakaya yatırılmamasımm bedeliydi o savaşlar.
Kahramanca ölüp Dandelion sayesinde sonsuza dek
anılarımıza yaşayacak olanlar, bir yurdun nasıl
korunması gerektiğini öğrettiler bize. Okuyun
halatlarınızı, Dandelion, herkese okuyun onları. Bunlardan
çıkacak ders boş gitmeyecek, hepimize yarar sağlayacak,
göreceksiniz! Çünkü Nilfgaard er ya da geç yine üzerimize
çullanacak, unutmayın bu sözlerimi! Şimdi yaralarını
yalayıp kendilerine geliyorlar ama onların siyah
pelerinlerini ve tüylü miğferlerini yine karşımızda
göreceğimiz gün hiç de uzak değil!”

“Ne istiyorlar bizden?” diye bağırdı Vera Aslanbaş.
“Gözlerine neden bizi kestirmişler? İstediğimiz gibi
yaşayıp çalışalım diye neden rahat bırakmıyorlar bizi? Ne
istiyor bu Nilfgaardlılar bizden?”

“Kanımızı!” diye kükredi Baron Vilibert.

“Bir de topraklarınızı!” diye bağırdı biri çiftçilerin
arasından. “Bir de karılarınızı!” diye ona destek verdi
Sheldon Skaggs, yüzünde ürkütücü bir ifadeyle gözlerini
devirerek.

Birkaç kişi seslerini yükseltmeden gizlice kahkaha
attılar. Çünkü cücelerin çekicilikten nasiplerini almamış
kadınlarına cüceler dışında birilerinin yan gözle bakacağı
düşüncesi çok komik olsa bile, bu şaka kaldırılamayacak
kadar tehlikeli bir konuydu. Özellikle de baltalarının ve
hançerlerinin kemeriinden inanılmaz bir hızla fırlamak
gibi kötü bir alışkanlığı olan bu bodur, tıknaz ve sakallı
kalabalığın huzurunda pek tehlikeliydi. Cüceler, bütün
dünyanın onların kızlarını ve kadınlarını gözüne
kestirdiğinden açıklanamaz bir nedenden dolayı emin
oldukları için bu konuda aşırı duyarlıydılar.

“Bunun günün birinde olacağı belliydi,” dedi kır saçlı druid ansızın. “Mutlaka olacaktı. Yeryüzünde tek başımıza ve dünyanın merkezi olmadığını unuttuk. Bulanık bir gölde yaşayan karınlarını tıka basa doldurmuş aptal ve tembel sazanlar gibi turna- balıklarının varlığına inanmadık. Dünyamızın o göl gibi çamur bağlamasına, bataklığa dönüşmesine ve çürümeye başlamasına izin verdik. Şöyledir bakın çevrenize — her yer cürüm, günah, hırs, kazanma tutkusu, kavga, kötü niyet, değerlerin çiğnenmesi ve ahlaksızlıktan geçilmiyor. Doğanın bizler için öngördüğü gibi yaşamak yerine o doğayı ortadan kaldırırmaya başladık. Sonuç ne oldu peki?

Dökümhanelerin leş gibi kokusundan havamız kirlendi, mezbahalar ve tabakhaneler nehirleri ve dereleri berbat etti, ormanlar rastgele kesiliyor... Hatta kutsal Bleobheris'in kutsal kabuğuna bile —başınızı kaldırıp saygıdeğer şairin tam başının üstüne bakın— birisi çakıyla iğrenç bir ifade kazımış. Üstelik yanlış yazmış. Yani Vandallık etmesi yetmemiş, aynı zamanda yazı yazmayı bilmeyen cahilin biriymiş. Neden şaşırıyorsunuz ki? Bunun sonunun kötü olması kaçınılmaz...”

“Evet! Evet!” diye atıldı şişman papaz. “Çok geç olmadan aklınızı başına toplayın, ey günahkârlar, çünkü tanrıların öfkesi ve misilleme sizi bekliyor! Itlina’nm kehanetini, suçtan zehirlenmiş ırklara tanrıların verecekleri cezalarla ilgili kâhinin sözlerini anımsayın! Anımsayın: ‘Zillet Çağı gelecek, ağaçın yaprakları dökülecek, tomurcuğun suyu çekilecek, meyve çürüyecek, buğday acıယacak, nehir vadileri su yerine buzlarla dolacak. Beyaz Ayaz, arkasından Beyaz Işık gelecek ve dünya soğuktan yok olup gidecek.’ Kâhin Itlina böyle der! Ama bunlar

olmadan önce alametler görülecek, afetler yaşanacak, çünkü unutmayın ki Nilfgaard tanrıların bir cezasıdır! Bu, ölümsüzlerin siz günahkârları terbiye ettiği kırbaçtır, siz böylelikle...”

“Öf, kapa çeneni, muhterem!” diye bağırdı Sheldon Skaggs ve ağır çizmelerini sertçe yere vurdu. “Batıl inançlarınızdan ve zırvalarınızdan midem bulandı! Bağırsaklarım içimde dönüp duruyor...”

“Dikkatli ol, Sheldon,” diye onun sözünü kesti uzun boylu elf gülümseyerek. “Başkalarının diniyle alay etme. Bu ne güzeldir ne de yakışık alır, üstelik... tehlikesiz de değildir.”

“Hiçbir şeyle alay ettiğim yok,” diye karşı koydu cüce. “Tanrıların varlığını sorgulamıyorum ben ama birileri onları dünyevi meselelere karıştırdığında ve kim bilir hangi elfin çılgın kehanetleriyle insanların akıllarını başlarından almaya kalktığında dayanamıyorum. Nilfgaardlılar tanrıların aletiyimiş, öyle mi? Saçmalık! Ey insanlar, gerilere gidin, Desmond'un, Radowid'in, Sambuk'un, Abrad Alteiche'm dönemlerini düşünün. Anımsamıyorsunuz, çünkü ömrleriniz bir gün yaşayan sineğinki kadar kısa; ama ben anımsıyorum, Jaruga ağzında ve Portar deltasında kayıklarınızdan indiginiz gün bu arazilerin ne halde olduğu hâlâ gözümün önünde. Dört geminin mürettebatının işgal ettiği topraklardan üç krallık kuruldu, sonraları iktidar sahipleri zayıf olanları yutup güçlerini artırdılar. İnsanları ele geçirip boyundurukları altına aldılar, krallıklar büyündükçe büydü, güçlendikçe güçlendi. Şimdi ise Nilfgaard aynısını yapıyor, çünkü orası güçlü, uzlaşmış, kendi içinde bütünlük kazanmış, kuralları olan bir ülke. Eğer siz de aynı şekilde

birleşmezseniz, Nilgaard sizi yutacak; bilge druid' in dediği gibi turnabalığının sazını yutması misali olacaksınız!”

“Hele bir denesinler!” Troylu Donimir, üç aslanla süslü göğsünü şişirip kınında duran kılıçını gürültüyle sağa sola itti. “Sodden'de Mores'ye bir ders vermişik biz, gerekirse bir kez daha veririz!”

“Sizin hayal gücünüz sınır tanımıyor,” diye homurdandı Sheldon Skaggs. “Sayın Şövalye, Sodden'deki ikinci çatışmadan önce Nilgaard'ın topraklarınızın üzerinden silindir gibi geçtiğini, Marnadal arazilerinden nehir bölgесine kadar her yere sizin gibi havalı kasıntıların cesetlerini saçtığını anlaşılan unutmuşsunuz. Üstelik Nilgaardlıları sizin gibi çırıltınlar durdurmadı, Temerya, Redanya, Aedirn ve Kaedwen orduları birleşerek ancak durdurabildiler. Planlı ve birlikte hareket etmek durdurdu!”

“Sırf bu değil,” dedi Radcliffe gür ve buz gibi sesiyle. “Sırf bu değil, Efendi Skaggs.”

Cüce yüksek sesle öksürdü, sümkürdü, çizmelerinin topuğuyla yere çukur açtı, sonra sihirbaza doğru eğildi.

“Kimse meslektaşlarınızın katkılarını yok sayamaz,” dedi. “Sihirbazların Sodden Tepesi'ndeki kahramanlıklarının değeri bilmeyenleri ayıplarım, çünkü onlar gözlerini kırmadan savaştılar, ortak dava uğruna kanlarını döktüler, zafere giden yolu açtılar. Efendi Dandelion halatlarında onları unutmamış, bizler de unutmayacağız. Ama bilin ki yekvücut olarak büyük bir dayanışma içinde o tepede savaştılar, Vilgefotz'u komutan olarak benimsediler, típkı bizlerin, dört krallığın savaşçılarının

Vizimir'in başkomutanlığını kabul ettiğimiz gibi. Ancak bu uyumun ve dayanışmanın savaş süresiyle sınırlı kalması çok yazık oldu. Barış sürecine girer girmez dağıldık. Vizimir, gümrük meseleleri ve ticaret hakkı yüzünden Foltest'le anlaşamıyor. Aedirn Kralı Demavend, Henselt'le Kuzey Krallığı yüzünden didișiyor, Hengforslular ve Kovirli Thyssenidler ise olup bitene aldırmıyorlar. Duyduğum kadarıyla, sihirbazlar arasında da eski uyumun kurulması için boş yere uğraşılıyormuş. Bizde birlik, beraberlik ve disiplin yok. Ama Nilfgaard'da bunların hepsi var!” Baron Vilibert, “Nilfgaard a Emhyr var Emreis hükümdarlık ediyor, adam hem kral hem zorba, kirbaç, ip ve balta kullanarak kendine itaat ettiriyor!” diye kükredi. “Bize şimdî ne önerirsiniz, Sayın Cüce? Ne için birleşelim? Benzeri bir zulüm için mi? Hem sizce hangi kral ve hangi krallık diğerlerinin boyunduruğu altına girsin? Asayı ve kamçıyı en çok kimin elinde görmek isterdiniz?” “Bana ne bundan!” Skaggs omuzlarını silkti. “Bunlar sizin insan meseleleriniz. Kimi kral yaparsanız yapın,nasılsa bir cüce seçilmeyecektir.”

Yaşlı Irk'm uzun boylu temsilcisi, “Elf de olmaz, yarı elf bile olmaz,” diye ekledi, kolunu yeniden şapkalı güzele dolayarak. “Çeyrek elf bile sizin gözünüzde bokun bokudur...”

“Bu sizin hassas noktanız.” Vilibert gülümsedi. “Nilfgaard’la aynı telden çalışırsınız çünkü o da hep eşitlikten söz eder, eski koşullara geri dönüleceğini vaat eder, yeter ki bizi yenip bu topraklardan kovsun! Yani sizi böyle bir birlik, böyle bir eşitlik bekliyor, sözünü ettiğiniz ve müjdeledikleriniz bunlar! Çünkü Nilfgaard size karşılığında altın ödüyor. Birbirinizi bu kadar

sevmenize de şaşırmamak gereklidir, şu Nilgaardlılar da bir elf soyundan..." "Saçma," dedi elf soğuk bir sesle.

"Aptalca sözler ediyorsunuz, Sayın Şövalye. Irkçılık gözünüzü kör etmiş anlaşılan. Nilgaardlılar tipki sizin gibi insanlardır."

"Yalan! Onların Kara Seidhe soyundan olduğunu bilmeyen yok! Damarlarında elflerin kanı akıyor. Elf kanı."

"Sizin damarlarınızda ne akıyor peki?" Elf alaylı alaylı gülümsedi. "Bizler ve sizler nesillerden, yüzyıllardan beri kanlarını karıştırıyoruz, en iyi bunu beceriyorsunuz ama bu şans mı, şanssızlık mı, bilemiyorum. Karışık birliktelikleri lanetlemeye sizler en çok çeyrek yüzyıldır başladınız, hani başarılı olduğunuz da söylenenemez. Şimdi bana Seidhe Ichae'r'in, Eski Irk'ın kanının karışmadığı tek bir insan gösterin bakalım!"

Vilibert kırkırmızı kesildi. Vera Aslanbaş da kulaklarına kadar kıvardı. Sihirbaz Radcliffe başını önüne eğip hafifçe öksürdü. Ne ilginçtir ki şapkalı güzel Elf de kızarmıştı.

Kır saçlı druid*in usulca, "Bizler hepimiz toprak ananın çocuklarıyız," diyen sesi duyuldu. "Doğa ananın çocuklarıyız. Anamıza özen göstermesek de, onu bazen üzüp canını yaksak da, kalbini kırsak da o bizi seviyor, hepimizi seviyor. Burada, dostluk alanında buluşmuş olan bizler bugün hep birlikte bunu düşünelim. Hangimizin buraya önce geldiğinin kavgasını yapmayalım, çünkü bir dalga önce pelidi taşmış buraya, Ulu Bleobheris, meşelerin en yaşlısı bu pelitten filizlenmiş. Bleobheris'in dallarının altında, zaman kavramı tanımayan köklerinin arasında dururken, kendi kardeşçe köklerimizi unutmak istemeyiz — ki dünya bu köklerden oluşmuştur. Şair

Dandelion’ın şarkısındaki sözleri anımsayalım...”

“Aynen!” dedi Vera Aslanbaş. “Nerede o?”

Sheldon Skaggs, meşenin altındaki boş yere bir an göz attıktan sonra, “Sıvışmış,” dedi. “Parayı aldı ve vedalaşmadan toz oldu. Gerçekten elf usulü!”

“Cüce usulü!” dedi demir tüccarı yer cücesi tiz sesiyle. “İnsan usulü,” diye düzeltti uzun boylu elf. Ardından şapkalı güzel kadın başını onun omzuna yasladı.

“Hey, gezgin müzisyen,” dedi Madam Lantieri ve kapıya vurmadan içeriye daldı. Sümbül, ter, bira ve közlenmiş et kokusunu da önüne katıp odaya doldurmuştu. “Konuğun var. Buyurun girin, saygıdeğer beyefendi.”

Dandelion saçlarını düzeltti ve oymalı devasa koltukta doğruldu. Dizlerinde oturan iki kız çarçabuk yere atladılar, açılan yerlerini kapayıp yakası paçası dağılmış gömleklerini çektiştirdiler. Fahışelerin utancı, diye düşündü şair, bir balat için hiç de fena bir ad değildi. Ayağa kalktı, kemerini bağladı ve başını kaldırıp eşikte bekleyen asilzadeye bakarken tunığını sırtına giydi.

“Gerçekten,” dedi, “beni nerede bulacağınızı her zaman biliyorsunuz, ancak doğru zamanı neredeyse hiç tutturamıysorsu- nuz. Bu iki güzelden hangisini seçeceğime şansınıza henüz karar vermemiştüm. Senin bu yüksek fiyatların ikisini birden almama izin vermıyor.”

Madam Lantieri anlayışla gülümseyip ellerini çırptı. İki kız —biri açık tenli ve çilliydi, adalarдан gelmişti, diğeri esmer tenli bir yarı elfti— aceleyle odayı terk ettiler. Eşikte duran adam, paltosunu çıkardı ve küçük olsa da ağızına kadar dolu bir keseyle birlikte Madam Lantieri’ye uzattı.

“Kusura bakmayın, üstat,” diyerek yaklaştı ve masaya oturdu. “Sizi zamansız rahatsız ettiğimi biliyorum. Ama meşenin altından bir anda yok oldunuz. Karayolunda da sizi bulamadım, oysa niyetim buydu, ayrıca kasabada da hemen izinize rastlayamadım. Merak etmeyin, fazla zamanınızı almayacağım...”

“Hep böyle dersiniz ama hep kandırırsınız beni,” diye adamın sözünü kesti ozan. “Bizi yalnız bırak, Lantieri, ayrıca rahatsız edilmememizi sağla. Sizi dinliyorum, bayım.”

Adam onu dikkatle süzdü. Siyah, yaşılı gibi duran nemli gözleri, sivri bir burnu, ince ve şekilsiz dudakları vardı.

“Lafi gevelemeden doğrudan konuya gireceğim,” dedi adam, madam dışarı çıkip, arkasından kapıyı kapatır kapatmaz. “Balat-larınız ilgimi çekiyor, üstat. Daha doğrusu şarkılarınızda geçen kişiler. Balatlarınızdaki kahramanların gerçek yazgıları aklımı kurcalıyor. Çünkü yanılmıyorum, gerçek insanların gerçek yazgıları güzel eserler yazmanızda size ilham kaynağı olmuş — ki meşenin altında bunları dinledik. Kastettigim... Cintralı küçük Cirilla’yı kastediyorum. Kraliçe Calanthe’nin torunuunu.”

Dandelion tavana bakıp parmaklarını masanın üzerinde tıklattı. “Değerli beyefendi,” dedi kuru bir sesle. “Garip şeylerle ilgileniyorsunuz. Tuhaftır şeyler soruyorsunuz. Olduğunuza sandığım kişi değilsiniz herhalde.”

“Kim sanıstınız beni, izninizle sorabilir miyim?”

“Sorabilir misiniz, bilmiyorum. Bu, ortak bir dostumuzdan bana selam getirmiş olmanızla bağlı. Aslında bunu en başta yapmalıyodiniz ama nedense unuttunuz.”

“Asla unutmadım.” Adam elini toprak rengi kadife ceketinin iç cebine atıp bir kese daha çıkardı; bu, az önce randevuevi sahibesi kadına verdiğinden biraz daha büyütü, onun gibi tıka basa doluydu ve masanın üzerine atmasıyla birlikte ümit vaat edici şangırtılar çıkardı.

“Ortak ahbablarımız yok bizim, Dandelion. Bu kese bu açığı kapatmaz mı dersin?”

“Nezaketsizce attığınız para kesesi karşılığında ne satın almayı düşünüyorsunuz?” Ozan yüzünü buruşturdu.

“Madam Lantieri nin genelevinin tamamını ve çevresindeki bütün araziyi mi?”

“Sanata destek vermek istiyorum, diyelim. Bir de sanatçıya. Sanatçıyla çalışmaları hakkında konuşabilmek için.”

“Sanata bu kadar mı düşkünsünüz, bayım? Ve de sanatçıyla konuşmaya öylesine heveslisiniz ki kendinizi tanıtmadan, yani görgünün temel kurallarını çiğneyerek ona zorla para vermeye çalışıyorsunuz.”

“Konuşmamızın başında,” dedi yabancı siyah gözlerini biraz kısararak, “kendimi tanıtmamış olmam sizi rahatsız etmedi.” “Ama şimdi etmeye başlıyor.”

“Utanılacak bir adım yok,” dedi adam. İnce dudaklarında hafif bir gülümseme belirmişti şimdi. “Adım Rience. Beni tanımiyorsunuz, Üstat Dandelion ve bu çok doğal. Siz bütün hayranlarınızı tanıyamayacak kadar ünlüsünüz. Ancak sizin yeteneğinize hayran olan herkes sizin tanıyormuş hissine kaplıyor; hatta o kadar iyi tanadığını sanıyor ki sizinle arasında belli bir yakınlık doğuyor. Bu durum beni de kapsıyor elbette. Bunun çılginca bir düşünce olduğunu biliyorum, lütfen bir iyilik yapın ve kusuruma bakmayın.”

“İyilik yapıyor ve kusurunuza bakmıyorum.”

“Birkaç soruma yanıt vermeye hazır olduğunuzdan yola çıkabilirim sanırım...”

“Hayır, çıkamazsınız,” diye adamın sözünü kesti şair ve onu tepeden aşağıya süzdü. “Siz de bir iyilik yapıp kusuruma bakmayın; ben eserlerimin konusu, ilhamlarım, gerçek ya da hayal ürünü kişiler hakkında konuşmayı sevmem. Böyle yapılrsa şiir sanatı şırsel konumundan çıkip basmakalıp degersiz sözlere dönüşür.” “Gerçekten mi?”

“Kesinlikle. Düşünsenize, değiirmencinin neşeli karısını anlatan baladı söylediğinden sonra, burada aslında değiirmenci Çamurçığner'in karısı Zvirka'yı anlattığımı, değiirmenci perşembeleri pazara çıktıığı için kadını isteyen herkesin o gün düzебileceğim eklesem, yaptığım iş şiir sanatı olmaktan çıkardı. Kadın satıcılığı ya da iğrenç bir iftira olurdu.”

“Anlıyorum, anlıyorum” dedi Rience telaşla. “Ama bu kötü bir örnek oldu. İnsanların günahları ya da hataları ilgilendirmiyor beni. Sorularımı yanıtlayarak kimseyin sırlarını ortaya dökmüş olmayacaksınız. Yalnızca küçük bir bilgiye ihtiyacım var benim: Cintralı prenses kızı Cirilla nm akibeti ne oldu? Pek çok kişi onun kentin fethi sırasında olduğunu söylüyor, bu olayın görgü tanıkları bile var. Gelgelelim sizin baladınıza bakılırsa çocuk kurtulmuş. Bunu uydurdunuz mu, yoksa gerçek mi? Bunu merak ediyorum. Gerçek mi, kurgu mu?”

“İlginiz beni son derece memnun etti,” dedi Dandelion ve ağını yayarak gülümsedi. “Güleceksiniz ama Bay — dur bakayım neydi adınız— ve bu baladı yazarken hedefim tam da buydu: Dinleyicilerin zevk almalarını

sağlamak ve ilgilerini çekmek.” “Gerçek mi, kurgu mu?” diye yineledi Rience buz gibi bir sesle.

“Bunu söylersem işimin etkisini yerle bir ederdim. Elveda, dostum. Sana ayırmabileceğim zamanın tamamını kullandın. Ancak beni orada iki ilham bekliyor ve ben seçimimi hangisinden yana yapacağımı hâlâ bilmiyorum.”

Rience uzun bir süre sussa da gitmeye hiç niyeti yok gibiydi. Sevimsiz nemli bakışlarıyla ozanı süzdü. Dandelion içinde gitgide artan bir huzursuzluk hissetti. Genelevin alt kattaki salonundan keyifli sesler geliyor, belli aralıklarla tiz kadın kahkahaları yükseliyordu. Dandelion, sanki kibirli bir tiksinti içindeymiş gibi bakarak başını çevirdi, oysa gerçekte tavanla arasındaki mesafeyi ölçuyordu. Tavan bir goblen halıyla kaplıydı; desendeki peri kızı elindeki sürühanının içindeki suyu memelerinin üzerinden akıtıyordu.

“Dandelion,” dedi sonra Rience ve bir elini kahverengi ceketinin cebine soktu. “Sorumu yanıtla, yalvarırım. Yanıtı öğrenmezsem olmaz! Benim için düşünemeyeceğin kadar önemli çunkü. Ve inan bana, eğer doğru yanıt verirsen...”

“Ne olacak?”

Adamin ince dudaklarında itici bir gülümseme belirdi. “O zaman seni konuşmaya zorlamak zorunda kalmayacağım.”

“Bana bak serseri, kendine gel.” Dandelion ayağa kalkıp sözüm ona sert bir ifade takındı. “Şiddet ve zorlamadan ığrenirim. Hemen Madam Lantieri’ye haber vereceğim, o da Klumpner’i çağıracak. Herifin bu müessesedeki onurlu ve sorumluluk yüklü görevi adamları dışarı atmaktır. Kendisi bu alanda gerçek bir zanaatkârdır. Kıcına öyle bir

tekme indirir ki kendini bir anda kentin çatıları üzerinde uçarken bulursun ve bu saatlerde sayıları az olan yayalar seni uçan at Pegasus sanırlar.”

Rience elini hafifçe oynatınca bir şey parladı. “Haber verebileceğinden emin misin?” diye sordu.

Dandelion bunu düşünecek durumda değildi. Beklemeyi de düşünmüyordu. Ozan, Rience'in elindeki hançerin dönüp, klik sesi çıkarmasına fırsat bırakmadan ziplayıp tavana yükseldi, peri kızı desenli halının arkasında kayboldu, bir tekmeyle gizli kapıyı açtı, kendini döner merdivenin üzerine attı ve dümdüz tırabzandan ustalıkla aşağıya kaydı. Rience bir hamleyle peşinden gitti, ancak ozanı yakalaması olanaksızdı. Dandelion gizli çıkışını avucunun içi gibi tanırdı, çünkü alacaklılardan, kıskanç kocalardan, arada sıradı şíirlerini, notalarını çaldığı ve bu yüzden ağını burnunu kırmaya gelen rakiplerinden kaçmak için kullanırdı burayı. Üçüncü dirsekten sonra döner bir kapı olduğunu, ardından merdivenin kilere indiğini bilirdi. Peşine düşen adamın —ondan öncekilerde olduğu gibi— hızını kesemeyip koşmaya devam edecekinden ve kapaklı kapıya basıp kendini domuz ahırının ortasında bulacağından hiç kuşkusunu yoktu. Düşme sonucu her yeri acıyan ve dışkıya bulanan, üstelik domuzların saldırısına uğrayan adamın onu kovalayacak gücü kalmayacağına kesin gözüyle bakıyordu.

Gelgelelim Dandelion bir konudan ne zaman emin olsa yanılırdı. Arkasında ansızın mavimsi bir şey yanıp söndü ve ozan hem ellerinin hem de ayaklarının önce kasıldığını, sonra uyuşup kaskatı kesildiğini duyumsadı. Döner kapı önünde hızını kesmeyi başaramadı, çünkü bacaklarına söz geçiremiyordu. Çıglıklar atarak ve duvarlara çarparak

merdivenden aşağıya yuvarlandı. Üzerine düştüğü kapaklı kapı kuru bir çatırtıyla açıldı, ozan karanlığın ve leş gibi kokuların içine doğru uçtu. Yere çarpıp bilincini yitirmeden, Madam Lantieri'nin domuz ahırındaki onarımdan söz ettiğini anımsadı.

Dandelion acılar içinde kendine geldiğinde acımasızca arkaya doğru bükülmüş olan elleri ve kolları sımsıkı bağlanmıştı. Bağırmak istediler ama başaramadı; ağızının içi balçıkla doldurulup sıvanmıştı âdeten. Çamurun içinde diz çökmüştü ve bir ip, bağlı olan kollarını yukarı doğru çekmekteydi. Kollarındaki acıyı hafifletmek için ayağa kalkmaya çalıştı, ancak bacaklarının da bağlı olduğunu fark etti. Onu insafsızca yukarı doğru çeken ipten yararlanarak soluk soluğa da olsa ayaklarının üzerinde doğrulmayı başardı.

Karşısında Rience dikiliyordu ve o haince bakan nemli gözleri yanında duran iki metre boylarındaki saçlı sakalı birbirine karışmış herifin tuttuğu fenerin ışığında parıldıkları saçılıyordu, ötekinin de arkasında en az aynı boylarda bir herif daha vardı. Dandelion onların soluklarını duyuyor, bedenlerinden yayılan bayat ter kokusunu alıyordu. El bileklerine bağlanıp kirişin üstünden atılmış ipi çeken işte o kokarcayıdı.

Ayakları yerden kesilince şair burnundan soluyarak inledi, başka bir şeye gücü kalmamıştı.

“Yeter,” dedi Rience hemen ama bu süre Dandelion'a sonsuzluk gibi gelmişti. Şairin ayakları zemine dokundu ama ne kadar isterse istesin çömelmesi olanaksızdı, çünkü ip gibi onun bedeni de iyice gerilmişti.

Rience yaklaştı. Yüzü kaskatıydı, nemli gözlerindeki ifade zerre kadar değişmemiştir. Sesи de sakindi, alçaktı, hatta bezgin bir tınısı vardı.

“Seni edepsiz misra düzen seni! Ayaktakımı! Bok herif! Kendini beğenmiş işe yaramaz! Benim elimden mi kurtulacaktın? Benden kimse kaçamadı bugüne kadar. Seninle sohbetimiz bitmedi daha, şarlatan, geri zekâlı seni! Bundan çok daha hoş bir yaklaşımla bir şey sormuştum sana. Sorumu şimdi yanıtlayacaksın, gelgelelim hiç de hoş olmayan koşullarda. Yanıtlayacaksın, değil mi?” Dandelion hızlı hızlı başını salladı. Rience gülümserdi ve bir işaret verdi. Ozan, ipin daha da gerildiğini ve arkaya bükülmüş kollarındaki eklemlerin çitirdadığını hissedince acıyla inledi.

“Konuşamıyorsun,” dedi Rience yüzündeki sahte gülümsemeyi koruyarak. “Acıyor, öyle mi? Şunu bilmelisin ki seni şimdilik kendi zevkim için yukarı doğru çektiyorum, çünkü birini canı yanarken izlemekten aldığım keyfi anlatamam. Evet, biraz daha çek.”

Dandelion kendi iniltisini dinlerken ölecek gibi olmuştu. Derken Rience, “Yeter,” diye buyurdu, şairin yanına yaklaşıp dantelli yakasına yapıştı. “Aklını başına topla, ödle. Konuşabil-men için çözdürecekim seni şimdi. Ama o güzel sesini gereğinden fazla yükseltmeye kalkarsan pişman olursun.”

Bir el hareketinin ardından şairin yanağına yüzüğüyle dokundu ve Dandelion çenesinin, dilinin ve damağının yeniden his kazandığını duyumsadı.

“Şimdi,” diye alçak sesle devam etti Rience, “sana birkaç soru soracağım, sen de hemen akıcı ve doyurucu bir şekilde yanıtlayacaksın. Eğer bir an bile duraksar ya da

susarsan, eğer sözlerinden zerre kadar kuşkulanmama yol açarsan... Yere bak!”

Dandelion denileni yaptı. Ayak bileklerini saran pranganın ucuna bağlı kısa bir ipin, içi kireç dolu bir kovanın içine girdiğini görüp dehşete düştü.

“Seni daha da yukarı çekmeleri emrini verirsem,” dedi Rience zaimce bir gülümsemeyle, “seninle birlikte bu kova da yükselecek, işte o zaman ellerini artık kullanamaz hale geleceksin. Korkarım artık lavtanı da çalamayacaksın. Bu beni gerçekten üzər. Bu yüzden konuşacağımı umuyorum. Haksız mıyım?”

Dandelion yanıt veremedi, çünkü korkusundan ne başını oynatabiliyor ne de ağını açıp tek bir söz söyleyebiliyordu. Zaten Rience onun yanıtını önemsermiş gibi durmuyordu.

“Tahmin edebileceğin gibi,” dedi Rience, “doğruyu söyleip söylemediğini hemen anlarım, her kaçamağını anında yakalarım, sakın bana şair numaraları yapma, karmaşık bilgilerle yanılmaya kalkma. Bunları sezmek benim için ufak iştir, tipki seni merdivenlerde kıskıvrak yakalamanın ufak iş olduğu gibi. Yani serseri, her sözünü ölçüp biçmeni öğütlüyorum. Ama kaybedilen her dakikaya yazıkır, başlayalım bakalım. Bildiğin üzere, güzel halatlarının güzel kahramanı, Cintra Kraliçesi Calanthe'nin torunuńu merak ediyorum. Ciri diye çağırılan Prenses Cirilla'yı. Görgü tanıklarının ifadesine göre bu kızcağız iki yıl önce kentin işgali sırasında yaşamını yitirmiș. Ancak sen baladında kızın şu tuhaf, neredeyse efsanevi canıyla... Witcher Geralt'la karşılaşmasını uzun uzadiya ve duyguya yüklü sözlerle anlatıyorsun. Yazgı ve kaderin buyruğu gibi şairane

zırvaları bir yana bırakırsak, şarkılarından anlaşıldığı üzere çocuk, Cintra'daki çatışmadan sağ kurtulmuş. Gerçek mi bu?”

“Bilmiyorum..diye sızlandı Dandelion. “Tanrılar adına, ben yalnızca bir şairim! Oradan buradan bir şeyler duyuyorum, gerisini...”

“Evet?”

“Gerisini uydurdum. Ucundan çekip uzattım! Hiçbir şey bilmiyorum ben!” dedi ozan ağlayarak ve Rience'in kokarcaya işaret verdiği gördü, ardından da ipin daha çok gerildiğini hissetti. “Yalan söylemiyorum!”

“Doğru.” Rience başını salladı. “Doğrudan yalan söylemiyorsun, bunu hissederdim zaten. Ama bir şekilde lafi dolandırıyorsun. Bir nedeni olmasa baladı akından böyle uydurmazdm. Hem şu Witcher'la tanıştıyorsun. O halde eklemlerini seviyorsan konuş, Dandelion. Ne biliyorsan anlat.”

“Bu Ciri,” diyebildi şair can havliyle, “Witcher'm yazgısıydı. Sürpriz çocuk deniyordu ona... Mudaka duymuşsunuzdur, bilinen bir hikâyedir. Kızın annesi ile babası onu Witcher'a vereceklerine dair yemin etmişlerdi...”

“Anne baba çocuklarını o akıl hastası mutanta mı vereceklerdi? O kiralık katile? Yalan söylüyorsun, mısra düzen! Bu masallarla ancak kadınları avutabilirsin.”

“Annemin ruhu üzerine yemin ederim ki öyleydi,” diye hicktirdi Dandelion. “Çok emin bir kaynaktan biliyorum... Witcher...” “Kızı anlat. Witcher şimdilik ilgilendirmiyor beni.”

“Kız hakkında hiçbir bilgim yok! Bir tek şunu biliyorum, savaş başlar başlamaz Witcher kızı almak için

atma atlayıp Cintra'ya gitmişti. O günlerde karşılaşmıştık. Cintra'daki kadiamı ve Calanthe'nin olduğunu ona ben anlatmıştım. Bana çocuğu, kraliçenin torunu sormuştı. Cintra'da herkesin olduğunu, son burcťa tek bir kişinin canlı kalmadığını haber almıştım zaten...” “Konuş. Mecazı bırak, gerçeklerden söz et!”

“Witcher, Cintra'nm düştüğünü ve yapılan kıyımı öğrendikten sonra yolculuktan vazgeçmişti. Birlikte kuzeye kaçtık. Hengfors'ta ondan ayrıldım ve o günden sonra da görüşmedik... Ama yolda bana ondan... Ciri'den söz etti... şu yazgından... Ben de bunun üzerine o baladı kaleme aldım. Başka bir bilgim yok, yemin ederim!”

Rience kaşlarını çatmış ona bakıyordu. “Peki Witcher’ın şimdi ne yaptığı biliyor musun?” diye sordu. “Canavarları öldüren kiralık katil, yazgı hakkında atıp tutan şairane kasap ne yapıyor?” “Dediğim gibi, onu en son...”

“Ne dediğin aklımda,” diye şairin sözünü kesti Rience. “Söylediklerini can kulağıyla dinliyorum. Sana sorulan sorulara aynen yanıt ver. Soru söyleydi: Witcher Geralt’ı bir yılı aşkın bir süredir kimse görmediyse, nerede saklanıyor? Genelde nereye saklanmayı sever?”

“Nerede bilmiyorum,” dedi ozan hemen. “Yalan söylemiyorum. Gerçekten bilmiyorum...”

“Çok hızlı oldu, Dandelion, çok hızlı.” Rience haince gülümsedi. “Çok hızlı. Kurnazsan ama dikkatsizsin. Nerede olduğunu bilmediğini söylüyorsun. Ama bahse girerim, o yerin adını biliyorsun.”

Dandelion dişlerini birbirine geçirdi. Çaresiz ve öfkeliydi. "Ee?" Rience kokarcaya bir işaret yaptı. "Witcher nerede gizleniyor? Adı ne oranın?"

Ozan sustu. İp gerildikçe gerildi, Dandelion'ın kolları iyice buruldu, ayakları yerden kesildi. Dandelion yüksek sesle ama kesik kesik inledi, sihirbazın halkası hemen ağını tıkadı.

"Çek, daha da çek." Rience ellerini beline dayadı. "Biliyor musun Dandelion, sihirle beyinin içini inceleyebilirim istersem ama yorucu olur. Ayrıca gözlerinin acıyla yuvalarından fırlamasını izlemeye bayılıyorum. Hem zaten konuşacaksın."

Dandelion da konuşacağının biliyordu. Ayak bileklerine bağlı olan ip gerildi, kireç dolu kova gıcırdayarak zeminin üzerinde kaydı.

"Efendim," dedi ansızın ikinci herif, sonra feneri peleriniyle örtüp ahırın kapısındaki yarıktan dışarı baktı. "Bir gelen var. Galiba kızlardan biri."

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz," diye tısladı Rience. "Feneri söndür."

Kokarca ipi bıraktı. Dandelion pat diye yere düştü ama fenerli adamın alçak kapının yanma geçtiği, kokarcanın da elinde uzun bir bıçakla yan tarafta pusuya yattığı gözünden kaçmadı. Tahta yarıklarından genelevin ışığı vuruyordu. Ozanın kulağına iç içe geçmiş sesler ve şarkılar çalındı.

Ahırın kapısı gıcırtıyla açıldı. Eşikte biri duruyordu, pek uzun boylu sayılmazdı, sırtına yuvarlak ve sımsıkı bir kapüşonu olan bir pelerin giymişti. Bir kızdı bu. Bir an için duraksadıktan sonra eşiği atladi. Kokarca onun üzerine saldırıp çevik bir hareketle bıçağını sapladı.

Kokarca sonra dizlerinin üzerine düştü, çünkü hiçbir dirence karşılaşmamıştı; bıçağını önünde uzanmış siluetin boynundan aşağıya doğru çekerken sanki dumanı yarar gibiydi. Çünkü ahıra dolan gerçekten bir duman bulutuydu ve dağılmaya başlamıştı bile. Ancak tamamen kaybolmadan içeriye bir başka siluet daldı, bulanık ve karanlık, bir sansar kadar kıvraktı. Dandelion, siluetin pelerinini fenerli adama doğru fırlattığını, kokarcanın üzerine atladığını, elinde parlayan bir şey tuttuğunu gördü; kokarcanın kesik kesik solumaya başladığını ve vahşice bir çığlık attığını duydu. Öteki herif pelerinini savurdu, zipladı, elinde tuttuğu bıçağı salladı. Karanlık siluetin avucunun içinden ıslık sesi çıkararak alevli bir yıldırım çıktı, yağ yanmış gibi dehşet verici bir çizirdamayla adamın yüzüne ve göğsüne aktı. Herif tüyler ürpertici bir çığlık attı ve ahıra mide bulandırıcı yanmış et kokusu yayıldı.

Derken Rience saldırdı. Yarattığı tılsım, keskin bir mavı ışıkla karanlığı yırttı. Dandelion bu ışıkta erkek giysileri giymiş, elleriyle tuhaf hareketler yapan incecik bir kadın fark etti. Onu bir anlığına görebildi, çünkü mavi ışık gürültü patırtı içinde ve gözleri kamaştıran şimşekler çakarak kayboldu, Rience öfkeli bir çığlık atarak geriye doğru düştü, üzerine tosladığı ahşap bölme duvarını çatırıtlarla ortadan ikiye yardı. Erkek giysileri içindeki kadın ona yetişti, elindeki hançer bir an yanıp söndü. Ahırın içi yeniden ışıkla doldu; ancak bu kez sarı renk teydi, havada ansızın beliren ıslıltılı oval bir şeyin içinden yayılıyordu. Dandelion, Rience'in çamurlu zeminden yükseliş, o oval şeklin içine atladığını ve bir an bile geçmeden gözden kaybolduğunu gördü. Oval şekil

ışıltısını yitirdi ama henüz bütünüyle sönmeden kadın Dandelion'ın yanına yaklaştı, ellerini ona doğru uzattı ve haykırarak anlaşılmayan bir şeyler söyledi. Derken çitirtılar ve çağıtlılar başladı ve sönmeyece olan oval şey bir anda alev aldı. Dandelion'ın kulağına uzaklardan, çok uzaklardan ne olduğu belirsiz sesler çalındı, sanki birisi acıyla çığlık atıyor gibiydi. Oval şey tamamen söndü, ahır yine karanlığa gömüldü. Ozan, ağını tıkayan ağırlığın hafiflediğini duyumsadı.

“İmdat!” diye haykırdı. “İmdat!”

“Kendini topla, Dandelion,” dedi kadın. Yere çömelmiş, Rience'in hançeriyle ozanın ayak bileklerini çözüyordu. “Yennefer? Sen misin?”

“Nasıl göründüğümü unuttuğunu söylemeye kalkışmayacaksın herhalde. Ayrıca sesim sanatçı kulaklarına yabancı olamaz. Ayağa kalkabiliyor musun? Umarım kemiklerini kırmamışlardır.” Dandelion güçlükle doğrulurken inledi, uyuşmuş kollarını ovaladı. “Bunlar ne durumda?” diye sordu, yerde yatan bedenleri göstererek.

“Anlarız şimdi.” Sihirbaz kadın ortadan ikiye katlanmış hançeri tık diye açtı. “İçlerinden birinin yaşaması şart. Ona bazı sorularım olacak.”

“Bak şu,” —ozan kokarcanın yanında durmuştu—
“yaşıyor sanırıım.”

“Sanmıyorum,” dedi Yennefer istifini bozmadan. “Onun hem gırtlağını hem de şah damarını biçtim. Belki ruhunu henüz teslim etmemiştir ama uzun sürmez.”

Dandelion ürperdi. “Boğazını mı kestin?”

“Eğer doğuştan sahip olduğum ihtiyatla önden bir illüzyon göndermeseydim, orada yatan şimdi ben olurdum.

Dügerlerinin durumuna bir göz atalım... Lanet olsun. Şu iri kiyim herif bile dayanamamış. Yazık oldu, yazık..."

"O da mı yaşamıyor artık?"

"Şoku atlatamamış. Hımm... Fazlaca şiddetli kızartmışım onu... Baksana, dişleri bile kömürleşmiş... Neyin var senin, Dandelion? Kusacak misin?"

"Evet," dedi şair belli belirsiz, iki büklüm oldu ve başını ahır duvarına dayadı.

"Hepsi bu kadar mı?" Sihirbaz kadın elindeki kupayı bıraktı ve pilicin geçirildiği şişe doğru uzandı. "Hiç sakladığın bir şey olmadı mı? Bir şeyi atlamatın mı?"

"Asla. Tek eksik, teşekkür'dü. Sana çok teşekkür ederim, Yennefer."

Kadın ozanın gözlerinin içine baktı, başına hafifçe salladı, pırıl pırıl bukleleri dalgalandıp omuzlarına düştü. Kızarmış tavuğu tahta tabağın üzerine koyup bıçak ve çatal kullanarak ustalıkla hareketlerle parçalamaya başladı. Dandelion o güne kadar, bıçak ve çatalla Yennefer kadar ustalıkla piliç parçalayan tek bir kişiye rastlamıştı. Geralt'm bu beceriyi nereden edindiğini şimdi anlıyordu. Öyle ya, diye düşündü, Geralt tüymeden önce Yennefer'in Vengerber deki evinde bir yıl boyunca onunla birlikte yaşamıştı. Yennefer kendine has özelliklerini aşılamamıştı ona. Dandelion ikinci pilici şisten çıkardı, hiç düşünmeden bir budunu kopardı, iki eliyle kavrادı ve kadının gözüne sokarcasına kemirmeye başladı.

"Nasıl öğrendin?" diye sordu. "Tam zamanında yardıma koşmayı nasıl başardın?"

"Sen Bleobheris'in altında gösterini yaparken ben de oradaydım."

"Görmedim seni."

“Görülmeyi istemedim zaten. Sonra peşin sıra kasabaya indim. Bu anda seni bekledim, öyle ya gittiğin o yere, zevklerin kuşkulu, belsoğukluğunun ise kuşkusuz olduğu o müseseseye giremezdim arkandan. Derken sabırsızlanmaya başladım. Domuz ahrından sesler gelir gibi olunca avluya çıkip bakındım. Kulaklarımı diktim, sesin ilk başta sandığım gibi hayvanlarla ilişkiye giren birinden değil senden geldiği ortaya çıktı. Hey, hancı! Biraz daha şarap getir lütfen!”

“Emriniz olur, muhterem hanımfendi, derhal geliyor!”

“Az önceki şarabın aynısı olsun ama bu kez su katma içine. Suyu yalnızca banyoda severim, şarabın içinde hiç hoşlanmam.” “Başım üstüne, başım üstüne!”

Yennefer tabağı itip uzaklaştırdı. Dandelion’ın dikkatini çekmişti, pilicin üzerinde meyhaneçiye ve bütün ailesine kahvaltıda yetecek kadar et vardı hâlâ. Çatal ve bıçak kuşkusuz sık görünyordu ama iş görmüyordu.

“Beni kurtardığın için teşekkür ederim,” dedi ozan bir kez daha. “O lanet olası Rience canımı alacaktı. Benden bütün bilgileri kapacak, sonra da koyun gibi kesecekti beni.”

“Bence de öyle olacaktı.” Yennefer hem kendi hem de ozanın kadehini yeniden doldurup kadehini kaldırdı. “Kurtulmana ve sağlığına içelim o halde.”

“Seninkine, Yennefer,” dedi Dandelion. “Bugünden başlayarak her fırسatta duacı olacağım sağlığına içelim. Sana çok şey borçluyum, güzel hanımfendi ve bu borcumu şarkılarla kapatmaya çalışacağım. Sihirbazların başkalarının acılarına duyarsız kalmadıklarını, yoksul, mutsuz ve çaresiz fanilerin hiç duraksamadan yardımına koştuklarını anlatan bir efsane

yaratacağım.” “Hadi bakalım.” Yennefer gülümsedi, menekşe mavisi güzel gözlerini hafifçe kırptı. “Bu, haklı ve boşuna çıkmamış bir efsane olur. Ama sen yabancı değilsin, Dandelion. Seni tanırım ve severim.”

“Gerçekten mi?” Ozan da gülümsedi. “Bunu bugüne kadar nasıl da ustalıkla saklamışın oysa! Hatta benden ölesiye nefret ettiğini sanıyordu.”

“Bir zamanlar öyleydi.” Sihirbaz kadın bir anda ciddileşti. “Ama sonra fikrimi değiştirdim. Çünkü sana teşekkür borçluydum.” “Nedenmiş o, sorabilir miyim?”

“Geçelim bu konuyu,” dedi Yennefer ve elindeki kadehle oynamaya başladı. “Daha önemli sorulara verelim kendimizi. Ahırda kollarını yuvalarından çıkarırcasına döndürüp sana sorulan sorulara dolelim. Gerçekten nasıl olmuştu, Dandelion? Jaruga üzerinden kaçığınızdan beri Geralt’ı gerçekten de görmedin mi? Savaş bittikten sonra güneşe döndüğünü gerçekten mi bilmiyordun? Çok ağır şekilde yaralandığını, hatta öldüğü dedikodularının yayıldığını duymadın mı? Hiç mi haberin olmadı bunlardan?” “Hayır. Olmadı. Uzun süre Pont Vanis’de, Esterad Thyssen’in çiftliğinde keyif sürdürüm. Sonra Hengfors’ta Niedamir’in yanında...” “Bilmiyordun...” Sihirbaz başını sallayıp ceketinin düğmelerini açtı. Boynunda siyah kadifenin üzerine yerleştirilmiş elmaslarla bezeli obsidyen yıldızı yanıp sönuyordu. “Geralt’ım yaraları iyileştikten sonra atına atlayıp Nehir Bölgesi’ne gittiğini bilmiyordun demek? Orada kimi aradığını tahmin edemiyor musun?”

“Edebiliyorum. Ama kızı bulup bulmadığını bilmiyorum.” “Bilmiyorsun,” diye tekrarladı sihirbaz kadın. “Normal koşullarda her şeyi bilen ve bunları şarkılarında anlatan

birisin. Hatta insanların duyguları gibi en mahremlerini bile dile getiriyorsun.

Bleobheris'in altında halatlarını dinledim, Dandelion. Birkaç hoş dizeyi de bana ithaf etmişsin."

"Şiir sanatının," diye mirıldandı ozan gözlerini pilice dikerek, "kendi kuralları vardır. Kimse alınmamalı..."

"Karga kanatları gibi saçlar, gece çıkan fırtına âdet," diye alıntı yaptı Yennefer abartılı bir coşkuyla, "menekşe mavisi gözlerde şimşekler uykuya yatmış... Bunun gibi bir şeydi, değil mi?" "Belleğime öyle yerleşmiştin." Ozan hafifçe gülümsemi. "Bu betimlemenin yalan olduğunu savunan arkamdan ilk taşı atsın." "Ancak anlayamadığım bir nokta var," dedi sihirbaz kadın, dudaklarını bir an birbirine bastırarak, "iç organlarımı tarif etme hakkını sana kim verdi? Dur ne demişsin bakayım? 'Yüreği, boynunu süsleyen mücevherden farksız, elmas gibi sert, elmas gibi duygusuz, obsidyenden daha keskin, açtığı derin yaralar...' Bunları sen mi uydurdun? Yoksa..." Yennefer'in dudakları titredi. "Yoksa birinin sözlerine ve yakınlara mı kulak verdin?" "Hımmmm..." Dandelion hafifçe öksürüp tehlikeli konuyu geçiştirmeye çalıştı. "Söyler misin Yennefer, Geralt'ı en son ne zaman gördün?"

"Çok oldu."

"Savaştan sonra mı?"

"Savaştan sonra..." Yennefer'in sesi değişir gibi oldu. "Hayır, savaştan sonra görmedim onu. Uzunca bir zaman... Hiç kimseyi görmedim. Ama konumuza dönemlim, şair. Aslında şaşırdım biraz; hiçbir şey bilmiyorsun, hiçbir şey duymamışsun ama yine de biri ağızından bilgi alabilmek için seni kazığa bağlayıp yukarı çekmiş. Sen bundan tedirgin olmadın mı?"

“Oldum.”

“Dinle,” dedi Yennefer, elindeki kadehi masaya çarparak. “Beni dikkade dinle. O şarkıyı repertuvarından çıkar. Bir daha söyleme.”

“Kastettiğin...”

“Ne kastettiğimi çok iyi biliyorsun. Nilfgaard’la yapılan savaşın şarkılarını söyle. Şarkılarında beni ve Geralt’ı anlat, böy- lece bize ne yararın ne de zararın dokunur, hiçbir şeyi bozamaz ya da düzeltmezsin. Ama Cintralı aslan yavrusundan söz etme şarkılarında.”

Büyük çevresine bakındı, o saatlerde sayıları çok sınırlı olan müşterilerden birinin onları dinleyip dinlemediğinden emin olmak istedi. Garson kızın masaları toplayıp mutfağa geçmesini bekledi.

“Ayrıca tanımadığın insanlarla baş başa kalmamaya çalış,” dedi sesini alçaltarak. “Ortak tanıklıklarınızın selamını verip kendini tanıtmayı unutan insanlarla yalnız kalma. Anlıyorsun, değil mi?”

Dandelion sihirbaza şaşırarak baktı. Yennefer gülümsedi. “Dijkstra’nın selamı var, Dandelion.”

Şimdi korkuya çevresine bakınma sırası ozana gelmişti. Şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu ve yüzü tuhaf bir ifade almış olmalıydı, çünkü sihirbaz kadının yüzüne oldukça alaylı bir ifade yayılmıştı.

“Ayrıca,” diye fisıldadı Yennefer ve masanın üzerine doğru eğildi. “Dijkstra senden bir rapor rica ediyor. Verden’den geliyorsun, Dijkstra da Kral ErvyU’ın sarayında neler konuşulduğunu merak ediyor. Sana şu bilgiyi ulaştırmamı rica etti benden: Rapor bu sefer doğrudan konuya ilgili ve ayrıntılı olacakmış, kesinlikle

şíir formunda istemiyor. Dúzyazı olacak, Dandelion. Dúzyazı.”

Ozan güçlükle yutkunup başını salladı. Hiç sesini çıkarmadan düşünmeye başladı. Acaba soru sormalı mıydı? Sihirbaz kadın hemen imdadına koştu.

“Zor günler kapıda,” dedi usulca. “Zor ve tehlikeli. Değişim çağrı geliyor. Önümüzdeki değişimlerin iyi yönde gerçekleşmesi için hiçbir şey yapmamış olma düşüncesiyle yaşlanmak çok yazık olurdu. Öyle değil mi?”

Ozan evet dercesine başını salladı ve hafifçe öksürdü.
“Yennefer?”

“Dinliyorum, şair.”

“Şu ahırdaki adamlar; kimdiler, ne istiyorlardı, kim göndermişti onları? Çok merak ediyorum. İlkisini de öldürdün ama dolaşan dedikodulara bakılırsa, siz ölülerden bile bilgi toplayabilirmişsiniz.” “Peki o dedikodular, konseyin bir fermanından dolayı ruh çağırmanın yasak olduğundan söz etmiyor mu? Uzatma, Dandelion. O cellat yamaklarının zaten dünyadan haberleri yok. O kaçan... Hımm... O başka tabii.”

“Rience. Sihirbazdı değil mi?”

“Evet. Ama işinin ehli değildi pek.”

“Ama yine de kurtuldu senin elinden. Nasıl yaptığını da gördüm. Kendini ışınladı, değil mi? Bir anlama geliyor mu bu?” “Geliyor. Birinin ona yardım ettiğini gösteriyor. Şu Rience denen zat, havada süzülen oval geçidi açacak ne yeterli zamana ne de güce sahipti. Böyle bir ışınlanma önemsiz iş değildir. Belli ki kapıyı başka biri açtı. Kıyaslamanamayacak kadar ondan kudretli biri. Nereye çıkacağımı bilmediğim için onun peşine düşmeye çekindim. Ama peşi sıra oldukça sıcak bir şeyler yolladım.

Yanık yaralarına iyi gelecek bir sürü büyüye ve iksire ihtiyacı olacaktır. Yine de bu yanıkların izlerini bir süre taşıyacak.”

“Onun bir Nilfgaardlı olması belki ilgini çeker.”

“Öyle miydi sence?” Yennefer yerinde doğruldu, seri bir hareketle cebindeki hançeri çıkardı ve elinde döndürdü. “Nilfgaard bıçakları artık herkesin elinde. Kullanışlı ve rahatlar, göğsünde bile saklayabiliyorsun.”

“Mesele bıçak değil. Beni sorguya çekerken, ‘Cintra çatışması’ ve ‘kentin işgali’ gibi ya da benzeri kavramlar kullandı. O olayların öyle adlandırıldığını daha önce hiç duymamıştım. Bizim için yaşananlar Cintra katliamıydı. Kimse başka türlü de adlandırmaz zaten.”

Sihirbaz kadın elini kaldırıp tırnaklarını inceledi.

“Zekisin, Dandelion. Algın çok yüksek.”

“Meslek hastalığı diyelim.”

“Hmm, hangi mesleği kastediyorsun acaba?” Yennefer gülümser gibi oldu. “Ama verdiğin bilgi için teşekkür ederim. Çok değerli.”

“Bu,” —ozan da gülümsüyordu şimdiki — “iyi yönde değişime benim katkım olsun. Söyler misin Yennefer, Geralt’la ve Cintralı kızla Nilfgaard neden böylesine ilgilendi?”

“Burnunu o işe sokma sen.” Yennefer ansızın ciddileşmişti. “Söylediğim gibi, Calanthe’nin torunu hakkında bütün duyduklarını unutacaksın.”

“Haklısan, söyledin bunu. Ama yazacağım bir balat için malzeme peşinde falan değilim.”

“O halde ne peşindesin? Dayak mı?”

“Diyelim ki,” dedi şair sesini alçaltıp, çenesini kavuşturduğu ellerine dayayarak; sonra büyüğü kadının

gözlerinin içine baktı. "Diyelim ki Geralt o çocuğu bulup kurtardı. Diyelim ki kaderin gücüne sonunda inanmaya başladı ve bulduğu çocuğu yanma alıp götürdü. İyi de nereye? Rience bana işkence ederek ağızımdan zorla bu bilgiyi almaya çalıştı. Ama sen biliyorsun, Yennefer. Witcher'm nereye saklandığını sen biliyorsun."

"Biliyorum."

"Oraya nasıl ulaşılacağını da biliyor musun?"

"Onu da biliyorum."

"Sence onu uyarman gerekmeli mi? Rience tarzi adamların onu ve küçük kızı aradıklarını ona bildirmen gerekmeli mi? Yerinde olsam, atıma atlayıp giderdim oraya ama oranın neresi olduğunu bilmiyorum işte... Adını telaffuz etmememin doğru olduğu o yer..."

"Şimdi bir sonuç çıkar bundan, Dandelion."

"Geralt'm nerede olduğunu biliyorsan, oraya gitmeli ve uyarmalısın onu. Çünkü ona bir borcun var, Yennefer. Öyle ya sizi bağlayan bir şey vardı aranızda."

"Kuşkusuz," dedi Yennefer buz gibi sesle. "Bizi bağlayan bir şey vardı aranızda. Bu yüzden onu biraz tanırırm. Birilerinin ona yardım dayatmasından hoşlanmaz. Eğer yardıma ihtiyacı olursa güvendiği kişilerden destek ister. O olayların üzerinden bir yılı aşkın zaman geçti ve ben... ondan tek bir haber alamadım. Borca gelince; onun bana ne kadar varsa, benim de ona o kadar borcum var. Ne daha az, ne daha fazla."

"O halde ben gideceğim oraya." Dandelion başını kaldırdı. "Bana yerini söyle..."

"Olmaz," diye sözünü kesti Yennefer. "Senin için ummadığın kadar tehlikeli olur çünkü Dandelion. Tekrar senin peşine düşebilirler. Ne kadar az şey bilersen, o kadar

iyi. Çek git buralardan. Atma atla ve Redanya'ya, Dijkstra'nın ve Philippa Eilhart'in yanına git, Vizimir'in çiftliğinde takıl. Seni bir kez daha uyarıyorum: Cintralı aslan yavrusunu unut. Ciri'yi unut. Bu adı hiç duymamışın gibi yap. Senden istediklerimi yap. Başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum. Bunu istemeyecek kadar çok seviyorum seni, çok şey borçluyum sana.”

“Bunu ikidir söylüyorsun. Bana ne borçlusun, Yennefer?” Sihirbaz kadın başını çevirdi ve uzun süre konuşmadı. “Onunla birlikte yolculuk yaptın,” dedi sonunda. “Sayende yalnız kalmadı. Ona gerçek bir dost oldun. Yanından ayrılmadın.” Ozan gözlerini yere diki.

“Ama onun pek işine yaramadı,” diye mirildandı. “Bu dostluk ona pek fayda etmedi. Benim yüzümden başına gelmedik kalmadı. Beni sürekli bir müşkülden kurtardı... Yardım etti bana...” Yennefer masanın üzerinden eğildi, hiç sesini çıkarmadan elini ozanın elinin üstüne koydu. Bakışlarında üzüntü vardı.

“Atına atla ve Redanya'ya git,” diye tekrarladı bir süre sonra. “Dreiberg'e git. Orada Dijkstra'nın ve Philippa'nm koruması altında olacaksın. Kahramanı oynamaya çalışma. Tehlikeli bir işe karışın, Dandelion.”

“Farkındayım.” Ozan yüzünü buruşturdu ve ağriyan omzunu ovaladı. “İşte tam da bu yüzden Geralt'ın uyarılması gerektiğini düşünüyorum. Onu nerede bulabileceğimizi bir tek sen biliyorsun. Yolu da biliyorsun. Bence oraya gittin bile... konuk olarak.”

Yennefer başını çevirdi. Dudaklarını birbirine bastırıldığı, yanak kaslarının seğirdiği Dandelion'ın gözünden kaçmadı.

“Doğru, evet, gittim oraya daha önce,” dedi sihirbaz, sesinde çözülmesi güç tuhaf bir tınıyla. “Konuk oldum oraya. Ama asla davetsiz bir konuk değildim.” Rüzgâr kudurmuşçasına uğuldadı, mezbeleliklerin arasında büyüyen çimenleri dalgalandırdı, akdiken çalılıklarının ve evlerin yüksek çatılarının arasından aktı. Ayın önünden geçen bulutlar şatonun üzerine anlık bir ışık düşürdü, kale hendeklerini ve duvar kalıntılarını solgun ve gölgeli bir ışıkla aydınlandı, kırık dişlerini gösteren ve çukura kaçmış gözlerini boşluğa dikmiş bir sürü kafayı görünür kıldı. Ciri tiz sesiyle çığlığı basıp başını Witcher’ın pelerinine gömdü.

Yönü topuklarla belirlenen kısırak, çökmüş bir kemerin altında kalmış kiremit yığınının üzerinden dikkatle geçti. Taş kalıplara çarptıkça tangur tungur sesler çıkarılan nalların surların arasında yarattığı dehşet verici yankı rüzgârin uğultusunu bile bastırıyordu. Korkudan tir tir titreyen Ciri tırnaklarını saçlarının arasına gömmüştü.

“Korkuyorum,” diye fisıldadı.

“Korkacak bir şey yok,” dedi Witcher ve elini kızın omzuna koydu. “Yeryüzünde buradan daha güvenli bir yer yok. Burası Kaer Morhen, Witcherlarm yuvasıdır. Burada bir zamanlar güzel bir şato vardı. Uzunca bir zaman önce.”

Kız yanıt vermeyip başını iyice eğmekle yetindi. Witcher’ın kışrağı Roach usulca kişnedi, sanki kızı yataştırmak ister gibiydi.

Karanlık bir derinliğe dalıp sütunların ve kemerlerin arasından uzanan uzun ve sonsuz bir tünele girdiler. Roach yoğun karanlığa aldırmadan emin adımlarla ve keyifle ilerliyor, nallarını zemine vurmaktan belli ki mutlu oluyordu.

Önlerinde, tünelin ucunda kırık kırımı yanıp sönen bir çizgi belirdi ansızın. Büyüdü, genişledi, arkasından ışık yayılan, duvarlardaki demirden askılarla yerleştirilmiş meşalelerin ışığının titreştiği büyük bir kapıya dönüştü. Eşikte siyah, ışığın altında bulanıklaşan bir siluet duruyordu.

Ciri, “Kim var orada?” diye soran, köpek havlamasını andıran haince bir ses duydu. “Geralt?”

“Evet, Eskel. Benim.”

“Gel içeri.”

Witcher atından atladı, Ciri’yi kucaklayıp eyerden indirdi, çıkışını eline tutuşturdu. Kız bohçayı iki eliyle kavradı ama ardına saklanamayacak kadar küçük olmasına üzüldü.

“Burada, Eskel’in yanında bekle,” dedi Geralt. “Roach’u ahıra götürüreceğim.

“İşığa doğru gel, ufaklık,” dedi Eskel adındaki adam kızgın bir sesle. “Karanlıkta durma.”

Ciri onun yüzüne baktı ve çığlığını basmamak için kendini güçlükle tuttu. İnsan değildi bu. İki ayağının üzerinde durmasına, ter ve duman kokmasına ve üzerine sıradan insan giysileri giymiş olmasına karşın insan değildi. Hiçbir insanın böyle bir yüzü olamaz, diye içinden geçirdi Ciri.

“Ee, ne bekliyorsun daha?” diye sordu Eskel.

Ciri kımıldamadı. Karanlığın içinde Roach’un çıkardığı nal seslerinin uzaklaşmakta olduğunu duydu. Ayağının üzerinden ciyaklayan yumuşak bir şey geçti. Ciri havaya sıçradı.

“Sana karanlıkta durma dedim, oğlum, yoksa fareler çizmelerinin konçlarını kemirir.”

Ciri çıkışını göğsüne bastırıp hızla ışığa doğru yürüken fareler ayaklarının altından ciyaklayarak geçiyordu. Eskel kızı doğru eğildi, elindeki çıkışını aldı, kapüşonunu arkaya doğru indirdi. "Lanet olsun," diye mirıldandı, "kızmış. Bir bu eksikişti şimdi." Ciri ona ürkerek baktı. Eskel gülümsemi. Kız onun insan olduğunu fark etti, sıradan bir insan yüzüne sahipti, ancak bu yüz ağızının kenarından başlayıp bütün yanağına yayılan ve kulağına kadar uzayan yarımdaire şeklinde kocaman ve çirkin bir yara iziyle yüz olmaktan çıkmıştı.

"Mademki buradasın, o halde Kaer Morhen e hoş geldin," dedi adam. "Nasıl çağrırlar seni?"

"Ciri," dedi Geralt kızın yerine, usulca karanlığın içinden çıkararak. Eskel arkasına döndü. İki Witcher ansızın sarmaş dolaş olup birbirlerini bir an için göğüslerine bastırdılar.

"Hayattasın, Kurt."

"Hayattayım."

"Güzel." Eskel uzanıp askıdan bir meşale aldı. "Gidin. Dış kapıyı kapatacağım, yoksa içерinin sıcaklığı dışarıya kaçacak." Koridor boyunca yürüdüler. Burada da fareler vardı; duvarların kenarından kayıp geçiyor, yan koridorların karanlığında ciyaklıyor, meşalenin yarattığı ışıklı dairelerden kaçıyorlardı. Ciri adımlarını hızlandırip adamlara yetişmeye çalışıyordu. "Vesemir dışında burada kim kışlıyor, Eskel?"

"Lambert ve Coen."

Dik ve kaygan bir merdivenden indiler. Aşağıda aydınlik bir köşe vardı. Ciri'nin kulağına sesler, burnuna duman kokusu geldi.

Koskoca bir salondu burası, devasa bir şöminenin ateşiyle aydınlanmıştı, harlı alevler bacaya doğru yükseliyordu. Salonun ortasında büyük ve ağır bir masa duruyordu. Çevresine en az on kişi sı�数ildi. Ama üç kişi oturuyordu. Üç insan. Üç Witcher, diye içinden düzeltti Ciri. Büyük alevlerin arasında siluetler seçebiliyordu yalnızca.

“Selam, Kurt. Bekliyorduk seni.”

“Selam, Vesemir. Sizlere de merhaba, çocuklar. Yuvaya dönmem güzelmiş.”

“Bize kimi getirdin?”

Geralt bir süre sustu, sonra elini Ciri'nin omuzlarına koyup kızı hafifçe öne doğru itti. Ciri başını önüne eğip ağır ağır ilerledi, iki büklümdü, ne yapacağını bilmiyor, sendeliyordu. Korkuyorum, diye düşündü. Çok korkuyorum. Geralt beni bulup yanma alduğunda korkularımın artık son bulacağını, her şeyin geçtiğini düşünmüştüm... Ama şimdi evimde olmak yerine, farelerin cirit attığı bu yıkık dökük, ürpertici, karanlık, esrarengiz yankılarla dolu şatodayım... Yine kırkırmızı ateşten bir duvarın önündeyim. Ürkütücü siyah siluetler görüyorum, hain ve korkunç gözlerin bana baktığını görüyorum...

“Kimdir bu çocuk, Kurt? Kim bu kız?”

“O benim...” Geralt durup kaldı. Kız, onun güçlü ellerini omuzlarında hissediyordu. Derken korkusu ansızın kayboldu. Sırra kadem basmıştı sanki o duygusu. Hışır hışır yanın kızıl ateşten bir sıcaklık yayıldı. Yalnızca sıcaklık. Siyah siluetler dostların siluetleriyydi. Hamilerin siluetleri. Parlayan gözlerinde merak vardı. Kaygı. Bir de huzursuzluk...

Geralt'ın elleri omuzlarını daha da sıkı sardı.

“O bizim kaderimiz.”

Gerçekten, adlarına IVitcher denilen canavarlardan daha itici, doğaya daha aykırı canlılar olamış, çünkü onlar alçakça sibrin ve şeytanlığın meyveleridir. Erdemden, vicdandan ve ahlaktan yoksun şerefsizler onlar, yeryüzüne sırföldürmek için gelmiş cehennemi hak eden yaratıklar... Dürüst insanların arasında onlara ve benzerlerine yer yoktur.

Adı geçen onursuzların yaşadıkları, iğrenç uygulamalarını öğrendikleri Kaer Morden'in ise yeryüzünden silinmesi, izlerinin üzerine ise tuz ve güherçile serpilmesi gereklidir.

Anonim, Canavarlar Kitabı veya IVitcher'in Tarifi Hoşgörüsüzlik ve batıl inanç, oldum olası aşağı tabakadaki aptallara özgü özelliklerdir ve bana öyle geliyor ki kökleri hiçbir zftman kurutulamayacak, çünkü onlar aptallığın kendisi gibi sonsuzdur. Bugün dağların yükseldiği yerlerde gün gelecek denizler uzanacak; bugün denizlerin dalgalandığı yerler gün gelecek çole donecek. Ancak aptallık, aptallık olarak kalacak.

Nicodemus du Boot, Yaşama, Mutluluğa ve Esenliğe Dair Düşünceler

Bölüm 2

Triss Merigold uyuşmuş ellerinin içine hohladı, parmaklarını oynatıp sihirli sözcükleri mirıldandı. Boz rengi atı sözcüklere hemen tepki verip burnundan soludu, başını yana çevirdi, soğuktan ve rüzgârdan gözlerinden yaşlar gelen sihirbaz kadına baktı.

“İki seçenek var, ihtiyar,” dedi Triss eldivenlerini giyerken. “Ya sihre alışacaksın ya da toprağı sürmen için seni bir köylüğe satacağım.”

At kulaklarını ditti, burun deliklerinden buhar çıkardı ve ağaçlıklı bayırı uysal uysal tırmanmaya başladı. Sihirbaz kadın üzerlerine kıracı yağmış dallara değmemek için eyerin üzerinde öne doğru eğildi.

Büyülü sözcükler etkisini hızlı göstermişti. Sihirbaz kadın, soğuğu ne el bileklerinde ne de boynunda hissediyordu artık, oysa az önce üzümekten iki büklüm olmuş boynunu içine çekmişti. Onu ısitan sihir, birkaç saatir midesini kemiren açlığı da hafifletmişti. Keyfi yerine gelen Triss eyerinde rahat bir pozisyon'a geçti ve çevresini dikkatle seyretmeye başladı.

Kalabalık yoldan ayrıldığından beri ona yönünü dağların ördüğü kurşun rengi duvar göstergesiydi. Dağların karlarla kaplı tepeleri bir an için altın sarısı ışıkla yanıp sönüdü, çünkü güneş bulutların ardından kurtulmayı başarmıştı. Bu genelde sabahın erken saatlerinde ve güneş batınımıma çok az kala yaşanırdı. Sıradağlara çok yaklaşlığı için şimdi daha dikkatli olması gerekiyordu kadının. Kaer Morhen çevresindeki bölge, yabanılığı ve geçit vermezliğiyle ünlüydü, ayrıca Triss e yol gösterecek olan granit duvardaki çentiği, oraları bilmeyen bir gözün fark etmesi zordu. O noktayı gözden kaybetmek için sayısız dağ geçitlerinden birine dalmak yeterliydi. Civarın ve yolun yabancısı olmayan, hangi geçidi kullanacağını bilen Triss bile anlık bir dikkatsizliği göze alamazdı.

Derken orman bitti. Sihirbaz kadının önünde şimdi molozlarla kaplı geniş bir vadi uzanıyordu. Koyak, karşı tarafın dik yamaçlarına kadar yayılıyordu. Vadinin ortasından Gwenllech, Beyaz Taş Nehri akıyor, iri kayalıkların ve suyun sürüklediği ağaç gövdelerinin arasından köpürerek çağıldıyordu. Gwenllech'in bu

başlangıç noktası geniş bir yatağa yayılısa da oldukça sığ sayılırdı. Karşı kıyısına kolayca geçilebilirdi. Nehrin Kaedwen'deki orta bölümünde şiddetlenen akıntı ise aşılması güç bir engeldi; nehir gürül gürül akıyor, dipte derin uçurumlardan geçiyordu.

At, suyun içinde ilerlerken adımlarını sıklaştırdı; belli ki bir an önce karşı kıyıya ulaşmak istiyordu. Triss onu biraz dizginledi. Nehir sığıdı, hayvanın ancak bileklerine kadar geliyordu. Ancak zemindeki taşlar kaygan, akıntı çok şiddetliydi. Sular hayvanın bacaklarının arasından köpürerek girdap oluşturuyordu.

Sihirbaz kadın gökyüzüne baktı. Soğuk gitgide artması ve rüzgârin şiddetlenmesi dağlarda kar fırtınasının habercisiydi. Bir geceyi daha bir mağarada hatta kayalıklar arasında geçirme düşüncesi onu rahatsız ediyordu. Ama mecbur kalırsa yolculuğuna kar fırtınasında da devam eder, yolunu telepatiyle bulur ve soğuktan sihirle korunurdu. Evet, mecbur kalırsa yapabilirdi bunları. Tabii mecbur kalmasa iyi olurdu.

Neyse ki Kaer Morhen'e epeyce yaklaşmıştı. Triss, atını taşlı bir bayırda aşağıya doğru sürüp kaya parçalarının arasındaki dar bir yarığın içine soktu. Dağ geçidinin yukarı doğru dimdik yükselen duvarları —araya ince bir şerit halinde gökyüzü girse de— yükseklerde birleşiyormuş gibiydi. Ayaz geçmiş, ortam biraz ısınmıştı, çünkü kayalıkların tepesinde uğuldayan rüzgâr onlara artık ulaşmıyordu, yüzlerini kırbaçlayıp ısırıyordu.

Kayalıktaki açıklık gitgide genişleyerek bir boğaza, oradan da bir vadiye bağlandı. Girintili çıktınlı kaya parçalarının arasından uzanan ağaçlıklı, yuvarlak, oldukça derin bir ovayı burası. Sihirbaz kadın ovanın kolayca

girilebilen düz yanlarını yok sayıp atını dosdoğru sık ağaçlarla dolu ormana yöneltti. Kurumuş dallar nalların altında çatırdadı. Devrilmiş ağaç gövdelerinin üzerinden adamak zorunda kalan at, burnundan solumaya, huzursuzca sağa sola gidip gelmeye ve yeri tekmelemeye başladı. Triss, dizginleri çekti, atı kulağından tuttu, hayvanın sakatlığından da söz ederek onu ağır sözlerle azarladı. Gerçekten utanıyorum izlenimi uyandıran at, sık ağaçların arasından kendi yolunu kendi seçerek daha sakin ama cesur adımlarla ilerledi.

Çok geçmeden açıklık bir alana ulaşıp bir boğazın zemininde ince ince akan bir derenin yatağına geldiler. Sihirbaz kadın çevresine dikkatle göz gezdirdi. Çok geçmeden aradığını bulmuştu. Boğazın üstünde devasa kayalıklara enlemesine yaslanmış devasa bir ağaç gövdesi yatıyordu; kopkoyuydu, çıplaktı, yeşil yosun-

Eğri büğrü kesilmiş altın sarısı saçların çevrelediği yüzde zümrüt yeşili kocaman gözler dikkat çekiyordu; minik çeneli, kalkık burunlu küçük küçük yüzün en belirgin özelliği bu gözler. Ve bu gözlerde korku vardı.

“Benden korkman gerekmek,” dedi Triss çekinerek. Küçük kızın iri iri açtığı gözleri daha da büyümüşü şimdidi. Adeta soluk almıyordu. Yorgun da görünümüyordu. Belli ki Eziyet’i defalarca aşmıştı.

“Sana bir şey olmadı, değil mi?”

Kız yanıt vermek yerine hızla ayağa kalktı, acıyla ahladı, sonra vücut ağırlığını sol bacağına verdi ve eğilip dizini ovaladı. Üzerinde deriden bir kıyafet vardı, tuhaf bir şekilde dikilmiş hatta aslını söylemek gerekirse parçalardan bir araya getirilmişti, öyle ki mesleğini seven her terzi bu giysiye bakınca çaresizliğe kapılır ve öfkeyle

ağlamaya başlardı. Kızın üzerinde kısmen yeni ve uygun görünen tek şeyler dizlerine kadar çıkan çizmeleri, kemeri ve kılıcıydı. Daha doğrusu bir kılıç yavrusuydu bu.

“Korkma,” diye tekrarladı Triss, dizlerinin üzerinden kalkmadan. “Nasıl sert düştüğünü duyduğum için korkuya kapılıp koştum bu tepeye...”

“Ayağım kaydı,” diye mirıldandı kız.

“Umarım bir yerine bir şey olmamıştır.”

“Olmadı. Ya senin?”

Sihirbaz kadın gülümsedi, ayağa kalkmaya çalıştı, ayak bileğinde derin bir sızı hissedince yüzünü buruşturup içinden sövdü. “Gel hadi ufaklık, kalkmama yardımcı ol.”

“Ufaklık değilim ben.”

“Tamam. Nesin peki?”

“Bir Witcher!”

“Aa! O halde yaklaş ve kalkmama yardımcı ol, Witcher.” Kız yerinden kımıldamadı. Durduğu yerde ayak değiştiriyor, Triss'e kuşkulu gözlerle bakarken parmaksız eldivenini kılıcını taşıyan kemерinin üzerinde gezdirip duruyordu.

“Korkma.” Sihirbaz gülümsedi. “Ne eşkiyayım ne de yabancısı. Adım Triss Merigold, Kaer Morhen'e gidiyorum. Witcherlar beni tanırlar. Bakma bana öyle dik dik! Uyanık bir kızsan, seni kutlaram ama şunu düşün: Yolu bilmeseydim buraya kadar gelebilir miydim? Sen /{'in içinde tek bir kişiye rastladın mı hiç?”

Kız çekinmeyi bırakıp yaklaştı ve elini uzattı. Triss bu destekten fazlaca yararlanmadan ayağa kalktı. Çünkü burada mesele destek almak değildi. Kızı yakından incelemek istiyordu. Ve de ona dokunmak.

Küçük Witcher'm yeşile çalan gözlerinde mutasyona dair bir iz bulmak olanaksızdı, aynı şekilde kızın eline temas edildiğinde büyülüklere özgü o hoş karıncalanma duyumsanmıyordu. Altın sarısı saçlı kız sırtında kılıçıyla Eziyet \ aşıyor olsa da ot sınavına ya da başka değişimlere tabi tutulmadığı belli idi. Triss bunu kesinlikle anlamıştı.

“Bana dizini göster, ufaklık.”

“Ufaklık değilim ben.”

“Özür dilerim. Ama bir adım vardır mutlaka, değil mi?”

“Evet. Ben... Ciri.”

“Memnun oldum. Biraz yaklaşsana, Ciri.”

“Hiçbir şeyim yok.”

“Bu hiçbir şeyin nasıl göründüğünü merak ediyorum. Ah, tahmin etmiştim. Şu ‘hiçbir şey’ yırtılmış pantolon ve derisi sıyrılip açıkta kalmış ete öyle çok benziyor ki anlatamam. Kıpırdama ve sakın korkma.”

“Korkmuyorum... ayy!”

Sihirbaz kadın kıkıldayarak güldü, büyülü sözlerle kaşınan ayasıyla kızın kalçasını ovdu. Kız eğilip dizine baktı.

“Oo,” dedi. “Acısı dindi! Delik de kapanmış... Büyü mü bu?”

“Bildin.”

“Sihirbaz mısın?”

“Yine bildin. Ama itiraf edeyim, bana büyülü denmesini yeğlerim. Ancak beni adımla çağırırsan karışıklık önlenmiş olur. Triss. Sadece Triss. Gel, Ciri. Aşağıda atım bekliyor, birlikte sırtına atlayıp Kaer Morhen'e gidelim.”

“Ben koşmak zorundayım.” Ciri başını olumsuz anlamda iki yana salladı. “Koşuyu yanında kesmek iyi değildir, kaslarda süt oluşur o zaman. Geralt der ki...”

“Geralt hisarda mı?”

Ciri'nin bakışları karardı, dudakları birbirine geçti. Küçük kız gözlerini sihirbaza diki.

Triss yine kırk kırk güldü. “Peki,” dedi. “Soru sormayacağım. Sır sıldır, hem bir sırrı tam olarak bilmediğin birisiyle paylaşmamakla da iyi ediyorsun. Gel. Hisarda kimin olup kimin olmadığını bir çırپıda öğrenelim. Ayrıca kaslarını dert etme, laktik aside karşı ne yapılması gerektiğini biliyorum ben.”

Bayırı ağır ağır indiler. “Bak, atım şu. Dur sana yardım edeyim...”

Elini uzatsa da Ciri'nin yardıma ihtiyacı yoktu. Hafif ve ustalıklı bir sıçrayışla ve hiçbir yere çarpmadan eyerin üzerine oturdu. At hemen ayaklarını yere vurmaya başladı ama küçük kız dizginleri eline alıp hayvanı yatıştırdı.

“Bakıyorum atlarla başa çıkabiliyorsun.”

“Ben her şeyle başa çıkarım.”

“Ön eyer kaşına doğru kay.” Triss bir ayağını üzengiye atıp atı yelesinden yakaladı. Bana biraz yer aç. Kılıcınla da gözlerimi oyma sakın.”

At, sağrısına yediği ilk topukla dere yatağında ilerlemeye başladı. Bir geçidi aşıp dik bir sırtın önüne geldiler. Kayalara yaslanmış Kaer Morhen'in yıkıntıları — kale duvarının yer yer yıkılmış kenarları, savunma alanının ve büyük kapının kalıntıları, savunma kulesinin dağılmış bir parçası — buradan görülebiliyordu artık.

Köprünün kalıntıları üzerinden hendeği aşıtları sıradı at, burnundan soluyup, başını bir sağa bir sola attı. Triss dizginleri sıkıca çekti. Hendeğin zeminini kaplayan kurukafalar ve kaburgalar onu rahatsız etmiyordu artık, daha önce görmüştü čunkü.

“Bu hiç hoşuma gitmedi,” dedi kız ansızın. “Olması gerekīgi gibi değil. Ölülerin toprağa gömülü olmaları gerekir. Bir mezarın içine. Öyle değil mi?”

“Evet,” dedi sihirbaz kadın sakin bir sesle. “Bence de öyle olmalı. Ama Witcherlar bu mezarlığı... anı olarak görüyor.”

“Neyin anısı?”

“Kaer Morhen,” — Triss, atını kırık dökük kapı kemerlerine doğru yöneltti— “īşgale uğramıştı. Kanlı bir savaş yaşandı ve neredeyse bütün Witcherlar öldüler. Yalnızca o sırada hisarda olmayanlar hayatta kalabildiler.”

“Kim saldırdı onlara? Neden?”

“Bilmiyorum,” diye yalan söyledi Triss. “Çok, ama çok uzun zaman önceydi, Ciri. Witcherlara sor.”

“Sordum,” diye mırıldandı kız. “Ama söylemek istemediler.” Onları anlayabiliyorum, diye düşündü sihirba{. IVitcher olarak yetiştirilen bir çocuğa —hele ki bir de kıysa ve henüs mutasyon geçirme- mişse— böyle şeyler anlatılmaydı. Bir çocuğa katliamdan söz edilmeydi. Vaktiyle Kaer Morhen e hıcum eden bağnayların haykırdığı ve günün birinde belki de kendisine yöneltilecek olan söylerle bir çocuk korkutul- mamalıydı. Mutant. Canavar. Hilkat garibesi. Tanrıların lanetlediği, doğaya aykırı yaratık. Hayır, küçük Ciri, diye düşündü, JVitcherların sana bunlardan söz etmemesine şaşmadım. Ben de anlatmayacağım sana. Benim susmak için daha çok nedenim var, küçük Ciri. Çünkü ben bir sihirbayım ve sihirbayların yardımcı olmasaydı vaktiyle o bağ- naylarşatoyu kuşatamaylardı. Ayrıca bağnayların göylerini döndüren ve onları caniliğe sürükleyen o iğrenç aşağılayıcı yayı, dedikodusu çok uyaklılara ulaşmış

“Canavarlar Kitabı”da muhtemelen adı açıklanmayan bir sihirbayın eseriyydi. Ama ben, küçük Ciri, ortak bir sorumluluk taşışıyorum, doğumumdan yarıyıl önce meydana gelmiş bir olay yüzünden pişmanlık duyma yorunluluğu hissetmiyorum. Ebedi anı olması istenen iskeletler öyle ya da böyle bir gün yok olacaklar, toya dönüşecek ve durup dinlenmeden yamaçları yalayan rüygâra karışacaklar, unutulacaklar...

“Öylece burada yatmak istemiyorlar,” dedi Ciri ansızın. “Simge, vicdan azabı veya uyarı olmak istemiyorlar. Ama tozlarının rüzgâra karışmasını da istemiyorlar.”

Triss, kızın sesindeki değişimi fark edince başını kaldırdı. Esrarlı atmosferi, kanının şakaklarına vurarak akışını bir an için duyumsadı. Gerildi, ancak meydana gelen olayı yarında kesme ve engelleme korkusuyla tek söz söylemedi.

“Sıradan bir mezar.” Ciri’nin sesi gitgide sertleşiyor, soğuk ve hain bir tınıya bürünüyordu. “Üzerinde çimenlerin bittiği bir yığın toprak. Ölümün gözleri mavi ve soğuktur, taş sütunların yüksekliğinin ve üzerlerine kazman yazıtların da bir önemi yoktur. O tepenin on dördüncüsü olarak, bunu senden daha iyi kim bilebilir ki Triss Merigold?”

Sihirbaz donup kaldı. Kızın ellerini atın yelesine pençe gibi geçirdiğini gördü.

“Sen o tepede oldün, Triss Merigold,” diye devam etti kötücül ve yabancı bir ses. “Neden geldin buraya? Dön, derhal dön ve bu çocuğu, Bu Eski Kan’ım çocuğunu al götür ve ait olduğu kişilere teslim et. Yap bunu, on dördüncü. Eğer yapmazsan bir kez daha öleceksin. Ve gün

gelecek, o tepe seni hatırlayacak. Toplu mezar ve üzerine adının kazındığı sütun seni hatırlayacak.”

At, yüksek perdeden sesler çıkararak burnundan soludu ve başını bir sağa bir sola attı. Ciri ansızın büzülüp titremeye başladı.

Triss, sesini kontrol altında tutmaya çalışarak, “Ne oldu?” diye sordu.

Ciri hafifçe öksürdü, ellerini saçlarının arasında gezdirdi, yüzünü ovaladı. “Hi-hiçbir şey olmadı...” diye mırıldandı tedirgin bir ifadeyle. “Yorgunum, o yüzden... O yüzden uyuyakalmışım. Koşmaliyım...”

Esrarlı atmosfer kaybolmuştu. Triss, ansızın bastıran bir soğuk dalgasının bedenini sardığını duyumsadı. Bunun, o sırada etkisini kaybetmekte olan koruyucu sihirden kaynaklandığına kendini inandırmaya çalışsa da öyle olmadığını gayet iyi biliyordu. Başını kaldırıp gözlerini şatonun taş duvarlarına ditti. Şato açılan ateşlerden oluşmuş yıkık dökük kapkara deliklerden onu süzüyordu âdetâ. Sihirbaz ürperdiğini hissetti.

At, ön avlunun taş zeminine nallarını vura vura ilerliyordu. Sihirbaz kadın eyerden çevik bir hareketle atlayıp elini Ciri ye uzattı. Usulca sihirli bir itki yollayabilmek için ellerinin değmesinden yararlanmaya çalıştı. Ama çok şaşırdı. Çünkü hiçbir şey duyumsamıyordu. Ne tepki, ne yanıt ne de direnç. Az önce inanılmaz ölçüde esrarlı bir atmosfer yaratan kızda sîhrin zerresi yoktu. Şimdi özensiz saç kesimi ve kötü giysileriyle sıradan bir çocuktur yalnızca.

Oysa bu çocuk bir dakika önce sıradan bir çocuk değildi. Triss’ın bu ilginç olayı düşünecek zamanı yoktu o an. Yarı yıkık bir burç kapısına açılan koridorun karanlık

derinlerinden bir demir kapının gıcırdamasını duydu. Kürk pelerinini omuzlarından kaydırıldı, tilki kürkünden yapılmış şapkasını başından aldı ve saçlarını hızlı hareketlerle dağıttı. Pırıl pırıl parlayan kestane rengi upuzun bukleleri Triss'in gururu ve alametifarikasıydı.

Ciri hayranlıkla iç geçirdi. Yarattığı etkiden mutlu olan Triss gülümşedi. Omuzlara dökülen uzun ve güzel saçlara pek rastlan- mazdı, sınıf ve mevki işaretiydi, kendi kendinin efendisi olan bir kadının ayırıcı özelliğiydi. Sıra dışı bir kadının özelliğiydi, çünkü "sıradan" genç kızların saç örgüleri olurdu, "sıradan" evli kadınlar saçlarını bonelerin ve eşarpların altında gizlerlerdi. Yüksek sınıfa mensup hanımfendiler —kraliçeler dâhil— saçlarını taratıp şekil verdirirlerdi. Asker kadınlar saçlarını kısacık keserlerdi. Yalnızca druidler ve sihirbaz kadınlar —ve de fahişeler— bağımsızlıklarını ve özgürlüklerini vurgulamak için saçlarını tüm doğallığıyla gözler önüne sererlerdi.

Witcherlar her zaman olduğu gibi beklenmedik bir anda, her zaman olduğu gibi sessizce ve her zaman olduğu gibi nereden çıkışlardıktan anlaşılmadan beliriverdiler. Şimdi upuzun boyları, yanık tenleriyle sihirbazın karşısına dikilmişler, kollarını göğüslerinde birleştirip vücut ağırlıklarını sol bacaklarına vermişlerdi; bu, Triss'in de çok iyi bildiği gibi saliseler içinde saldırıyla geçmelerini sağlayabilecek bir duruştu. Ciri onların yanma geçip aynı pozisyonu aldı. Derme çatma giysisi ve kararlı yüz ifadesiyle çok eğlenceli görünüyordu.

"Kaer Morhen' e hoş geldin, Triss."

"Selam, Geralt."

Geralt değişmişti. Yaşlanmış gibiydi. Triss bunun biyolojik açıdan mümkün olmadığını biliyordu. Witcherlar

yaşlanırlardı, ancak bu süreç öylesine ağır işlerdi ki sıradan bir fani ya da onun gibi genç bir sihirbaz bu değişimleri fark edemezdi. Mutasyonun fiziksel yaşlanma sürecini durdursa da ruhsal süreçte etki etmediğini anlamak için tek bir bakış yetiyordu. Geralt'ın kırışıklarla dolmuş yüzü bunun en iyi kanıtıydı. İçini üzün kaplayan Triss, gözlerini ak saçlı Witcher'dan kaçırıldı. O gözler kuşkusuz ne çok şeyler görmüştü. Ama Triss bu gözlerde beklediklerinden hiçbirini bulamamıştı.

“Hoş geldin,” diye yineledi Geralt. “Geldiğine çok sevindik.” Geralt'ın yanında Eskel duruyordu; saç rengi ve yanağının şeklini bozan uzun yara izi dışında Kurt'a kardeşiymiş gibi benziyordu. Kaer Morhen'in en genç Witcher'i Lambert de onlarlaydı, yüzüne her zaman olduğu gibi çirkin ve alaycı bir ifade takılmıştı. Vesemir aralarında yoktu.

“Seni selamlıyor ve içeriye buyur ediyoruz,” dedi Eskel. “Hava hem soğuk hem de sanki birisi kendini asmış gibi cereyanlı. Ciri, nereye gidiyorsun? Sen davetli değilsin. Güneş görülemiyor olsa da hâlâ tepede. İdman yapabilirsin daha.”

“Nee,” dedi sihirbaz kadın saçlarını savurarak, “Witcherlarm yuvasında kibarlık olmuş galiba. Beni ilk karşılayan Ciri oldu ve hisara getirdi. Mutlaka yanında olmalı...”

“O burada eğitiliyor, Merigold.” Lambert yüzünü buruşturup zoraki bir şekilde gülümser gibi yaptı. Sihirbaza hiçbir zaman adıyla ya da başına bir lakap ekleyerek seslenmezdi, doğrudan “Merigold” derdi. Triss ondan nefret ediyordu. “Bu kız öğrencimiz, kâhyamız falan değil. Konuklarımıza karşılamak —hatta senin gibi

sevimli olanları bile— onun görevleri arasında yer almıyor. Gidelim, Ciri.”

Triss hafifçe omzunu silkip, Geralt ve Eskel'in mahcup bakışlarını görmezden gelir gibi yaptı. Hiç sesini çıkarmadı. İki dostunu daha fazla utandırmak istemiyordu. Ayrıca küçük kızdan çok etkilendiğini ve büyülendiğini sezmelerini de istemiyordu.

“Atı ahıra alayım,” diye önerdi Geralt ve dizginlere uzandı. Triss elini belli belirsiz kaydırınca elleri buluştu. Bakışları da.

“Ben de geliyorum,” dedi sihirbaz kadın kayıtsız bir sesle. “Eyer torbalarımda ihtiyacım olan birkaç eşyam var.”

“Üzerinden henüz uzun zaman geçmedi, beni epeyce üzmüştün,” diye mırıldandı Geralt, ahıra girer girmez. “O heybetli anıtmezarı kendi gözlerimle gördüm. Senin Sodden Savaşı'nda kahramanca olduğunu ebedileştiren sütunu da gördüm. Bunun bir yanlışlığı olduğu haberini daha geçenlerde aldım. Seni başkalarıyla nasıl karıştırdıklarını aklım almıyor, Triss.”

“Uzun hikâye,” dedi Triss. “Uygun bir zamanda sana mutlaka anlatırım. Seni üzdüğüm için beni bağışlamamı rica ederim.” “Burada bağışlanacak bir şey yok. Son zamanlarda beni sevindirecek pek nedenim olmamıştı. Ama yaşadığını öğrendiğimde duyduğum sevinci başka hiçbir mutlulukla kıyaslayamam. Ancak olsa olsa şu an sana baktıkça duyduğum mutlulukla kıyaslayabilirim.”

Triss içinde bir kırırtı hissetti. Yol boyunca ak saçlı Witcher'la karşılaşmaktan duyduğu korku ile onu görebilmeme umudu yüreğinde çarpışıp durmuştu. Derken bu yorgun ve bitkin yüze, her şeyi bilir hasta gözlerle, ölçülü,

soğuk, doğal olamayacak kadar sakin ama yine de duyguya yüklü sözlerle karşılaşmıştı...

Hemen, bir an bile duraksamadan Geralt'ın boyununa atıldı. Onun elini tuttuğu gibi kendi ensesine, saçlarının altına yerleştirdi. Sırtına yayılan karıncalanmayla birlikte içini öylesine büyük bir havasızlığı kıl az kalsın çığlık atacaktı. Bağırmamak, çıkardığı sesleri boğmak için dudaklarını Geralt'm dudaklarına sımsıkı bastırıldı. Tir tir titrерken bedenini iyice Witcher'mkine yasladı; şimdi heyecanı büyündükçe büyüyor, kendinden her an biraz daha geçiyordu.

Ama Geralt kendinden geçmedi.

“Triss... Lütfen.”

“Ah, Geralt... Öyle çok...”

“Triss.” Kadını usulca kendinden uzaklaştırdı. “Yalnız değiliz... Biri geliyor.”

Triss dönüp kapıya baktı. Yaklaşmakta olan Witcherlarm gölgelerini ancak bir süre sonra fark etti, adımlarını ise çok daha sonra duyabildi. Öyle ya, aslında hassas olan kulaklarını bir Witcher'mkiyle asla kıyaslayamazdı.

“Triss, evladım!”

“Vesemir!”

Evet, Vesemir gerçekten yaşlıydı. Belki de Kaer Morhen'den bile eskiydi. Yine de hızlı, dinç ve tüy gibi hafif adımlarla kadına doğru yürüdü. Sarılması sağlam, elleri güçlüydü.

“Seni yeniden gördüğümü sevindim, büyüğüm.”

“Bir öpücük ver bakayım bana. Hayır, elime istemem, küçük sihirbaz. Elimi tabuta uzandığında öpersin.”

Yakında olacaktır bu zaten. Ah, Triss, ne iyi ettin de geldin! Bana senden başka kim şifa verebilir ki?”

“Ne şifası? Neyin var? Olsa olsa genç havalarına girme hastalığını iyileştirebilirim. Elini çek kıçından, ihtiyar, yoksa o kır sakalını ateşe veririm!”

“Kusura bakma, seni dizimin üstüne oturtup sevemeyeceğim kadar büyüğünü unutuyorum hep. Sağlığıma gelince... Ah, Triss, yaşılanmak hiç eğlenceli değil. Kemiklerimde öyle bir ağrı var ki kendimi tutmasam ağlayacağım. Şu yaşlı adama yardımcı olur musun, yavrum?”

“Olurum.” Sihirbaz kadın, ayı pençelerini andıran kollardan kendini kurtarıp, Vesemir’le birlikte gelen Witcher’ı süzdü. Gençti, Lambert’le aynı yaşlarda olabilirdi. Kısa, siyah bir sakalı vardı, ancak yüzünü kaplayan çiçek hastalığı izlerini örtmüyordu. Bu oldukça alışılmamış bir durumdu çünkü normal koşullarda Witcherlarm enfeksiyon hastalıklarına karşı bağışıklıkları vardı.

Geralt onları birbirlerine, “Triss Merigold, Coen,” diye tanıttı. “Coen bizimle ilk kişini geçiriyor. Kendisi kuzeylidir, Povissli.” Genç Witcher reverans yaptı. Olağanüstü açık renkte, sariya çalan yeşil gözleri vardı; gözlerinin beyazının kılcal damarlarla kaplı olduğuna bakılırsa göz mutasyonu zor ve ağır seyretmişti.

“Gidelim, yavrum,” dedi Vesemir, Triss’i kolundan tutarak. “Ahır, konuk karşılamak için uygun bir yer değildir. Ama seni beklemeye sabrım yetmedi.”

Avlunun duvarın siper olması sayesinde rüzgâr almayan bir köşesinde Ciri Lambert’ın kılavuzluğunda idman yapıyordu. Zincirlere tutturulmuş bir kalas üzerinde

ustalıklı hareketlerle dengesini sağlıyor ve bir yandan da rulo yapılmış bir deriye kılıcıyla hücum ediyordu; kayışlarla sarılı deri insan bedenini temsil etmekteydi. Triss durdu.

“Berbat!” diye bağırdı Lambert. “Çok yaklaşıyorsun! Hem rastgele vurma! Kılıcının ucuyla atardamara doğru dedim sana! İnsanların atardamarları nerededir? Tepelerinde mi? Neyin var senin? Dikkatini topla, prenses!”

Hu, diye içinden geçirdi Triss. Demek ki doğrumsaş, efsane değilmiş. Bu, o. Doğru tahmin etmişim.

Triss, Witcherların kaçamaklara sığınmalarına fırsat vermeden hemen saldırıyla geçmeye karar verdi. “Şu ünlü sürpriz çocuk, demek?” dedi Ciri’yi göstererek. “Görüyorum ki alm yazısının ve kaderin koşullarını yerine getirme işini ciddiye almışsınız. Ama masalı karıştırmışsınız biraz, çocuklar. Bana anlatılan masallarda çoban kızları ve yetimler prenses olur. Ama gördüğüm kadarıyla burada bir prenses Witcher’ a dönüştürüluyor. Bunun pek cesurca bir karar olduğunu düşünmüyorum musunuz siz de?”

Vesemir, Geralt'a baktı. Ak saçlı Witcher susuyordu, yüzü kaskatıydı, gelen sessiz destek yakarısı karşısında gözünü bile kırmadı.

“Düşündüğün gibi değil,” dedi ihtiyan, boğuk sesle. “Geralt onu geçen bahar getirdi buraya. Başka kimsesi yok... Triss, alın yazısına nasıl inanmayız, eğer...”

“Kızın elinde kılıç sallayıp durmasının alın yazısıyla ne ilgisi var?”

“Ona kılıç kullanmayı öğretiyoruz,” dedi Geralt usulca, Triss'e döndü ve gözlerinin içine baktı. “Çünkü başka ne

öğretebiliriz ki? Başka bir şey bilmeyiz. Alın yazısı ya da değil ama Kaer Morhen onun yuvası artık. Hiç değilse bir süre. İdmanları ve kılıcı seviyor, sağlığı ve kondisyonu korunmuş oluyor. Bu sayede yaşadığı trajediyi unutması kolaylaşıyor. Burası artık onun evi, Triss. Başka bir evi yok çünkü.”

“Birçok Cintralı,” dedi sihirbaz kadın Geralt’ın bakışlarına ısrarla karşılık vererek, “yenilgiden sonra Verden’e, Brugge’ye, Temerya’ya, Skellige Adalarına kaçtı. Aralarında prensler, baronlar, şövalyeler var. Dostlar, akrabalar...”

“Dostlar ve akrabalar savaştan sonra onu aramadılar. Bulmadılar.”

“Onların alın yazısı olmadığı için mi yoksa?” Triss, Geralt'a bakıp gülümsedi. Ağını yayarak olmasa da şirin bir gülümsemeydi bu. Hem de çok şirin. Geralt’ın bu tonda konuşmasını istemiyordu çünkü.

Witcher omuzlarını silkti. Triss onu biraz tanıdığı için hemen taklit değiştirip kanıt göstermekten vazgeçti. Yeniden Ciri’ye baktı. Küçük kız, denge aletinin üzerinde emin adımlarla hızla yüz seksen derece döndü, hafifçe kesip hemen geri sıçradı. İşabet ettirdiği manken ipin ucunda sallanmaya başladı.

“Sonunda!” diye bağırdı Lambert. “Sonunda başarın! Geriye çekil ve bir kez daha dene. Bunun bir rastlantı olmadığını beni ikna etmen gereklidir!”

“Bu kılıç,” dedi Triss Witcherlara dönerek, “keskin gibi duruyor. Kalas kaygan ve sallanıyor. Hocası ise bağırarak kızın moralini bozan bir geri zekâlı âdet. Bir kaza olmasından ürkülmüyor musunuz? Yoksa yazgının kızı koruyacağına mı güveniyorsunuz?” “Ciri altı aya yakın bir

süre kılıçsız çalıştı,” dedi Coen. “Ayrıca biz tetikteyiz, çünkü...”

“Çünkü burası onun evi,” diye cümleyi alçak ama kararlı bir sesle tamamladı Geralt. Sesinin tonu tartışmaya noktayı koyuyordu.

“Aynen öyle.” Vesemir derin bir soluk aldı. “Triss, yorgun olmalısın. Açı misin?”

“Buna hayır diyemem.” Triss derin bir iç geçirdi ve Geralt’la göz göze gelmeye çalışmaktan vazgeçti. “Doğrusunu istersen birazdan bayılıp düşeceğim. Yolda son geceyi yıkık dökük bir çoban kulübesinde geçirdim, samanların ve çuvalların arasına gömüldüm. Viraneyi sihir formülleriyle izole etmemeydim nalları dikerdim. Temiz bir yatağın hayalini kuruyorum.”

“Bizimle akşam yemeği yersin. Hemen. Sonra bir güzel uykunu alıp kendine gelirsin. Sana en güzel odayı — kuledekini — hazırladık. Oraya da Kaer Morhen’de bulunabilecek en iyi yatağı kurduk.” “Teşekkür ederim.” Triss hafifçe gülmüş oldu. Kulede, diye düşündü. Teşekkürler, Vesemir. Görünüşü kurtarmayı çok önemsemişti için bugünlük kule olsun bakalım. Kulede, Kaer Morhen’in en iyi yatağında yatabilirim. Oysa buranın en kötü yatağında Geralt la yatmayı yeğlerdim.

“Gidelim, Triss.”

“Gidelim.”

Rüzgâr kepenkleri sallıyor, pencerelerin önüne gerili, güvelerin delik deşik ettiği duvar halisinden kalan parçaları uçuruyordu. Triss zifiri karanlığın ortasında Kaer Morhen’in en iyi yatağına uzanmıştı. Bir türlü uyuyamıyordu. Üstelik bunun nedeni, Kaer Morhen’in en iyi karyolasının ayakları sallanan bir antika olması değildi.

Triss derin derin düşündü. Uykusunu kaçırın bütün düşünceler tek bir sorunun çevresinde dönüyordu.

Onu neden hisara çağırılmışlardı? Kim, neden? Amaç neydi?

Vesemir'in hastalığı bahaneden başka bir şey olamazdı. Vesemir bir Witcher'dı. Yüzlerce yıllık bir ihtiyar olması, pek çok gencin onun sağlığına imrendiği gerçeğini değiştirmezdi. Eğer ihtiyarı bir mantikomnm soktuğu ya da kurtadamm ısrarı ortaya çıksaydı, onu çağrırmalarını Triss mantıklı bulurdu. Ama Vesemir'in kemikleri ağrıldığı için mi çağrılmıştı? Gülünctü bu. Kaer Morhen'in insanın içine işleyen buz gibi duvarları arasında kemik ağrısı pek ilginç bir şikayet sayılmazdı, Vesemir bunu ya Witcher iksiriyle iyi ederdi ya da çok daha basit bir yol seçerek misir snapsını eşit oranlarda içten ve dıştan kullanırdı. Sihirbaza, onun sihir formüllerine, süzgencine ve muskasına ihtiyaç kalmazdı.

O halde kim çağrırmıştı onu? Geralt mı?

Triss yatakta döndü; bedeninin bir sıcaklık dalgasıyla sarıldığını duyumsadı. Bir de öfkeyle karışık bir heyecanla. Alçak sesle sövdü, yastığa yumruklar indirdi ve bedenini öbür yana attı. Hangi çağдан kaldığı belirsiz yatak önce takur tukur etti, sonra birleşme yerleri gıcırdamaya başladı. Kendime hâkim olamıyorum, diye düşündü Triss. Sersem bir yeniyetme gibi davranışıyorum. Ya da daha beteri, yaşamdan umduğunu alamamış yaşlı kıy kurularına beniyorum. Mantıklı düşünmeyi bile beceremiyorum.

Yeniden sövdü.

Çağırın tabii ki Geralt değildi. Duygudan tamamen yoksun o, kıym, tamamen yoksun, ahırdaki yüy ifadesini

anımsa. Sen böyle ifadeleri çok gördün, kıym, gördün, kendini kandırma. Pişman olmuş, olanları anımsamak ve bir key daha yaşamak istemeyen adamların o aptal, nadim olmuş, mahcup suratlarını çok gördün. Tanrılar adına, kıym, bu key farklı diye düşünüp kendini kandırma. Hiçbir yaman farklı değildir. Ve sen biliyorsun bunu. Çünkü yeterince deneyimin var, kıym.

Aşk hayatına gelince, Triss Merigold kendini tipik bir sihirbaz olarak görebilirdi. Her şey yasak meyvenin ekşi tadıyla başlamıştı ve bu tat akademinin katı kurallarına ve ders aldığı ustادının yasaklarına inat son derece tahrik edici olmuştu. Ardından bağımsızlık, özgürlük ve çok sayıda kişiyle cinsel ilişkiye girme dönemi gelmiş ve herkesin yaşadığı gibi kırgınlık, düş kırıklığı ve yılgınlıkla son bulmuştu. Bunları uzun bir yalnızlık dönemi izlemiş ve bu süreçte şunu öğrenmişti: Stresten arınmak ve gerginlikleri çözmek için, kendini onun efendisi ve hâkimi gibi hissedeni, alnındaki terini siler silmez ona sırtını dönen birine kesinlikle gerek yoktu. Sinirlerin yarışmasını sağlayan daha az zahmetli çareler vardı, üstelik bunlar havlularda kan lekesi bırakmıyor, yorganın altında yellenmiyor ve sabahları kahvaltı istemiyordu. Ardından hemcinslerinden etkilendiği kısa ve tuhaf bir dönem gelmiş ve bundan özensizliğin, yellenmenin ve oburluğun sîrf erkeklerle mahsus bir alan olmadığı sonucunu çıkarmıştı. Triss en sonunda neredeyse bütün sihirbaz kadınlar gibi çok ender çıkagelen, soğuk, teknik ve sürekli tekrarlayan bir akış izleyerek sinirlerini bozan sihirbazlarla macera yaşamayı seçmişti.

Derken Geralt çıkagelmişti; huzursuz bir yaşam sürdürden, en yakın arkadaşı Yennefer'le tuhaf, düzensiz ve firtinalı bir ilişki içinde olan Rivyalı Witcher...

Triss bu İkiliye baktıkça kıskanırdı onları; oysa görünürde kıskanılacak bir durumları yoktu onların. Bu ilişki ikisini de açıkça mutsuz ediyordu, yoruyordu, acı veriyordu ancak onca mantıksızlığına karşın sürüyordu. Triss bunu anlayamıyordu. Ve büyüleniyordu. Öylesine büyüleniyordu ki o da...

O da bir nebze büyüden yararlanarak Witcher'ı baştan çıkarmıştı. Uygun bir zaman yakalامıştı. Yennefer ile Geralt'm birbirlerinden yine usanıp, şiddetli bir kavgayla ayrıldıkları bir andı bu. Geralt'm şefkate ihtiyacı vardı ve unutmak istiyordu.

Hayır, Triss'in niyeti onu Yennefer'in elinden almak değildi. Aslında arkadaşı onun için Geralt'tan daha önemliydi. Ama Witcher'la yaşadığı kısa birliktelik onu düş kırıklığına uğratmamıştı. Aradığını bulmuştu: suçluluk, korku ve acı şekline bürünmüş duygular... Geralt'in acısıydı bu. Triss bu duyguyu onunla yaşamış, bu duyguya tahrik olmuştu ve Geralt'tan ayrıldıktan sonra da bu duyguyu unutamamıştı. Ancak acının ne olduğunu kısa bir süre önce kavrayabilmişti. Geralt'la yeniden birlikte olmayı şiddetle istediği andı bu. Kısa bir süre, belki bir an için bile olsa, onu istiyordu.

İşte şimdi bu arzusuna çok yaklaşmıştı...

Triss yumruğunu sıkıp yastığa vurdukça vurdu. Hayır, diye düşündü, hayır. Aptallık etme, kiyim. Düşünme onu. Başka hir şey düşün.

Ciri'yi mi? Acaba?

Evet. Kaer Morhen de oluşunun gerçek nedeni buydu. Kaer Morhen de Witchera dönüştürmek istedikleri sarışın küçük kıyı. Gerçek bir JVitcher yapacaklardı onu. Kendileri gibi bir cinayet makinesi...

Öyle ya, diye düşündü ansızın ve yeniden şiddetli bir heyecan hissetti ama bu kez çok farklı bir heyecandı duyumsadığı. Açıkça ortadaydı. Kıyı mutasyona uğratmak, ona ot sınavını uygulamak istiyorlardı ama işin içinden nasıl çıkacaklarını kestiremiyorlardı. Yaşlılardan bir tek Vesemir hayattaydı, o da yalnızca kılıç hocasıydı. Oysa Kaen Morhen mahzenlerine saklanmış laboratuvarda içleri efsanevi iksirlerle dolu ve üzerleri tozlarla kaplı şişeler, ocaklar, damıtma pistonları ve tüpler vardı. Bunların nasıl kullanılacağını oradakilerden hiç kimse bilmezdi. Çünkü mutasyona yol açan iksirleri kestirilemeyecek kadar çok eski zamanlarda ası bir sihirbazın ürettiğinden, onun haleflerinin bunları yıllar içinde mükemmelleştirdiğinden ve çocuklara uygulanan değişim süreçlerini sihirle yillardır kontrol ettiklerinden kuşku yoktu. Ve gün gelmiş bu zincir kopmuştu. Sihirle ilgili bilgi ve yetenek yoktu artık. Witcherlarm iksirleri, otları ve laboratuvarları vardı. Terkibi biliyorlardı. Ancak ellerinde bir sihirbaz yoktu.

Kim bilir, diye içinden geçirdi Triss, belki de denemişlerdir? Çocuklara büyü kullanmadan hayırlanmış iksirler içirmiştir belki?

Triss, bu çocukların başlarına gelebilecekleri düşününce ürperdi.

Şimdi de kiya mutasyonu uygulamak istiyorlar ama nasıl yapacaklarını bilmiyorlar. Bu da... Bu da benden yardım isteyecekleri anlamına gelebilir. Ben de o yaman bugün

hayatta olan tek bir sığırbayın bile göremediklerini görür, bilmediklerini bilirim, iksir yapımında kullanılan ünlü otları, virüs kültürlerinin büyük bir titiylikle saklanan sırlarını, ünlü esrarengiyi terkipleri öğrenirim.

Ve sarışın kiya bu iksiri veren kişi olurum, değişim sürecindeki mutasyonları iyler, kendi göylerimle... tanık olurum...

Sarışın kıyın nasıl öldüğüne tanık olurum.

Oo, hayır. Triss yine ürperdi. Asla. Bu bedeli bana ödetemeyler!

Ama, diye düşündü, muhtemelen yine erken davranışın sınırlarımı boyuyorum. Mesele herhalde bu değil. Akşam yemeğinde sohbet ettik, dereden tepeden konuştuk. Lafi birkaç key sürpriy çocuğa getirmeye çalıştım ama boş açabaydı. Hemen konuyu değiştirdiler.

Onları iyledim. Vesemir gergin ve durgundu, Geralt huyursuydu, Eskel ise kendini neşeli ve konuşkan olmaya yorladı, Coen doğal söylemeyecek kadar doğaldı. Kendini kasmayan ve açık davranışabilen tek kişi Ciri'ydı; yanakları soğuktan kırkırmızı kesilmiş, saçları darmadağın olmuştu, mutluydu ve müthiş oburdu. Arpa ve peynirden iyice koyulaşmış bira çorbası içti. Çorbanın içinde mantar olmamasını Ciri yadırgadı. Çorbanın yanında elma şarabı içti. Kıy, ona su verilmesine belli ki şaşırıldı ve sinirlendi. Ansının bağırrarak salatanın nerede kaldığını sordu, Lambert onu sertçe ayarlayıp, dirseklerini masadan indirmesini istedi.

Mantar ve salata. Aralikta mı?

Öyle ya, diye düşündü Triss. Kiya efsanevi mağara mantarlarını —bilimin tanımadığı dağ bitkilerini— yedirip giyemli bitkilerin ötütlerini içiriyorlar. Kıy hıyla gelişip,

şeytani ve Witcherlara öygü bir kondisyonu ulaşıyor. Üstelik bunlar doğal yollardan, herhangi bir mutasyona uğramadan, riske atılmadan, hormonları altüst olmadan gerçekleşiyor. Ancak sihirbay kadın bunları öğrenmemeli. Bu sıra ondan saklanmalı. Bana hiçbir şey söylemeyecek, hiçbir şey göstermeyecekler.

Kıycin nasıl koştugunu gördüm. Elinde kılıçla kalasın üzerinde nasıl ustaca ve seri hareketlerle dans edercesine, hatta kedileri andıran bir kıvraklıkla akrobatlar gibi süyündüğünü de gördüm. Kıyi mutlaka çiplak görmeliyim, diye düşündü, burada verdikleri yiyeceklerin etkisiyle nasıl bir değişim gösterdiğinde emin olmalıyım. Şu “mantar”lardan ve “salata” dan birer parça örnek aşırıp yanında götürmeyi başarırıım belki de? Evet, evet...

Peki ya güveninii? Siyin güveninii umurumda değil, Witcherlar. Bu dünyada kanser var, çiçek, epilepsi, lösemi var, alerjiler, ani çocuk ölümleri var. Ama siyler belki de hayat kurtarıcı ilaçların damıtılımı- leceği o “mantarlarınıyyı” dünyadan saklıyorsunuy. Siye dostluğunu, saygısını ve güvenini bağışlamış olan benden bile giyiliyorsunuy. Laboratuvarınıyı, o boktan mantarlarınıyyı benim bile görmeme iyn vermiyorsunuy!

O halde neden çağırdınıy beni? Beni, sihirbayı?

Sihir!

Triss kıkır kıkır gülmeye başladı. Hah JVitcherlar, diye düşündü, avucumdasınıy. Ciri, benim kadar siyin de ödünüyü kopardı. Gündüy düşlerine çekildi, kehanetlerde bulunmaya, geleceği görmeye başladı, alanını genişletti— üstelik bunların hepsini benim kadar duyumsuyorsunuy. Yemekte onu iyilediğim sırada, içgüdüsel ve psikokinetic olarak bir şeye “uyandı”ya da irade gücüyle çinko bir

kaşığı büktü. Düşünceleriniye sorduğunuy bir soruya, hatta düşün- celeriniye bile sormaya cesaret edemediğini bir soruya yanıt verdi.

Sikiri de içinzı korku sardı. Sürprizinizin sandığınızdan da sürprizli olduğunu fark ettiniz-

Kaer Morhen de bir Kaynak 'a sahip olduğunuzu anladınız- Ve de yanınızda bir sihirbaz kadın olmadan işin içinden çıkamıyorsunuz-

Ancak dostunuz olan ve güvenebileceğiniz tek bir kadın sihirbaz yok çevrenizde. Benden ve...

Yennefer'den başka.

Rüzgâr uğultuyla esmeye, kepenkleri takırdatmaya ve goblen halayı içeriye doğru bastırmaya başlamıştı. Triss Merigold dönüp sırtüstü yattı, başparmağının tırnağını dalgın dalgın kemirmeye başladı.

Geralt, Yennefer'i çağırılmamıştı. Onu çağrırmıştı. Yoksa...

Kim bilir. Belki. Ama düşündüğüm gibi peki neden... Neden...

Sihirli ve heyecanlı bir sesle, "Neden koynuma gelmedi?" diye karanlığın içine alçak sesle çıktı.

Yanıt olarak sadece yıkıntıların arasında uğuldayan rüzgârı duydu.

Güneşli bir sabahı ama müthiş soğuktu. Triss üşüyerek uyandı, uykusunu alamamış olmasa da yattı ve kararını vermişti.

Salona en son o girdi. Güzelleşmek için verdiği emeklerin karşılığı olarak üzerine saygıyla doğrulan bakışları memnuniyetle kabul etti. Triss, yolculukta üzerinde taşıdığı giysilerini etkili, ancak sade bir elbiseyle değiştirmiş, sihirli parfümler ve sihirli olmasalar da

korkunç pahalı kozmetikler kullanmıştı. Şimdi yulaf lapası yiyor, Witcherlarla havadan sudan konular üzerine sohbet ediyordu.

Ciri bardağının içine bakıp, “Yine mi su?” diye çıkıştı ansızın. “Su, dişlerimi ağrıtıyor! Meyve suyu içmek istiyorum! Şu maviden!”

“Doğru otur,” dedi Lambert, bir yandan da Triss’i göz ucuyla süzerek. “Ağzını da koluna silme! Yemeğini bitir çabuk, idman saati geldi! Günler giderek kısalıyor.”

“Geralt.” Triss yulaf lapasını bitirmişti. “Ciri dün /{’de yere düştü. Ciddi bir şey olmadı ama bunun sorumlusı sırtındaki o tuhaf giysiler. Üzerine oturmadığı için harekederini güçleştiriyor.” Vesemir hafifçe öksürüp bakışlarını kaçırdı. Haa, diye düşündü sihirbaz kadın, bu demek ki senin eserinmiş, kılıç ustası. Gerçekte de kıçın tuniği kılıçla kesilip, bir okun ucuyla dikilmiş gibi duruyor.

“Günler gerçekten giderek kısalıyor,” diye devam etti Triss, bir yorum beklemeden. “Bugün ise günü daha da kısaltacağız. Ciri, hazır mısın? Benimle gel. Gardırobunla ilgili gerekli değişiklikleri yapalım.”

“Kız bir yıldır bunlarla dolasıyor,” dedi Lambert öfkeyle. “Her şey yolunda gidiyordu, ta ki...”

“...ta ki şu zevksiz ve oturmayan giysiler görmeye dayanamayan karı ortaya çıkıncaya kadar, değil mi? Haklısun, Lambert. Ne var ki o karı ortaya çıktı ve düzen bozuldu; çünkü büyük değişimler döneminedeyiz. Gel, Ciri.”

Kız duraksayıp Geralt'a baktı. Geralt başıyla onay verip gülümsedi. Çok tatlı. Eskiden de böyle gülümserdi,

eskiden, ona... Triss başını çevirdi. Bu gülümseme ona yöneltilmemişti.

Ciri'nin minik odası Witcher barınaklarının tipatıp kopyasıydı. O odalarda olduğu gibi burada da alet edevat ve eşya bulunmuyordu. Tahtalardan bir araya getirilmiş bir karyola, bir tabure ve küçük bir sandıktan başka bir şey yoktu içerisinde. Witcherlar barınaklarının duvarlarını ve kapılarını avda öldürdükleri hayvanların —geyiklerin, vaşakların, kurtların, hatta sansarların— postlarıyla süslerlerdi. Ciri'nin minik odasının kapısında pullarla kaplı itici bir kuyruğu olan devasa bir farenin postu asılıydı. Triss, bu leş gibi kokan döküntüyü indirip pencereden fırlatmamak için kendini güçlükle tuttu.

Ciri yatağın ucuna ilişmiş, Triss'e umutla bakıyordu. "Üzerindeki şu kılıfı," dedi sihirbaz kadın, "biraz uygun bir hale getirmeye çalışacağız. Dikiş elim yatkındır, bu durumda şu keçi postunu yoluna sokarılm sanırım. Peki sen, Witcher, eline hiç dikiş iğnesi aldın mı? İçi saman dolu çuvalları kılıçla delik deşik etmek dışında bir şey öğrettiler mi sana?"

"Nehir Bölgesi'ne, Kagen'e gittiğim sırada ip eğirdim," diye mırıldandı Ciri isteksiz bir ifadeyle. "Kumaşı berbat ettiğim ve işlediklerimi sökmek zorunda kaldıkları için bana dikiş işleri vermediler. Eğirme işi korkunç sıkıcıydı, off!"

"Doğru." Triss kıkır kıkır güldü. "Daha sıkıcı bir iş yoktur zaten. Ben de hiç sevmezdim."

"Sana da mı ip eğirttiler? Bana tamam, çünkü ben... Ama sen bir sihir... bir büyüğüsün. Sen istediğin her şeyi sihirle ayağına getirebilirsın. Üzerindeki güzel elbiseyi

sihirle mi yaptı?" "Hayır." Triss gülümsedi. "Kendim de dikmedim. O kadar da becerikli değilim artık."

"Benim giysimi nasıl hazırlayacaksın peki? Sihirle mi elde edeceksin?"

"Buna gerek kalmayacak. Sihirli sözcüklerle destekleyeceğimiz sihirli bir iğne yeterli olacaktır. Çok mecbur kalırsak..."

Triss, küçük kızın tunığının kolunda açılıp saçak saçak olmuş bir deliğin üzerinden eliyle ağır ağır geçti, büyülü sözcükler söyledi ve muskayı harekete geçirdi. Delik, bir anda kapanıvermişti. Ciri sevinçten şakımağa başladı.

"Sihir bu! Sihirli bir tunığım olacak! Hey!"

"Sana sıradan düzgün bir tunik dikinceye kadar ama. Ancak şimdi üstünde ne varsa çıkar, küçükhanım ve başka bir şey giy. Tek giysin bu değildir umarım?"

Ciri başını iki yana salladı, sandığın kapağını açtı, eskimiş bir geniş etek, kül rengi bir kısa yelek, keten bir gömlek ve çuvala benzeyen bir yün ceket gösterdi.

"Bunlar benim," dedi. "Geldiğimde üzerimde bunlar vardı. Ama artık giymiyorum. Kadın işi hepsi."

"Anlıyorum." Triss'in yüzü alaylı bir ifade aldı. "Kadın işi olsun ya da olmasın, şimdilik giyeceksin bunları. Hadi başla, soyun bakalım. Dur, yardım edeyim sana. Lanet olsun! Nedir bunlar, Ciri?"

Kızın kolları içlerine kan oturmuş, koskoca mor lekelerle doluydu. Çoğu sararmaya yüz tutmuştu ama birkaçı yeniydi.

"Lanet olsun, nedir bunlar?" diye tekrarladı sihirbaz öfkeyle. "Kim dövdü seni böyle?"

“Bu mu?” Ciri, sanki morlukları yeni görüyormuş gibi kollarına bakıyordu. “Ay, bu şey... Yel değirmeninden oldu. Ağır hareket etmiştim.”

“Yel değirmeni de nereden çıktı şimdi?”

“Yel değirmeni,” diye tekrarladı Ciri. “Bu şey... şey işte... saldırılardan kendimi kurtarmayı öğreniyorum değirmen üzerinde. Sopalardan yapılmış uzun kolları var, dönüyor ve kollarını sağa sola savuruyor. Çok hızlı atlayıp kaçmak gerekiyor. İyi reflekslerinin olması şart. Eğer reflekslerin zayıfsa yel değirmeni sopalarıyla seni yere devirir. Yel değirmeni başlarda bana sıkı bir sopa çekti. Ama şimdi...”

“Pantolonunu ve gömleğini çıkar. Aman, tanrılar! Kızım bu ne? Bu haldeyken nasıl yürüyebiliyorsun? Bir de koşuyorsun!” Kızın kalçasının iki yanı ve sol bacağı mosmordu ve şiş içindeydi. Ciri irkildi ve sihirbazın bedeninde gezinen elinden geriye doğru kaçıp, ıslık çalar gibi sesler çıkarmaya başladı. Triss, cüce dilinde okkalı küfürler sıraladı.

“Bunu da mı yel değirmeni yaptı?” diye sorarken sükünetini korumaya çalışıyordu.

“Bunu mu? Hayır? Aa, bak, şu yel değirmeni yüzünden oldu.” Ciri sözde umursamamış gibi yaparak sol dizinin hemen altındaki hatırlı sayılır morluğu gösterdi. “Ama diğerlerini paralel bar yaptı. Paralel barın üzerinde elimde kılıçla yürümeyi çalışıyorum. Geralt bu konuda iyi olduğumu söylüyor. Diyor ki şeyim varmış... kabiliyet. Kabiliyetim varmış.”

“Kabiliyetin tükendiği zaman,” Triss dişlerini gıcırdattı, “sanırım o zaman paralel bar sana bir tane geçiriyor, öyle mi?” “Öyle tabii,” dedi küçük kız ve Triss’ın bilgisizliğine

şAŞıRMıŞ gözlerle baktı. “Bana bir tane geçiriyor, hem de ne geçirme!” “Şu peki? Şu yandaki? O nasıl oldu? Balyoz mu indi oraya?” Ciri acıyla inleyip kıpkırmızı kesildi.
“Dağ sırtından aşağı düştüm...”

“...dağ sırtı da sana bir tane geçirdi, öyle mi?” diye cümleyi tamamladı Triss. Kendini tutmakta gitgide daha çok zorlanıyordu.

Ciri kahkahalarla güldü. “Toprağa gömülü bir dağ sırtı bana nasıl geçirebilir ki? Yapamaz! Düştüm, hepsi bu. Sıçrayıp, tek ayak üzerinde dönmeye çalışıyordum ama başaramadım. O morluk o günden kalma. Çünkü bir direğin üzerine düştüm.” “İki gün yataktan çıkamadın sonra, değil mi? Soluk almaktan zorlandın mı? Ağrıların oldu mu?”

“Kesinlikle hayır. Coen bana masaj yaptı ve beni yeniden dağ sırtının üzerine yolladı. Böyle olması gerekiyor, biliyor musun? Aksi halde korkuya kapılırsın.”
“Neye?”

“Korkuya kapılırsın,” diye yineledi Ciri gururla ve alnına düşmüş sarı saçlarını geriye doğru itti. “Bilmiyor muydun? Bir yerine bir şey olsa bile, nereden düştüysen yeniden tepesine çıkacaksın, yoksa korkmaya başlarsın, korkarsan da bütün idman çöpe gider. Asla vazgeçmeyeceksin. Geralt öyle dedi.”

“Bu ilkeyi aklımda tutayım,” dedi sihirbaz güçlükle.
“Bir de Geralt'a ait olduğunu. Yaşam adına hiç de fena bir reçete değil, ancak her koşulda başarıya götürdügüden emin olamıyorum. Ama bunu başkasının pahasına gerçekleştirmek kolay. Asla vazgeçmeyeceksin, öyle mi? Binlerce şekilde sana geçirseler, seni kırıp dökseler bile ayağa kalkıp idmana devam edeceksin, öyle mi?” “Öyle

tabii. Bir Witcher hiçbir şeyden korkmaz.” “Gerçekten mi? Sen peki, Ciri? Hiçbir şeyden korkmuyor musun? Samimi ol lütfen.”

Küçük kız başını yana çevirip dudaklarını ısrarı. “Kimseye söylemeyecek misin?”

“Kimseye.”

“En çok paralel barların arasına sıkışmaktan korkuyorum. İkisi aynı anda inip kalktığı zaman. Bir de yel değiirmeninden ama yalnızca çok hızlı döndüğünde. Bir de uzun bir tahterevalli var, önlem alarak da olsa üzerine çıkmak zorundayım. Lambert bana kıçımın kalkmadığını ve salak olduğumu söylüyor ama doğru değil bu. Geralt bana dedi ki kız olduğum için ağırlık merkezim biraz farklıymış. Daha çok idman yapmak zorundayım ama eğer... Sana bir şey sormak istiyordum. Sorabilir miyim?” “Sor.”

“Madem sihirden ve büyülü sözlerden anlıyorsun... Madem sihir yapabiliyorsun... Benim erkek olmamı sağlayabilir misin?” “Hayır,” dedi Triss buz gibi bir sesle, “yapamam.” “Hımm...” dedi küçük Witcher, üzülerek. “Acaba hiç değilse... Acaba şeyi sağlayamaz misin, benim artık...” Ciri kızardı. “Kulağına söyleyeceğim.”

“Peki.” Triss aşağıya doğru eğildi. “Dinliyorum.”

Ciri daha da kızarıp yüzünü sihirbaz kadının kumral saçlarına yaklaştırdı.

Triss ani bir hareketle doğruldu, gözleri ateş saçıyordu. “Bugün mü? Şimdi mi?”

“Hu.”

“Vay canına!” diye gürledi sihirbaz ve tabureye öyle bir tekme indirdi ki tabure kapıya savruldu ve fare postunu

kopararak yere indirdi. "Veba, kolera, cüzzam sarsın bedenlerinizi! Bu lanet olası ahmakları geberteceğim!"

"Sakin ol, Merigold," dedi Lambert. "Öfke sağlığı bozar. Üstelik hiç yoktan sinirlendin."

"Bana akıl verme! Bir de bana 'Merigold' demeyi bırak artık! Hatta en iyisi çenenin hiç açma! Seninle konuşmuyorum. Vesemir, Geralt, bu çocuğun ne korkunç duruma getirildiğini göreniniz oldu mu? Bedeninde yarasız beresiz tek bir nokta yok!"

"Yavrum," dedi Vesemir ciddi bir sesle. "Duygularına kapılma. Sen farklı yetiştin, farklı bir eğitim aldın. Ciri güneyden geliyor, orada kızlar ile erkekler eşit eğitilirler, hiç fark gözetilmez, tıpkı elflerde olduğu gibi. Henüz beş yaşındayken bir midillinin sırtına oturtmuşlar onu; sekiz yaşında atına atlayıp ava çıkmış. Ok, yay, mızrak ve kılıç kullanmayı öğretilmişler ona. Vücutunun bir yerinin morarması Ciri için yeni bir şey değil..."

"Saçmalama," diye atıldı Triss. "Anlamıyorum gibi yapmayın. Burada midillilere binmiyor, atıyla gezintilere çıkmıyor, kızakla dolaşmıyor. Burası Kaer Morhen! Sizin şu yel değirmenleriniz ve tahterevallileriniz, Eziyet'iniz yüzünden onlarca çocuğun kemikleri, boyunları kırıldı. Sizin gibi sokaklardan toplanmış, bataklıklardan çekip çıkarılmış taşlaşmış ve deneyimli çocuklar. Kısa yaşamlarında başlarına çok şeyler gelmiş kaslı kafa uçurular, serseriler. Ciri'nin ne şansı var? Güneyde büyümüş, elf geleneklerine göre eğitilmiş, hatta Calanthe gibi bir aslanın, bir ejderin elinde yetişmiş bile olsa bu ufaklık bir prenses, öyle de kalacak. Hassas bir teni, narin bir vücut yapısı ve incecik kemikleri var...' O, bir kız çocuğu! Onu neye dönüştüreksiniz? Witcher'a mı?" "Bu

kız çocuğu,” dedi Geralt alçak ve sakin bir sesle, “bu hassas ve narin prenses Cintra’daki katliamdan sağ kurtuldu. Nilgaard’ın taburlarının arasından kimseden destek almadan tek başına usulca geçti. Ülkenin her yerine yayılmış, buldukları her şeyi ve herkesi soyan ve öldüren kudurmuş eşkiyaların ellerine düşmemeyi başardı. Nehir bölgesindeki ormanlarda iki hafta boyunca tek başına hayatta kaldı. Bir ay boyunca bir grup göçmenin arasına katıldı, onlarla birlikte çalışıp çabaladı ve aç kaldı. Altı aya yakın bir süre tarlada ve ahırda çalıştı, sonra bir çiftçi aile onu evlat edindi. İnan bana Triss, yaşam onu en az biz Kaer Morhen’deki sokaklardan toplanmış avareler kadar eğitti, geleceğe hazırladı ve direnç kazandırdı. Ciri bizlerden, Witc- herlara meyhanelerde kedi yavruları gibi sepetlerin içinde zorla verilen gayrimeşru çocuklardan daha az güçlü değil, inan bana. Cinsiyeti mi? Ne anlamı var bunun?”

“Soruyorsun bir de? Bunu sorma cesareti gösterebiliyorsun, öyle mi?” diye bağırdı sihirbaz kadın. “Ne anlamı mı var? Anlamı şu: Kız, sizin aksinize şu günlerde âdet görüyor! Ve de bünyesi buna çok ağır tepkiler veriyor! Ama siz onun Eqtyet ve o boktan yel değirmeninde öksürmekten ciğerlerinin sökülmесini istiyorsunuz!”

Triss, genç Witcherlarm koyun gibi bakan gözleri ve Vesemir’ın ansızın düşen çenesini görünce onca öfkesine karşın keyiflendiğini hissetti.

“Haberiniz bile yoktu.” Triss onları suçlayan bir ifadeyle başını sallarken duyduğu kaygıdan biraz sakinleşmişti. “Bir de hamileri olacaksınız! Durumunu size açmaya utanıyor, çünkü bu geçici rahatsızlık hakkında erkeklerle

konuşmamayı öğretmişler ona. Zayıf düştüğü, sancı çektiği, becerileri azaldığı için utanıyor, sizden bu konuyu akıl eden oldu mu hiç? Hiç ilgilendiniz mi bununla? Kızın ne gibi sıkıntılar çektiğini tahmin etmeye çalışınız mı? İlk kanamasını Kaer Morhen'de, sizlerin yanında yaşamış olabilir mi acaba? Kimse acısını paylaştığı, onu avutmadığı, hatta anlayış bile göstermediği için ağlamış olabilir mi? Aranızdan biri bunları hiç düşündü mü?"

"Sus artık, Triss," diye inledi Geralt kısık sesle. "Yeter. Amacına ulaştın. Hatta belki istedığinden de fazlasını elde ettin." "Lanet olsun," diye sövdü Coen. "Su götürmez ahmaklar yerine konduk. Ah, Vesemir, sen nasıl da..."

"Kes sesini," diye homurdandı yaşılı Witcher. "Hiçbir şey söyleme."

En beklenmedik tepki Eskel'den geldi; ayağa kalktı, sihirbaz kadının yanına gitti, önünde yerlere kadar eğilerek elini tuttu ve saygıyla öptü. Triss elini hemen geri çekti. Hayır, öfkесini ve kızgınlığını göstermek için değil, Eskel'in dokunuşıyla bedeninde başlayan hoş titreşimi kesmek için yaptı bunu. Eskel şiddetli —Geralt'tan bile şiddetli— bir elektrik yayıyordu.

"Triss," dedi Eskel, elini yanağındaki çirkin yara izinin üzerinde gezdirerek. "Bize yardım et. Çok rica ediyoruz. Bize yardım et, Triss."

Sihirbaz kadın gözlerini Eskel'in gözlerine dikip dudaklarını birbirine bastırdı. "Hangi konuda? Hangi konuda size yardım edecekmişim, Eskel?"

Eskel yine yara izini ovalayıp Geralt'a doğru baktı. Ak saçlı Witcher başını önüne eğip eliyle gözlerini kaparken Vesemir yüksek sesle öksürür gibi yaptı.

Tam o anda kapı gürültüyle açıldı ve Ciri salona girdi. Vesemir'in öksürügü yüksek perdeden kesik kesik iniltiye dönüşmüştü. Lambert ağını açıp öylece kaldı. Triss gülmemek için kendini güçlükle tutuyordu.

Ciri, kesilmiş ve taranmış saçlarıyla küçük adımlar atarak içerdekilere doğru ilerledi. Üzerindeki lacivert elbise kısaltılmış ve daraltılmıştı, ancak eyer çantasında geçirdiği sürenin izlerini hâlâ taşıyordu. Küçük kızın boynunda sihirbaz kadının bir başka armağanı, cilalı deriden yapılmış, yakut gözlü, altın tokalı bir siyah yılan işildiyordu.

Ciri, Vesemir'in önünde durdu. Ellerini neresine koyacağını kestiremediği için başparmağını kemerinin içine soktu. Salondan çit çıkmıyordu.

“Bugün idman yapamayacağım,” dedi ağır ağır ve sözcüklerin üzerine basarak, “çünkü ben... çünkü ben...” Gözlerini sihirbaz kadına doğru kaydırıldı. Triss ona göz kırptı, yaptığı muziplikten mutlu olmuş yaramaz bir oğlan gibi dudaklarını büzdü ve ezberlettiği sözcüğü söylemek üzere dudaklarını oynattı.

“...hastalandım!” diye cümlesini yüksek sesle ve gururla tamamladı Ciri ve burnunu neredeyse tavana kadar kaldırdı.

Vesemir yine öksürür gibi yapmaya başladı. Ama Eskel, sevgili Eskel kontrolü kaybetmeyip yine davranışması gerektiği gibi davrandı.

“Elbette,” dedi rahat bir tavırla gülümseyerek. “Hastalığın geçinceye kadar idmanlara ara vermemiz gayet doğal bir durum ve hiçbir sorun yaratmaz. Teorik dersleri de kısaltırız, eğer kendini iyi hissetmezsen onları da erteleriz. İlaca ihtiyacın olursa ya da...”

“O meseleyle ben ilgileniyorum,” diye aynı rahat tavırla araya girdi Triss.

“Şey...” Ciri şimdı biraz kızarıp yaşılı Witcher'a baktı. “Vesemir Amca, Triss'e... yani Bayan Merigold'a rica ettim, şey diye... çünkü... yani bizimle kalması için. Uzunca zaman. Uzun zaman. Ama Triss, bunun için senin onayın gerektiğini söyledi. Vesemir Amca! Lütfen kabul et!”

“Kabul ediyorum,” dedi Vesemir öksürür gibi konuşarak. “Elbette kabul ediyorum...”

“Çok seviniriz.” Geralt elini alnından ancak şimdı çekmişti. “Çok, çok memnun oluruz, Triss.”

Sihirbaz kadın Witcher'a doğru bakıp hafifçe eğilir gibi yaptı, bir parmağına kumral buklesini dolayıp gözlerini masum bir ifadeyle süzdü.

Geralt'ın yüzü taş gibi ifadesizdi. “Bayan Merigold'a Kaer Morhen'de uzunca bir süre kalmasını önermen çok hoş ve kibar bir davranıştı, Ciri,” dedi. “Seninle gurur duyuyorum.”

Ciri kizardı ve ağını yayarak gülümsemi. Sihirbaz kadın ona şimdı aralarında belirledikleri ikinci işaretini verdi.

“Şimdı ise,” dedi küçük kız, burnunu daha da çok havaya dikerek, “Triss'e önemli meseleleri açıklayabilmeniz için sizleri baş başa bırakıyorum. Merigold Hanım, Vesemir Amca, beyler... Ayrılıyorum. Simdilik.”

Zarif bir reverans yaptı, salondan çıktı, ağır ve vakur adımlarla merdivenlere yöneldi.

“Lanet olsun,” dedi Lambert sessizliği bozarak. “Onun gerçek bir prenses olduğuna inanmadığımı düşündükçe kahroluyorum.” “Anladınız mı, sersemler?” Vesemir

herkesi süzüyordu. “Kız sabahları o elbiseyi giyerse...
Hiçbir şekilde idman yapılmayacak. .. Anlıyor musunuz?”

Eskel’in ve Coen’in ihtiyara yöneltikleri bakışlarında
hürmetten eser yoktu. Lambert duygularını gizleme
ihtiyacı duymayıp püskürterek gülmeye başladı. Geralt
sihirbaza baktı, sihirbaz da gülümşedi.

“Sana teşekkür ediyorum,” dedi Witcher. “Teşekkürler,
Triss.” “Ya koşullar?” dedi Eskel tedirginliğini
gizlemeden. “Triss, Ciri’nin idmanlarını
basitleştireceğimize söz verdik zaten. Önümüzde başka
hangi koşulları süreceksin?”

“Yani, ‘koşul’ pek hoş bir tanımlama değil. Size üç
ögütte bulunacağım, siz de bunlara uyacaksınız. Ama
burada kalmamın ve ufaklığın eğitiminde size yardımcı
olmamın sizce önemi varsa tabii.”

“Dinliyoruz,” dedi Geralt. “Konuş, Triss.”

“Öncelikle,” diye başladı sihirbaz dudaklarında haince
bir gülümsemeyle, “Ciri’nin beslenme listesi
çeşitlendirilecek. Sunu söylemek istiyorum: Gizli
mantarlar ve gizemli sebzelerin azaltılması gerekiyor.”

Geralt ve Coen yüz ifadelerine tamamen hâkimdiler.
Lambert ve Eskel onlar kadar başarılı olamamışlardı.
Vesemir ise hiç olamamıştı. Triss onun tuhaf bir şekil
almış yüzüne bakarken, eh, diye düşündü, onun zamanında
dünya bu kadar bozulmamıştı. İkiyüzlülük eskiden utanç
verici bir kusurdu. Açık sözlük başa dert açmadı.

“Sırlarla dolu otlardan elde edilen özlerden daha az alıp
daha çok süt içecek,” diye devam etti Triss, kırık kırık
gülmemek için kendini zorlarken. “Burada keçileriniz var.
Süt sağımak zor bir iş değil, göreceksize Lambert, bir
çırıpta öğreneceksin.”

“Triss,” diye başladı Geralt, “dinle...”

“Hayır, sen dinleyeceksin. Ciri’yi ağır bir mutasyona tabi tutmadınız, hormonlarına zarar vermediniz, iksirleri ve otları üzerinde denemediniz. Bunun için sizi takdir ediyorum. Akıllıca, sorumluluğunuzun bilincinde ve insanca davrandınız. Kızı zehirlerle zarar vermediniz, şimdi kalkıp bedensel özürlü birine dönüştüremezsiniz onu.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Sırrını herkesten sakladığınız o mantarlar,” dedi Triss, “kızın gerçekten kondisyonunu koruyor ve kaslarını güçlendiriyor. Otlar, metabolizmanın ideal çalışmasını sağlayıp, gelişimi hızlandırıyor. Ancak bunların hepsi bir araya geldiğinde —tabii ölümcül idmanlarla şiddetlenerek— beden yapısında belli değişimlere yol açıyorlar. Bir de yağ dokusunda. Ciri bir kadın. Onu hormonları açısından özürlü birine dönüştürmediğinize göre, bunu fiziksel açıdan da yapmayın. Gün gelir sizi suçlayabilir, lakin yetliğimizla onu... dışılık alametlerinden ettiğinizi savunabilir. Neden söz ettiğimi anlıyor musunuz?”

“Evet, tabii,” diye mırıldandı Lambert, sihirbazın elbiselerini iyice geren göğüslerine gözlerini açıkça dikerek. Eskel hafifçe öksürdü ve genç Witcher’ a ok atar gibi bir bakış fırlattı.

“Hâlihazırda,” dedi Geralt usulca ve bakışlarıyla her yeri tarayarak, “geri döndürülmesi olanaksız bir şey saptamadın umarım?”

“Hayır.” Triss gülümsedi. “Neyse ki hayır. Kız normal ve sağlıklı bir gelişim süreci içinde. Genç bir dişi dryad'a

benziyor, hoş bir görüntüsü var. Ancak hızlandırıcı kullanımında ölçülü davranışın, yalvarırım.”

“Öyle yaparız,” diye söz verdi Vesemir. “Uyarı için teşekkürler, yavrum. Ama sen üç... öğütten söz etmişsin.”

“Tabii. İkincisi: Ciri’nin burada yabanileşmesine izin vermemelisiniz. Dünyayla iletişim içinde olmalı. Yaşıtlarıyla. Doğru düzgün bir eğitim alsin ve normal bir yaşama hazırlansın. Şimdilik kılıcıyla oynayıp dursun. Mutasyon olmadan onu zaten Witcher yapamazsınız ama Witcher idmanlarından zarar gelmez. Zor ve tekinsiz zamanlarda yaşıyoruz, zorunlu kaldığında kendini savunmayı öğrensin. Bir elf gibi. Ama bu ıssız yere onu canlı canlı gömemezsiniz. Normal bir yaşama adım atması şart.”

“Onun yaşamı Cintra’yla birlikte yanıp kül oldu,” diye mırıldandı Geralt. “Ama ne demeli, Triss, her zaman olduğu gibi yine haklısun. Biz de düşündük bunu. Bahar gelince onu tapmak okuluna götürecekim. Nenneke’nin yanına, Ellander’e.”

“Bu çok iyi bir fikir ve akıllıca bir karar. Nenneke olağanüstü bir kadın ve Tanrıça Melitele Tapınağı olağanüstü bir yer. Tehlikesiz, güvenilir ve kızın uygun eğitimi mutlaka alabileceği bir yer. Ciri’nin haberi var mı bundan?”

“Evet. Birkaç gün inatçılık etse de sonunda kabullendi. Şimdi ise baharin gelmesini sabırsızlıkla bekliyor, Temerya’ya gidecek olmak onu çok heyecanlandırıyor. Dünyayı merak eden bir çocuk.” “Onun yaşındayken ben de öyleydim.” Triss gülümsedi. “Bu benzetme bizi üçüncü öğündüme tehlikeli biçimde yaklaştırıyor. Üçüncü ve en önemli öğündüm. Hem bunun ne olduğunu siz biliyorsunuz.

Saf saf bakmayın öyle. Benim büyüğü olduğumu unuttunuz mu yoksa? Ciri'nin sihirle ilgili güçlerini fark etmeniz ne kadar sürdü, bilmiyorum. Benim yarım saatimi aldı. Sonrasında bu çocuğun kim ya da ne olduğunu anlamıştım artık.”

“Neymiş peki?”

“Bir Kaynak.”

“Olamaz!”

“Olur. Hatta kesin. Ciri bir Kaynak, medyum kudrette sahip. Dahası, bunlar çok ama çok tedirgin edici beceriler. Sizler de bunları fark edip tedirgin oldunuz. Beni sırf bu yüzden Kaer Morhen'e getirttiniz, öyle değil mi? Haksız mıyım? Sırf bu yüzden, değil mi?”

Bir anlık suskunluğun ardından, “Evet,” dedi Vesemir.

Triss belli etmeden rahat bir soluk aldı. Bu onay Geralt'tan gelecek diye kaygılanmıştı çünkü.

Akşama doğru ilk kar yağdı; önce hafiften kar taneleri uçuştu, derken tipi başladı. Bütün bir gece yağdıktan sonra Kaer Morhen surları karların içine gömülmüştü. Eziyet üzerinde koşmak söz konusu olamazdı, kaldı ki Ciri kendini hâlâ iyi hissetmiyordu. Triss, Witcherlarm “hızlandırıcılarının âdet sancılarını şiddetlendirdiğiinden kuşkuluyordu. Gelgelelim emin olamıyordu, bu özel konular hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu ve Ciri böyle bir uygulamaya tabi tutulmuş yeryüzündeki tek kız çocuğuyu kuşkusuz. Sihirbaz, bu kuşkusundan Witcherlara söz etmedi. Onları üzmek ya da kızdırmak istemiyor, kendi yöntemlerinden yararlanmayı yeğliyordu. Ciri'ye bazı iksirler içirdi, aktif akik taşlarıyla bezeli bir ipi elbiselerinin altından beline bağladı ve kına zorlayıcı işler yapmayı, özellikle de kılıçla fare avlamayı yasakladı.

Can sıkıntısından patlayan Ciri uykulu gözlerle şatonun içinde geziniyor, at ahırını temizleyen, atların bakımını yapan ve çitleri tamir eden Coen'in yanma gidip zaman öldürmeye çalışıyordu.

Ortadan kaybolarak sihirbaz kadını için için hiddetlendiren Geralt, akşamda doğru elinde ölü bir tekeyle dönmüştü sonunda. Triss hayvanı parçalamada ona yardım etmişti. Et ve kan kokusundan ölesiye tıksınmesine karşın Witcher'ın yakınında olmayı seçmişti. Hem de iyice yakınında. Olabildiğince yakınında. Triss'in içinde demir gibi soğuk bir kararlılık büyündükçe büyüyordu. Yatağında artık yalnız yatmak istemiyordu.

“Triss!” diye bağırdı Ciri merdivenlerden paldır küldür inerken. “Bu gece senin yatağında yatabilir miyim? Triss, lütfen, lütfen, evet de! Lütfen, Triss!”

Kar dinmek bilmiyordu. Hava ancak Midinvâerne'de, kış gündönümü gününde açılabildi.

!

Üçüncü günde —olsa olsa on yaşındaki bir erkek çocuk dışında— bütün çocuklar ölmüştü. Öncesinde şiddetli çarpınma nöbetleriyle sarsılmış olan bu çocuk ansızın derin bir baygınlığın içine düştü... Açık gözleri cam gibiydi, elliyle durmaksızın yorganını çektiyor ya da bir tüyü yakalamak istercesine ellerini havada oradan oraya sallıyordu. Soluğu gürültülü ve sertti, teni yapışkan, buz gibi ve kötü kokulu bir ter kaplıydı. O sırada iksiri bir kez daha damarlarına zerk ettiler ve nöbet tekrarladı. Bu kez burnu kanadı ve öksürük kusmaya dönüşünce çocuk iyice gücsüz düşüdü.

Bu belirtiler iki gün boyunca azalmadan sürdü. Çocuğun o güne kadar terle kaplı olan teni kuruyup iltihap kaptı,

düzenli atan nabp. da çok güclüydü, ağır değil favaca hili atıyordu. Çocuk bu süreçte bir kez bile kendine gelemedi, bağırmayı da bıraktı.

Derken yedinci gün gelip çattı. Çocuk uykudan uyanırcasına aylılıp gömerini açtı, ancak gömeri yılan gömerine benziyordu...

Carla Demetia Crest, IVitcherların Ot Sınavı ve diğer gizli uygulamaları, tanık olduğum olaylardan betimleme, Sadece Sihirbazlar Kurulu'nun erişimindeki elyazması.

Bölüm 3

Kaygılarınız yersizdi, tamamen yersiz.” Triss yüzünü - buruşturup dirseklerini masaya dayadı. “Sihirbazların Kaynaklarının ve sihir yeteneğine sahip çocukların peşlerine düştüğü, bu çocukları şiddet ya da hile yoluyla anne babalarının ya da hamilerinin ellerinden kaptığı çağlar geride kaldı. Ciri’yi elinizden alacağımıza gerçekten inandınız mı?”

Lambert burnundan soluyup başını çevirdi. Eskel ve Vesemir Geralt'a baktılar ama Geralt susuyordu. Bakışlarını yana çevirmiş, üzerinde dişlerini gösteren bir kurt kafasının bulunduğu gümüş Witcher madalyonuyla durmaksızın oynuyordu. Bu madalyonun sihirle harekete geçtiğini Triss biliyordu. Midinvâerne gibi havanın sihirden neredeyse titreştiği bir gecede, Witcher madalyonu ara vermeden titriyor ve huzursuzluk yayıyor olmalıydı.

“Hayır, çocuğum,” dedi sonunda Vesemir. “Bunu yapmayacağıni biliyorduk. Ama Sihirbazlar Kurulu’na kız hakkında rapor vermen gerektiğini de biliyoruz. Böyle bir görevin bütün sihirbazlara verildiğini çoktan öğrendik. Yetenekli çocukları artık anne babalarının ve hamilerinin

elinden koparıp alımıyorsunuz. Bu çocukları izliyorsunuz; amacınız onların sihirle ilgilendikleri doğru ânı yakalamak ve onları kendiliğinden...”

“Korkmayın,” diye buz gibi bir sesle Vesemir’in sözünü kesti sihirbaz. “Ciri’den kimseye söz etmeyeceğim. Kurula bile. Bana neden öyle bakıyorsunuz?”

“Sırrımızı saklayacağını söyleyken takındığın rahat tavır şaşırtıyor bizi,” dedi Eskel usulca. “Kusura bakma, Triss, seni kırmak istemem ama sizin konseye ve Sihirbazlar Kuruluna karşı duyduğunuz şu efsanevi sadakate ne oldu?”

“Çok şey oldu. Savaş pek çok şeyi değiştirdi. Hele Sodden Savaşı daha da fazlasını. Siyasede canınızı sıkmak istemem, ayrıca kusura bakmayın ama belli sorunlar ve meseleler açıklayamayacağım sırlarla örülüdür. Fakat bana güvenebilirsiniz, bu konuda hem kurula hem de sizlere karşı sadakatle davranışabilirim.”

“Böylesine çifte sadakat,” dedi Geralt, o akşam ilk kez Triss’in gözlerinin içine bakarak, “felaket zor bir iştir. Bunu başaran pek olmaz, Triss.”

Büyük kadın Ciri’ye doğru baktı. Kız, salonun en dip köşesinde Coen’le birlikte bir ayı postunun üzerine oturmuş el sobeleme oynuyordu. Oyun sıkıcı olmaya başlamış gibiydi, çünkü ikisi de inanılmaz hızlıydı, kimse kimseyi yakalayamıyordu. Ama bu durumdan anlaşılan rahatsızlık duymayıp oyunlarına keyifle devam ediyorlardı.

“Geralt,” dedi Triss. “Ciri’yi Jaruga kıyısında bulduğunda onu yanma alıp götürdün. Kaer Morhen’e getirdin, dünyadan sakladın onu, çocuğun en yakınlarının bile yaşadığıni öğrenmelerini istemiyorsun. Böyle

davrandın çünkü benim bilmediğim ama bize hâkim olup yaptığımız her işte bizi yönlendiren bir yazgının varlığına kesinkes inanıyorsun. Ben de buna inanıyorum ve her zaman inandım. Yazgı, Ciri'nin sihirbaz olmasını istiyorsa, olacaktır. Kurulun da, konseyin de kızdan haberlerinin olması, onu izlemesi ve ikna etmesi gerekmiyor. Sizin sırrınızı saklayarak kurula sadakatsizlik etmiş olmayacağım. Ama sizin de pekâlâ bildiğiniz gibi belli bir sıkıntı var.”

“Yalnızca bir sıkıntı olsa iyiydi,” diye iç geçirdi Vesemir. “Konuş, çocuğum.”

“Kızın sihirle ilgili becerileri var ve bunlar ihmale gelmez. Yoksa çok tehlikeli olur.”

“Ne gibi?”

“Kontrolsüz beceriler bir tehdittir. Hem Kaynak hem de çevresi için. Bir Kaynak çevreye çeşitli zararlar verebilir. Kendine ise yalnızca tek bir zararı olur. Bu da akıl hastalığıdır. En sık görüleni şizofreninin bir türü, katatonidir.”

Bir süre devam eden sessizliği, “Binlerce kez lanet olsun!” diyerek Lambert bozdu. “Sizleri dinlerken birinin aklını oynattığı ve birazdan herkese saldıracağı hissine kapılıyorum. Yazgı, kaynak, sihir, mucize, akıl almaz şeyler... Biraz abartmıyor musun, Merigold? Hisara getirilmiş ilk çocuk mu ki bu? Geralt’ım bulduğu yazgısı falan değil, vatansız ve öksüz bir çocuk yalnızca. Kılıç kullanmayı öğrettikten sonra bu çocuğu azledip dünyaya salacağız, tipki diğerleri gibi. Doğrudur, bugüne kadar Kaer Morhen’de kız çocuğu çalıştırmadık hiç. Ciri’yle sorunlar yaşadık, evet hatalar yaptıktı ama bizi uyardığın iyi oldu. Fakat abartma. Ciri gözlerimizi göğe dikip önünde

diz çökülecek kadar eşsiz biri değil. Dünyadaki savaşçı kadın sayısı o kadar mı az? Seni temin ederim ki Merigold, Ciri buradan zehir gibi ve son derece sağlıklı biri olarak gidecek ve yaşamla başa çıkabilen güçlü bir kadın olacak. Emin ol ki ne katatoni ne de nöbetlerle uğraşacak. Ancak kızın aklına böyle bir hastalık sokarsan o başka tabii.” “Vesemir,” dedi Triss koltuğunda dönerek, “söyle ona, çenesini tutsun, çünkü rahatsız ediyor.”

“Bilmişlik taslıyorsun,” dedi Lambert sükûnetini koruyarak, “ama her şeyi bilmiyorsun henüz. Bak şuraya.”

Parmaklarına tuhaf bir şekil verip elini şöminede yanın ateşe doğru uzattı. Şöminenin ateşi ansızın parlayıp gürül gürül yanmaya başladı, alevler hızla yükseldi, rengi açıldıktan sonra kor kivilcimler saçtı. Geralt, Vesemir ve Eskel telaşla Ciri ye baktılar, gelgelelim ateş gösterisi kızın umurunda değildi.

Triss kollarını göğsünde kavuşturup Lambert'a meydan okuyan gözlerle baktı. “Aard işaretti,” dedi sakin bir sesle. “Beni etkilemek mi istedin? Aynı hareketi yaparak ve bunu konsantrasyonla, irade gücüyle ve büyülü sözcüklerle güçlendiririm, odun yiğinını bir çırpıda şöminenin dışına atıp gökyüzüne öyle bir fırlatırım ki tepende gördüklerini yıldız sanırsın.”

“Yapabilirsin,” diye kabul etti Lambert, “ama Ciri yapamaz. Aard işaretini yapacak beceriye sahip değil o. Başka bir işaretti de. Yüzlerce kez denedi ama başaramadı. Bizim işaretlerimizin asgari güç gerektirdiğini bilirsin. Anlayacağın Ciri'de asgarisi bile yok. O son derece normal bir çocuk. Sihir yeteneğine zerre kadar sahip değil, tamamen beceriksiz biri. Sen burada kalkmış Kaynak'tan söz ederek bizi korkutmaya çalışıyorsun...”

“Bir Kaynak, diye açıkladı Triss buz gibi sesle, “yetenekleri üzerinde denetim kuramaz, ayarlayamaz bunu. O bir medyumdur, bir aktarıcıdır. Farkında olmadan bir enerjiyle iletişimde geçer ve yine farkında olmadan şekillendirir onu. Ancak bu enerjiyi denetlemeye çalışırsa, sizin işaret yaptmaya uğraştığınız gibi kendini zorlarsa, bir sonuç alamaz. İsterse yüzlerce, hatta binlerce kez denesin, olmaz. Bu, tipik bir Kaynak, belirtisidir. Ancak Kaynak kendini zorlamadığı bir zamanda, göğe bakıp düşler kurarken, sosis ve salata yemeyi düşünürken, zar atıp oynarken, yataktaki biriyle gönlünü eğlendirirken, burnunu karıştırırken... bir gün o an gelir ve bir şey olur. Örneğin bir ev tutuşur. Bazen de koca bir kenti alevler sarar.”

“Abartıyorsun, Merigold.”

“Lambert.” Geralt madalyonunu bırakıp ellerini masanın üzerine koydu. “Birincisi, Triss’e ‘Merigold’ demeyi bırak, senden bunu defalarca rica etti. İkincisi, Triss abartmıyor. Ciri’nin annesi Prenses Pavetta’yı eylem sırasında kendi gözlerimle gördüm. İnanın görülmesi gereken bir olaydı. Pavetta Kaynak mıydı bilmiyorum ama Cintra krallık sarayını yerle bir etmesine ramak kaldığı âna kadar kimse onun bir gücü olduğunu bilmiyordu.”

“Yani,” dedi Eskel bir şamdanın daha mumunu yakarken, “Ciri’nin genetik bir yatkınlığı olabileceğinin üzerinde durmalıyız.” “Olabileceğinin değil,” dedi Vesemir, “böyle bir yeteneğe kesinlikle sahip olduğunun üzerinde durmalıyız. Bir yandan Lambert haklı. Ciri parmaklarıyla işaret yapamıyor. Diğer yandan... hepimiz gördük...”

Sustu ve oyunu kazandığını sevinçli sesler çıkararak ortaya koyan Ciri'ye baktı. Triss, Coen'in yüzündeki gülümsemeyi fark edince, kızı bilerek kazandırdığından emin oldu.

“Yaa,” dedi Triss alaylı bir sesle. “Hepiniz gördünüz demek. Ne gördünüz? Hangi koşullarda fark ettiniz? Çocuklar, daha açık sözlü davranışınız gerektiğinin zamanı gelmedi mi sizce? Lanet olsun, tekrar ediyorum, sırrınızı saklayacağım. Söz veriyorum.” Lambert Geralt'a baktı, o da başıyla onay verdi. Genç olan Witcher ayağa kalktı, yüksek bir raftan büyük, dört köşeli bir kristal sürahi ve biraz küçük bir şişe aldı. Şişenin içindekileri sürahiye boşalttı. Sürahiyi birkaç kez salladıktan sonra masanın üzerinde duran kadehleri bu şeffaf sıvıyla doldurdu.

“Gel, bizimle kafa çek, Triss.”

“Gerçekler, üzerinde ayık konuşulamayacak kadar mı korkunçtu?” diye sordu Triss alaylı bir sesle. “Önce kafayı bulup sonra mı konuşacaksınız?”

“Bilmiş sözleri bırak. İç. Daha iyi anlarsın.”

“Nedir bu?”

“Beyaz Martı.”

“Ne?”

“Hafif bir maddedir,” Eskel gülümsemi, “hoş düşler görür.” “Lanet olsun! Witcherlara özgü halüsinson gördürten bir içki mi? Akşamları gözleriniz bundan parlıyor demek!”

“Beyaz Martı çok hafiftir. Halüsinson yapıcı şu siyah olan.” “Bu sıvının içinde sihir varsa ağızma süremem!”

“Yalnızca doğal bileşenlerden yapılmıştır,” diye onu sakinleştirdi Geralt ancak yüz ifadesindeki gerginlik

Triss'in gözünden kaçmamıştı. Belli ki iksirin içindeki maddelerin tek tek sorulmasından ürküyordu. "Ayrıca iyice sulandırıldı. Sana zararlı olabilecek hiçbir şey vermeyiz zaten."

Tuhaf bir tadı olan köpüklü sıvı, Triss'in boğazından buz gibi kaydıktan sonra bedenine hoş bir sıcaklık yaydı. Sihirbaz kadın dilini dışetlerinde ve damağında gezdirdi, ancak sıvının tek bir bileşenini bile teşhis edemedi.

"Ciri'ye şu... Martıyı içirdiniz," diye tahminde bulundu. "Bunun üzerine..."

"Bir kazaydı," diye hemen sözünü kesti Geralt. "Buraya geldiği ilk akşamdı... Susamıştı, Martı masanın üzerinde duruyordu. Biz ne olduğunu anlayamadan bir kadehi tek dikişte içmişti. Ve de transa geçti."

"Öyle korktuk ki," dedi Vesemir iç geçirerek. "Hem de nasıl, çocuğum. Soluğumuz kesildi."

"Kız, yabancılardan konuşmaya başladım," dedi sihirbaz ve Witcherların mum ışığında yanıp sönen gözlerinin içine baktı. "Bilmesi olanaksız olan şeyler ve meseleler üzerine konuşmaya başladım. Kehanette bulunmaya başladım. Öyle değil mi? Ne dedi peki?"

"Abuk sabuk şeyler," dedi Lambert kuru bir sesle. "Anlamsız zırvalar."

"Hiç kuşkum yok ki," dedi Triss, gözünü Lambert'a dikerek, "kızla o akşam pek güzel anlaşmışındır. Çünkü zırvalamak senin uzmanlık alanın. Ağzını ne zaman açsan bundan bir kez daha emin oluyorum. Bana bir iyilik yap ve ağızını bir süre kapalı tut. Olur mu?"

Eskel yüzündeki yara izini ovalayarak, "Bu kez Lambert haklı, Triss," dedi ciddi bir sesle. "Ciri o akşam Martıyı

ıçtikten sonra gerçekten de anlaşılmaz şeyler söyledi. O ilk seferde saçmaladı. Ama...”

Eskel sustu.

Triss başını iki yana salladı.

“Ama ikinci seferden sonra mantıklı şeyler söylemeye başladı,” diye tahmin yürüttü Triss. “Yani bu işin ikinci seferi de var. O zaman da sizin dikkatsizliğinizle gelmiş ve kız uyuşturucu bir madde içmişti demek?”

“Triss!” Geralt başını kaldırıldı. “Kinayeli sözlerle alay etmenin sırası değil. Bizce eğlenceli değil çünkü bu durum. Bize göre can sıkıcı ve rahatsız edici. Evet, ikinci ve hatta üçüncü sefer oldu. Ciri idman sırasında çok kötü düşmüş, bilincini yitirmiştir. Kendine geldiğinde yine transa geçti ve yine saçma sapan şeyler söyledi. Ses yine onun sesi değildi. Söyledikleri yine anlaşılmadı. Ama ben benzeri seslere ve benzeri konuşma tarzına daha önceden de tanık olmuştum. Kâhin denen yoksul, hasta, akli dengeleri bozuk kadınlar böyle konuşur. Ne demek istediğimi anlıyor musun?” “Kesinlikle. Bu anlattığın ikinci seferdi. Üçüncüye geç hadi.” Geralt, ansızın boncuk boncuk terleyen alnını elinin tersiyle sildi.

“Ciri geceleri sıkılıkla uyanır,” diye sözlerini sürdürdü. “Çığlık atarak. Çok acı çekmiş. Bunları anlatmak istemiyor, ancak belli ki Cintra’da ve Angren’de bir çocuğun görmemesi gereken şeyler görmüş. Hatta korkarım ki... birisi ona zarar vermiş. Bu da düşlerine tekrar tekrar giriyor... Aslında kolay yatıştırılabilen ve kolayca yeniden uykuya dalabilen bir çocuk... Ama bir seferinde uyanıp... yine transa geçti. Yine o yabancı, rahatsız edici... hain sesle konuştu. Söyledikleri

anlaşılıyordu ve anlamlıydı. Kehanette, öngörüde bulundu. Bize verdiği bilgide...”

“Ne? Ne vardı, Geralt?”

“Ölüm,” dedi Vesemir yumuşak bir sesle. “Ölüm vardı, çocuğum.”

Triss, Ciri'ye doğru baktı. Kız, incecik sesiyle Coen'e çıkışıyor, onu oyunda müzikçilik yapmakla suçluyordu. Coen ona sarılıp kahkahalarla gülmeye başladı. Sihirbaz kadın bunun üzerine, o güne kadar hiçbir Witcher'i gülerken görmediğini fark etti.

“Kime söyledi bunu?” diye sordu Triss, gözünü Coen'den ayırmadan.

“Ona,” dedi Vesemir.

“Bir de bana,” diye ekledi Geralt gülümseyerek.

“Yeniden kendine geldiğinde...”

“Hiçbir şey anımsamıyordu. Biz de soru sormadık.”

“Doğru. Kehanete gelince... Somut muydu? Ayrıntılı mıydı?” “Hayır.” Geralt, Triss'in gözlerinin içine baktı.

“Karmaşık bir şeydi. Kurcalama Triss. Bizi endişelendiren Ciri'nin kehanetlerinin ve gördüğü hayallerin içeriği değil, o kızın içinde olup bitenler. Biz kendimiz için kaygılanmıyoruz, fakat...”

“Dikkatli ol,” diye onu uyardı Vesemir. “Kız buradayken söz etme bundan.”

Coen kucağında Ciri'yle masaya yaklaştı.

“Herkese iyi geceler dile Ciri,” dedi. “Bu gece kuşlarına iyi geceler de. Biz yatıyoruz. Birazdan gece yarısı olacak ve Midinvärne son bulacak. Yarından başlayarak her günle birlikte bahar yaklaşacak!”

“Susadım.” Ciri, Coen'in omuzlarından aşağıya doğru kayıp Eskel'in kadehine uzandı. Witcher kadehi kızın uzanamayacağı bir noktaya itip su sürahisini eline aldı.

Triss hemen ayağa kalktı. “Al.” Elindeki yarıya kadar dolu kadehini Ciri'ye uzattı, manidar bir hareketle elini Geralt'm omzuna bastırdı ve Vesemir'in gözlerinin içine baktı. “İç.”

Ciri'nin kadehi iştahla boşaltmaya başladığım izleyen Eskel, “Triss,” diye tısladı. “Ne yapıyorsun sen? Ama bu...”

“Hiç sesini çıkarma, lütfen.”

Triss'in beklemesi gerekmemişti. Ciri ansızın kasıldı, tiz bir çığlık attı, ağını yayarak mutlu mudu gülümşedi. Birkaç kez kırpıştırdığı gözlerini iri iri açtı. Derken gülmeye başladı, tek ayağının üzerinde döndü, parmak uçlarına basarak dans etmeye başladı. Lambert yıldırım gibi süzülüp kızın önünü kesen tabureyi aldı, Coen kız ile şömine ateşinin arasına dikildi.

Triss, ince bir zincirle boynunda asılı olan gümüş çerçeveli, safir taşlı nazarlığı tutup avucunun içine aldı.

“Çocuğum,” diyebildi Vesemir güçlükle. “Ne yapıyorsun sen öyle?”

“Ne yaptığımın bilincindeyim ben,” dedi Triss sert bir sesle. “Kız transa geçti, ben de onunla ruhsal iletişim kuracağım. Kendimi onun yerine koyacağım. Kızın bir tür aktarıcı olduğunu söylemiştim size; ne aktardığını, o atmosferi nereden ve nasıl bulduğunu ve dönüştürdüğünü anlamalıyım. Bugün Midinvâerne, bu tür girişimler için uygun bir gece...”

“Bu hoşuma gitmiyor.” Geralt alnını buruşturdu. “Bu hiç ama hiç hoşuma gitmiyor.”

“İçimizden biri sara nöbeti geçirecek olursa,” sihirbaz kadın Geralt’ın sözlerine aldırmadan konuşuyordu, “ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Dişlerin arasına bir tıkaç yerleştirecek, onu sımsıkı tutacak ve bekleyeceksiniz. Meraklanmayın çocuklar, bu işi ilk kez yapmıyorum.”

Ciri dans etmeyi bırakıp yere oturdu, kollarını uzattı ve başını dizlerinin üzerine yasladı. Triss, ısınmış olan nazarlığı şakağına bastırdı ve büyülü sözcükler mırıldandı. Gözlerini kapadı, dikkatini iradesi üzerinde topladı ve bir itki yolladı.

Deniz uğultuya çağlamaya başladı, dalgaların sarp kıyıyla güm güm vurmasıyla birlikte kayaların arasından sular fişkirdi. Triss kanat çırptı, tuzlu rüzgârı bulmaya çalıştı. Tarifsiz bir mutlulukla alçaldı, küme halinde ilerleyen arkadaşlarının önüne geçti, pençeleri dalgaların tepelerinde süzüldü, üzerinden damlalar akarak yine göge doğru süzüldü, kanatlarındaki ve kuyruğundaki tüylerin arasından çağrıdayan girdapla sarsılarak salma salma ilerledi. Telkinin gücü, diye geçirdi içinden kendine gelerek. Yalnızca telkin gücü bu! Bir martı!

Triiiss! Triiiss!

Ciri? Neredesin?

Triiiss!

Martıların çığlıklarını kesildi. Sihirbaz kadın köpüklü dalgaların sıçrattığı suları hâlâ yüzünde duyumsuyordu ama altında uzanan bir deniz yoktu artık. Yoksa var mıydı? Çimenden bir denizdi bu kez gördüğü, ufka kadar uzanan ve sonu gelmeyen bir düzgüktü. Triss, gördüğünün Sodden Tepesi’nden görülen manzara olduğunu fark

edince yıkıldı. Ama o tepenin üstünde durmuyordu. O tepe olamazdı orası.

Ansızın gökyüzü karardı, Triss'in çevresinde gölgeler oluştu. Upuzun bir sıra halinde bayır aşağı inen ama kimliklerini seçe-mediği siluetler gördü. Fısıldayan sesler duydu; sesler birbirine karışıp kaygı verici ve anlaşılmaz bir koroya dönüştü.

Ciri başını çevirmiş, yanında duruyordu. Rüzgâr küçük kızın açık sarı saçlarını dalgalandırıyordu.

Bulanık, kimlikleri seçilemeyen siluetler upuzun sıra halinde ilerlemeye devam ediyordu. Triss'in yanından geçerken başlarını çevirip bakıyorlardı. Triss umursamaz, sakin, ifadesiz, evet ölü yüzleri görünce çığlık atmamak için kendini güclükle tuttu. Yüzlerin çoğunu tanıtmıyor ve seçemiyordu. Yalnızca birkaçını... Mercan. Vanielle. Yoel. Benekli Axel...

“Beni buraya neden getirdin?” diye fisıldadı. “Neden?” Ciri yüzünü ona döndü. Elini kaldırmasıyla birlikte sihirbaz kadın, kızın avuç içindeki yaşam çizgisinden el bileğine doğru akan kanı fark etti.

“Bu bir gül,” dedi kız sakince. “Shaerrawedd gülü. Dikeni elime battı. Sorun değil. Kan yalnızca. Elflerin kanı...”

Gökyüzü daha da karardı ve bir saniye sonra keskin bir şimşekle her yer aydınlandı. Ne varsa sesini ve hareketini yitirip taş kesildi. Triss kudretinin kalıp kalmadığını ölçmek için bir adım attı. Ciri'nin yanında durdu ve içinden sanki dipten aydınlatılmış gibi görünen kızıl bir dumanın yükseldiği dipsiz bir uçurumun kenarında dikildiklerini fark etti. Sessiz bir şimşek daha çakınca

uçurumun dibine inen mermer bir merdiven göründü
ansızın.

“Böyle olmak zorunda,” dedi Ciri titreyen bir sesle.
“Başka bir yol yok. Yalnızca bu var. Aşağıya inen
merdiven. Böyle olmak zorunda, çünkü... Va’esse
deireâdh aep Eigean...”

“Konuş,” diye fisıldadı sihirbaz kadın. “Konuş,
çocuğum.” “Eski Kan’ım çocuğu... Feainnewedd... Luned
aep Hen Ichaer... deithwen... beyaz alev... Hayır, hayır...
Hayır!” “Ciri!”

“Kara şövalye... Miğferinde tüyler olan... Ne yaptı o
bana? Vaktiyle ne oldu? Korkuyordum... Hâlâ da
korkuyorum. Bu hiç bitmedi, bitmeyecek de. Aslan
yavrusu ölmeli... Ülkenin selameti... Hayır... Hayır...”

“Ciri!”

“Hayır!” Küçük kız kendini kasıp gözlerini sımsıkı
yumdu. “Hayır, hayır, istemiyorum! Dokunma bana!”

Ciri’nin sesi ansızın değişti, dondu, haince, zalimce ve
madeni bir tını kazandı, buz gibi ve düşmancaydı şimdi.

“Sen onun peşinden buraya kadar geldin mi, Triss
Merigold? Buraya kadar, öyle mi? Çok ileri gittin, on
dördüncü. Seni uyarmıştım.”

“Kimsin sen?” Triss ürperdi. Ancak ses tonuna yine de
hâkim olabiliyordu.

“Zamanı geldiğinde öğreneceksin bunu.”

“Derhal öğreneceğim!”

Sihirbaz kadın ellerini havaya kaldırdı, parmaklarını
hızlı bir hareketle iyice ayırdı, bütün gücünü tanıma
sihrine verdi. Sihirli perde yırtıldı; perdenin arkasında
başka biri daha vardı... hatta üçüncü biri... dördüncü biri...

Triss inleyerek dizlerinin üzerine çöktü. Ama hakikat önünde deşildikçe deşiliyor, ardı arkası kesilmeyen kapılar peş peşe açıldıkaç açlıyordu. Ancak kapıların arkası hiçbir yere çıkmıyordu. Arkaları boşluktu.

“Yanıldın, on dördüncü,” diye alay etti insansı olmayan madeni ses. “Gökyüzünü, geceleri göle yansıyan yıldızlarla karıştırdın.”

“Dokunma o kızı... Dokunma bu çocuğa!”

“Çocuk değil o.”

Ciri'nin dudakları kımıldadı, ancak Triss kızın gözlerinin cansız, sönükk, baygıın olduğunu fark etti.

“Çocuk değil o,” diye yineledi ses. “Alev o; dünyayı tutuşturacak, yakıp kül edecek Beyaz Alev. Eski Kan o, Hen Ichær. Elflerin kanı. Filizlenmeyecek, aksine her yeri tutuşturacak olan tohum. Kirletilecek kan... Tedd Deireâdh gelecek, Sonun Çağı. Va'esse deireâdh eigean!”

“Ölüm kehanetinde mi bulunuyorsun?” diye bağırdı Triss. “Sen ölümden başka kehanet bilmez misin? Herkese hem de! Onlara, bu kızı... bana?”

“Sana mı? Sen zaten öldün, on dördüncü. Senin içinde her şey öldü.”

“Etki alanlarının gücü adına,” dedi sihirbaz kadın iniltiye benzer bir tonda. İçinde kalan son gücünü harekete geçirip elini havada gezirdi. “Su, toprak, ateş ve hava adına yakarıyorum sana. Sana düşünceler, düşler ve ölüm adına; geçmişte olmuşlar, şimdi olanlar ve gelecekte olacaklar adına yakarıyorum. Emrediyorum sana. Kimsin sen? Konuş!”

Ciri başını çevirdi. Uçurumun dibine inen merdiven görüntüsü akıp kayboldu, onun yerine içinde dalgaların

köpürerek aktığı çelik mavisi bir deniz belirdi. Sessizliği martıların çığlıklarını yırtıyordu.

“Uç,” dedi ses, küçük kızın ağızından. “Vakit geldi. Geldiğin yere dön, tepedeki on dördüncü. Martının kanatları üzerinde uç ve diğer martıların çığlıklarını dinle. Ama dikkatini vererek dinle!” “Seni çağırıyorum...”

“Yapamazsin sen bunu. Uç, martı!”

Derken nemli ve tuzlu havada rüzgâr ıslıklar çalarak yine esmeye başladı ve ne başı ve de sonu olan bir uçuş başladı. Martılar vahşi çığlıklar attılar. Çığlıklar emirdi.

Triss?

Ciri?

Unut onu! İşkence etme ona! Unut! Unut, Triss!

Unut!

Triss! Triss! Triss!

“Triss!”

Triss gözlerini açıp başını yastığın üzerinde sağa sola attı, uyuşmuş ellerini oynattı.

“Geralt?”

“Yanındayım. Nasıl hissediyorsun kendini?”

Triss çevresine göz gezdirdi. Odasındaydı, yatağında yatıyordu. Kaer Morhen'in en iyi yatağında.

“Ciri ne durumda?”

“Uyuyor.”

“Ne zamandır...”

“Epeydir,” diye sözünü kesti Geralt. Yorganı Triss'in üzerine örtüp kızı sarıldı. Ona doğru eğildiği sırada boynundaki kurt kafalı madalyon Triss'in yüzünün üzerinde sallandı. “Yaptığın şey pek iyi bir fikir değildi, Triss.”

“Her şey yolunda.” Triss, Geralt’ın kollarında titremeye başladı. Yalan, diye düşündü. Hiçbir şey yolunda değil. Madalyonun ona temas etmemesi için yüzünü çevirdi Triss. Witcher nazarlıklarının özellikleriyle ilgili çeşitli teoriler vardı, ancak bunlardan hiçbir sihirbazların bu nazarlıklara gün doğumu ve gün batımı sırasında dokunmalarını öğütlemiyordu.

“Biz... Biz transtayken bir şeyler söyledik mi?”

“Sen söylemedin. Tamamen bilinçsizdin. Ciri... Tam kendine gelmek üzereyken... ‘Va’esse deireâdhaep eigean,’ dedi.

“Eski Lisan’ı biliyor mu?”

“Bütün bir cümle söyleyebilecek kadar değil.”

“‘Bir şey sona eriyor’ anlamına gelen cümleyi.” Sihirbaz kadın yüzünü ovaladı. “Geralt, bu ciddi bir mesele. Bu kız olağanüstü güçlü bir medyum. Neyle ve kiminle iletişimime geçtiğini bilmiyorum ama onun için iletişim sınırlaması olmadığına inanıyorum. Bir şey onu eline geçirmeye çalışıyor. Benim için fazla kudretli olan bir şey... Kız için kaygılıyım. Bir sonraki trans... bir akıl hastalığıyla sonlanabilir. Bunun üzerinde kudretim yok, denetim bende değil, başaramıyorum... Gerekli durumlarda onun yeteneklerini engelleyecek ya da azaltacak güçce sahip değilim, eğer başka bir seçenek kalmazsa bile kızın yeteneklerini tamamen ortadan kaldırmanın üstesinden gelemem. Senin... başka bir büyüğünün destegine ihtiyacın var. Daha yetenekli, daha deneyimli birinin. Kimden söz ettiğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.” Geralt başını çevirip dudaklarını birbirine bastırdı.

“Kendini kapama. Direnme. Neden ona değil de bana başvurduğunu tahmin edebiliyorum. Hırsına karşı mücadele et, öfkeni bastır, önyargından kurtul. Bunlar kendini mahvetmenden başka bir işe yaramıyor çünkü. Hem Ciri’nin yaşamını ve sağlığını tehlikeye atıyorsun. Bir sonraki transta kızın büyük olasılıkla başına gelecekler ot sınavının etkisinden çok daha berbat olacaktır. Yennefer’den destek iste, Geralt.”

“Ya sen, Triss?”

“Ben mi?” Güçlükle yutkundu. “Aldırma bana. Seni düşkırıklığına uğrattım ben. Her konuda hem de. Ben... ben senin hatandım. Başka bir şey değil.”

“Ben hatalara da alındırırım,” dedi Geralt güçlükle. “Onları ne yaşamımdan ne de belleğimden silerim. Üstelik hatalarımı başkalarının omuzlarına yıkamam. Ben sana alındırıyorum, Triss, her zaman da alıracığım. Sen beni asla düş kırıklığına uğratmadın. Asla. İnan bana.”

Triss uzun süre sustu. Sesinin titremesine engel olmaya çalışarak, “Bahara kadar buradayım,” dedi sonunda. “Ciri’nin yanında olacağım... Başında gece gündüz nöbet tutacağım. Bahar gelince... bahar gelince kızı Melitele’nin Ellander’deki tapmağına götürürüz. Onu ele geçirmek isteyen şey, orada ona muhtemelen ulaşamayacaktır. Ama sen bu arada Yennefer’den yardım isteyeceksin.”

“Peki, Triss. Sana teşekkür ederim.”

“Geralt?”

“Evet.”

“Ciri bir şey daha söyledi, değil mi? Yalnızca senin duyduğun bir şey. Bana da söyle bunu.”

“Hayır,” diye karşı çıktı Geralt, titreyen bir sesle.

“Hayır, Triss.”

“Sana yalvarıyorum.”

“Bana hitaben konuşmadı.”

“Biliyorum, bana hitaben konuştu. Lütfen, söyle bana.”

“Uyandığı sıradaydı... Ben onu kucağında taşıırken fısıldadı: ‘Unut onu. İşkence etme ona.’”

“Öyle bir şey yapmayacağım,” dedi Triss alçak sesle.

“Ancak unutamam. Özür dilerim.”

“Özür dilemesi gereken benim. Üstelik sadece senden değil.” “O kadar çok seviyorsun onu.” Bu bir soru değil, saptamayıdı.

“O kadar çok,” diye itiraf etti Geralt uzunca süren bir suskuluktan sonra.

“Geralt.”

“Evet, Triss.”

“Bu geceyi yanımıda geçir.”

“Triss...”

“Yanımda geçir yalnızca.”

“Peki.”

Midinvâerne biter bitmez kar yağışı kesilmiş, hava dona çekmişti.

Triss gece gündüz Ciri'nin yanından ayrılmıyor, başında nöbet tutuyordu. Açıkça görülür ya da görülmeyen şekillerde onu koruyor kolluyordu.

Küçük kız neredeyse her gece çığlık atarak uyanıyordu. Yorgana sımsıkı sarılarak anlaşılmaz şeyler söylüyor, acıyla ağlıyordu. Sihirbaz kadın onu büyülü sözler ve iksirlerle yatıştırıyor, onu kucağında sallayarak uyutuyordu. Ciri'nin uykusunda ve uyandıktan sonra söylediklerini düşündükçe bu kez kendisi de uzun süre uykuyaalamıyordu. Böylece korkuları arttıkça artıyordu. Va'esse deireâdhæp eigean... Bir şey sona eriyor...

Bu durum on gün ve on gece boyunca sürüp gitti ve sonunda geçti. Bitti, kendiliğinden yok olup gitti. Ciri yatıştı, anlaşılmaz şeyler söylemeden ve düş görmeden uyudu.

Ama Triss sürekli uyanıyordu. Kızın yanından bir an olsun bile ayrılmıyordu. Görülür ya da görülmeyen şekilde onu koruması altına almıştı.

“Hızlan, Ciri! Gard, hamle, savun! Dön, siper al, geriye çekil, savun! Sol elinle dengeni sağla, yoksa sırttan aşağı düşersin ve de... dişilik alametlerini bir yerlere çarparsın.”

“Ne?”

“Yok bir şey. Yorulmadın mı? İstersen ara verebiliriz?”
“Hayır, Lambert! Devam edebilirim. Beni öyle güçsüz falan sanma. Kazıkları ikişer ikişer atlamayı mı denesem acaba?” “Asla! Sonra düşersin, Merigold da benim... kafamı kopardır.” “Düşmem ben!”

“Bir kez söyledim, bir daha tekrar etmem. Soyтарılık istemem! Ayağını sağlam basacaksın! Bir de nefesine dikkat et Ciri, nefesine! Boğulmak üzere olan mamut gibi soluk soluğasm!” “Hiç de değilim!”

“Mızmızlanma. Çalış! Hamle yap, geriye çekil, savun. Siper al, tek ayak üzerinde dön! Kazığın üzerine sıkı bas, lanet olsun! Sallanma! Gard, hamle! Daha hızlı! Tek ayak üzerinde yarımdönüş! Zıpla ve kes! Oldu! Çok güzel!”

“Gerçekten mi? Gerçekten iyi miydi, Lambert?”

“Kim söyledi ki?”

“Sen! Az önce!”

“Ağzımdan kaçmış olmalı. Hamle! Yarım dönüş! Geriye çekil! Şimdi bir kez daha! Ciri, tek ayak üzerinde dönmeyi unuttun mu? Kaç kez daha söyleyeceğim? Geriye çekildikten sonra hemen tek ayak üzerinde doneceksin,

kılıçını başını ve boynunu koruyacak şekilde hızla yukarı kaldırıracaksın! Bu daima böyle olacak!” “Yalnızca tek kişiyle dövüştüğümde de mi?”

“Kiminle dövüştüğünü asla bilemezsin. Arkanda ne olduğunu da asla bilemezsin. Kendini daima güvenceye almalısın. Bu ayak ve kılıç çalışmasıdır! Reflekse dönüştüreceksin! Refleks, anladın mı? Bunu asla unutma. Gerçek bir dövüşte unutursan, bittin demektir. Bir kez daha! Hah! Aynen böyle! Ne güzel siper aldın, gördün mü? Bu pozisyondan her türlü hamleye geçebilirsin. Gerekirse kılıçını arkaya doğru bile indirebilirsin. Hadi, tek ayak üzerinde arkaya doğru dönmemi ve vurmayı göster bakalım.”

“Haaa!”

“Çok güzel. Meseleyi anladın mı şimdi? Kavradın mı?”

“Aptal değilim!”

“Sen kızsın. Kızların aklı yoktur.”

“Ah, Lambert, Triss bunu bir duyarsa!”

“Bir de büyük bırakabilseydi o kadın yüzbaşı olurdu. Evet, bu kadar yeter. İn aşağı. Dinleneceğiz şimdi.”

“Yorulmadım ben!”

“Ama ben yoruldum! Dinleneceğiz dedim. Sırttan aşağıya in.” “Parende atarak mı?”

“Yok nasıl olacaktı? Tavuk gibi mi inecektin? Hadi, atla. Korkma, ben varım.”

“Haaa!”

“Güzel. Bir kız'a göre hem de çok güzel. Gözlerinin bağıni çözебilirsin şimdi.”

“Bugünlük yetmez mi, Triss? Ne dersin? Kızakla bayırı inelim mi? Güneş çıkışmış, karların parıltısından gözlerim yanıyor! Hava ne de güzel!”

“Pencereden sarkma o kadar, düşersin.”

“Hadi kızağa binelim, Triss!”

“Bu öneriyi bana Eski Lisan’da yap. Dersi böylece bitirmiş oluruz. Pencerenin önünden çekil, masaya dön... Ciri, senden daha kaç kez rica edeceğim? Bırak o kılıcı elinden, oynayıp durma.” “Ama bu benim yeni kılıcım! Gerçek bir Witcher kılıcı! Gökten düşen çelikten yapılmış! Gerçekten! Geralt’tan öğrendim, o hiç yalan söylemez, bilirsin!”

“Bilmez miyim!”

“Bu kılıca alışmam gerekiyor. Vesemir Amca benim kiloma, boyuma ve kol uzunluğuma göre yapmış. Elimi ve el bileğimi kılıcımıma göre ayarlamalıyım!”

“Tamam, ayarla, sorun yok ama açık havada yap bunu. Burada olmaz. Evet, dinliyorum. Sanırım kızağa binmek için bana bir öneride bulunacaktın. Eski Lisan’da. Evet, öner.” “Hımm... ‘Kızak’ nasıl söylenir?”

“Nesne olarak sledd. Eylem olarak da aesledde.”

“Haa... Tamam. Va’en aesledde, ell’ea?”

“Soruyu bu şekilde tamamlarsan kaba olur. Soruyu vurguya yaratacaksın.”

“Ama adalı çocuklar...”

“Sen Skellige jargonu değil, klasik Eski Lisan öğreniyorsun.” “Peki bu dili ne için öğreniyorum?”

“O dille tanışmak için. Bilmediğin şeyleri öğreneceksin. Dil bilmeyen özürlü sayılır.”

“Ama herkes ortak lisani konuşuyor zaten!”

“Doğru. Ama bazıları bununla yetinmiyor. Seni temin ederim ki Ciri, herkes gibi olmaktansa çok azı gibi olmak daha iyidir. Evet, dinliyorum. Tam cümle istiyorum: ‘Bugün hava çok güzel, hadi kızağa binelim.’”

“Elaine... Hmm... Elaine tedd a’taeghane, a vaen aesledde?” “Çok güzel.”

“Hah! O halde gidelim.”

“Dur, birazdan. İzin ver makyajımı tamamlayayım.”

“Kendini kimin için boyuyorsun böyle?”

“Kendim için. Bir kadın güzelliğini özgüveni için vurgular.” “Hımm... Sana bir şey söyleyeyim mi? Ben de kendimi biraz kötü hissediyorum. Gülme, Triss!”

“Gel buraya. Dizlerimin üzerine otur. Kılıcı elinden bırakmanı rica etmiştim senden! Teşekkür ederim. Şimdi şu büyük fırçayı alıp yüzünü pudrala. Kızım o kadar fazla değil, olmaz, o çok! Aynaya bak. Ne kadar güzel oldun, görüyor musun?”

“Ben hiçbir fark göremedim. Gözlerimi de boyayacağım, tamam mı? Ne gülüyorsun öyle? Sen gözlerini daima boyuyorsun! Ben de istiyorum!”

“İyi. Hadi, göz kapaklarına gölge yap. Ciri iki gözünü birden kapama, hiçbir şey göremediğin için olduğu gibi yüzüne bulaştırıyorsun. Boyadan çok az alıp yalnızca göz kapaklarına hafifçe sür. Hafifçe dedim! Dur, birazını sileyim. Gözlerini kapa. Ve şimdi aç.”

“Ooo!”

“Farkı gördün mü? Birazcık gölgenin seninki gibi güzel gözlere bile zararı olmaz. Elfler göz kapaklarını gölgelendirirken ne yaptıklarının bilincindeydiler.”

“Elfler mi?”

“Bilmiyor muydun? Makyajı elfler icat etmişler. Bizler pek çok yararlı şeyi Eski Irk’tan devraldik. Karşılığında onlara ne yazık ki çok az şey verdik. Şimdi tebeşiri eline al ve göz kapaklarına tam kirpiklerinin dibinden incecik bir hat çek. Ciri, ne yapıyorsun sen öyle?”

“Gülme! Göz kapağı titriyor! Ondan!”

“Dudaklarını biraz aralarsan titreme durur. Gördün mü bak? Bitti işte.”

“Ooo!”

“Gel şimdi güzelliğimizle Witcherları şaşırtalım. Bundan daha hoş bir an olamaz. Sonra kızakları alalım ve tipide bütün boyalarımız silinip gitsin.”

“Biz de yüzümüzü yeniden boyarız!”

“Hayır, Lambert'a banyoya yakmasını söyler ve bir güzel yıkırız.”

“Yine mi? Lambert banyo için çok fazla odun harcadığımızı söyledi.”

“Lambert câen me a'bâeth aep arse.”

“Ne? Anlamadım bunu...”

“Zamanla deyimlere de hâkim olacaksın. İlkbahara kadar daha çok ders çalışacağız. Ama şimdi... Va'en aesledde, me elaine luned!”

“Şurada, şu gravürün üzerinde... Hayır, tabii ki bunun üzerinde değil... Bunda. Burada bildiğimiz üzere bir gulyabani var. Gulya- bani hakkında neler öğrendiğini hadi anlat, Ciri... Hey, baksana sen bana! Lanet olsun, senin göz kapaklarında ne var öyle?” “Daha yüksek bir özgüven!”

“Ne? Tamam, neyse ne. Evet, dinliyorum.”

“Himm... Vesemir Amca, gulyabani ceset yiyen bir canavardır. Ona mezarlıklarda, höyüklerin yakınlarında, yani ölülerin gömülü olduğu her yerde rastlanabilir- Nekro... Nekropollerde. Savaş meydanlarında..

“Yani sadece cesetler için mi tehlikeli?”

“Hayır, yalnız onlar için değil. Bir gulyabani canlılara da saldırır. Açsa ya da sinirliyse... Örneğin savaş varsa... ve de ölenler...”

“Neyin var, Ciri?”

“Yok bir şeyim...”

“Dinle, Ciri. Vaktiyle olanları unut. Bunlar bir daha yaşanmaz.” “Gördüm... Sodden’de ve Nehir Bölgesi’nde gördüm... Meydanlar doluşuydu... Öylece yatıyorlardı, kurtlar ve sahipsiz köpekler kemiriyordu onları. Kuşlar o cansız bedenleri gagalıyordu. .. Orada mutlaka gulyabaniler vardı...”

“Bu yüzden gulyabaniler hakkında bir şeyler öğreneceksin şimdi, Ciri. Bilinenler kâbus değil artık. Mücadele edilebilen şeyler kaygı verici olmaktan çıkar. Bir gulyabaniyle nasıl mücadele edilir, Ciri?”

“Gümüş kılıçla. Gulyabaniler gümüşe duyarlıdır.”

“Başka nelere?”

“Parlak ışığa. Bir de ateşe.”

“Yani gulyabaniler ışık ve ateşle etkisiz hale mi gelir?”
“Gelebilir ama tehlikelidir bu. Bir Witcher ne ışık ne de ateş kullanır, çünkü ikisi de görüş alanını olumsuz etkiler. Her ışık gölge oluşturur, gölgelerse yön tayinini güçleştirir. En iyisi karanlıkta, ayın ve yıldızların ışığında dövüşmektir.”

“Çok doğru. Aklına çok güzel yazmışsun, zeki bir kızsun sen. Şimdi şuna, şu gravürün üzerindekine bak.”

“Ufff...”

“Yani evet, hoş bir yaratık sayılmaz. Bu bir graveir. Graveir, gulyabanının bir türüdür. Gulyabaniye çok benzer ama çok daha heybetlidir ondan. Bir diğer farkı —burada gördüğü gibi— kafatasındaki üç kemik çıkıştırı. Diğer

özellikleri bütün ceset ve leş yiyenlerle aynıdır. Dikkat et: Pençeleri kısa ve küttür, mezar kazmaya ve toprak eşelemeye uygun olarak gelişmiştir. Kemikleri öğütebilmesi için devasa dişleri, eriyip ortaya çıkan ilikleri yalaması için ince ve uzun bir dili vardır. Epeyce kötü kokan ilikler graveir için leziz bir yiyecektir... Neyin var senin?” “Hiç, hiçbir şeyim.”

“Benzin soldu. Bir de yeşile döndü. Çok az yemek yiyorsun. Kahvaltını yaptın mı?”

“Eveet, yaptum.”

“Nerede kalmıştık? Ha, az kalsın unutuyordum. Graveir le- rin gulyabانiler ve bu gruba giren diğer canavarlar gibi kendi ekolojik oyukları yoktur. Alanların iç içe geçtiği dönemlerden kalmışlardır. Onları öldürürsek, doğanın ve mevut alanımızda hüküm süren düzeni ve bağlantıları bozmuş olmayız. Mevcut alanımızda bu canlılar bilinmez, onlara yer yoktur burada. Anlıyor musun, Ciri?”

“Anlıyorum, Vesemir Amca. Geralt açıkladı bunları bana. Her şeyi biliyorum. Ekolojik oyuk...”

“Tamam, tamam. Onun ne olduğunu biliyorum ben; Geralt sana açıkladıysa, senin de bana anlatman gerekmek. Graveir o. dönelim. Neyse ki bu çok tehlikeli pis yaratıklar graveir lere oldukça ender rastlanır. Bir graveir le dövüşürken meydana gelen en ufak yaralanma bile ceset zehri enfeksiyonuna yol açar. Ceset zehri enfeksiyonu hangi iksirle tedavi edilir, Ciri?”

“Bayağı sariasmayla.”

“Doğru. Ama enfeksiyonu önlemek en iyisidir. Bu yüzden graveir le dövüşüyorsan o pisliğe yaklaşmayacaksın. Araya bir mesafe koyarak çarpışacaksın ve darbeyi de sıçrayarak indireceksin.”

“Hmmm... Peki, kılıcı neresinden sokmak en doğrusu olur?” “Zaten oraya gelmişтик. Bak...”

“Bir kez daha, Ciri. Her hareketi öğrenebilmen için bunu acele etmeden çalışacağız. Bak şimdi, ben sana doğru hamle yapıyorum, darbe indirecekmişim gibi bir pozisyon alıyorum... Neden geri kaçtin?”

“Senin aldatacağıını biliyorum da ondan! Soldan geniş bir hamle yapabilirsin ya da kenara savuşturup vurabilirsin. Ama ben geri çekilip tek ayak üzerinde dönerim ve ardından karşı hücuma geçerim!”

“Gerçekten mi? Ya ben böyle yaparsam?”

“Ayy! Hani acele etmeyecektik? Hatam ne? Söyle, Coen!”

“Hatan yok. Senden uzun ve güçlüyüm, hepsi bu.”

“Ama adil değil bu!”

“Adil dövüş diye bir şey yoktur zaten. Çarpışırken karşısına çıkan her olağanlık her şekilde yararlanırsın. Geri çekilmenle güç toplamam ve darbemi kuvvetlendirmem için bana olanak tanıdın. Geri çekilmek yerine tek ayak üzerinde yarımdönüş yapıp kılıçını bana alttan isabet ettirmeyi denemen gerekiirdi. Çene altını, yanağı ya da boyunu hedeflemen gereklidi.”

“Sen de buna izin verirdin sanki! Ters yönde bir dönüşle ben siper almadan kılıçını boynuma soldan saplardın! Senin ne yapacağını nasıl bilebilirim ki?”

“Bileceksin. Üstelik biliyorsun da.”

“Yok canım, daha neler!”

“Ciri. Biz burada dövüşüyoruz. Ben senin düşmanınınım. Seni yenmeliyim ve bunu istiyorum çünkü ucunda hayatım var. Senden daha uzun ve daha güçlüyüm, bu durumda az önce gördüğün gibi senin savunmalarını etkisiz hale getirecek vuruşlar için fırsat kollayacağım.

Tek ayak üstünde dönmüşsun, bana ne! Ben sol elimle saldırıyla geçtim bile. Hangisi daha basit: Koltuk altından mı yoksa iç koldan vurmak mı? Atardamarını kesersem birkaç saniye içinde ölürsün. Savun kendini!”

“Haaa!”

“Çok iyi. Hızlı ve güzel bir savunma oldu. Eklem egzersizlerinin nasıl işe yaradığını görüyor musun? Şimdi çok dikkatli ol; birçok kılıç ustası durağan savunma yaparak hata yapar. Bir saniye için duraksadıkları sırada gafil avlanıp darbeyi yerler. Bak, böyle!”

“Haaa!”

“Güzel! Ama geriye atla, derhal geriye atla ve tek ayak üzerinde dön! Sol elimde bir hançer olabilir! İyi! Çok iyi! Ya şimdi, Ciri? Ben şimdi ne yapacağım?”

“Ben nereden bileyim?”

“Ayaklarımı izle! Vücut ağırlığımı nereye verdim? Böyle bir duruşun içindeyken ne yapabilirim?”

“Her şey!”

“O halde hareket et, hareket et, beni kendimi açmaya zorla! Savun kendini! Güzel! Kılıcımı bakma, kılıcımla seni yanıltabilirim! Savun kendini! Güzel! Şimdi bir kez daha! Güzel! Ve yeniden!” “Ayyy!”

“Olmadı.”

“Uff... Nerede yanlış yaptım?”

“Yapmadın. Senden hızlıyım, hepsi bu. Zırhını çıkar. Biraz oturup dinlenelim. Yorgun olmalısın, öğleye kadar İde koşturup durdurun.”

“Yorgun değilim. Acıktım.”

“Lanet olsun, ben de. Bugün sıra Lambert’ta, o da makarnadan başka bir şey pişiremez. Bari onu iyi yapabilseydi...”

“Coen?”

“Evet?”

“Hâlâ yeteri kadar hızlanamadım...”

“Çok hızlısun.”

“Bir gün senin kadar hızlı olabilecek miyim?”

“Pek sanmam.”

“Hmmm... Neyse. Peki sen... Bu dünyada kılıçla en iyi dövüşen kişi kimdir?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Böyle biriyle tanışmadın mı hiç?”

“Öyle biri olduğunu sanan çok kişi tanıdım.”

“Hah! Kimdi onlar? Adları neydi? Becerileri nasıldı?”

“Ağır ol, kızım, ağır ol. Bu soruların yanıtını bilmiyorum. Önemli mi bu kadar?”

“Önemli olmaz mı? Bu dövüşülerin kimler olduğunu öğrenmek istiyorum. Ve de nerede olduklarını.”

“Nerede olduklarını biliyorum.”

“Hah! Neredeler peki?”

“Mezarlıklarda.” “Dikkatli ol, Ciri. Üçüncü sarkacı takıyoruz, iki tanesiyle başa çıkyorsun zaten. Adımlarını ikisi için yaptığı gibi atacaksın, değiştirmeyeceksin ama artık kaçınacak bir tane daha var. Hazır mısın?”

“Evet.”

“Dikkatini topla. Rahatla. Soluk al, soluk ver. Hamle!”

“Uff! Ayy! Lanet olsun!”

“Sövme lütfen. Çok mu canını yaktı?”

“Hayır, sıyırip geçti yalnızca... Nerede hata yaptım?”

“Aşırı düzenli bir ritimde yürüdün, ikinci dönüşün çok hızlıydı, çalımı çok açıktan aldın. Sonuç olarak kendini doğrudan sarkacın altında bulduğun.”

“Of, Geralt, sakınmak ya da dönmek için yer yok!
Sarkaçlar birbirlerine çok yakın!”

“İnan bana, bir sürü yer var. Ama sarkaçlar arası mesafeler seni aritmik hareketlere zorlayacak şekilde belirlendi. Bu bir dövüş, Ciri, bale değil. Dövüşürken ritmik hareketler yapamazsun. Hareketlerinle düşmanın dikkatini dağıtmalı, onu şaşırtmak ve tepkilerini altüst etmelisin. Bir sonraki denemeye hazır misin?” “Evet. Lanet olası kalasları harekete geçir hadi.”

“Sövme. Rahatla. Hamle!”

“Ha! Ha! Bu nasıldı? Nasıldı Geralt? Bu defa sıyırip geçmedi bak!”

“Ama iki çuvala kılıçınla dokunmadın bile.
Yineliyorum, bu bir dövüş, bale değil, akrobasi de değil...
Sen ne mırıldanıyorsun orada öyle?”

“Hiçbir şey.”

“Rahatla. Bileğindeki bandajı düzelt. Kılıçın kabzasını tutan elini sıkma öyle; yoksa hem dikkatin dağılırlar hem de dengen bozulur. Sakın soluk al. Hazır misin?”

“Evet.”

“Hadi!”

“Uffff! Geralt, bu... Olmuyor! Çalım ve ayak değiştirme için yerim yetersiz. Eğer iki ayağımı yere basarak kılıcımı indirsem, çalımsız...”

“Kılıcını çalımsız indirdiğinde ne olduğunu gördüm.
Canın acıyor mu?”

“Hayır. Pek değil.”

“Gel yanına otur, dinlen.”

“Yorgun değilim, Geralt. On yıl bile dinlensem o üçüncü sarkacı aşamam ben. Daha fazla hızlanamıyorum.”

“Gerekmez zaten. Yeterince hızlısun.”

“Nasıl yapacağımı söyle misin? Yarım dönüşü, çalımı ve vuruşu bir arada mı yapacağım?”

“Bu çok basit. Beni dinlememişsin. Sana başlamadan önce söylemiştim: Fazladan bir savunma hareketi daha gerekiyor. Bir savunma daha. Buna yarım dönüş eklemen gereksiz. İkinci kez her şeyi iyi yaptın ve bütün sarkaçları aştin.”

“Ama çuvalı isabet ettiremedim, çünkü... Geralt, yarım dönüş olmadan vuramam ben, çünkü takılırım, hızım...”

“Hızın yetmez. Bu doğru. O halde hız ve enerji kazan. Ama bunu yarım dönüşle ve ayak değiştirerek yapma, çünkü buna zaman yetmez. Kılıcını sarkaca doğru indir.”

“Sarkaca doğru mu? Ama benim işim çuvalları vurmak!”

“Bu bir dövüş, Ciri. Çuvallar, rakibinin hassas noktalarını temsil ediyor, bunları isabet ettirmelisin. Rakibinin silahları yerine geçen sarkaçlardan kaçacaksın, eğilip siper alacaksın. Sarkaçlardan biri sana değerse yaralandın demektir. Gerçek bir dövüşte muhemelenayağa kalkamazsın artık. Sarkaç sana temas etmemeli. Ama sen sarkaca darbe indirebilirsın... yüzün niye düştü öyle?” “Ben... sarkacı kılıcıyla savuşturmayı başaramam. Güçüm yetmez... Hiçbir zaman da yetmeyecek! Çünkü ben kızım!” “Gel yanına, kızım. Sil o küçük burnunu. Ve beni dikkatle dinle. Bu dünyada hiçbir güç budalası, hiçbir çam yarması ve hiçbir zebella uçanyılanın kuyruğundan, dev akrebin kıskacından ya da bir griffon'un pençesinden gelen darbeyi savuşturamaz. Sarkaçlar tam da bu tür silahları temsil ediyor. Onları savuşturmaya hiç kalkma. Sarkacı kılıcınınla geriye itemezsin ama ona çarpıp geri itilirsin. Darbe için ihtiyacın olan enerjiyi ondan alırsın.

Onu hafifçe ama hızla itmeli, sonra ters yönde yarım bir dönüş yaparken bir saniye bile geçirmeden yine hızlıca bir darbe indirmelisin. Kendini geriye doğru atarken hız kazanırsın. Anlaşıldı mı?” “Hinim.”

“Hız, Ciri, güç değil. Güce ormanda baltasıyla odun parçalayan oduncunun ihtiyacı vardır. Meselenin ne olduğunu anladın mı?” “Hımm. Sarkaçları harekete geçir.”

“Ama önce dinlen.”

“Yorgun değilim.”

“Nasıl yapılacağını biliyor musun şimdi? Aynı adımlar, bir çalım...”

“Biliyorum.”

“Saldır!”

“Haa! Ha! Haaa!” Yakaladım seni! Hakladım seni, griffon\ Geraaalt! Gördün mü?”

“Bağırmış! Soluğun kontrolünde olsun.”

“Başardım! Gerçekten başardım! Öv beni, Geralt!”

“Aferin, Ciri, aferin kızım.”

Güneydeki tepelerden esen ılık rüzgârların yaladığı karlar, şubat ayı ortalarında eriyip gitmişti.

Witcherlar, dünyada olup bitenleri duymak bile istemiyorlardı.

Akşamları koyu renklerin hâkim olduğu, ancak şöminenin alev alev yanmış ateşiyle aydınlanan salonda oturup uzun uzun sohbetler ediyorlardı. Triss bu konuşmaları ısrarla ve üzerine basarak siyasete yönlendiriyordu. Witcherların buna tepkisi hiç değişmiyordu. Geralt elini alnına koyup susuyordu. Vesemir başını sallayıp, arada bir “onun zamanında” her şeyin daha iyi, daha doğru, daha ahlaklı ve daha sağlıklı

olduğuna dair sözler söylüyordu. Eskel, yüzünde kibar bir ifadeyle konuşulanları dikkatle dinliyor, bolca gülümseyip herkesle gözleriyle iletişim kuruyordu, hatta arada bir de önemsiz bir soru soruyor ya da bir meseleye ilgi gösteriyordu. Coen uluorta esneyip tavana bakıyor, Lambert da konuşulanları küçümsediğini açıkça gösteriyordu.

Hiçbir şeyi duymak istemiyor, kraliçelerin, sihirbazların, hükümdarların ve idarecilerin uykularını kaçırın güçlüklерle, kabinetlerin, hanların, hamamların içinde yankılanan sorunlarla ilgilenmiyorlardı. Karların içine gömülüş sıradagların ardında, sert yatağında buz kütleleri sürükleyen Gwenllech'in karşı kıyısında olup bitenleri yok sayıyorlardı. Onlar için vahşi dağların arasında âdetâ kaybolmuş olan Kaer Morhen'den ötesi yoktu.

Bir akşam Triss —belki kale duvarları arasında uğuldayarak esen rüzgârin etkisiyle— oldukça gergin ve huzursuzdu. O akşam herkeste tuhaf bir heyecan vardı ve Geralt dışındaki Witcherlar-ın hepsi alışılmadık kadar konuşkandı. Tabii ki herkes tek bir konudan, bahardan söz ediyordu. Yaklaşmakta olan o günler onların yollara düşecekleri mevsimdi. Yolculuklarınlarına çıkaracağı vampirleri, wyvern ejderhaları, kurtadamları ve şah- maranları anlatıyorlardı.

Bu defa Triss esneyip tavana bakmaya başlamıştı. Bu defa —ta ki Eskel ona bir soru yöneltinceye kadar— susan Triss'ti. Tabii beklediği bir soruydu bu.

“Güney ve Jaruga sahili nasıldır peki? Oralara gitmeye değer mi? Meselenin ortasına düşmek istemiyoruz.”

“Meseleyle ne kastediyorsun?”

“Şey, hani...” diye kekeledi Eskel. “Sen sürekli yeni bir savaşın çıkacağından söz ediyorsun ya... Sınır bölgelerinde çatışmaların hiç bitmediğini, Nilfgaard’ın işgali altındaki bölgelerde isyanlar olduğunu anlatıyorsun. Nilfgaardlılarırm Jaruga’yi yine gecebileceklerinin konuşulduğunu söylüyorsun...”

“Aman boş ver,” dedi Lambert. “Yüzyıllardan beri birbirlerini vurup şişliyorlar, katlediyorlar. Bunu dert etmeye değilz. Ben kararımı verdim, güneyin iç kısımlarına, Sodden’e, Mahakam’a ve Angren e kadar ineceğim. Savaş yaşamış bölgelerde canavarların çoğaldığı bilinir. Para en çok böyle yerlerde var.”

“Doğru,” dedi Coen. “İnsanlar o bölgeleri boşaltırlar, köylerde yalnızca kadınlar kalır, onlar da işin içinden çıkamazlar. Evsiz ve korunaksız bir sürü çocuk ortalarda gezinip durur. Zahmetsiz av canavarları çeker.”

“Bir de baron takımını,” diye ekledi Eskel. “Başlarını savaştan kaldırımadıkları için şövalye ve vali efendiler tebaalarını korumaya zaman bulamazlar. Bizi çalıştmak zorunda kalırlar. Bütün bunlar doğru. Ama Triss’ın bize geceler boyunca anlattıklarından çikan sonuca göre, Nilfgaard’la süren çatışma yerel bir savaş olmaktan öte ciddi bir mesele. Öyle değil mi, Triss?” “Öyleyse bile,” dedi sihirbaz kadın iğneleyici bir edayla, “işinize gelmez mi bu? Ciddi ve kanlı bir savaş, boşaltılmış daha çok köy, daha çok dul kadın, hatta sayısız yetim çocuk demektir...” “Alaycı tavrına anlam veremiyorum.” Geralt elini alnından çekti. “Gerçekten anlayamıyorum, Triss.”

“Ben de, çocuğum.” Vesemir başını kaldırdı. “Mesele nedir? Dollar ve yetimler mi? Lambert ve Coen bütün gençler gibi rahatça konuşuyorlar ama burada mesele

sözcükler değil. Ne de olsa...” “...bu çocukları koruyorsunuz,” diye öfkeyle sözünü kesti Triss. “Evet, biliyorum. Yılda iki ya da üç kişi öldüren kurtadamlardan koruyorsunuz. Oysa Nilfgaardlılar bir baskın yaptıklarında bir saat içinde tüm köyü ateşe verip herkesi öldürrebiliyor. Evet, yetimleri koruyorsunuz. Bense yetim sayısının azalması için çabalıyorum. Ben sonuçlara değil, nedenlere karşı savaş veriyorum. Bu yüzden Fercart ve Keira Metz’le birlikte Temerya Kralı Foltest’in konseyinde yer alıyorum. Savaşı nasıl önleyebileceğimizi ama önüne geçilemezse kendimizi nasıl savunacağımızı tartışıyoruz. Çünkü savaş, akbaba gibi tepemizde bekliyor, üstelik hiç ara vermeden. Bunlar sizin için bir macera. Benim içinse hayat memat meselesi.

Buihadanın içindeyim ben, bu yüzden sizin ilgisizliğiniz ve kayıtsızlığınız canımı acıtıyor.”

Geralt oturduğu yerde doğrulup, sihirbaza baktı. “Bizler Witcher’ız, Triss. Sen bunu anlayamıyor musun?”

“Bunda anlayamayacak ne var?” Sihirbaz kadın kumral saçlarını sağa sola savurdu. “Her şey açık ve net. Sizler çevrenizdeki dünyaya karşı belli bir duruş benimsemişsiniz. Bu dünyanın harap olması da bu duruşa dâhil. Ama benimkine değil. İşte aramızdaki fark bu.”

“Tek farkımızın bu olduğundan emin değilim.”

“Dünya harap oluyor,” diye yineledi Triss. “Ya hiçbir şey yapmadan buna seyirci kalacaksın ya da bunu engellemeye çalışacaksın.”

“Nasıl?” Geralt’ın dudaklarında alaycı bir gülüş vardı şimdi. “Duygularla mı?”

Triss yanıt vermedi, yüzünü, şöminede çatırdayarak yanan ateşe döndü.

“Dünya harap oluyor,” diye yineledi Coen ve sözüm ona düşünceli bir ifade takınarak başını salladı. “Bu cümleyi öyle sık duydum ki!”

“Ben de.” Lambert yüzünü buruşturdu. “Hiç şaşmıyorum çünkü son zamanların en gözde deyişi oldu bu. Saltanat sürmek için hiç değilse bir nebzecik akla ihtiyaç olduğu ortaya çıktığında krallar böyle konuşurlar. İhtirasları ve aptallıkları onları iflasa sürüklediğiinde tacirler böyle konuşurlar. Siyaset üzerindeki etkinliklerini ya da gelir kaynaklarını yitirmeye başladıklarında sihirbazlar böyle konuşurlar. Kendisine bunlar anlatılan kişi hemen arkasından bir öneri beklemelidir. O halde girizgâhı kısa tut, Triss ve bize öneride bulun.”

“Laf dalaşını oldum olası sevmemişimdir,” dedi sihirbaz kadın Lambert'a buz gibi bakarak. “Ayrıca kulağa hoş gelen ancak amacı karşısındaki aşağılamak olan manevralardan da hoşlanmam. Derdimin ne olduğunu hepiniz çok iyi biliyorsunuz. Başınızı kuma gömmek istiyorsanız bu sizin sorununuz. Ama sana çok şaşırdım, Geralt.”

“Triss.” Ak saçlı Witcher gözlerini yeniden sihirbaza ditti. “Benden ne bekliyorsun? Harap olan dünyayı kurtarmak için verilen mücadelede etkin varlık göstermemi mi? Orduya katılıp Nilfgaard’ın önünü mü keseyim? Sodden’de yeniden savaş çıkarsa tepede seninle omuz omuza özgürlük adına mı savaşayım?” “Gurur duyardım,” dedi Triss sesini alçaltarak, sonra başını eğdi. “Senin yanında savaşmaktan gurur ve mutluluk duyardım.” “İnanırırm. Ancak ben bunu yapabilecek kadar asıl biri değilim. Ayrıca yeterince yürekli de değilim. Askerlik ve kahramanlık bana göre değil. Acı çekme,

sakat kalma ya da ölüm korkusu tek nedenler değil. Bir askeri korkmamaya zorlayamazsan ancak onu korkusunu yenmeye yardımcı olacak bir motivasyon verebilirsin. Gelgelelim ben böyle bir motivasyona sahip değilim. Sahip de olamam zaten. Ben Witcher’ım. Yapay olarak yaratılmış bir mutant. Para karşılığında canavar öldürürüm. Anne babaları bedelini öderlerse çocukların korurum. Parasını Nilfgaardlı anne babalar öderlerse Nilfgaardlı çocukların da korurum. Dünya harap olsa bile - ki bunu hiç sanmıyorum- bir canavar beni öldürünceye kadar bu dünyadan harabeleri üzerinde canavar öldürmeye südürürüm. Bu benim yazgım, motivasyonum, yaşamım ve dünya karşısındaki duruşum. Ben seçmedim böyle olmayı. Benim yerime başkaları yaptı bu seçimi.”

“İçin bezmiş senin,” dedi Triss ve saçının bir tutamını sinirle çekti. “Ya da bezmiş gibi yapıyorsun. Ama seni tanıdığını unutuyorsun. Benim karşısında duygusuz, fütorsuz ve kendi iradesi olmayan mutantı oynamaya kalkma. Ama bezginliğinin nedenlerini tahmin edebilirim ve anlayabilirim. Ciri’nin kehaneti, öyle değil mi?”

“Hayır, değil” dedi Geralt buz gibi sesle. “Beni o kadar da iyi tanımadığını görüyorum. Ölümden herkes gibi korkarım ama bu düşünceye çoktanız alıştım, hayallere kaptırmıyorum kendimi. Bu, kaderle çekmek değil Triss, sıradan ve soğukkanlı bir hesap. İstatistik. Bugüne kadar yatağında vasiyetini yazdırırken yaşlılığa bağlı nedenlerden ölen bir Witcher olmamıştır. Bir tek bile. Ciri beni ne hazırlıksız yakaladı ne de ürküttü. Biigriffin, lamya ya da mantikora tarafından parçalanıp leş kokan bir çukurda öleceğimi biliyorum. Ama savaşta ölmek istemem, bu bana ters cüngü.” “Şaşkınlık içindeyim,” dedi

Triss sert bir tonda. "Bu şekilde konuşman, motivasyonunun olmamasını, ilgisizliğini ve uzak duruşunu ifade tarzın beni şaşkına çevirdi. Sen Sodden'de, Angren'de ve Nehir Bölgesinde bulundun. Ciri'nin çekiklerini, Kralice Calanthe'nin ve oradaki on bini aşkin kişinin başlarına gelenleri biliyorsun. Ciri'nin cehennem azabı yaşadığını, geceleri uzun süre neden çığlık attığını biliyorsun. Ben de biliyorum çünkü ben de orada bulundum. Ben de acı çekmekten ve ölümden korkarım, üstelik şimdilerde eskisinden daha çok korkuyorum, çünkü bunun için nedenlerim var. Motivasyona gelince, eskiden benimkinin seninkinden yüksek olmadığını düşünürdüm. Sodden'in,

Brugge'nin, Cintra'nın ya da başka krallıkların kaderleri benim gibi bir büyüğü neden ilgilendirdi ki? Yetenekleri sınırlı hükümdarların yaşadıkları sorunlardan bana neydi? Tacirlerin ve baronların ilgi alanları umurumda mıydı? Ben bir sihirbazdım, bu benim savaşım değil, dünyanın enkazı üzerinde Nilfgaard-lılar için iksir hazırlamam, diyebilirdim. Ama ben ne yaptım? Tepeye çıķıp Vilgeförtz'la, Artaud Terranova'yla, Fercart'la, Enid Findabair'le, Philippa Eilhart'la ve senin Yennefer'le omuz omuza verdim. Artık hayatta olmayan Mercan'la, Yoel'le ve Vanielle'yle de dayanıştım... Öyle bir an geldi ki bir tanesi hariç bütün büyülü sözleri korkudan unuttum ve aklımda kalan o bir tanesi sayesinde kendimi o korkunç yerden evime, Maribor'daki küçük kuleme işinlayabilirdim. Öyle bir an geldi ki duyduğum dehşetten kusmaya başladım, Mercan ve Yennefer beni boynumdan ve saçlarından tuttular..."

"Sus artık. Lütfen sus."

“Hayır, Geralt. Susmayacağım. Çünkü o tepede olup bitenleri öğrenmek istiyorsun. O halde dinle: Şimşekler çaktı, alevler yükseldi, ateşli oklar ve patlayan alevli toplar havada uçtu, kıyametler koptu ve kendimi ansızın yerde, bir yığın kömürleşmiş, dumanları tüten bir paçavra yiğininin üzerinde buldum. Bu paçavra yiğininin Yoel, yanındaki o ürpertici çığlıklar atan, kolları ve bacakları kalmamış gövdenin Mercan olduğunu ansızın kavradım. İçinde yattığım kan gölünün Mercan’ım kanı olduğunu sandım. Ama benim kanimdi. Sonra bana ne yaptıklarını görünce, dayak yemiş, canı yanmış bir köpek, bir çocuk gibi uluyarak hüngür hüngür ağlamaya başladım... Bırakın beni! Korkmayın ağlamayacağım! Maribor’daki o küçük kulede yaşayan o küçük kız değilim artık.

Lanet olsun, Triss Merigold’um ben, Sodden’de şehit olan on dördüncü. Tepedeki sütunların altında on dört mezar ama on üç ceset var. Böyle bir yanlışlığa nasıl düşebildiklerine şaşırdın mı? Tahmin edemiyor musun? Cesetlerin çoğu tanınmayacak haldeydi, kimse kimlik tespiti yapmadı. Canlıları bile saymak güçtü. Beni yakından tanıyanlar arasından yalnızca Yennefer hayatı kalmıştı ama o da gözlerini kaybetmişti. Diğerleri beni pek bilmezlerdi, yalnızca güzel saçlarımdan tanırlardı. Ama saçlarım da kalmamıştı lanet olsun!”

Geralt Triss’e sarıldı. Sihirbaz onu itmeye yeltenmedi artık.

“Bize en külfetli sihirleri yapmaktan kaçınmadılar,” diye alçak sesle devam etti Triss. “Bolca büyü, iksir, muska ve sihirli eşya kullandılar. Tepenin sakat kalmış kahramanları için yok yoktu. Bizi tedavi ettiler, dikip biçtiler, eski görüntümüzü, saçlarımızı ve görme yeteneğimizi geri

kazandırdılar. Görülebilir neredeyse hiçbir iz kalmadı. Ancak ben bir daha asla derin dekolteli bir elbise giyemem, Geralt. Asla giyemem.”

Witcherlar seslerini çıkarmadılar. Usulca salona dalıp eşikte bekleyen Ciri de omuzlarını büzmüş ve kollarını göğsünde kavuşturmuş halde susuyordu.

“İşte bu yüzden,” dedi sihirbaz kadın bir süre sonra, “bana motivasyondan söz etme. Bizler tepeye dizilmeden önce konsey bize, ‘Böyle olmak zorunda,’ dedi. Kimin savaşıydı bu? Biz orada neyi savunduk? Toprağı mı? Sınırları mı? İnsanları ve kulübelerini mi? Kralların çıkarlarını mı? Sihirbazların güçlerini ve gelirlerini mi? Karmaşaşa karşı düzeni mi? Bilmiyorum. Ama savunduk çünkü öyle olması gerekiyordu. Eğer gerekirse tepeye yeniden çıkarım. Çünkü eğer bunu yapmayacak olursam, vakityle yaptığımin gereksiz ve boşuna olduğu sölenir.”

“Ben de yanında olacağım!” diye bağırdı Ciri tiz sesiyle. “Göreceksin! O Nilgaardlılar büyükanneme yaptıklarının bedelini ödeyecekler, yaptıkları her şeyin hesabını verecekler... Ben unutmadım!”

“Kes sesini,” diye söyledi Lambert. “Büyükler konuşurken araya girme.”

“Hadi canım!” Küçük kız ayağını öfkeyle yere vurdu ve gözlerinden yeşil alevler çıktı. “Kılıçla dövüşmeyi neden öğrendiğimi saniyorsunuz? Onu öldüreceğim, miğferinde tüyleri olan o Cintralı kara şövalyeyi bana yaptıkları, beni korkuttuğu için öldüreceğim! Onu öldürebilmek için çalışıyorum!”

“İşte bu yüzden çalışmayı bırakacaksın,” dedi Geralt. Sesi, Kaer Morhen’in surlarından daha soğuktu. “Kılıçın ne olduğunu, bir Witcher’ın elinde ne işe yaradığını

öğreninceye kadar eline bile almayacaksın. Sen, öldürmek ve öldürülmek için çalışmayıorsun. Korku ve kin yüzünden adam öldürmek için değil, yaşam kurtarmak için öğreniyorsun kılıç kullanmayı. Kendinin ve başkalarının yaşamını.”

Küçük kız dudağını ısırdı. Heyecan ve öfkeyle titriyordu. “Anladın mı?”

Ciri ani bir hareketle başını kaldırıldı. “Hayır.”

“O halde asla anlamayacaksın. Çık dışarı.”

“Geralt, ben...”

“Çık.”

Ciri olduğu yerde döndü, bir an durdu, sanki bir şey, olmayacak bir şey bekliyor ve karar veremiyor gibiydi. Sonra hızla merdivenleri çıktı. Kapının çarptığını hepsi duydu.

“Pek sertti, Kurt,” dedi Vesemir. “Aşırı sert. Hem bunu Triss’ın yanında yapmamalıydın. Duygusal bağları...”

“Bana duygulardan söz etme. Duygu lakırdısından bıktım!” “Ama neden?” Sihirbaz kadın yüzünde alaylı bir ifadeyle soğuk soğuk sıritıyordu. “Neden Geralt? Ciri normal biri. Normal hissediyor, duyguları normal özümsüyor, gerçekte oldukları gibi algılıyor. Tabii bunu anlamadığın için şaşıriyorsun. Bu durum seni şaşırtıyor ve kızdırıyor. Birinin normal bir sevgi besleyebilmesine, normal korku, normal acı ve keder, normal sevinç ve yas duyabilmesine öfkeleniyorsun. Soğukluğu, mesafeyi ve kayıtsızlığı normal bulmaması seni geriyor. Evet, Geralt bunlara kıziyorsun, hem de öyle kıziyorsun ki Kaer Morhen’in mahzenlerini, laboratuvarmı, mutant zehirleriyle dolu tozlu şişelerini düşünmeye başlıyorsun...”

“Triss!” diye bağırdı Vesemir, bakişlarını Geralt’ın ansızın bembeğin olmuş yüzüne çevirerek. Gelgelelim sihirbaz kadın sözünün kesilmesine izin vermiyor, daha hızlı, daha yüksek perdeden konuşuyordu.

“Kimi kandırmak istiyorsun, Geralt? Beni mi? Kızı mı? Yoksa kendini mi? Belki de senden başka herkesin bildiği gerçeği bünyene yaklaştırmak istemiyorsun? İçindeki duyguları ve insanı kırıdanmaları öldürenin iksirler ve otlar olmadığı gerektiğini kabul etmek istemiyorsun belki de? Sen kentin öldürdün onları! Bizzat kentin! Ama o küçükçük çocuğunkileri de öldürmeye sakin ola ki kalkışma!”

“Sus!” diye bağırdı Geralt ve oturduğu sandalyeden ayağa fırladı. “Sus, Merigold!”

Arkasını döndü ve teslim olurcasına kollarını indirdi. “Kusura bakma,” dedi sonra alçak sesle. “Beni bağışla, Triss.” Hızlı adımlarla merdivene yöneldi. Ama sihirbaz kadın yerinden fırladı, yıldırım hızıyla Geralt'a yetişti ve ona sarıldı.

“Tek başına gitmeyeceksin,” diye fisıldadı. “Yalnız kalmana müsaade edemem. Şu an olmaz.” Kızın nereye gittiğini hemen anlamışlardı. O akşam kar hafifçe serpiştirmiş, avluyu incecik ve kusursuz bir beyaz halıyla örtmüştü. Ayak izlerini bunun üzerinde görmüşlerdi.

Ciri, yıkık dökük surların en yüksek noktasında hiç hareket etmeden heykel gibi duruyordu. Kılıcını sağ omzuna kaldırılmış, balçağı göz hizasına getirmiştir. Sol elinin parmakları kılıcın topuzuna hafifçe dokunuyordu. „

Küçük kız onları görünce havaya sıçradı, tek ayak üzerinde döndü, dengeli ve ters pozisyonda hafifçe yere indi.

“Ciri,” dedi Witcher. “Lütfen in aşağıya.”

Kız onu duymuyor gibiydi. Hareket etmiyor, sanki kılı bile kırıdamıyordu. Ancak kılıçın yansittığı ay ışığında yüzünde gümüş bir zincir gibi gözyaşlarının parladığı Triss'in gözünden kaçmadı.

“Kimse kılıcımı elimden alamaz!” diye bağırdı Ciri.
“Kimse! Sen bile!”

“İn aşağıya,” diye tekrarladı Geralt.

Ciri başını şiddetle iki yana salladı ve bir saniye sonra yine sıçradı. Yerinden oynamış bir taş kızın ayağının altından gıcırdayarak kaydı. Ciri kollarını çevirerek dengesini bulmaya çalıştı ama başaramadı.

Witcher öne doğru atladı.

Triss elini havaya kaldırdı, sihir formülü için dudaklarını araladı. Yetişemeyeceğini biliyordu. Geralt'ın da yetişemeyeceğini biliyordu. Olanaksızdı bu.

Ama Geralt yetişti.

Geralt yere savruldu, dizlerinin üzerine, sonra da yan tarafına düştü. Ama Ciri'yi elinden bırakmadı.

Sihirbaz usulca onlara yaklaştı. Kızın fisıldayıp burnunu çektiğini duyabiliyordu. Geralt da fisıldıyordu. Triss sözcükleri anlamasa da anımlarını çok iyi biliyordu.

İlk bir rüzgâr surların aralıklarından uğuldamaya başladı. Witcher başını kaldırdı.

“Bahar,” dedi usulca.

“Evet,” dedi Triss yutkunarak. “Zirvelerde hâlâ kar var ama vadiler... Vadilere bahar geldi bile. Yola koyulalım mı, Geralt? Sen, ben ve Ciri?”

“Evet. Vakit geldi de geçiyor.”

Nehrin başlangıç bölgesinde onların kentlerini gördük;
içinden çıktıkları sabah sisinden dokunmuşçasına tariftiler.
Ve de sanki hemen kaybolacak, suyun yüzeyinde oynasıp
duran rüzgâra karışacak gibi duruyorlardı. Nilüferler kadar
bey as şatoları vardı. Yapraklardan örülüme benzeyen
küçük kuleler, salkımsöğüt gibi salınan köprüler vardı.
Adlandıramadığımış ve tanımlayamadığımış başka şeyler
de vardı. Oysa bu yeni, yeniden doğmuş dünyada
gösterimisin algıladığı her şeye adlar ve tanımlar
koymuştu bis- Anısın, belleğimisin derinlerinden
ejderhalar ve griffonVar, denışıkları ve periler, silf cinleri
ve dryad ’lar için adlar çıkageldi. Hava kararınca ince
boyunlarını suyun içine eğip nehirden su içen beyas
tekboynusların da adları vardı artık. Her şeye ad
koymıştu. Her şey yakınımışdaydı, tanıdıktan, bilden bir
parça olmuştu.

Onların dışında. Bise çok bensemelerine karşın
yabancıydılar, öylesine yabancıydılar ki bu yabancılığa bir
ad koymayı usun süre başaramadık.

Hen Gedymdeith, Elfler ve İnsanlar

En iyi elf ölü elftir.

Mareşal Milan Raupenneck

Bölüm 4

Felaket —bütün felaketlerde ve atmacalarda eskilerden
beri gelenek olduğu gibi— gitmek bilmiyor, tepelerinde
asılı duruyor ve saldırmak için uygun ânı kolluyordu.
Gwenllech ve Buina kıyılarında yer alan birkaç yerleşim
merkezinden uzaklaşmalarını, Ard Carraigh’ı geçmelerini,

balta girmemiş ormanın tek bir insanın olmadığı, uçurumlarla dolu bölgesine dalmalarını bekledi. Ve felaket, hücuma geçen bir atmaca gibi hedefini kaçırmadı. Doğrudan kurbanının tepesine indi ve bu kurban Triss oldu.

Durum başlarda tehlikeli gibi görünmemiştir, sıradan bir mide bağırsak bozukluğunu andırıyordu. Geralt ve Ciri aralarında konuşmadan anlaşmışlar, sihirbazın kendini iyi hissetmemesinin üzerinde fazlaca durmamaya karar vermişlerdi, aksi halde yolculukları kesintiye uğrayacaktı. Benzi ölü gibi solmuş ve ter içinde kalmış Triss acıdan iki büküm halde atın üstünde yola devam etmeye birkaç saat uğraştı. Ama öğleden sonra yol kenarındaki çalılıkların arasında çok zaman kaybettikten sonra atın sırtına çıkmayı başaramadı. Ciri ona yardım etmeye çalıştı ama çabasının sonu kötü bitti: Triss atın yelesini tutamayıp hayvanın sağısından aşağıya kayıp yere düştü.

Onu taşıyıp yere yatırdılar. Geralt hiç sesini çıkarmadan eyer torbalarını çözdü, içindeki sihirli iksir dolu kutuyu arayıp buldu, açtı ve sövmeye başladı. Şişelerin hepsi birbirinin aynısıydı, üzerindeki gizemli işaretler ona hiçbir şey ifade etmiyordu. “Hangisi, Triss?”

“Hiçbiri,” diye inledi sihirbaz ellerini karnına bastırarak. “İçemem... Onların hiçbirini içemem.”

“Ne? Neden ki?”

“Aşırı duyarlılığım var...”

“Senin mi? Bir sihirbazın mı?”

“Alerjim var!” Triss öfke ve çaresizlik içinde ağlamaya başladı. “Oldum olasıvardı! Bünyem iksir kabul etmiyor! Bunlarla başkalarını iyileştiriyorum, kendimi yalnızca muskalarla iyi edebiliyorum!”

“Muska nerede?”

“Bilmiyorum.” Triss dişlerini gıcırdattı. “Kaer Morhen5de kalmış olmalı. Ya da kaybettim...”

“Lanet olsun. Ne yapabiliz şimdi? Kendine bir sihir yap isterSEN?”

“Denedim. Şu gördüğün onun sonucu. Sancıdan dikkatimi toplayamıyorum...”

“Ağlama.”

“Söylemesi kolay!”

Witcher doğruldu, kendi eyer torbalarını Roach un sırtından indirip içlerini karıştırmaya başladı. Triss iki büklüm oldu, gelen yeni nöbetle yüzünü iyice buruşturdu.

“Ciri...”

“Ne var, Triss?”

“Sen iyi misin? Alışılmamış bir şeyler hissetmiyorsun, değil mi?

Küçük kız başını hayır anlamında salladı.

“Belki zehirlenmişimdir? Ne yedim ben? Üçümüz de aynı şeyleri yedik... Geralt! Ellerinizi yıkayın. Ciri'nin ellerini yıkamasını sağla...”

“Kalkma, yat. İç şunu.”

“Ne bu?”

“Sıradan bir sakinleştirici. İçinde belki bir zerrelik sihir var, zararı dokunmaz sana. Ama sancılarını hafifletir.”

“Geralt, sancılar... sorun değil. Ama ateşim çıkarsa... Dizanteri olabilir. Belki de paratifo.”

“Bağışıklığın yok mu?”

Triss yanıt vermedi, başını çevirdi, dudaklarını ısırp iyice büzüldü. Witcher soru sormaktan vazgeçti.

Triss'i bir süre dinlendirdikten sonra Roach un sırtına çektiler. Geralt sihirbazın arkasına oturup ona kollarını

doladı. Ciri, atını hemen onlarındakının yanından sürerken hem dizginleri tutuyor hem de Triss'in atını idare ediyordu. Bir mil bile ilerlememişlerdi. Triss kendini eyerin üzerinde tutamayarak, Geralt'ın ellerinden kaydı. Buz kesmiş bedeni zangır zangır titrerken ansızın ateş yükseldi. Karnındaki ağrı şiddetlendi. Geralt, bu belirtinin Witcher iksirinin içinde eser miktarda bulunan sihirden kaynaklandığını umuyordu. Umuttu onunki. Ama inanmıyordu.

"Aman Tanrım, efendim!" dedi çavuş. "Çok zamansız geldiniz. Daha kötü bir an seçemezdiniz."

Çavuş haklıydı. Geralt ne karşı çıkabilir ne de tartışabilirdi.

Köprüün başındaki sınır karakolunda genelde üç asker, bir seyis, bir gümruk memuru ve en çok birkaç yolcu bulunurken şimdi insan kaynıyordu. Witcher, Kaedwen renklerini taşıyan hafif silahlarla donatılmış en az otuz ve kazıklı setin dibine uzanmış kalkanlı ellinin üzerinde adam saydı. Adamların çoğu, "Bulabildiğin her yerde uyu, uyandırılır uyandırılmaz da ayağa fırla," diyen eski asker ilkesine uyararak ateşin başında yatıyordu. Ardına kadar açık duran büyük kapının arkasında bir kalabalık vardı — sınır karakolunun içi de insan ve at doluydu. Eğilmiş gözetleme kulesinde iki asker vurmaya hazır tatar yaylarıyla nöbet tutmaktaydı. Yürünmekten aşınmış, nal izleriyle kaplı köprüün üzerinde altı çiftçi arabası ve tacirlere ait iki mal arabası duruyordu. Parmaklılarının ardında ise koşumları çözülmüş onun üzerinde öküz, sıkıntından başlarını tezekle kaplı bataklığa doğru eğmişlerdi.

“Bu karakola bir saldırısı oldu. Dün gece,” dedi çavuş soru sorulmadan. “Son anda yetişebildik, yoksa küllerden başka bir şey bulamazsınız burada.”

“Saldırganlar kimdi? Haydut mu? Yağmacı mı?”

Asker başını iki yana salladı, yere tükürdü, Ciri’ye ve eyerin üzerinde iki büklüm olmuş Triss’e baktı.

“Avluya geçin,” dedi, “çünkü sihirbaz birazdan attan düşecek. İçeride birkaç yaralımız var, bir fazladan zarar gelmez.”

Avludaki kenarları açık çadırda kanlı sargılar içinde birkaç kişi yatmaktadır. Geralt biraz ötede, kazıklı setle makaralı kuyu arasında hareket etmeyen altı beden fark etti; üzerlerini örten çuval bezinin altından eskimiş kirli çizmeleri gözükyordu.

“Sihirbaz kadını yaralıların yanına yatırın.” Asker yanları açık çadırı gösteriyordu. “Ah, Witcher, sihirbazın hasta olması çok yazık. Birkaçımız dövüşürken yaralandık, sihir desteği alabilsek iyi olurdu. Birinin içine saplanmış oku çekip çıkardık ama ucu bağırsaklarında takılı kaldı, çocuk sabaha kadar ruhunu teslim eder, bundan emin olun... Onu kurtarabilecek sihirbazın kendisi hasta, bedeni ateşler içinde sarsılıyor ve bizden yardım bekliyor. Çok zamansız. Dediğim gibi çok zamansız...”

Asker, Włtcher’ın üstleri örtülü bedenlerden gözünü ayıramadığını görünce sustu.

“İkisi buradaki nöbetçilerden, ikisi bizden, ikisi de... onlardan,” dedi ve sertleşmiş bezin ucunu kaldırdı. “İsterseniz bakın.”

“Ciri, çekil.”

“Ben de görmek istiyorum!” Kız, Geralt’ın arkasından öne doğru eğildi, ağızı açık halde cesetlere baktı.

“Lütfen git. Triss’le ilgilen.”

Ciri burnundan soludu, hiç istemese de denileni yaptı. Geralt yaklaştı.

“Elf bunlar,” dedi şaşkınlığını gizlemeden.

“Elf,” dedi asker. “Scioa’tael.”

“Kim?”

“Scioa’tael,” diye yineledi asker. “Orman çeteleri.”

“Tuhaf bir tanımlama. Yani yanlışlıyorsam, ‘Sincaplar değil mi?’”

“Evet. Aynen öyle. Elf dilinde kendilerine böyle derler. Kimilerine göre, berelerinde ve keplerinde bazen sincap kuyruğu taşıdıkları için böyle tanımlanırlarmış. Kimilerine göre de ormanda yaşadıkları ve yemişle beslendikleri içinmiş. Bunlar başımıza sürekli dert açar.”

Geralt başını iki yana salladı. Asker bezi yeniden cesetlerin üzerine serdi, ellerini ceketine sildi.

“Gelin,” dedi. “Burada durmanın âlemi yok, sizi komutana götürreyim. Hastayla bizim orman idarecisi ilgilenecek, yapabilirse tabii. Yara yakmayı, dikmeyi, kemikleri yerine oturtmayı bilir, belki ilaç karışımı da hazırlar kim bilir; kafalı bir çocuktur, dağlıdır. Gelin, Efendi Witcher.”

Gümrük memurunun duman altı olmuş hoş kulübesinde yüksek perdeden hararetli konuşmalar yapıliyordu. Zincir zırhının üzerine sarı bir pelerin atmış olan kısa saçlı bir şövalye, iki tacire ve bir kâhyaya bağlıyor, başı sargılı gümrük memuru ise hüzünlü ve aldırmaz bir ifadeyle onları izliyordu.

“Hayır dedim!” Şövalye, ayaklan sallanan masaya yumruğunu indirip göğsündeki zincir yakasını düzeltmek için ayağa kalktı. “Athilar dönmediği sürece buradan

adımınızı bile atmayacaksınız! Yollara
dökülmeyeceksiniz!”

“İki gün içinde Daevon’da olmam gerekiyor!” dedi
kâhya ve elindeki üzerine bir işaret dağlanmış olan çentikli
çubuğu şövalyenin burnuna sokar gibi uzattı. “Bir
konvoya refakat ediyorum! Geç kalırsam saray hazinedarı
kafamı koparır! Bölgeden sorumlu yüzbaşıya şikayette
bulunacağım!”

“Bulun, kime şikayette bulunursan bulun,” diye alay etti
şövalye. “Ama pantolonunun içine bolca saman
doldurmanı öğütlerim, çünkü yüzbaşının tekmesi serttir.
Ama şimdilik burada emirleri ben veririm, çünkü yüzbaşı
uzaklarda ve senin saray hazinedarını ben takmam. Bak
hele! Kimi getiriyorsun, çavuş? Bir tacir daha mı?”

“Hayır,” dedi çavuş çekinerek. “Kendisi Witcher’dır.
Adı, Rivyalı Geralt.”

Şövalyenin ağını yayarak gülümsemesini, yaklaşıp elini
uzatmasını Geralt şaşkınlıkla karşıladı.

“Rivyalı Geralt,” diye tekrarladı şövalye hâlâ
gülümseyerek. “Adınızı duydum, hem de herhangi
birinden değil. Sizi buralara hangi rüzgâr attı?”

Geralt gelme nedenini açıklayınca şövalye gülümsemeyi
bıraktı. “Zamanlamanız yanlış olmuş. Koşullar malum.
Bizim buralarda savaş hüküm sürüyor, Efendi Witcher.
Ormanlarımızın içinde Scioa’tael çetesи dolanıyor, daha
dün onlarla çarpıştık. Ben burada takviye bekliyorum,
ardından sürekli avına başlayacağız.” “Elflerle mi
savaşıyorsunuz?”

“Sadece elfler değil. Ne o, Witcher, Sincaplar’ı
duymadınız mı?”

“Hayır. Duymadım.”

“Son iki yıldır neredeydiniz? Denizin karşı kıyısında mı? Çünkü Kaedwen’de, bizim buralarda Scioa’tael epeyce konuşuldu, hem de enine boyuna. Nilgaard’la savaş başlar başlamaz ilk çeteler ortaya çıktı. Lanet olası insan olmayanlar bizim sorunlarımızdan yararlandı. Bizler güneyde savaşırken onlar bizi sırtımızdan vurup gerilla savaşına başladılar. Nilgaard’m bizi paramparça edeceği hesabını yaptıkları için insan hâkimiyetinin sonunun geldiğini, eski koşulların geri doneceğini çığırmaya başladılar. İnsanlar denize dökülsün! Katliam yaparken, yakarken, soyarken böyle bağırıyorlar!”

“Bu sizin suçunuz ve şimdi de sizin sorununuz,” dedi kâhya bezgin bir ifadeyle ve makamının sembolünü taşıyan çentikli çubuğu bacağına vurdu. “Siz yüce ve soylu beylerin suçu bu. İnsan olmayanları ezdiniz, yaşıtmadınız, şimdi gördünüz işte. Biz burada her zaman konvoylara refakat ettik, kimse kılımiza dokunmadı. Orduya ihtiyacımız yok bizim.”

O âna kadar konuşmadan bankta oturan tacirlerden biri, “Doğruya doğru,” dedi. “Sincaplar yolları güvensiz hale getiren haydutlardan daha tehlikeli değiller. Elfler önce kimlerden hesap sordular? Bu haydutlardan işte!”

“Boynuma ok saplayanın haydut mu yoksa elf mi olduğundan bana ne?” dedi başı sargılı gümrük memuru ansızın. “Başımın üzerindeki çatıyi kim yakarsa yaksın yanar, fitili kimin elinde tuttuğunun ne önemi var? Sayın Tacir, Scioa’tael’in haydutlardan daha tehlikeli olmadıklarını mı söylüyorsunuz? Yalan bu. Haydutların derdi ganimet, elflerinki ise insan kanı. Altın sikke herkeste bulunmaz ama herkesin damarlarında kan vardır. Bunun ulu beylerin sorunu olduğunu mu söylüyorsunuz?

Bu, daha da büyük bir yalan. İşbaşındayken vurup öldürdükleri oduncular, Buchdorf'ta koyun gibi kestikleri kömür işçileri, yakıp yıktıkları köylerdeki çiftçiler — bu insanlar insan olmayanlara karşı nasıl bir günah işledi ki? Bir arada yaşayıp çalıştırılar, birbirlerine komşuydular ve ansızın sırtlarına oklar yağıdı. Ya ben? Yaşamım boyunca tek bir insan olmayana zarar vermedim ama bakın, alnímı cüce palasıyla yardılar. O yerden yere vurdugunuz askerler olmasaydı şimdi bir avuç toprağın altında yatıyor olurdum...”

“Kesinlikle!” Sarı pelerinli şövalye yumruğunu yeniden masaya indirdi. “Sizin ifadenize göre ezilen ve dedığınıze göre bizim yaşatmadığımız elflerden sizin berbat canınızı koruyoruz, Sayın Kâhya. Ama ben size başka bir şey söyleyeyim: Biz dizginleri onların ellerine çok bıraktık, onlara çok göz yumduk, eşitmişler, insanmışlar gibi davranışları için Nilgaard'm onlara bir şeyler ödediğine başım üzerine bahse girerim. Onlar da dağlardaki vahşi elflere silah sağlıyorlar. Ama gerçek desteği sürekli aramızda yaşayanlardan; elflerden, yarı elflerden, cücelerden, «om'lardan ve büçukluklardan görürüler. Onlar onlara barınak sağlıyor, gönüllüler veriyor, karınlarını doyuruyor.”

“Hepsi değil,” dedi bir başka tacir. İnce yüzlü, zayıf bir adamdı, taşıdığı kibar ifadeyle esnafa benzemiyordu. “İnsan olmayanların çoğu Sincaplar'a karşıdır, Sayın Şövalye, onlara bulaşmak istemezler. Çoğunluğu merttir ve bu mertliğin bedelini ağır öderler. Ban Ard Kontunu anımsayın. Bir yarı elfti ve herkesi barışa ve birlikte çalışmaya çağrırdı. Bir kiralık katilin fırlattığı okla öldü.”

“O oku kendine mert süsü veren bir buçukluk ya da cüce fırlatmıştır mutlaka,” diye alay etti şövalye. “Bence onların hiçbirini mert falan değil. Onların hepsi... Hey! Sen kimsin bakalım?” Geralt döndü. Hemen arkasında Ciri duruyor, zümrüt yeşili iri gözlerini herkesin üzerinde gezdiriyordu. Çit çıkarmadan ilerleme konusunda gerçekten büyük ilerleme kaydetmişti.

“O benimle birlikte,” dedi Geralt.

“Hımm... “ Şövalye, Ciri’yi süzdü, sonra kibar yüzlü tacire döndü. Anlaşılan onu en ciddi muhatap olarak görmüştü. “Yani bana mert insan olmayanları anlatmayın, bayım. Onlar topyekûn bizim düşmanlarımız; binbir çabayla öyle değillermiş gibi görünse de sonuç değişmez. Buçukluklar, cuceler ve gnom lar yüzyillardır aramızda yaşıyor, insan bu durumda belli bir uyum sağlandığını düşünmek istiyor. Ama onların silahlara davranıp soluğu ormanlarda almaları için elflerin başlarını kaldırılmaları yeterli. İnanın bana, elflere, dryad’lara, onların balta girmemiş ormanlarına göz yummak hataydı. Bütün bunlar onlara yetmedi, şimdi de kalkmış, ‘Burası bizim dünyamız, defolun sııntılar,’ diyorlar. Tanrılar adına, kimlerin defolacağini, kimlerden tek bir iz bile kalmayacağını onlara göstereceğiz. Nilfgaardlıların derilerini yüzdük, şimdi sıra çetelerde.”

“Ormandaki elfi ele geçirmek kolay iş değildir,” dedi Witc- her. “Ben olsam dağlardaki gnom ların ve cucelerin de peşine düşmem. Bu birliklerin büyülüğu nedir?”

“Çetelerin,” diye düzeltti şövalye. “Bunlar çete, Efendi Witcher. Yirmi adam kadarlar, bazen sayıları artabiliyor. Bu tür toplu eylemlerine ‘komando’ adını vermişler. Bu, cüce dilinden bir sözcük. Ama bu yaratıkları ele

geçirmenin kolay olmadığı konusunda haklısınız, görüyorum ki meseleye hâkimsiniz. Ormanlarda ve sazlıklarda peşlerine düşmenin bir anlamı olmaz. Tek olasılık, onların destek hatlarını kesmek, tecrit etmek, aç bırakmaktır. Onlara yardımcı olan insan olmayanların boğazına yapışmaktadır. Yerleşim alanlarından, köylerden, çiftliklerden gelen...”

“Burada sorun,” dedi kibar yüzlü tacir, “onlara yardım eden ve etmeyen insan olmayanları birbirlerinden ayırabilmektir.”

“O halde hepsinin boğazına yapışacağız!”

“Haa.” Tacir gülümsemi. “Anlıyorum. Bunu daha önce bir yererde duymuştum. Boğazlarına yapışıp hepsini maden ocaklarına, taş ocaklarına, çevreleri çitlerle sarılı kamplara tıkmak. Hepsini. Masumları da. Kadın ve çocukları da. Bunu mu kastediyorsunuz?” Şövalye başını sert bir hareketle ditti, elini kılıçının sapına attı.

“Kesinlikle bunu kastediyorum!” dedi hissime. “Çocuklara acıyorsunuz, oysa bu dünyada kendiniz de çocuk gibisiniz. Nilgaard’la sağlanan ateşkes yumurta kabuğu kadar kırılgan, savaş her an yeniden başlayabilir, bugün değilse bile yarın ve savaşta her şey mümkünür. Eğer yenilirsek, neler olabilir sizce? Ben size söyleyeyim: Elf komandoları ormanlardan küme küme çıkar ve o mertler onlara katılırlar. Sizin o mert cücelerinizin, dostunuz olan buçuklukların barıştan, dirlik ve düzenden söz edeceklerine inanıyor musunuz o zaman? Hayır efendim, etmezler. Karınlarımıza deşerler, Nilgaard onların elleriyle bizden öcünü alır. Ve de vaat ettikleri gibi bizi denize dökerler. Hayır efendim, bu canlılar konusunda

artık duraksamanın anlamı yok. Ya onlar ya biz. Üçüncü bir yol yok!”

Kulübenin kapısı gıcırdadı ve üstü başı kan içinde bir asker içeri girdi.

“Rahatsız ettiğim için bağışlayın,” dedi boğuk bir sesle.
“Hasta kadını hanginiz getirdiniz?”

“Ben,” dedi Witcher.

“Beni izleyin lütfen.”

Birlikte avluya çıktılar.

“Kadının durumu ağır, efendim,” dedi asker Triss’i göstererek. “Karabiber ve güherçile kattığım snaps içirdim ama yararı olmadı. Pek olmadı...”

Geralt sesini çıkarmadı, çünkü söyleyebileceği bir şey yoktu. Sihirbaz kadının midesinin karabiberli ve güherçileli şapsı kaldırmadığı, orada kıvranaarak yatışından belli idi.

“Bir tür veba olabilir.” Asker alnını buruşturdu. “Ya da, dur neydi adı... dizanteri. Kimseye bulaştırmasa bari...”

“O bir sihirbaz,” diye itiraz etti Witcher. “Sihirbazlar hastalanmaz...”

“Gerçekten,” diye araya girdi peşleri sıra gelmiş olan şövalye, alayçı bir sesle. “Görüyorum ki sizinki çevresine sağlık saçıyor! Beni iyi dinleyin, Efendi Geralt. Bu kadının yardıma ihtiyacı var ve biz bunu sağlayamayız. Ben de anlayabileceğiniz üzere birliklere salgın bir hastalık bulaşmasını göze alamam.”

“Anlıyorum. Derhal yola çıkacağım. Başka çarem yok, yönümü Daevon ya da Ard Carraigh’ e çevireceğim.”

“Fazlaca ilerleyemezsiniz. Süvarilere herkesi durdurmaları için emir verildi. Ayrıca tehlikeli olur.

Scioa'tael tam o yöne gittiler.” “Ben başımın çaresine bakarım.”

“Hakkınıza duyduklarına göre,” dedi şövalye ağını eğerek, “başınızın çaresine bakacağınızdan hiç kuşkum yok. Ancak yalnız olmadığınızı unutmayın. Yanınızda ağır hasta bir kadın ve şu sümüklü var...”

Tezek bulaşmış çizmesini bir merdiven basamağında temizlemeye çalışan Ciri başını kaldırdı. Şövalye hafifçe öksürüp gözünü kaçırdı. Geralt gülümser gibi oldu. Ciri, son iki yıl zarfında aslını neredeyse unutmuş, prenseslere özgü tavırlarından ve pozlarından neredeyse tamamen sıyrılmıştı. Ancak canı istediginde bakışları tipatıp büyükannesine benziyordu. Öylesine çok benziyordu ki, Kraliçe Calanthe görse torunuyla gurur duyardı.

“Şeyyy, yani...” diye kekelemeye başladı şövalye ve mahcup bir ifadeyle kemerini kurcaladı. “Efendi Geralt, ne yapmanız gerektiğini biliyorum. Nehri geçip güneye doğru ilerleyin. Yoldaki kervana yetişin. Çok geçmeden hava kararacaktır. Kervan gece mutlaka mola verecektir, onlara gün işimadan ulaşırınız.” “Neyin nesidir bu kervan?”

“Bilmiyorum.” Şövalye omuzlarını silkti. “Ama tacir ya da sıradan bir konvoy olmadıkları kesin. Müthiş bir düzenleri var, arabalar tipa tip aynı, üstleri kapalı... Saraya bağlı memurlar mutlaka. Köprüden geçmelerine izin verdim, çünkü anayolu kullanarak güneye, Lixel'deki geçitlere iniyorlar.”

“Hımm...” Witcher gözlerini Triss'e çevirip düşündü. “Yolumun üzeri aslında. Yardım ederler mi bana?”

“Belki evet,” dedi şövalye soğuk bir sesle. “Belki de hayır. Ama burada yardım bulamayacağınız kesin.”

Geralt atıyla yaklaşırkken onu ne duymuş ne de görmüşlerdi. Kamp ateşinin çevresinde oturmuş sohbet ediyorlardı. Ateşin cansız sarı ışığı daire biçiminde dizilmiş arabalarının brandalarının arkasına yansımıştı. Geralt dizginleri hafifçe çekip kısrağının yüksek sesle burnundan solumasını sağladı. Kamp kurmuş kervanı uyarmak, şaşırmalarını ve heyecanlı hareketler yapmalarını olabildiğince önlemek istiyordu. Tatar yayı çekme mekanizmalarının ani hareketlerden hoşlanmadığını bilirdi.

Adamlar yerlerinden sıçradılar ve aldıkları uyarıya karşın sert ve heyecanlı hareketler yapmaya başladılar. Geralt hemen fark etmişti, çoğu cüceydi. Bu onu rahatlattı; çünkü cüceler çabuk heyecanlılsalar da böyle durumlarda önce sorup sonra tatar yaylarıyla vurmak gibi bir alışkanlığa sahiptiler.

Cücelerden biri boğuk sesiyle, "Kimdir o?" diye sordu ve ateşin yanındaki ağaç gövdesine saplanmış baltasını koparırcasına aldı. "Kim var orada?"

"Bir dost." Witcher atından indi.

"Kimin dostuymuş bakalım," diye homurdandı cüce. "Yaklaş. Ellerini görebileceğimiz şekilde uzat."

Geralt yaklaştı ve ellerini göz nezlesi ya da gece körü olan birinin bile görebileceği şekilde uzattı.

"Biraz daha yaklaş."

Geralt denileni yaptı. Cüce baltayı tutan elini indirip başına biraz yan yatırdı. "Ya gözlerim beni yanlışlıyor," dedi, "ya da karşısında Rivyalı Geralt diye çağrılan Witcher duruyor. Ya da Geralt'a inanılmaz derecede benzeyen biri."

Ateş ansızın parladı, sarı ışıklar yayarak karanlıktaki yüzleri ve siluetleri aydınlattı.

“Yarpen Zigrin,” dedi Geralt şaşkınlık içinde. “Sen Yarpen Zigrin’den başkası olamazsun! Sakalın da yerinde!”

“Aa!” Cüce elindeki baltayı aksöğüt kamışı gibi çevirip savurdu. Balta havada vizlayarak uçtu ve boğuk bir gürültüyle ağaç kütüğüne saplandı. “Alarm iptal edilmiştir! Gelen, gerçekten bir dost!”

Adamlar gerginliklerinden gözle görülür şekilde kurtuldular, hatta rahatladıklarını gösteren derin soluklarını Geralt duyar gibi oldu. Cüce, Witcher'a doğru yürüyüp elini uzattı. Tokalaşması mengeneyle rahatça yarışabilirdi.

“Hoş geldin, büyüğün,” dedi. “Her nereden geliyor ve her nereye gidiyorsan, hoş geldin. Çocuklar! Yaklaşın yanımı! Çocuklarımı anımsıyor musun, Witcher? Bu Yannick Brass, şu Xavier Moran, şunlar da Paulie Dahlberg ve erkek kardeşi Regan.”

Geralt hiçbirini anımsamıyordu, ayrıca sakalları, iri yapılarıyla hepsi birbirine benziyordu, kaim ve uzun kapitone ceketlerinin içinde âdetâ kare şeklindeydiler, enleri boyları birmiş gibi duruyorlardı.

“Altı kişiyiniz.” Geralt kemikli elleri sırayla siktı. “Akımda doğru kalmışsa tabii.”

“Belleğin sağlam.” Yarpen Zigrin gülümsedi. “Altı kişiydik, doğru tabii. Ancak Lucas Corto evlenip Mahakam'a yerleşti ve bizden koptu, aptal oğlan. Ondan boşalan yere uygun adam bulamadık işte. Yazık oldu tabii, altı en doğru sayıdır, ne eksik, ne fazla. Bir dana mı kesip

yenilecek ya da bir fiçı bira mı boşaltılacak, bu işler en iyi altı kişiyle yapılır.”

“Ama görüyorum ki,” dedi Geralt, arabaların yanında kararsız yüz ifadeleriyle ayakta duran ekibin diğer üyelerini başıyla göstererek, “uç danayı bile silip süpürmeye yeterli sayıdasınız. Tavuk demiyorum bile. Komuta ettiklerin kimlerdir, Yarpen?” “Komuta etmiyorum burada. Gel seni tanıtırıymım. Efendi Wenck, bunu hemen yapmadığım için kusura bakmayın ama benim çocuklar Rivyalı Geralt’ı çok eskiden tanırlar ve bazı ortak anılarımı vardır. Geralt, bu Efendi Sayın Komiser Vilfried Wenck, kendisi Kaedwen’in lütufkâr hükümdarı Ard Carraigh Kralı Henselt’in hizmetinde çalışmaktadır.”

Vilfried Wenck iri yarı bir adamdı, Geralt’tan daha uzundu, cücelerinse üç misli boyundaydı. Sade giyimliydi, üzerindekiler konvoy rehberlerinin, ordu memurlarının ya da atlı ulakların giydiklerini andırıyordu. Ancak hareketlerinde Witcher’ın bir bakişa fark edebildiği ve gözünden asla kaçmayacak sertlik, diklik ve güven vardı. Adam gecenin bir yarısı, kamp ateşinin zayıf ışığında bile duruşunu koruyordu. Zincirli zırha ve kılıç kemeriğinin ağırlığına alışmış insanların duruşuydu bu. Wenck eğitimli bir askerdi, Geralt bu konuda her iddiaya girebilirdi. Geralt kendisine uzatılan eli sıktı ve hafifçe eğildi.

“Oturalım.” Yarpen Zigrin, devasa baltasının hâlâ saplı olduğu ağaç gövdesini gösterdi. “Buralarda ne işin var, söyle bakalım, Geralt?”

“Yardım arıyorum. Yanımda bir kadın ve bir kız çocuğu var. Kadın hasta. Ağır hem de. Yardım istemek için

yetiştim size.” “Hay aksi şeytan, aramızda bir hekim yok.” Cüce ateşin içine tükürdü. “Nereye bırakın kadını?”

“Buradan yüz adım geride, anayolda.”

“Bize yolu göster. Hey, bakın buraya! Üçünüz atlara, yedek atları eyerleyin! Geralt, senin hasta kadın eyer üzerinde oturabiliyor mu?”

“Pek sayılmaz. Zaten bu yüzden buraya kadar getiremedim.” “Yanınıza bir keçe pelerin, bir branda, iki de araba direği alın. Yallah!”

Villfrid Wenck kollarını göğsünde kavuşturmuş ayakta dururken boğazını gürültüyle temizledi.

Yarpen Zigrin onun yüzüne bakmadan sert bir sesle, “Seferiyiz,” dedi. “Seferdeyken yardım ricası geri çevrilmez.”

“Lane olsun.” Yarpen elini Triss’ın alnından çekti. “Ateş gibi yanıyor. Hiç hoşuma gitmedi. Ya tifo ya da dizanteriyse?”

“Ne tifo ne de dizanteri olabilir,” dedi Geralt, söylediğlerine inanıymış gibi yaparak ve hastanın üzerini örttü. “Sihirbazlar bu hastalıklara karşı güvendedir. Bir gıda zehirlenmesi bu, bulaşıcı değil.”

“Hımm... İyi madem. Gidip torbaları bir karıştırıym. İshale karşı bir ilaçım olacaktı, belki kalmıştır biraz daha.”

“Ciri,” diye mirıldandı Witcher ve atın sırtından çözüdüğü postu kırı uzattı. “Git yat. Birazdan devrileceksin. Hayır, arabanın üstüne değil. Oraya Triss’i yatıracağız. Sen ateşin yanma uzan.” “Hayır,” diye fisıldadı küçük kız ve giden cücenin arkasından baktı. “Triss’ın yanında yatacağım. Beni ondan ayırdığını fark ederlerse sana inanmazlar. Hastalığın bulaşıcı olduğunu

düşünür ve karakoldakilerin yaptıkları gibi bizi kovalarlar.”

“Geralt,” diye inledi sihirbaz ansızın. “Nerede... Neredeyiz?” “Dostların yanında.”

“Ben de yanındayım,” dedi Ciri, Triss’ın kumral saçlarını okşayarak. “Yanındayım. Korkma. Buranın sıcaklığının farkında mısın? Kamp ateşi yanıyor, birazdan bir cüce sana İlaç getirecek, karın ağrılarının için.”

“Geralt,” diye hiçkirdi Triss ve battaniyeleri üzerinden atmaya çalıştı. “Sakin... sakın sihirli iksir vermesinler, unutma...” “Unutmam. Sen güzel güzel yat.”

“Benim çabuk... Ayyy...”

Witcher hiç sesini çıkarmadan eğildi, sihirbazı üzerindeki örtülerle birlikte kucaklıdı ve kapkaranalık ormanın yolunu tuttu. Ciri iç geçirdi.

Arkasında sert adım sesleri duyunca arkasına döndü. Arabanın arkasından gelen cücenin kolunun altında kocaman bir çırık vardı. Ateşin ışığı, kemerinin arkasına sokulu olan baltanın bıçağına yansımıştı, kalın deri ceketin zımbaları da parlıyordu.

“Hasta nerede?” diye homurdandı cüce. “Süpürgesine binip uçtu mu?”

Ciri ormanı işaret etti.

“Anlaşıldı.” Cüce başını salladı. “Bu sancıyı ve nasıl halsiz düşürdüğünü bilirim. Gençliğimde bulduğum ve midemin aldığı her şeyi yerdim, bu yüzden birkaç kez zehirlendim. Kim bu sihirbaz kadın?”

“Triss Merigold.”

“Tanimam. Adını da hiç duymadım. O çevrelerle pek işim olmaz tabii. Ama kendimi tanıtsam iyi olacak. Bana Yarpen Zigrin derler. Ya sana küçük ördek?”

“Başka bir şey,” dedi Ciri kızararak ve gözlerinden ateş çıktı. Cüce ağını yayıp bir kahkaha patlattı. “Vaay.” Sonra abartılı bir şekilde eğildi. “Özür dilerim. Karanlıkta fark edemedim. Karşında küçük bir ördek değil asil bir küçük hanım duruyormuş. Kulunuzum efendim. Eğer sır değilse, küçük hanımın adını öğrenebilir miyim?”

“Sır değil. Adım Ciri.”

“Ciri. Haa. Peki, kimdir bu küçük hanım?”

“Ama bu,” dedi Ciri burnunu gururla havaya kaldırarak, “sır işte.”

Yarpen yine bir kahkaha attı. “Öyle bir dilin var ki küçük hanım, arı gibi sokuyorsun. Küçük hanım beni bağışlasın lütfen. İlaç ve yiyecek bir şeyler getirdim. Küçük hanım bunları kabul edecek mi, yoksa yontulmamış ihtiyar Yarpen Zigrin’i kovalayacak mı?”

“Kusura bakmayın...” Ciri dalgınlaşıp başına önüne eğdi. “Triss’in gerçekten yardıma ihtiyacı var, Efendi... Zigrin. Çok hasta. İlaç için teşekkür ederim.”

“Sorun değil.” Cüce yine ağını yayıp kızın omzuna dostça vurdu. “Gel Ciri, bana yardım et. İlacın hazırlanması gerekiyor. Büyükkannemin reçetesine göre hap yapacağız. Bu hapların başa çıkamadığı bağırsaklılar yerleşmiş hiçbir hastalık yoktur.”

Cüce çikını açtı, torf külçesine benzeyen bir şey ve küçük bir toprak kap çıkardı. Ciri merakla yanına yaklaştı.

“Şunu unutma, sevgili Ciri,” dedi Yarpen, “büyükkannem şifa işini herkesten iyi bilirdi. Çoğu hastalıkların kaynağının tembellik olduğunu, tembellığın de en iyi sopayla iyileştiğine inanındı ne yazık ki. Bu çareyi bana ve akrabalarımıza özenle uygulardı. Bize nedenli nedensiz her firsatta sopa atardı. Müthiş bir cadalozdu. Ve bir gün

bana durduk yerde üzerine pastırma koyup, şeker ektiği bir ekmek ucu verdi. O kadar şaşırılmıştım ki heyecandan ekmeği de, üzerindeki pastırmayı da yere düşürdüm. Eh, moruk beni bunun üzerine yine falakaya yatırıldı. Ama sonra ekmeğin öbür ucunu verdi ancak ekmek bu kez şekersizdi.” “Benim büyükannem de,” dedi Ciri başını sallayarak, “beni bir gün kızılçık sopasıyla dövmüştü.”

“Kızılçık sopasıyla mı?” Cüce gülümsedi. “Benimki de kazmanın sapiyla sopa çekmişti bana. Ama şimdi anıları bırakalım, hap hazırlamamız gerekiyor. Al şunu, ucundan biraz kopar ve avucunun içinde küçük toplar yap.”

“Nedir bu? Vicik vicik yapışıyor... Iyyy... Bir de leş gibi kokuyor!”

“Ufalanmış küflü ekmek. Mükemmel bir ilaçtır. Küçük toplar yap. Küçük, daha küçük olsun, ineğe değil, bir sihirbaza vereceğiz. Ver bakayım birini. Güzel. Şimdi bu topları ilaca batırıralım.”

Böög!

“Kötü koku mu yayılmaya başladı?” Cüce topak burnunu toprak kaba yaklaştırdı. “Bu olanaksız. Epsom tuzu ile ezilmiş sarımsak yüz yıl bile dursa kokmaz.”

“İğrenç, iyyy! Triss yemez bunu!”

“Büyükannemin yöntemini uygularız. Sen kızın burnunu kapatırsın, ben de ilaçı ağızına tıkarım.”

Karanlığın içinden kucağında sihirbazla ansızın beliren Geralt, “Yarpen,” diye tısladı. “Dikkat et de senin bir yerine tıkmayayım!”

“Bu ilaç!” dedi cüce alınarak. “Çok yararlı! Küf, sarımsak...” “Evet,” diye inledi Triss örtülerinin altından. “Çok doğru... Geralt, bu bana iyi gelebilir...”

“Gördün mü bak!” Yarpen, Ciri’yi dirseğiyle dürttü, sakalını havaya gururla dikti, yüzünde beliren kahramanca ifadeyle hapları yutan Triss’i gösterdi. “Zeki bir sihirbaz bu. Neyin ona iyi geleceğini biliyor.”

“Ne diyorsun, Triss?” Witcher sihirbaza doğru eğildi. “Haa, anladım. Yarpen, elinde melekotu ya da safran var mı acaba?” “Ararım, bulamazsam sorarım. Size su ve biraz yiyecek getirmiştim...”

“Teşekkür ederim. Ama ikisinin de her şeyden önce dinlenmeye ihtiyaçları var. Ciri, yat artık.”

“Triss’e soğuk sargılar yapacağım önce.”

“Ben yaparım. Yarpen, konuşabilir miyiz?”

“Ateşin başına gel. Bir küçük fiçı açarız...”

“Seninle baş başa konuşmak istiyorum. Kalabalık bir dinleyici grubu bana göre değil.”

“Tabii. Dinliyorum.”

“Bu konvoy neyin nesidir?”

Cüce küçük gözlerinden yayılan keskin bakışlarını Geralt'a çevirdi. “Kralın hizmetinde,” dedi üstüne basarak ve ağır ağır.

“Tahmin etmiştim.” Witcher da cücenin gözlerinin içine bakıyordu. “Yarpen, laf olsun diye meraktan sormuyorum.” “Biliyorum. Senin açından meselenin ne olduğunu da biliyorum. Ama bu konvoy... özel.”

“Peki, ne naklediyorsunuz?”

“Tuzlanmış balık,” dedi Yarpen ve gözünü bile kırpmadan yalan söylemeye devam etti: “Hayvan yemi, araç gereç, çit malzemeleri, ordu için aklına gelebilecek her türlü pılı pırtı. Wenck, kraliyet ordusunun levazım subayıdır.”

“O levazım subayıysa, ben de druid’im.” Geralt sıritıyordu. “Ama bu sizin meseleniz, başkalarının sırlarına burnumu sokmak âdetim değildir. Ancak Triss’in ne durumda olduğunu gördün. Size katılmamıza ve kızı arabalarınızdan birine yatırmamıza izin ver. Birkaç gün için. Nereye gittiğinizi sormayacağım, yol zaten dümdüz güne iniyor, Lixel’i geçtikten sonra çatallanıyor. O güne kadar ateşi düşer ve Triss at binecek duruma gelir. Gelmesse bile nehrin ötesinde bir şehirde kalırız biz. Anla beni, on gün boyunca üstü doğru düzgün örtülü olarak arabada yolculuk, sıcak yemek... Sana yalvarıyorum.”

“Burada komuta bende değil, Wenck’tedir.”

“Onun üzerinde etkin olmadığını inanmam. Çoğu cücelerden oluşan bir konvoyda olanaksız bu. Adamın seni dikkate alması gerektiği gün gibi ortada.”

“Bu Triss senin için ne ifade ediyor?”

“Ne önemi var ki bunun? Bu koşullarda?”

“Evet, bu koşullarda olmaz. Sonraları meyhanelerde çıkacak dedikoduları bastırabilmek için meraktan sordum sırıf. Öyle ya da böyle, sihirbazlar senin üzerinde şiddetli bir çekim gücüne sahipler, Geralt.”

Witcher yüzünde buruk bir ifadeyle güldü.

“O küçük kız peki?” Yarpen, postun altında kırırdayıp duran Ciri’yi başıyla gösterdi. “Senin mi?”

“Benim,” dedi Geralt duraksamadan. “Benim, Zigrin.” Gün ağardığında hava puslu ve nemliydi, gece yağmur yağdığı mis gibi kokudan belliydi. Ciri, yalnızca birkaç dakika uyduguunu, arabanın içindeki çuval yiğinına başını dayar dayamaz uyandırıldığını hissediyordu.

Geralt o sırada, yine zorunlu olarak ormana yaptıkları ziyaret dönüşünde Triss’i yanma yatırıyordu. Sihirbazı

sardığı battaniyelerin üzerinde çiy taneleri vardı. Geralt'ın gözlerinin altı halka halka olmuştu. Onun bir an bile uyumadığını biliyordu Ciri. Çünkü Triss bütün gece ateşle sarsılmış, çok acı çekmişti.

“Uyandırdım mı seni? Kusura bakma. Hadi uyu, Ciri. Henüz çok erken.”

“Triss nasıl oldu?”

“Daha iyiyim,” diye inledi sihirbaz. “Daha iyiyim ama... Geralt, dinle... Amacım sana...”

“Evet?” Witcher, ona doğru eğildiğinde Triss uyumuştubile.

“Geralt,” dedi Ciri fisıldayarak. “Arabada gitmemize izin verecekler mi?”

“Göreceğiz.” Witcher dudağını ısırdı. “Uyuyabildiğin kadar uyu. Dinlen.”

Geralt arabadan atladı. Ciri, kulağına gelen seslerden kampın toplandığını anladı: Atlar küçük adımlar atıyor, tabaklar çanaklar şangırdıyor, araba direkleri gıcırdıyor, araba falakalarının kancaları birbirine geçiyor, birileri konuşup sövüyordu. Sonra yakınlardan bir yerden Yarpen Zigrin'in boğuk, adına Wenck denilen uzun boylu adamın sakin sesi duyuldu. Ve de Geralt'm buz gibi sesi... Ciri yattığı yerden biraz doğrulup araba brandasının altından usulca dışarı baktı.

“Bu konuda kesin yasaklarım yoktur,” dedi Wenck.

“Harika,” dedi cüce sevinçle. “Mesele çözülmüştür o halde, değil mi?”

Komiser, sözünü bitirmediğini göstermek için hafifçe elini kaldırıldı. Sonra bir süre konuşmadı. Geralt ve Yarpen sabırla beklediler.

“Yine de,” dedi Wenck sonunda, “bu nakliyenin gideceği yere ulaşması benim için hayatı bir mesele.”

Sonra yine sustu. Kimse sesini çıkarmıyordu. Komiserle konuşurken cümleler arasında uzun molalar vermesine kuşkusuz alışılmıştı.

“Hem de güvenli bir şekilde ulaşması,” diye devam etti Wenck. “Bir de belirlenen gün ve saatte. Gelgelelim hastanın bakımı ilerleme hızımızı düşürebilir.”

“Zamanından önce varacağız,” diye güvence verdi Yarpen, bir süre bekledikten sonra. “Zaten planımızdan ilerideyiz, Efendi

Wenck, belirlenen gün ve saate uyacağız. Güvenlik konusuna gelince... Bence aramızda bir Witcher’ım bulunmasından zarar gelmez. Yol ormanın içinden geçiyor, Lixel’e kadar sağımız solumuz balta girmemiş orman olacak. Ormanların nahoş canlılarla dolu olduğu söyleniyor.”

“Doğru,” dedi komiser. Witcher’ın doğrudan gözlerinin içine bakarken her sözcüğü tartar gibiydi. “Son zamanlarda Kaedwen ormanlarında başka nahoş canlıların kışkırttığı nahoş yaratıklara rastlanabiliyor. Güvenliğimizi tehlikeye atabilirler. Kral Henselt bunu bildiği için, konvoyumuza katılacak silahlı gönüllülere iş verme hakkı tanrı bana. Efendi Geralt? Bu sizin sorununuzu çözecektir.”

Witcher sustu, hatta Wenck’in molalarını ve konuşmasını kapsayan sürenin tamamından daha uzun bir süre sustu.

“Hayır,” dedi sonunda. “Hayır, Efendi Wenck. Şuna açıklık getirmemiz gerekiyor. Büyücü Merigold’a sağlanacak desteğin karşılığını vermeye hazırlım, ancak bu

yolla değil. Atlarınıza bakabilirim, su ve yakacak odun bulup getiririm, hatta yemeklerinizi de pişirebilirim. Ancak kiralık asker gibi sarayın hizmetine giremem. Lütfen benim kılıcımı hesaba katmayın. Sizin deyiminizle nahoş canlıları, bana göre onlardan hiç de daha üstün olmayan başka canlıların emriyle öldürmeyi düşünmüyorum.”

Ciri, Yarpen Zigrin'in yüksek sesle burnunu çekip avucunun içine öksürdüğünü duydı. Wenck, Witcher a sakin bir ifadeyle bakıyordu.

“Anlıyorum,” dedi sonra katı bir sesle. “Açık konuşulmasını severim. İyi madem. Efendi Zigrin, ilerleme hızımızın düşmemesine dikkat edin lütfen. Size gelince, Efendi Geralt... Sizce uygun olan şekilde bize destek vereceğinizi biliyorum. Ancak sağlayacağınız faydayı hastaniza yardımımızın karşılığı olarak görürseniz hem beni hem de kendinizi kırmış olursunuz. Hastanız kendini daha iyi hissediyor mu bugün?”

Witcher bu soruyu başını sallayarak yanıtladı. Ciri, Geralt'in başını her zamankinden daha derin ve daha nazik eğdiğini fark eder gibi oldu. Wenck'in yüz ifadesi değişmemiştir.

“Sevindim,” dedi Wenck her zamanki molayı verdikten sonra. “Büyücü Merigold'u konvoyumdaki bir arabayla taşıyarak sağlığı, rahatlığı ve güvenliğiyle ilgili sorumluluğu üzerime almış oluyorum. Efendi Zigrin, hareket emrini verin lütfen.”

“Efendi Wenck.”

“Dinliyorum, Efendi Geralt.”

“Teşekkür ederim.”

Komiser başını eğdi. Ciri, Wenck'in başını geleneksel kibarlık hareketinin gerektirdiğinden daha derin ve daha nazik olduğunu fark eder gibi oldu.

Yarpen Zigrin araba kaflesinin yanına geçti, yüksek sesle emir verip öğütlerde bulundu, sonra arabanın sürücü koltuğuna oturdu, çığlıklar atarak dizginleri atlارın sırtına indirdi. Araba takur tukur sesler çıkararak orman yolunda ilerlemeye başladı. Triss sarsıntıdan uyanınca Ciri onu yatırtıp alnındaki bezi değiştirdi. Patırıtlar ninni etkisi yaratmış ve çok geçmeden sihirbaz kadın yeniden uykuya dalmış, Ciri nin de gözleri kapanmıştı.

Ciri uyandığında güneş çoktan tepeye ulaşmıştı. Fıçıların ve balyaların arasından dışarıya baktı. İçinde bulundukları araba, konvoyun en önünde ilerliyordu. Arkalarındaki arabayı boynuna kırmızı bir bez bağlamış bir cüce sürüyordu. Ciri, cücelerin kendi aralarında yaptıkları konuşmadan arabacının adının Paulie Dahl- berg olduğunu öğrenmişti. Adamın yanında erkek kardeşi Regan oturuyordu. Ciri, iki saray memuru eşliğinde atının üzerinde ilerleyen Wenck'i de gördü.

Geralt'ın kırağı Roach arabaya koşulmuştu, hafif bir kişnemeyle gelenlere selam verdi. Kendi kestane rengi atını ve Triss'in kirmasını hiçbir yerde göremiyordu Ciri. Muhtemelen konvoyun yedek atları arasında en arkadaydılar.

Geralt, Yarpen'in yanına araba sürücü koltuğuna oturmuştu. İki kişi kısık sesle sohbet ediyor, aralarında duran küçük fişidan doldurdukları biradan arada sırada birer yudum alıyorlardı. Ciri kulaklarını ditti, ancak bir süre sonra ilgisini kaybetti, çünkü sohbet politika üzerine yoğunlaşmıştı. Ağırlıklı olarak Kral Henselt'in planlarını

ve hedeflerini, savaş tehdidi altında bulunan komşuları Aedirn Kralı Demawend'e gizlice yardım edilmesini sağlayacak özel hizmetleri ve görevleri konuşuyorlardı. Geralt'ın ilgisini çekmişti, tuzlanmış balık taşıyan beş arabayla Aedirn'in savunma gücü nasıl artırılabilirdi acaba? Yarpen, Witcher'm sesindeki alaylı tınıya aldırmadan belli balık türlerinin çok değerli olduğunu, birkaç arabalık balıkla küçük bir zırhlı süvari taburunun yıllık giderinin karşılanabildiğini ve her yeni zırhlı süvari taburunun Aedirn için önemli bir destek sayıldığını açıkladı. Geralt'm verilen desteğin neden böylesine gizli tutulduğuna dair sorusunu cüce, "Sır da burada zaten," diye yanıtladı.

Triss uykusunda kırırdandı, başındaki kompres düştü ve anlaşılmaz şeyler söylemeye başladı. Kevyn diye birinden ellerini zapt etmesini istedi ve hemen arkasından kaderden kaçılamaya- çağını söyledi. Belli bir ölçüde herkesin mutant olduğuna karar verdikten sonra da huzurla uykuya daldı.

Ciri'nin de gözünden hâlâ uyku akıyordu ama Yarpen5in Geralt'a geçmişte yaşadıkları maceraları anlatırken böğürücесine attığı kahkahalar uyumasını engelliyordu. Konu bir altın ejderha aviydi; ejderha kendini avlatmadığı gibi avcıların kemiklerini kırmış ve Keçiyiyan adlı bir kunduracıyı yutuvermişti. Ciri şimdi büyük bir ilgiyle onlara kulak verdi.

Geralt, Yağmacılar'm şimdilerde ne yaptıklarını sordu ama Yarpen onlardan haber alamamıştı. O daha çok Yennefer adlı bir kadını merak ediyordu ama Geralt bu soru üzerine tuhaf bir suskulğu büründü.

Cüce biradan bir yudum daha alıp üzerinden uzun yıllar geçmiş olmasına karşın Yennefer'in ona hâlâ hınc beslediğinden yakındı. "Ona Gors Velen panayırında rastladım," dedi Yarpen. "Beni görür görmez kedi gibi tıslayıp ölmüş anama sövdü. Ben de tabana kuvvet uzaklaştım oradan ama arkamdan seslenip beni bir gün yakalayacağını ve kıçına ot tikayacağını söyledi."

Ciri, Yarpen'i otlarla gözünün önüne getirince kıkır kıkır gülmeye başladı. Geralt homurdanarak kadınların fevri kişilik özelliklerinden söz etti, cüce ise bunu hainliğin, önyargının ve kinciliğin hafif bir ifadesi olarak değerlendirdi. Witcher konunun üzerine gitmedi ve Ciri yine uyuqlamaya başladı.

Bu kez heyecanlı sesler yüzünden uyandı. Daha doğrusu Yarpen'in "Aynen öyle! Bunu kafana koy! Ben öyle belirledim!" diye bağırmasıyla gözlerini açtı.

"Kıs sesini," dedi Witcher usulca. "Arabada hasta bir kadın yatıyor. Yanlış anlama, senin kararlarını ya da tayinlerini eleştirmiyorum..."

"Elbette eleştirmiyorsun!" diye sözünü kesti cüce zehir gibi bir sesle. "Ama manalı manalı gülümşüyorsun."

"Yarpen, seni dostun olarak uyarıyorum. Duvarın üstüne at biner gibi oturan birinden iki taraf da nefret eder, en iyi ihtimalle onu küçümseyerek cezalandırırlar."

"Ben at biner gibi oturmuyorum. Taraflardan birini seçtiğimi açıkça söylüyorum."

"Bu taraf için daima cüce olarak kalacaksın. Farklı biri. Yabancı. Karşı taraf içinse..."

Sözünü yarıda kesti.

"Ee!" diye homurdandı Yarpen, ona doğru dönerek. "Ee, hadi, devam et, ne susuyorsun? Söyle, benim bir hain,

birilerinin boynuna yular geçirdiği, bir avuç gümüş ve bir kap lanet bir yiyecek uğruna özgürlük için savaşan kendi soyundan gelenlerin üzerine saldığı bir köpek olduğumu söyle. Hadi, durma, kus içindekileri. Bir şeylerin ima edilmesini sevmem ben!”

“Hayır, Yarpen,” dedi Geralt kısık sesle. “Hayır. Hiçbir şey kusmayacağım.”

“Yaa, öyle mi?” Cüce dizginleri atların sırtında şaklattı. “Canın mı istemiyor? İzleyip sırtmayı mı yeğliyorsun? Yüzüme söylemiyorsun, ha? Ama Wenck’e, ‘Benim kılıcımı hesaba katmayın,’ diyebildim Ah nasıl da azametli, asil ve gururlu! Senin azametinin canı cehenneme! Gururunun da!”

“Nazik olmak istemiştim, hepsi bu. Bu çekişmeye dâhil olmak istemiyorum. Tarafsızlığını korumak istiyorum.”

“Olmaz!” diye kükredi Yarpen. “Koruyamazsan, anladın mı? Hayır, bir şey anladığın yok senin! Hadi in arabamdan, bin atma. Gözüm görmesin seni, tarafsız kasıntı. Sinirimi bozuyorsun.” Geralt döndü. Ciri merakla soluğunu tutmuştu. Ama Witcher tek bir söz bile söylemedi. Ayağa kalkıp hızla, tüy gibi uçarak arabadan atladı. Yarpen Geralt’ın kısrağıını çözmesini bekledi, sonra sakalının içine doğru anlaşılmayan ama kulağa korkunç gelen sözler söyleyerek atları hareket ettirdi.

Ciri ayağa kalktı; kahverengi atını bulmak için o da arabadan atlayacaktı.

Cüce arkasına dönüp kızı ters ters baktı. “Sen de başımıza dert açmaktan başka işe yaramıyorsun, küçük hanım,” dedi burnundan öfkeyle soluyarak. “Burada bir hanımfendiler ve küçük kızlar eksiki, lanet olsun, oturduğum yerden işeyemiyorum bile, illa hayvanları

durdurup çalılıkların arasına girmek zorundayım!” Ciri ellerini beline koydu, sarı saçlarını savurdu ve burnunu havaya diki. “Ya?” diye patladı. “Daha az bira için, Efendi Zigrin, o kadar sık işemezsiniz o zaman!”

“Sen benim birama karışamazsun, sümüklü!”

“Bağırmayın, Triss az önce uykuya daldı!”

“Bu benim arabam! Keyfimce bağırırim!”

“Kütük!”

“Ne? Terbiyesiz keçi seni!”

“Kütük!”

“Kütüğü şimdi gösteririm sana... Of, lanet olsun! Birrr!”

Cüce sert bir şekilde arkasına yaslandı, arabaya bağlı iki atın yolda enlemesine duran ağaç kütüğünün üzerinden geçmeye niyetlendiklerini anlayınca son anda dizginleri çekti. Yarpen arabacı

koltuğunda doğruldu, ortak lisanda ve cüce dilinde küfrü bastı, ıslık çalıp böğürerek adarı durdurdu. Arabadan adayan insanlar ve cüceler koşarak geldiler, dizginlerden ve at gözlüklerinden tutup çekerek atları yoluñ engelsiz tarafına geçirmeye yardım ettiler.

“Uyukluyordun herhalde, ha Yarpen?” diye homurdandı koşup yetişen Paulie Dahlberg. “Lanet olsun, eğer şunun üzerinden geçseydin dingil kırılır, tekerlekler paramparça olurdu. Yahu, neden...”

“Toz ol, Paulie!” diye haykırdı Yarpen ve dizginleri öfkeyle atların kıcılarına çarptı.

“Şansınız varmış,” dedi Ciri şirin bir sesle ve arabacı koltuğunda cücenin yanma yerleşti. “Gördüğünüz gibi tek başınıza olmaktansa arabada bir Witcher bulundurmanız daha iyi. Sizi son anda uyardım. Ama koltuktan aşağıya

işeseydiniz ve kütüğü göremeseydiniz, vay, vay, vay.
Başınıza gelecekleri düşünmek bile istemiyorum...”

“Sen susacak mısın?”

“Sustum zaten. Tek söz yok.”

Ama Ciri bir dakika bile dayanamadı.

“Efendi Zigrin?”

“Efendi değilim ben.” Cüce, kızı dirseğiyle dürtüp
dişlerini gösterdi. “Ben Yarpen. Anlaşıldı mı? Arabayı
birlikte mi kullanıyoruz, ha?”

“Tabii. Dizginleri alabilir miyim?”

“Tabii. Dur, öyle değil. İşaret parmağının üzerine koyup
başparmağıyla bastır, şöyle. Sol elinle de aynısını yap. Ani
hareketlerden sakın, fazla germe.”

“İyi mi böyle?”

“Evet.”

“Yarpen?”

“Hı?”

“Tarafsızlığı korumak ne demek?”

“Kayıtsız kalmak,” diye mırıldandı Yarpen sıkıntıyla.
“Dizginleri kaydırma. Soldakini daha çok kendine doğru
çek!” “Neden kayıtsız? Neye karşı kayıtsız?”

Cüce dışa doğru iyice eğilip, arabanın altına tükürdü.
“Sci- oa’tael bize saldırırsa, senin Geralt öylece durup
adamların boğazlarımıza kesmesini sakin sakin izlemeyi
düşünüyor. Herhalde sen de onun yanında duracak ve
hatırı sayılır dersler alacaksın. Dersin konusu, kafası
çalışan ırklar arasında anlaşmazlık çıktıığında Witcher’ın
tutumu, olacak.”

“Anlamadım.”

“Hiç şaşırmadım.”

“Bu yüzden mi tartışın onunla? Şu Scioa’tael kim ki?
Şu... Sincaplar?”

“Ciri,” dedi Yarpen, elini hiddetle sakalında gezdirerek.
“Bu, reşit olmamış küçük kızlara göre bir şey değil.”

“Ooo, şimdi de bana öfkelendin. Küçük değilim ben.
Karakoldaki askerlerin Sincaplar hakkında konuşuklarını
duydum. Ben... iki elf ölüsü gördüm. Ama şövalye onların
da can aldılarını söyledi. Üstelik aralarında yalnızca
elfler yokmuş. Cüceler de varmış.”

“Biliyorum,” diye kestirip attı Yarpen.

“Ama sen de cücesin.”

“Bu tartışılmaz.”

“Peki Sincaplar’dan neden korkuyorsun? Anlaşılan
yalnızca insanlara saldırıyor onlar.”

“Bu o kadar basit değil,” dedi Yarpen dalgın dalgın.
“Maalesef.” Ciri uzunca süre duraksadı, alt dudağını
kemirip minik burnunu buruşturdu. “Biliyorum,” dedi
ansızın. “Sincaplar özgürlük için savaşıyorlar. Sen gerçi
bir cücesin ama Kral Henselt’in insan yularına bağlanmış
olağanüstü gizli bir görevdesin.”

Yarpen kahkahayı bastı, burnunu koluna sildi ve
Wenck’in atıyla yanlarına yaklaşmadığından emin olmak
için oturduğu koltukta yana doğru eğildi. Ama komiser
epey uzakta Geralt’la sohbete dalmıştı.

“Kız senin ne keskin kulakların varmış öyle!” Ağzını
yaymış sıritiyordu. “Ama çocuk doğurmak, çorba pişirmek
ve yün eğirmek için doğmuş biri için fazlaca uyanıksın.
Her şeyi bildiğini mi sanıyorsun? Sümüklünün biri
olduğun için öyle geliyor sana. Bakma öyle aptal aptal.
Öyle yapınca büyüğümüş gibi gözükmezsin, yalnızca
çırキンleşirsın. İtiraf ediyorum, Scioa’tael’i doğru

anlamışsin, pislikler hoşuna gitmiş. Onları neden anladığını söyleyeyim mi sana? Çünkü Scioa'tael'dekiler de sümüklü de ondan! Alet edildiklerini, birinin onları özgürlük laflarıyla kandırıp çocuksu safıklarından yararlandığını anlamayan korkaklar onlar.”

“Ama gerçekten özgürlük için savaşıyorlar.” Ciri başını kaldırıp cüceye iri iri açtığı yeşil gözleriyle baktı. “Tıpkı Bro-kilon ormanlarındaki dryad'lar gibi. İnsanları öldürüyorlar, çünkü insanlar... bazı insanlar onlara acı veriyor. Çünkü oralar sizin topraklarınızdı bir zamanlar, küçelere, elflere, bir de şu... buçukluklara, gnom lara ve başkalarına aitti oralar. Ama şimdi insanlar yerleşmiş buraya, elfler de bu yüzden...”

“Elfler!” diye tısladı Yarpen. “Doğruyu konuşmak gerekirse, onlar da siz insanlar gibi başıboş sıghtılar, her ne kadar beyaz gemileriyle sizden en az bin yıl önce gelmiş olsalar da. Şimdi bizimle dost olmak için üzerimize atlıyorlar, şimdi kardeş gibiler, şimdi dişlerini göstere göstere, ‘Biz soydaşlar’, ‘Biz Eski Irklar’ diyorlar. Ama eskiden o soyunu... Hımm, hımm... Okları üzerimize yağıyordu, biz o zaman...”

“Yani dünyaya ilk gelen küçeler miymiş?”

“Doğrusu gnom lar. Ama dünyanın bu kısmı için söylüyorum bunu. Çünkü dünya gözünün önüne getiremeyeceğin kadar büyük, Ciri.”

“Biliyorum. Bir harita görmüştüm...”

“Görmüş olamazsın. Çünkü bugüne kadar kimse öyle bir harita çizmedi, yakın zamanda birinin bunu başaracağından da kuşkuluyum. Yanardağların ve ulu denizin arasında neler var, kimse bilmiyor. Her şeyi

bilmekle övünen elfler bile! Bok biliyor onlar, haberin olsun.”

“Hımm... Ama şimdi... İnsanların sayısı sizden daha fazla.” “Çünkü tavşanlar gibi üryüyorsunuz da ondan,” dedi cüce, dişlerini gıcırdatarak. “Çünkü rastgele, bir orada bir burada, nerede kimi bulursanız düzüşüyorsunuz. Kadınlarınız bir erkeğin pantolonunun üzerine oturmaya görsün, hemen karınları şısıyor. Niye gelincik gibi kızardin öyle? Sana bu dünyanın en dürüst ve en doğru hikâyesini anlatıyorum işte. Bu dünyaya, başkalarının kafalarını daha ustalıkla kıranlar ve kadınları daha hızlı gebe bırakınlar hâkim. Can alma ve düzüşme konusunda siz insanlarla yarışmak zordur...”

Roach'un sırtında onlara doğru yaklaşan Geralt, “Yarpen,” dedi buz gibi bir sesle, “ağzından çıkanları kulağın duysun. Ciri, sen de arabacılık oynamayı bırak ve Triss'e bak. Belki uyanmıştır, bir ihtiyacı vardır.”

“Ben uyanalı çok oldum,” diye arabanın arkalarından zayıf bir sesle kendini duyurdu Triss. “Ama şey... şu ilginç sohbeti bölmek istemedim. Araya girme, Geralt. Ben düzüşmenin toplumun gelişimi üzerindeki etkilerini biraz daha dinlemek istiyorum.”

“Biraz su ısitabilir miyim? Triss yıkanmak istiyor.”

“Isıt,” dedi Yarpen Zigrin. “Xavier, ateşteki şişi al artık, bizim tavşan kızarmıştır. Kazanı ver, Ciri. Oo, ağızına kadar doldurmuşsun! Bu ağır şeyi dereden buraya kadar sen mi taşıdın?” “Ben güclüyüm.”

Dahlberg kardeşlerin yaşça daha büyük olanı kahkahayla gülmeye başladı.

Yarpen kızarmış tavşanı ustaca hareketlerle parçalara ayırırken, “Görünüşe göre karar verme, Paulie,” dedi ciddi

bir sesle. “Bunda gülünecek bir şey yok. Tamam, kız yarımsıyon ama görüyorum ki güçlü ve dayanıklı bir çocuk. Deri kemer gibi: Çok ince olmasına karşın ellerinle koparamazsan onu. Asıldığında da dayanır, kopmaz.”

Kimse gülmedi. Ciri, ateşin başında yere uzanmış cücelerin yanına oturdu. Bu kez Yarpen Zigrin ve sayıları dört olan “çocukları” kendi kamp ateşlerini yakmışlardı, çünkü Xavier Moran’ın vurduğu, onlara bile çerez olabilecek tavşanı kimseyle paylaşmayı düşünmüyordular.

“Ateşe biraz daha odun atın,” dedi Yarpen, parmaklarını yalarken. “O zaman su daha çabuk ısınır.”

“Şu su işi saçmalık,” dedi Regan Dahlberg, ağızındaki kemiği tükürdükten sonra. “Hasta birini yıkamak zararlıdır. Hatta sağlıklıyı bile. Yaşı Soso’yu hatırlarsınız? Karısı ona bir gün yıkanmasını söylemiş ve adam çok geçmeden ölmüş.”

“Kuduz köpek ısrarı için ölmüştü.”

“Yıkanmamış olsaydı köpek ısrımadı onu.”

“Bence de,” dedi Ciri, parmağıyla kazandaki suyun ısisini ölçerken, “her gün yıkanmak abartılı bir durum. Ama Triss yıkanmak için yalvarıyor, hatta bunun için ağladı bile... Bunun üzerine Geralt ile ikimiz...”

“Biliyoruz.” Yaşa büyük olan Dahlberg başını salladı. “Ama bir Witcher’ın... Şaşırmaktan kendimi alamıyorum. Hey, Zigrin, bir karın olsaydı, onu yıkar, saçlarını tarar miydin? Kadın sıkıştı diye onu kucağına alıp çalılıklara taşır miydin?”

“Kes sesini, Paulie,” diye azarladı onu Yarpen. “Witcher’a dil uzatma, düzgün bir herif o.”

“Ben aksini mi savundum? Yalnızca şaşırdım...”

“Triss,” diye araya girdi Ciri, “onun karısı falan değil.”

“Öyleyse daha da şaşırırırmım.”

“Bu da senin sandığımın daha ahmak olduğun anlamına geliyor,” diye durumu özetledi Yarpen. “Ciri, sudan bir miktar ayır, sihirbaz için haşhaşlı safran kaynatacağız. Kız bugün biraz daha iyi gibiydı, değil mi?”

“Öyle görünüyor,” diye mırıldandı Yannick Brass.

“Onun yüzünden konvoyu altı kez durdurmak zorunda kaldık. Yolda yardım isteyenin geri çevrilmesinin yanlış olduğunu biliyorum, farklı düşünün varsa da sersemim tekidir. Yardım etmeyen ise başsersem ve itoğluittir. Ama şu ormanlarda epeydir takılıp kaldık. Kaderimizi zorluyoruz, lanet olsun, hem de aşırı zorluyoruz. Burası güvenli değil. Scioa’tael...”

“Bu sözcüğü ağızından tükür gitsin, Yannick.”

“Tü, tü. Yarpen, ben savaşmaktan korkmam, bizim için kan yeni bir şey değil ama... Kendi adamlarımızla karşı karşıya gelirse... Bomboğ olur! Neden bizim başına geldi bu? Bu boktan yüke, yüz kişilik boktan atlı birliğinin refakat etmesi gerekiirdi, bizim değil! Açıkgözler Art Carrigh’de cehennemin dibini boylasınlar, onlara...”

“Kes sesini, dedim. Lapa çanağını ver, konuşacağına. Lanet tavşan çerez gibi gitti, şimdi sıra yemekte. Ciri, sen de bize katılır misin?”

“Elbette.”

Çanağın içine daldırılan tahta kaşıkların takırtıları, çığneme ve ağız şapırdatma sesleri epeyce sürmüştü.

“Lanet olsun,” dedi Paulie Dahlberg ve uzun uzun eğirdi. “Midemde hâlâ boş yer var.”

“Benim de,” dedi Ciri ve cucelerin yapmacıklıktan uzak tavırlarından etkilenderek o da eğirdi.

“Aman lapa olmasın,” dedi Xavier Moran. “Şu yulafi birazdan kusacağım. Tuzlu eti de.”

“Bu kadar zevksiz biriysen ot ye o zaman!”

“Ya da bir armut kemir. Kunduzlar da öyle yapıyor ve hayatı kahiyor.”

“Kunduzun kendisini yemek isterdim.”

“Ben de balık,” dedi Paulie düşlere dalarak ama bir yandan da cebinden çıkardığı bir peksimetin takur tukur sesler çıkarıp ısrararak. “Canım nasıl balık istedı, bilseniz.”

“O halde balık tutmaya gidelim.”

“Nerede?” diye çıkıştı Yannick Brass. “Çalılıklarda mı?”

“Derede.”

“Dere mi ki o? Oturduğum yerden karşı kıyısına sıçabiliyorsun. Orada balık ne gezer?”

“Ama var.” Ciri kaşğını yalayıp çizmesinin koncuna soktu. “Su getirmeye gittiğimde gördüm. Ama hastalıklı balıklar onlar. Derilerinde döküntüler var. Kırmızı ve siyah lekeler...”

“Alabalık,” diye bağırdı Paulie, ağızından peksimet kıritıntıları saçarak. “Hadi çocukların, doğru dereye gidiyoruz! Regan! Sıyrı pantolonunu! Pantolonundan kepçe yapacağız.”

“Neden benimkinden?”

“Çıkar hadi, çabuk, yoksa haşlarım seni, ödlek! Annem sözümü dinlemenı söyledi mi, söylemedi mi?”

“Balık tutacaksınız acele edin, çünkü birazdan hava kararacak,” dedi Yarpen. “Ciri, su ıssındı mı? Bırak, bırak, suyu üzerine döküp yanacaksın ya da kazana yapışacaksın. Güçlü olduğunu biliyorum ama bırak ben taşıyayım.”

Geralt onları bekliyordu. Açılmış araba brandalarının arasından ak saçlarını daha uzaktan fark etmişlerdi. Cüce, suyu tekneye boşalttı.

“Yardıma ihtiyacın var mı, Witcher?”

“Hayır, teşekkür ederim, Yarpen. Ciri yardım eder bana.” Triss’ın ateşi düşmüştü, ancak hâlâ çok dermansızdı. Geralt ve Ciri sihirbazı soyup yıkama konusunda deneyim kazanmışlardı, ayrıca onun kendini tutamayıp işlerini tek başına halletmeye kalkışmasını da frenliyorlardı. İyi bir ekip olmuşlardı; Geralt Triss’i kollarından tutuyor, Ciri de onu yıkayıp kuruluyordu. Ancak bir nokta Ciri’yi hem şaşırtıyor hem de çekiyordu — Triss sanki Geralt a fazlaca sokulur gibiydi. Hatta son sefer onu öpmeye bile çalışmıştı.

Geralt bir baş hareketiyle sihirbazın eyer torbalarını gösterdi. Ciri hemen anladı, çünkü bu da ritüelin bir parçasıydı, Triss her banyodan sonra saçlarının taranmasını istiyordu. Ciri tarağı buldu ve Triss’ın yanma oturdu. Triss başını küçük kızı doğru eğip Witcher a sarıldı. Ciri’nin görüşüne göre epeyce şiddetli bir sarılmaydı bu.

“Ah, Geralt,” diye ağlamaya başladı sihirbaz kadın. “Çok özür dilerim... Aramızda geçenler beni çok üzüyor...”

“Triss, rica ederim.”

“Yeniden yaşanmalı... şimdi. Sağlığıma kavuşunca... Çok farklı olurdu... Ben... Ben hatta...”

“Triss.”

“Yennefer’i kıskanıyorum... Senden dolayı kıskanıyorum...”

“Ciri, git buradan.”

“Ama...”

“Git lütfen.”

Ciri arabadan atlarken, bir tekerlege dayanmış, dalgın dalgın uzun bir ot sapını kemiren Yarpen'e çarptı. Cüce kolunu küçük kızı doladı. Geralt gibi eğilmesi gerekmiyordu çünkü boyu ondan uzun değildi.

“Asla bu hataya düşme, küçük Witcher,” diye mırıldandı Yarpen ve gözleriyle arabayı gösterdi. “Birisini sana açır, yakınılık gösterir, özveride bulunursa ve düzgün karakteriyle seni şaşırtırsa, bunu takdir etmeyi bilmeli ama asla şeyle... başka bir şeyle karıştırmamaksın.”

“Başkalarını dinlemek hoş değil.”

“Biliyorum. Ayrıca tehlikeli de. Sen yıkanma suyunu tekneden boşaltırken son anda ziplayıp kurtuldum. Gel, Regan’ım pantolonuna kaç alabalık kaçmış, bakalım.”

“Yarpen?”

“Himm?”

“Sevdim ben seni.”

“Ben de seni, keçi.”

“Ama sen bir cücesin. Ben değilim.”

“Peki bunun ne... Haa! Scioa’tael. Mesele Sincaplar, değil mi? Rahatsız ediyor seni, değil mi?”

Ciri, cücenin ağır kolunun baskısından kendini kurtardı. “Ama seni de öyle,” dedi. “Diğerlerini de. Gözünüzden okuyorum bunu.”

Cüce sesini çıkarmadı.

“Yarpen?”

“Dinliyorum.”

“Kim haklı? Sincaplar mı, siz mi? Geralt’ın isteği... tarafsız kalmak. Sen cücesin ama Kral Henselt’in

hizmetindesin. Ama karakoldaki şövalye, hepsi düşmanımız, diye bağırdı, hepsini... ama hepsini... Hatta çocukları bile. Neden, Yarpen? Kim haklı?”

“Bilmiyorum,” dedi çüce, güclükle. “Ben öğretenleri kaşıkla yiyp bitirdim. Doğru bulduğum şeyleri yapıyorum. Sincaplar silahları kapıp ormana koştular. ‘İnsanları denize dökeceğiz,’⁵ diye bağırıyorlar ve bu kolay parolayı bile Nilfgaard’ın ulaklarının öğrettiğini bilmiyorlar. Ama bu parolanın hedefinin kendilerinin değil, genç elflerin mücadele ruhları yerine insanların nefretlerini kamçılamak olduğunu anladılar. Ben bunu anladığım için Scioa’tael’in yaptığını ağır bir aptallık olarak görüyorum. Eh, birkaç yıl içinde beni bu yüzden hain ve satılık, onları da kahraman ilan edecekler belki de... Tarihimiz, dünyamızın tarihi benzeri vakalarla doludur.”

Sustu ve parmaklarını sakalında gezindirdi. Ciri de sesini çıkarmadı.

Sonra ansızın, “Elirena...” diye mırıldandı çüce. “Elirena bir kahramansa, yaptıklarına kahramanlık denebiliyorsa, dert değil, bana hain ve ödlekin desinler. Çünkü ben Yarpen Zigrin, ödlekin, hain ve dönme, birbirimizi öldürmemekte ısrar ediyorum. Yaşamakta ısrar ediyorum. Öyle yaşamalıyız ki sonrasında kimseden özür dilemek zorunda kalmayalım. Kahraman Elirena... O özür dilemek zorunda kaldı. Bağışlayın, diye yalvarmak zorunda kaldı, bağışlayın. Lanet olsun! Özür dilemeyi gerektirecek bir şey yapmış olmanın bilinciyle yaşamaktansa, ölmeyi yeğlerim.”

Yine sustu. Ciri, dilinin ucuna kadar gelen soruları sormadı. Sormaması gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordu.

“Yan yana yaşamak zorundayız,” diye devam etti Yarpen. “Bizler ve siz insanlar. Çünkü seçebileceğimiz başka yol yok. Bunu iki yüz yıldır biliyoruz, yüz yıldır da bunun için çabaliyoruz. Kral Henselt’in hizmetine neden girdiğimi, bu kararı nasıl aldığımı bilmek ister misin? Bu çabanın boş gitmesine izin veremem. Yüz yıla yakın bir süredir insanlarla uzlaşmaya çalışıyoruz. Buçukluklar, gnorri\ai, bizler, hatta elfler —rusalkaları, su perilerini, silfleri kastetmiyorum, onlar hep vahşıydi— emek veriyoruz. Onlar, sizler daha yokken buraların yabani sahipleriydi. Lanet olsun, yüz yıl sürdürdü ama sonunda ortak yaşamı bir şekilde kurmayı, yan yana var olmayı başardık. Hatta kısmen de olsa birbirimizden çok farklı olmadığınıza insanları ikna etik...” “Bizim birbirimizden hiçbir farkımız yok, Yarpen.”

Cüce ani bir hareketle arkasına döndü.

“Birbirimizden hiçbir farkımız yok,” diye yineledi Ciri. “Çünkü Geralt gibi hissediyor ve düşünüyorsun, bir de... benim gibi. Aynı şeyleri, aynı kazandan çıkanları yiyoruz. Hem Triss’e hem bana yardım ediyorsun. Senin de bir büyükanne vardı, benim de... Benimkini Nilfgardlılar öldürdü. Cintra’dı.”

“Benimkini de insanlar,” diyebildi cüce güçkle.
“Brugge’de. Bir katliam sırasında.”
“Atlılar!” diye seslendi Wenck’in öncü birliğinde yol alan adamı. “Ön taraftan atlılar geliyor!”

Komiser, atının sırtında Yarpen’in arabasına doğru ilerlerken Geralt da karşı taraftan yaklaştı.

“Arkaya geç, Ciri,” dedi sert bir sesle. “Araba koltuğundan in ve arkaya geç. Triss’in yanından ayrılma.”

“Ama oradan hiçbir şey görülmüyor!”

“Tartışma!” diye atıldı Yarpen. “Şimdi doğru arkaya, şipşak! Savaş baltamı ver, postun altında.”

“Şunu mu?” Ciri, sivri ve hafifçe kıvrık kancalı bir çekici andıran ağır ve iğrenç şeyi havaya kaldırdı.

“Evet,” dedi çüce. Sapını çizmesinin koncuna sokup baltayı dizine dayadı. Sakinmiş gibi duran Wenck, elini gözlerine siper etmiş anayola bakıyordu.

“Ban Glean’dan küçük bir süvari birliği. Boz Böyük denir, onları pelerinlerinden ve kunduz kürkü berelerinden tanımışım. Lütfen sükûnetinizi koruyun. Ama gözünüzü dört açın. Pelerin ve kunduz kürkü berelerin sahibi kolayca değişebilir.”

Atlılar hızla yaklaştılar. On adam kadardılar. Arkalarındaki arabada oturan Paulie Dahlberg’in gerilmiş iki tatar yayını dizine yatırması, Regan’ın da bunları bir şalla örtmesi Ciri’nin gözünden kaçmadı. Küçük kız usulca sürünenerek araba brandasının altından başını çıkarıp Yarpen’in geniş omuzlarının arkasına saklandı. Triss doğrulmaya çalıştı, sövdü, kendini tutamayıp sırtüstü döşegine düştü.

“Durun!” diye bağırdı en öndeği atlı. Gelenlerin komutanıydı kuşkusuz. “Neyin nesisiniz? Nerden gelip nereye gidersiniz?” “Kimmiş bunu soran?” Wenck soğukkanlı bir ifadeyle eyerde doğruldu. “Hem hangi hakla?”

“Kral Henselt’in ordusu, meraklı beyefendi! Soran ise Süvari Birliği Komutanı Zyvik ve sorusunu

yinelemeyecektir! Derhal yanıt istiyorum, haydi! Neyin nesisiniz?”

“Kraliyet ordusu levazım subayları.”

“Bunu herkes iddia edebilir! Kraliyet renkleri göremiyorum ben burada!”

“Yaklaş, süvari birliği komutanı ve şu yüzüge dikkatle bak.” “Yüzüğünüzle ne havası atıyorsunuz?” Asker yüzünü buruşturdu. “Bütün yüzükleri tanımadım mı gerekiyor yani? Bundan herkeste olabilir. Amma da işaretmiş hani!”

Yarpen Zigrin arabacı koltuğunda doğruldu, baltasını kaldırdığı gibi seri bir hareketle askerin burnuna dayadı. “Bu işaretti tanır mısın peki?” diye hırdı. “İyice kokla ve kokusunu beynine yaz.”

Asker dizginlere koparıcasına asıldı, atını yan tarafa doğru çevirdi. “Beni tehdit mi ediyorsunuz?” diye kükredi. “Beni hem de? Kralın hizmetindeyim ben!”

“Bizler de,” dedi Wenck sesini yükseltmeden. “Üstelik kuşkusuz senden eskiyiz. Kendine gel, asker, iyi niyetle verilmiş bir öğüttür bu.”

“Ben burada nöbetteyim! Kim olduğunuzu nereden bileceğim?” “Yüzüğü gördün,” diye tısladı komiser dişlerinin arasından. “Taşa kazınmış işaretti tanımadığın, o zaman ben senin neyin nesi olduğunu sorgularım. Boz Bölük flamasında tam da bu amblem yer alır, yani tanıman gerekiyor.”

Asker gözle görülür şekilde geri adım attı. Bunda, Wenck’ın sakin konuşması kadar arabalarından kararlı ifadelerle ters ters bakan nöbetçi erlerin payı büyütü.

“Hmm...” dedi asker, beresini sol kulağının üzerine kaydırarak. “Güzel. Gerçekten olduğunuzu söylediğiniz

kişilerseniz eğer, arabalarda ne taşıdığınıza bakmama karşı çıkmazsınız mutlaka.” “Çıkarız.” Wenck kaşlarını çattı. “Hem de şiddetle. Yükümüz seni ilgilendirmez, süvari birliği komutanı. Ayrıca arabalarda ne bulmaya çalıştığını da anlamadım.”

“Anlamıyorsunuz.” Asker başını salladı ve elini kılıcının sapına doğru indirdi. “O halde anlatayım, bayım. İnsan ticareti yasaktır, ancak Nilgaardlılara köle satan pek çok şerefsiz var hâlâ. Eğer arabalarda prangalı insanlar bulursam, bana o zaman kralın hizmetinde çalışığınızı anlatmayın. Onlarca yüzük gösterseniz bile işe yaramaz.”

“Peki,” dedi Wenck kuru bir sesle. “Mesele köleyse, ara o halde. Buna izin veririm.”

Asker atını ağır adımlarla ortadaki arabaya doğru sürdü, eyerin üzerinden arabaya doğru eğilip brandayı kaldırdı.

“Bu fiçılarda ne var?”

“Ne olacak ki? Köle mi?” dedi Yannick Brass alayçı bir tonla. Arabanın sürücü koltuğuna oturmuş ve alabildiğine yayılmıştı.

“Ne var, diye sordum. Yanıt versene!”

- “Tuzlanmış balık.”

“Şu sandıklarda peki?” Asker atını bir sonraki arabaya doğru sürmüş, ayağını yan tahtaların kenarına vuruyordu.

“Nal,” diye homurdandı Paulie Dahlberg. “Şu arkada duranlar da bizon derisi.”

“Görüyorum.” Süvari birliği komutanı eliyle geçiştirdi, atına doğru dilini şaklattı, öne doğru ilerleyip Yarpen’ın arabasının içine baktı.

“Şu yatan kadın neyin nesi?”

Triss Merigold gücü yettiğince gülümsedi, ağırlığını tek dirseğinin üzerine verip diğer eliyle kısa ve karmaşık bir

hareket yaptı. "Kim, ben mi?" diye sordu usulca. "Beni görmüyorsun ki!"

Asker gözlerini kırpıştırdı, gerilmişti, derken biraz irkildi. "Tuzlanmış balık," dedi sözcüklerin üstüne basa basa ve brandayı indirdi. "Ya bu çocuk?"

"Kurutulmuş mantar," dedi Ciri adamın yüzüne küstahça bakarak.

Asker sustu, gözlerini irice açtı ve taş kesildi.

"O ne ya?" diye sordu bir süre sonra alnını buruşturarak. "Ne?"

Wenck buz gibi bir sesle, "Kontrol bitti mi, asker?" diye sordu. Arabanın diğer tarafından atının sırtında adama yaklaşmıştı.

Asker bakışlarını Ciri'nin yeşil gözlerinden güçlükle ayırabildi. "Bitti. Yollanın, tanrılar size eşlik etsin. Ama dikkatli olun. İki gün önce Scioa'tael'in bir birliği atlı bir devriye kıtاسını Porsuk Boğazı yakınllarında katletti. Güçlü, büyük bir kitaydı. Porsuk Boğazı buraya uzak elbette ama böyle bir elf ormanlara daldı mı rüzgârdan hızlıdır. Bize onların çevresini sarmamızı emrettiler ama bir elfi nasıl yakalayacaksınız? Bu, rüzgârı yakalamak gibi bir şey..."

"İyi tamam, merak etmedik," diye askerin sertçe sözünü kesti komiser. "Hem acelemiz hem de önmüzde upuzun bir yolumuz var."

"O halde sağlıcakla kaim. Hey, takılın peşime!"

"Duydun mu, Geralt?" diye homurdandı Yarpen Zigrin, atlarıyla uzaklaşmakta olan birliğin ardından bakarken. "Çevrede korkunç Sincaplar varmış. Hissetmiştim zaten. Sırtımda epeydir bir karıncalanma duyuyorum, sanki biri okuya belimi hedef alıymuş gibi oluyorum. Hayır, lanet

olsun, böyle körü körüne yol alıp pinekleyemeyiz, ıslık çalıp uyuşuk uyuşuk osuramayız. Bizi nelerin beklediğini bilmeliyiz. Dinle, bir fikrim var.”

Ciri, kahverengi atının dizginlerine asıldı, hemen dörtnala geçip eyerin üzerinde öne doğru kaykıldı. Wenck’le derin bir sohbete dalmış olan Geralt hızla doğruldu. “Çıldırma!” diye bağırdı. “Afacanlık yapma, ufaklık! Boynun mu kırılsın istiyorsun? Hem o kadar uzaklaşma...”

Ciri sözlerin devamını duyamadı, atının sırtında uçar gibi ilerliyordu. Kasten böyle davranıştı, günlük nasihatleri canı dinlemek istemiyordu çünkü. Bu kadar hızlı, bu kadar sert olmaz, Ciri! Peh, peh! Uzaklaşma! Peh, peh, peh. Dikkatli ol! Pek, peh.

Çocukmuşum gibi davranışları, diye düşündü. On üçüme yaklaştım oysa, altımda hılı bir atım, sırtında keskin bir kılıcım. Üstelik hiçbir şeyden korkum yok!

Bir de bahar gelmiş!

“Hey, dikkatli ol, kılçın yara olacak!”

Yarpen Zigrin. Bir çok bilmiş daha. Peh, peh.

Devam, dörtnala devam, delik deşik yoldan, yeşil çimlerin üzerinden, çalıların arasından, gümüş gibi parlayan su birikintilerinden, altın sarısı nemli kumların içinden, tüylü eğreltiotları- mn arasından devam... Ürken bir geyik ormana kaçtı, zıplayıp kaçarken siyah-beyaz kuyruğu parlıyordu. Ağaçlardaki kuşlar —alakargalar, arıkuşları, tuhaf kuyruklu siyah saksaganlar— ciyaklayarak havalandı. Birikintilerdeki sular, atın çarparak inen nalları altında çevreye sıçradı.

İleri, daha ileri! Uzun süre arabanın arkasından ağır ağır gelmek zorunda kalmış olan at, kızı süratle ve keyifle

sırtında taşıyor, hızlanmaktan mutlu bir halde durmaksızın koşuyordu. Kasları kızın bacaklarının arasında dolanıyor, nemli yelesi yanaklarını yalıyordu. Ciri dizginleri gevşettikçe hayvan boynunu uzattı. Devam, güel atım, şimdi ne gem hissetmelisin ne dingin, devam et, dörtnala, dörtnala, sert, daha sert! Koştur!

Ciri, atını yavaşlatıp çevresine bakındı. Sonunda yalnızdı. Sonunda uzaklardaydı. Başını alıp gittiği için kimse onu azarlamıyor, uyarmıyor, yönlendirmiyor, tehdit etmiyordu. Sonunda yalnızdı, özgürdü, bağlı ve bağımlı değildi.

Yavaşladılar. Tırısa geçtiler. Sonunda keyif için gezintiye çıkmamıştı Ciri, belli görevleri vardı. Şimdi atlı keşif koluydu, devriyeydi, öncü birlikti. Heyt, diye içinden geçirdi Ciri, bütün konvoyun güvenliği şimdi bana bağlı. Şimdi hepsi geri dönüp şu haberı vermemi bekliyor: Yol açık ve düzgün, kimseleri görmedim, ne nal ne de tekerlek işi var. Gidip raporumu vereceğim, bunun üzerine siska Bay Wenck buş gibi mavi göşleriyle bakıp ciddi bir ifadeyle başını sallayacak, Yarpen Zigrin at çenesini andıran ağşındaki sarı dişlerini gösterecek, Paulie Dahlberg, ‘Aferin ufkalık!33 diyecek ve Geralt belli belirsiz gülümseyecek. Son şamanlarda neredeyse hiç yapmadığı halde gülümseyecek.

Ciri çevresine bakınıp aklından notlar aldı. Devrilmiş iki huş aacı — sorun değil. Dal yığını — olsun, arabalar rahatlıkla geçer. İçine yağmur suyu dolmuş oluk — engel oluşturmaz; en öndeki arabanın tekerlekleri altında kalıp dağılır, arkadaki arabalar da tekerlek izleri boyunca ilerler. Şu geniş açılık alan, kamp kurmak için ideal...

İş mi? Nereden gelecek ki işler? Burada kimse yok. Orman var. Bir de taşe yapraklar arasında cıvıldaşan kuşlar. Kışıl tilki usul usul yolun karşısına geçiyor... Ve her yer, her şey bahar kokuyor.

Yol, tepenin yarı hizasında kıvrılıp kumlarla kaplı dar bir geçide giriyor, iki yanda dallarını uzatmış bodur çamların arasına dalıyordu. Ciri, çevreyi yukarıdan inceleyebilmek için yoldan ayrılp atının sırtında bayır yukarı çıktı. Bir arzusu da mis gibi kokan ıslak yapraklara dokunmaktı belki...

Atından atladı, dizginleri bir budağın üstüne attı, tepeyi örten ardıç çalılıklarının arasından ağır ağır yürümeye başladı. Tepenin karşı tarafında gözüne boş bir alan çarptı; burası sık ormanın içinde açılmış bir deliği andırıyordu. Belli ki çok uzun zaman önce meydana gelmiş bir yangının izleriyledi bu, çünkü hiçbir yerde kömürleşmiş siyah ağaç kütükleri yoktu, her yer taze çamlardan ve bodur çamlardan göz alabildiğine yemyeşildi.

Ve de tehlikesizdi.
Neden korkuyor hünalaracaba? diye düşündü. Scioatea Vden mi? Korkacak ne var ki? Ben elflerden korkmam. Bir şey yapmadım onlara.

Elfler. Sincaplar. Scioa'tael.
Ciri, Geralt onu kovalamadan önce karakoldaki cesetleri görmüştü. İçlerinden özellikle biri akima yer etmişti — yüzünü; kahverengiye dönmüş kandan yapış yapış olmuş saçları örtmüştü, boynu tuhaf bir şekilde dönüp bükülmüştü. Yüzü hortlaklarmını andırıyordu, üst dudağı ürkütücü bir şekilde kalkıktı, ağızında insanların kinkle benzemeyen çok küçük ve aşırı beyaz dişler vardı. Ciri,

elfin eski püskü çizmelerini anımsadı; çizmeler dize kadardı, ayak kısımları bağcıklıydı, konçlarının uçları küçük kancalarla birleştirilmişti.

İnsanları öldürten ama savaşta kendileri de ölen elfler... Geralt, tarafsı kalınması gerektiğini, Yarpen de kişinin kimseden bağışlanmayı istemeyecek şekilde davranışını söylüyor.

Ciri ayağını köstebeklerin yiğdiği bir tümsege vurdu sonra dalgın dalgın topuğunu kumun içinde çevirdi.

Kim kimi bağışlayacak, hangi suçundan dolayı?

Sincaplar insan öldürüyor. Nilgaard da onlara bunun için para veriyor. Kullaniyor onları. Kışkırtıyor. Nilgaard.

Ciri, Cintra'da olup bitenleri unutmamıştı, unutmak istese de unutamıyordu. Vatansızlık, çaresizlik, korku, açlık, acı. Bunlara sonra, çok daha sonra Nehir Bölgesi'nden gelen druid'lerin onu bulup sahiplenmeleriyle eklenen bedenen erime ve hissizleşme eklenmişti. Ciri bunları çok bulanık anımsıyordu, oysa beyninden silip atmak istiyordu.

Ama anılar beynine hücum etmişti yine. Düşüncelerinde ve düşlerinde. Atların ayaklarını yere vurmaları, delice çığlıklar, cesetler, yangın... Tüylü miğferiyle kara şövalye... ve sonra... Nehir Bölgesi'nde kulübeler... Yangın yerinin ortasındaki is kaplı baca... Yanında, nasıl olduysa yıkılmaktan kurtulmuş tulumbanın dibinde korkunç yanık yarasını yalayan bir kara kedi... Tulumba... Tulumba kolu... Kova...

Kan dolu kova.

Ciri yüzünü ovaladı ve şaşkınlıkla eline baktı. Ayası ıslanmıştı. Küçük kız burnunu çekti, giysisinin koluya gözyaşlarını sildi.

Tarafsızlık mı? Kayıtsızlık mı? İçinden bağırmak geliyordu. Kayıtsızca seyreden bir JVitcher mi? Hayır, bir JVitcher insanları korumalı. Orman cinlerinden, vampirden, kurtadamdan korumalı. Üstelik yalnızca onlardan değil, insanları olabilecek bütün kötülüklerden korumalı. Ama ben kötüünün ne demek olduğunu Nehir Bölgesinde gördüm.

Bir Witcher korumalı ve kurtarmalıdır. Ellerinden ağaçlara atılmamaları, kaziğa oturtulmamaları için erkekleri korumalıdır. Toprağa çakılmış ağaçtan korkuluklara bağlanmamaları için sarışın kızları korumalı. Öldürülüp kuyuya atılmamaları için çocukların korumalı. Ateşe verilmiş çiftlikte yanmış bir kedi bile korunmayı hak eder. Bu yüzden Witcher olacağım; Sodden ve Nehir Bölgesi halkı gibilerini savunmak için bir kılıçım var benim. Çünkü onların kılıçları yok, el hareketlerini, adımları, siper almayı ve tek ayak üzerinde dönmeyi bilmiyorlar, kimse onlara dövüş öğretmemiş, kurtadamlar ve Nilfgaardlı eşkiyalar karşısında korumasız ve savunmasızlar. Bana korumasızları savunmam için dövüşmeyi öğretiyorlar. Ben de bunu yapacağım. Daima. Asla tarafsız olmayacağım. Asla kayıtsız kalmayacağım.

Asla!

Ansızın dikkat kesildi, ancak buna neyin yol açtığını anlayamadı. Ani bastıran, soğuk bir gölge gibi ormana vuran sessizlik miydi yoksa göz ucuyla görür gibi olduğu o hareket mi? Ciri yıldırım hızıyla harekete geçti, Cintra'dan kaçtıktan sonra ölüm kalım savaşı verirken Nehir Bölgesi ormanlarında edindiği içgüdüyle davrandı. Kendini yere attı, ardış çalılıklarının artına doğru süründü

ve hiç kımıldamadan taş kesildi. Ah, bir de şu at
kişnemese, diye geçirdi içinden.

Dar geçidin karşı bayırında yine bir şey hareket etti. Ciri,
yaprakların arasından süzülüp bulanıklaşan bir siluet
gördü. Çalıların arasından bir elf dikkade dışarı bakıyordu.
Sonra kapüşonunu başından indirdi, bir an çevresini
inceledi, kulak kabarttı ve hızlı ama sessiz adımlarla
tepeye doğru ilerledi. Arkasından, yaprak yığınlarının
arasından iki elf daha belirdi. Derken başka elfler. Sonra
art arda elfler. Upuzun bir sırada peş peşe ilerliyorlardı.
Yaklaşık yarısı atlıydı, eyerlerine dimdik oturmuşlar, ağır
ağır ilerliyorlardı, gergindiler, gözleri çevrede fir
dönüyordu. Ağaçların aralanıp ormanın aydınlandığı bir
noktada gökyüzünü fon gibi arkalarına almış sessizce
ilerledikleri sırada Ciri yüzlerini bir an açıkça gördü.
Derken ormanın ışılıtlı karanlığına dalıp yok oldular. Tek
bir ses, tek bir hırsıtı bile çıkarmadan cinler gibi kaybolup
gittiler. Atlardan hiçbir ne ayağını yere vurmuş ne de
kişnemişti, ayaklarının ya da nallarının altında tek bir dal
çitirdamamıştı. Taşındıkları silahlar şakırdamamıştı.

Onlar gözden kaybolsalar da Ciri yerinden kımıldamadı,
bedenini ardıç çalılarına bastırmış öylece olduğu yerde
yatıyor, hatta soluğunu bile sessizce alıp vermeye
çalışıyordu. Ürken bir kuşun ya da başka bir hayvanın onu
ele verebileceğini biliyordu, üstelik çıkardığı sesler ve
yaptığı hareketler istediği kadar dikkatli ve zayıf olsun,
hayvanların kolayca ürkebileceğinin bilincindeydi. Ayağa
kalkmak için ormanın iyice sakinleşmesini, elflerin
aralarına daldığı ağaçlardaki saksağanların bağırmaya
başlamasını bekledi.

Ama ayağa kalktığında güçlü iki kolun bedenini sımsıkı sardığını fark etti. Siyah bir eldiven ağını kapadı, korkudan çığlık atmasını önledi.

“Sessiz ol.”

“Geralt?”

“Sessiz ol, dedim.”

“Gördün mü?”

“Gördüm.”

“Onlar...” diye fisıldadı Ciri. “Scioa’tael mi? Öyle mi?”

“Evet. Çabuk, atlara. Yola dikkat et.”

Bayırı dikkatle ve usulca indiler ama anayola dönmemeyip ormanın içinde kaldılar. Geralt gözünü dört açmış çevreyi kolluyordu; Ciri'nin tek başına ilerlemesine göz yummadığı için kahverengi atın dizginlerini kiza vermemiş, kendi idare ediyordu.

“Ciri,” dedi ansızın. “Gördüklerimizden kimseye tek söz etmek yok. Ne Yarpen'e ne de Wenck'e. Kimseye.

Anlıyor musun?” “Hayır,” diye mırıldandı kız, başını önüne eğip. “Anlamıyorum. Neden susmamı istiyorsun? Onları uyarmamız gereklidir. Biz kimden yanayız, Geralt? Kime karşıyız? Dostumuz ve düşmanımız kim?”

“Yarın konvoydan ayrıyoruz,” dedi Geralt, bir süre sessiz kaldıktan sonra. “Triss iyileşti sayılır. Onlarla vedalaşıp kendi yolumuza gideriz. Kendi sorunlarımız, kendi sıkıntılımız, kendi güçlüklerimiz olacaktr. İşte o zaman, bu dünyanın sakinlerini dostlar ve düşmanlar olarak ayırmaktan vazgeçersin umarım.” “Biz... tarafsız mı olalım? Kayıtsız, öyle mi? Ama saldırırlarsa...”

“Saldırmazlar.”

“Ama ya olursa...”

“Dinle beni.” Geralt kızı döndü. “Böylesine önemli bir yükle, altın ve gümüşe, Kral Henselt’in Aedirn’e sağladığı gizli yardıma neden insanlar değil de cüceler eşlik ediyor sence? Dün de bizi bir ağacın üzerinden gözetleyen bir elf görmüştüm. Hatta gece kampın kıyısında gezindiklerini duydum. Scioa’tael cücelere saldırmaz, Ciri.”

“Ama gelmişler,” diye mırıldandı Ciri. “Buradalar. Çevremizde dönüyor, etrafımızı sarıyorlar.”

“Neden geldiklerini biliyorum. Sana göstereceğim.”

Atı bir anda çevirip dizginleri Ciri’ye attı. Küçük kız topuklarını kahverengi atının sağısına batırdı, hayvanı hızlandırdı ama Geralt ona bir yüz ifadesiyle arkasında kalmasını işaret etti. Anayolun karşı tarafına geçip yeniden ormana daldılar. Witcher önden, Ciri arkasından ilerlediler. İkisi de uzun süre konuşmadı. “Bak.” Geralt atını durdurmuştu. “Bak, Ciri.”

“Nedir bu?” diye iç geçirdi Ciri.

“Shaerrawedd.”

Önlerinde, ormanın içinde, kaymak gibi dümdüz granit ve mermel kalıplar göz alabildiğine tepeleme yiğilmişti; kenarları rüzgârdan aşınmıştı, üzerleri yağmurun sildiği desenlerle bezeliydi. Kalıplar dondan çadamış, ağaç köklerinin aralara girmesiyle kırılmıştı. Ağaç gövdelerinin arasında parçalanmış sütunlar, kemerler, fresh kalıntıları vardı, hepsi yapraklarla sarılı ve kalın bir yosun tabakasıyla kaplıydı.

“Burada... bir kale mi varmış?”

“Bir saray. Elfler kaleler yapmazlar. Hadi in. Atlar yıkıntılarının arasında zorlanır.”

“Kim yıkıp harap etmiş buraları? İnsanlar mı?”

“Hayır. Kendileri. Buraları terk etmeden önce.”

“Neden yapmışlar böyle bir şey?”

“Buralara bir daha dönemeyeceklerini biliyorlardı. Bu, insanlarla aralarında çıkan ikinci çatışmadan sonra oldu, yaklaşık iki yüz yıl önce. Eskiden bir yerden çekilirken kentleri sağlam bırakırlardı. İnsanlar yapılarını elflerden kalan temeller üzerine kurdular. Novigrad, Oxenfurt, Vizima, Dreiberg, Maribor, Cidaris böyle ortaya çıktı. Ve de Cintra.”

“Cintra da mı?”

Geralt bakışlarını kalıntılarından ayırmadan başını salladı. “Buradan gitmişler, şimdi de geri döndüler,” diye fısıldadı Ciri. “Neden?”

“Bakmak için.”

“Neye?”

Geralt hiç konuşmadan elini kızın omzuna koyup onu kendinden hafifçe uzaklaştırdı. Mermer merdivenden aşağıya, daha derinlere indiler, zemindeki çatlamlı ve aşınmış kalıpların arasından boy vererek büyümeyi başarmış esnek findik dallarına tutundular. “Burası sarayın merkeziydi. Kalbiydi. Fıskiye.”

“Burası mı?” diye şaşırıldı Ciri, aşınmış kütlelerin ve parçaların ortasından göge yükselmiş kayın ağaçlarını incelerken. “Burası mı? Burada bir şey yok ki.”

“Gel.”

Fıskiyeyi besleyen akarsu, yatağını sık sık değiştirmiş olmalıyordu; sabırla ve hiç ara vermeden altlarından aktığı mermer kütleleri ve kaymak taşı kalıpları çökmüş, barajlar olmuşmuş ve akıntıyı yeniden başka bir yöne çevirmiştir. Sonuç olarak arazi olduğu gibi basık çukurlarla kaplıydı. Su, bina kalıntılarının üstünden yer yer çağlayarak akıyordu; yaprakları, kumu ve iğneleri sürükleyip

götürmüştü. Böyle noktalarda mermer, pişmiş kil ve mozaikler aradan iki yüzyıl değil de üç gün geçmiş gibi hâlâ canlı ve alacalı ışılıyordu.

Geralt derelerden birinin üstünden atlayıp kalıntıların arasına daldı. Ciri arkasından koşup yetişti. Enkazın yan tarafındaki basamaklarda başlarını ekip, yarısı toprağın altına girmiş yıkık bir kapı kemerinin altından geçtiler. Witcher durup eliyle gösterdi. Ciri yüksek sesle iç geçirdi.

Çatlamış, üstü renk renk yıkıntılarla dolu killerin arasında gül ağaçları yetişmişti, dalları beyaz ve leylak renklerinde şahane güllerle doluydu. Çiçeklerin yapraklarına konmuş çiy damlaları gümüş gibi parlıyordu. Gül ağaçları, devasa beyaz mermer kalıbı kökleriyle sarıp sarmalamışlardı. Plakanın üzerinden hüzünlü, güzel bir yüz bakmaktaydı; ince, zarif hatlarını yılların yağmurları ve buzları silememiştir. Fresklerin içindeki altın tabanları, mozaikleri ve değerli taşları kırıp alan haydutların kancaları bu yüzü bozup çirkinlestirememiştir.

“Aelirenn,” dedi Geralt, uzun bir suskunluğun ardından. “Güzel kadınmış,” diye fisıldadı Ciri ve Geralt’ın elini tuttu. Witcher bu teması fark etmemiş gibiydi. Freske bakarken çok çok uzaklara, başka bir dünyaya, başka bir zamana dalıp gitmişti.

“Aelirenn,” diye yineledi kısa bir duraksamadan sonra. “Cüceler ve insanlar ona Elirena derler. İki yüz yıl önce onları savaşa soktu. Elflerin en yaşlıları bu savaşa karşı çıktılar. Kazanma şansları olmadığını biliyorlardı. Bir yenilgiden sonra ayağa kalkamayacaklarını biliyorlardı. Uluslarını kurtarmak, kalıcı olmak istiyorlardı. Şehirleri yakıp yıkma, dağlara çekilmeye ve beklemeye karar verdiler. Elflerin ömürleri uzundur, Ciri. Bizim zaman

ölçülerimize göre neredeyse ölümsüzdürler. Onların gözünde insanlar kuraklık, sert bir kiş gibi gelip geçicidir, çekirge istilası gibidir, arkadan yağmur, bahar ve yeni hasat gelir. Bekleyip görmek istediler. Kalıcı olmak istediler. Kentleri ve sarayları yıkmaya karar verdiler. Binalarla birlikte onurlarını, güzeli Shaerrawedd'i de yaktılar. Kalıcı olmak istiyorlardı, ancak Elirena... Elirena delikanlıları peşinden sürükledi. Gençler silahlara davrandılar ve Elirena'yla birlikte umutsuz son savaşa girdiler. Topluca katledildiler. Acımasızca katledildiler.”

Ciri, gözlerini cansız güzel yüze dikmiş susuyordu.

“Gençler Elirena’nm adını saygılayarak öldürler,” diye usulca devam etti Witcher. “Elirena nin çağrısını ve çığlığını tekrarlayarak Shaerrawedd için öldürler. Çünkü Shaerrawedd bir simgeydi. Taş ve mermer uğruna öldürler... Bir de Aelirenn. Aelirenn'in onlara vat ettiği gibi kahramanca, şerefli ve onurlu öldürler. Kendi onurlarını kurtardılar ama soylarını ortadan kaldırdılar, onları yok olmaya mahkûm ettiler. Kendi ırklarını. Yarpen ne demişti anımsıyor musun? Dünyaya kimlerin hâkim olacağını ve kimlerin soylarının tükeneceğini söylemişti? Sana bunu kabaca ama olduğu gibi açıklamıştı. Elfler uzun ömürlüdür, gelgelelim yalnızca gençleri doğurgandır, yalnızca gençlerin çocukları olabilir. İşte gençlerin neredeyse tamamı vaktiyle Elirena nm peşinden gittiler. Shaerrawedd'in beyaz gülü Aelirenn'in peşinden. Şu an Aelirenn'in sarayının, akşamları çağiltısını dinlediği fiskiyesinin kalıntıları üzerinde duruyoruz. Bunlar... Bunlar da onun çiçekleriydi.”

Ciri konuşmadı. Geralt kendine doğru çekip sarıldı kiza.

“Scioa’tael’in buraya neden geldiğini, neye bakmak istediklerini anladın mı şimdi? Elflerin ve çocukların gençlerinin bir kez daha katledilmelerine neden izin verilmemesi gerektiğini anlıyor musun şimdi? Bu katliama senin de, benim de katılmamamız gerektiğini anlıyor musun? Bu güller yıl boyu açar. Aslında her yerlerini ot sarması ve bozulmaları gerekirdi ama onlar en bakımlı bahçelerdeki güllerden daha güzeller. Çünkü Shaerrawedd’e hâlâ elfler gelir, Ciri. Çeşitli elfler. Çatlamış taşları simge sayan taşkın ve aptal elfler. Bir de kendilerini sürekli yenileyen, ölümsüz çiçekleri simge sayan aklı başında elfler. Bu ağaçlar söküldüğünde ve toprak yakıldığından Shaerrawedd gülünün bir daha asla açmayacağıını bilen elfler. Anlayabiliyor musun bunu?”

Ciri başını salladı.

“Senin aklını karıştıran tarafsızlığın ne olduğunu anlıyor musun şimdi? Tarafsızlık, kayıtsız ve duygusuz olmak değildir. Kişinin içindeki duyguları öldürmesi gerekmez. İçimizdeki kini öldürmemiz yeterlidir. Anladın mı?”

“Evet,” diye fisıldadı kız. “Şimdi anladım. Geralt, ben... ben bunlardan... ben bu güllerden birini yanında götürmek istiyorum. Anı olması için. Alabilir miyim?”

“Al,” dedi Geralt bir an duraksadıkten sonra. “Al ki anımsa. Gidelim şimdi. Konvoyun yanma dönüyoruz.”

Ciri kopardığı gülü ceketinin kordonunun arasına soktu. Ansızın küçük bir çığlık atıp elini kaldırdı. Parmağından avucunun içine doğru ip gibi kan akıyordu.

“Diken mi battı?”

“Yarpen...” diye fisıldadı küçük kız, yaşam çizgisi üzerinde biriken kana bakarak. “Wenck... Paulie...”

“Ne var?”

“Triss!” diye keskin ve yabancı bir sesle bağırdı, zangır zangır titremeye başladı, kolunu yüzüne sürdü. “Çabuk, Geralt! Hemen... yardıma koşmalıyız! Atlarımıza atlayalım, Geralt!” “Ciri! Neyin var?”

“Ölüyorlar!”

Ciri, kulağını atının boynuna bastırmış dörtnala ilerlerken, hayvanı bağırarak ve sağırsını tekmeleyerek hızlandırıyordu. Ormanlık yoldaki kumlar nalların altında sağa sola savruluyordu. Ciri uzaklardan çığlıklar duyuyor, duman kokusu alıyordu.

Karşidan gelen ve yolu kaplayan iki at, peşleri sıra koşum takımını, dizginleri ve kırılmış bir at arabası dingilini sürüklü- yordu. Ciri atının hızını kesmeden yanlarından geçti, köpükler yüzüne sıçradı. Arkadan gelen Roach'un kışnediğini, Geralt'ın söverek yavaşlamasını istediğini duyuyordu.

Ciri dönemeci aldiktan sonra ağaçsız, geniş bir alana vardı.

Kervan alevler içindeydi. Çalılıkların arasından alevli oklar cehennem kuşları gibi arabalara doğru uçuyor, brandaları delip tahtalara saplıyordu. Scioa'tael, kulakları sağır eden çığlıklarla saldırıyordu.

Ciri, Geralt'ın arkadan gelen bağırmalarına aldırmadan atını öne doğru çekilmiş iki arabaya doğrudan yöneltti. Arabalardan biri devrilmişti, yanında Yarpen Zigrin duruyordu, bir elinde baltası, bir elinde de tatar yayı vardı. Ayaklarının dibinde hareketsizce ve baygınlı, mavi elbiseli kalçalarına doğru sıyrılmış olarak yatan...

“Triiiisss!” Ciri eyerin üzerinde doğruldu, topuklarını atın yanlarına batırdı. Scioa'tael kızı doğru döndü ve Ciri'nin kulaklarının dibinde oklar uçmaya başladı. Ciri

hızını kesmeden başını sağa sola attı. Geralt'ın ormana kaçmasını buyuran sesini duyuyordu. Ama onun dediğini yapmaya hiç niyeti yoktu. Büzüldü ve atını doğrudan onu hedef alan okçuların üzerine sürdü. Ceketine soktuğu beyaz gülün keskin kokusunu duydu ansızın.

“Triiisss!”

Elfler çılginca yaklaşan atı görünce kenara atladılar. İçlerinden biri üzengiye hafifçe çarptı. Ciri sert bir vizilti duydu, at seğirdi, kişnedi ve kendini yana attı. Ciri bacağının yanından eyerin hemen altına saplanmış olan oku gördü. Ayaklarını üzengilerden koparırcasına çekti, atın üzerine çıktı, çömelip iyice hız aldı ve atladı.

Devrilmiş arabanın kasasına indi, kollarıyla dengesini sağlayıp yeniden sıçradı, dizlerini büktü ve baltasını sallayarak haykaran Yarpen'in dibine indi. Onun hemen yanındaki ikinci arabada Paulie Dahlberg mücadele ediyordu. Arkaya doğru yaslanmış olan Regan, ayaklarını arabacı koltuğuna bastırılmış atları güçlükle dizginlemeye çalışıyordu. Hayvanlar delirmişcesine kişniyor, ayaklarını yere vuruyor ve brandayı yutmaya çalışan alevlerden ürktükleri için arabanın şaftını bütün güçleriyle çekmeye çalışiyorlardı.

Ciri kendini, her yere saçılımış fiçıların ve sandıkların arasında yatan Triss'in yanına attı ve onu giysisinden yakaladığı gibi devrilmiş arabaya doğru sürüklendi. Sihirbaz kadın inliyor, ellerini şakaklarına bastırıyordu. Ciri'nin dibinde bir nal patirtısı duyuldu; atlar kişniyor, iki elf de kendini öfkeyle savunan Yarpen'i kılıçlarını sallayarak atlara doğru itiyordu. Cüce topaç gibi dönüyor, üzerine doğru inen kılıç darbelerini ustalıkla kullandığı

baltasıyla savuşturuyordu. Ciri'nin kulağına küfürler, şangırıtlar, inlercesine çikan demir şakırtıları çalındı.

Yanmakta olan konvoydan bir at daha kendini kurtarmış, onlara doğru olanca gücüyle koşuyor, peşi sıra duman ve alevler sürüklüyor, etrafa yanan çaputlar saçıyordu. Arabacının bedeni arabacı koltuğundan aşağıya sarkmıştı; yanında Yannick Brass duruyor, dengesini güçlükle koruyordu. Bir eliyle dizginleri tutuyor, diğer eliyle de arabanın iki yanında atlarının üzerinde koşturan iki elfe karşı kendini savunuyordu. Hızını arabanın atlara göre ayarlamış olan üçüncü Scioa'tael, hayvanların sarılarına ok yağıdındı.

“Atla!” diye haykırdı Yarpen onca gürültünün içine.
“Atla, Yannick!”

Ciri, Geralt'ın dörtnala sürdüğü atıyla kistırılan arabaya ulaştığını, elflerden birini seri bir kılıç darbesiyle eyerden alaşağı ettiğini, karşı yönden uçarak gelen Wenck'in ise atları ok yağmuruna tutan diğer elfe kılıcını indirdiğini gördü. Yannick dizginleri bıraktı ve üçüncü Scioa'tael'in atının tam önüne atladı. Elf, üzengiye basıp ayağa kalktı ve kılıciyla karşı saldırıyla geçti. Cüce yere düştü. İşte o anda alevler içindeki araba savaşanların üstüne doğru ilerledi, herkesi etrafa savurup dağıttı. Ciri, hızla geçen atların nallarının altından Triss'i çekip kurtarmayı son anda başarmıştı. Araba falakası gümbürtüyle ikiye ayrıldı, araba havaya uçtu, tekerleklerinden birinin fırlamasıyla birlikte devrildi, çevreye taşman yükler ve için için yanana tahtalar saçıldı.

Ciri, sihirbaz kadını Yarpen'in devrilen arabasının altına doğru sürüklemeye devam ediyordu. Bir anda yanında beliren Paulie Dahlberg küçük kızı yardım etti, Geralt da

Roach'u onlara saldıran Scioa'tael'in arasına iterek siper sağladı. Arabanın çevresinde kıyamet kopuyordu. Ciri tangur tungur sesler, çığlıklar, at solumaları, nal sesleri duydu. Çevreleri eliflerle sarılı olan Yarpen, Wenck ve Geralt uçan şeytanlar gibi dövüşüyorlardı.

Derken Regan'm arabasına koşulmuş atlar, dövüşenleri tekmeleriyle dört bir yana saçtı. Regan vaşak postundan tunik giymiş şişko bir buçuklukla arabacı koltuğunu üzerinde boğuşmaktadır. Buçukluk, Regan'm üstüne oturmuş, upuzun bir bıçağı saplamaya çalışıyordu.

Yarpen ustaklıklı bir sıçrayışla arabaya çıktı, buçukluğunu boğazından yakaladığı gibi tekmeyle aşağıya yuvarladı. Regan tiz bir çığlık attı, dizginleri kaptı ve atları dürttü. Hayvanlar önce sarsıldı, derken araba hareket etti ve derhal hızlandı.

"Daire çiz. Regan!" diye bağırdı Yarpen. "Daire çiz! Dön!"

Araba virajı aldı ve yeniden elfleri kovalamaya başlayıp hepsini kenara savurdu. Elflerden biri atladı, sağ taraftaki atı kuburluktan yakaladı ama tutunamadı. Arabanın hızıyla nalla- rm ve tekerleklerin altını boyladı. Ciri kulakları tırmalayan bir çığlık duydu.

Arabanın yanında dörtnala ilerleyen bir başka elf soldan kılıcını salladı. Yarpen darbeyi savuşturdu, kılıç brandayı tutan direğe gümbürtüyle daldı, hızını kesemeyen elf öne doğru itildi. Cüce hemen sırtını kamburlaştırdı ve kolunu savurdu. Scioa'tael çığlığı bastı, eyerde havaya uçup yere çarpıldı. Kürek kemiklerinin arasına bir savaş baltası saplanmıştı.

“Hadi gelin, orospu çocukları!” diye kükredi Yarpen baltasını havada sallayarak. “Var mı biri daha? Daire çiz, Regan! Daire!”

Tepesinde oklar uçtuğu için büzülmüş halde arabacı koltuğunda oturan Regan, kan içinde kalmış saçlarını savurdu, atları böğürerek çılgın gibi sürmeye devam etti. Atlar küçük bir daire çiziyor, devrilmiş arabanın çevresinde duman ve alev kusan bir engel oluşturuyordu. Ciri, yarı baygıñ ve perişan durumdaki sihirbazı bu arabanın altına sürüklemeñti.

Wenck'in boz renkli atı, hemen yakınlarında küçük adımlarla hareket ediyordu. Wenck eyerin üzerine iyice eğilmişti. Adamın yanına saplanmış bir okun beyaz tüyleri Ciri'nin gözünden kaçmadı. Wenck yaralı olmasına karşın, onu sağdan ve soldan sıkıştıran iki yaya elfle ustalıkla kılıç darbeleriyle dövüşüyordu. Ciri'nin gözlerinin önünden sırtından bir kılıç darbesi daha aldı. Komiser, hayvanın boynunun üzerine yüzükoyun devrildi ama eyerden düşmemeyi başardı. Paulie Dahlberg yardım için hemen yanma koþtu.

Ciri yalnız kalmıştı.

Kılıcına uzandi. İdmanlarda arkasından çarçabuk çekardığı kılıç şimdí ne yapsa çekilmiyordu, kendini kilitlemiş, kına sıkışıp kalmıştı. Çevresinde kıyametler koparken, gözleriyle bile takip edemediği seri hareketler birbirini izlerken, Ciri'nin kılıcı yabancı gibiydi, alışılmadık kadar yavaþtı, kızın kılıcını kínından tamamen çekip çıkarması sanki yüzyıllar sürmüştü. Zemin titreyip sallandı. Ciri ansızın kavrayıverdi; titreyen zemin değil, dizleriydi.

Paulie Dahlberg, onu sıkıştıran elfi baltasıyla kendinden uzak tutuyor ve yaralı Wenck'i yerde çekerek götürüyordu. Roach arabanın yanından uçarcasına fırladı, Geralt elfe saldırdı. Bir yerlerde alınlığını kaybetmiş olmalıydı, ak saçları hava akımının hareketlerine ayak uydurmuş, dalgalandıkça dalgalandıyordu.

Arabanın arkasından bir Scioa'tael daha çıktı, yayandı. Paulie, Wenck'i bırakıp doğruldu, baltasını hızla döndürdü. Ve donup kaldı.

Karşısında bir cüce duruyordu; beresi bir sincap tüyüyle bezeliydi, siyah sakalı iki saç örgüsü olarak iniyordu. Paulie duraksadı.

Ama siyah sakallı bir an bile duraksamadı. Silahını iki eliyle salladı. Baltasının bıçağı önce havada uçtu ve iğrenç gıcırtılar çıkararak Paulie'nin köprük kemiğine saplandı. Paulie gökünü bile çıkarmadan oracıkta devrildi. Darbenin ağırlığı iki dizini birden kırmıştı sanki.

Ciri çığlık attı.

Yarpen Zigrin arabadan atladı. Siyah sakallı cüce hızla döndü ve vurdu. Yarpen Zigrin, ustalıklı bir yarımdönüş yaparak darbeyi savuşturdu, iç geçirdi ve alttan yukarı doğru öylesine korkunç bir darbe indirdi ki karşısındakinin siyah sakalı, boynu, çenesi ve burun hizasına kadar yüzü ortadan ikiye ayırdı. Scioa'tael iki büklüm oldu, yere düştü, her yerinden kanlar fıskırırken kollarını oraya buraya atıp topuğuyla toprağı eşeledi.

“Geraaalt!” diye bağırdı Ciri, arkasında bir hareket hissettiğinde. Ölümdü bu hissettiği.

Belirsiz, savrulan bir siluet, bir hareket, bir parlamaydı bu yalnızca. Ama küçük kız yıldırım hızıyla harekete geçti, Kaer Morhen'de öğrendiği gibi çaprazlamasına siper

alıp, çalımla karşılık verdi. Gelen darbeyi savuşturdu, ancak darbeyi karşılamak için yana fazlaca eğildiği için ayaklarını sağlam basamamıştı. Darbenin hızıyla arabanın kasasına doğru devrildi ve kılıcı elinden kayıp düştü.

Karşısında duran uzun bacaklı, güzel dişi elf, yüzünü zaimce bir ifadeyle buruşturdu, kılıcını kaldırdı, arkaya attığı kapüşonundan taşan saçlarını sallayıp omuzlarına döktü. Kılıç göz alıcı bir ışıltıyla parlادı; Sincap’ın el bileklerindeki bilezikler de ışıl ışıl yanıyordu.

Ciri hareket kabiliyetini yitirmiştir.

Gelgelelim kılıç inmedi, küçük kızı vurmadı. Çünkü elf, Ciri’ye değil kızın ceketine iliştirilmiş beyaz güle bakıyordu.

“Aelirenn!” diye haykırdı dişi elf; bu çığlıkla yaşadığı duraksamayı kırmak istiyordu sanki. Ama bunu başaramadı. Geralt, Ciri’yi arkaya doğru itip, kılıcıyla elfin göğsünü enlemesine碧ti. Ciri’nin yüzüne ve giysilerine kan sıçradı, gülün beyaz yaprakları kırmızıya boyandı.

“Aelirenn...” diye yüreği parçalanırcasına inledi elf ve dizlerinin üzerine çöktü. Yüzüstü düşmeden önce bir çığlık daha koparmayı başardı. Avazı çıktıığı kadar, bağıra bağıra, çaresiz...

“Shaerraweeedd!”

Gerçeklik, kaybolduğu hızla geri dönmüştü. Ciri, kulaklara dolan tekdüze ve boğuk hışırtılar arasından sesler duymaya başladı. Gözyaşlarından öرülümsüz bulanık ve nemli perdenin ardından canlıları ve öldürülenleri görüyordu şimdi.

“Ciri,” diye fisıldadı Geralt. Küçük kızın yanında diz çökmüştü. “Kendine gel.”

“Çatışma...” diye inledi kız ve doğruldu. “Geralt, ne...”
“Geçti. Yardımımıza koşan Ban Glean birlikleri
sayesinde.” “Ama sen...” diye fisıldadı Ciri ve gözlerini
yumdu, “tarafsız kalmadın.”

“Kalmadım. Ama sen yaşıyorsun. Triss yaşıyor.”

“O ne durumda?”

“Yarpen’in kurtarmaya çalıştığı arabadan düşerken
başını çarpmış. Ama iyi şimdi. Yaralılara şifa dağıtıyor.”

Ciri çevresine bakındı. Dumanların ve yanın arabaların
arasında silahlı adamlar sağa sola koşturup duruyorlardı.
Çevreye fiçılar ve sandıklar saçılmıştı. Bazıları kırılmış,
içindekiler yerlere saçılmıştı. Tarlalarda gördüğü boz rengi
sıradan taşlardı bunlar. Ciri taşlara şaşkınlıkla baktı.

Biraz ötede duran Yarpen Zigrin, “Aedirn’den
Demawend’e gönderilen yardım,” dedi dişlerini
gıcırdatarak. “Gizli ve olağanüstü önemli bir yardım. Özel
önem taşıyan bir konvoy!” “Tuzak mıydı?”

Cüce döndü, önce Ciri’ye, sonra Geralt’a baktı.
Ardından gözlerini fiçılardan dökülmüş taşlara diki¹
yeniden. Yere tükürdü sonra. “Evet,” dedi. “Tuzaktı.”

“Sincaplar için mi hazırlanmıştır?”

“Hayır.”

Çatışmada öldürülenler sıra halinde yan yana
yatırılmıştı. Elfler, insanlar ve cüceler ayrılmaksızın
yerde diziliyordu. Aralarında Yannick Brass da vardı.
Güzel saçlı, çizmeli dişi elf ve saç örgülü siyah sakalı
kurumuş kanla kaplı cüce de oradaydı. Yanında da...

“Paulie!” diye hıçkırıldı Regan Dahlberg. Kardeşinin
başını dizlerine yatırılmıştı. “Paulie! Neden?”

Sustular. Kimse konuşmuyordu. Hatta nedenini bilenler
bile susuyordu.

Regan, gözyaşlarından ıslanmış, acıyla dolu yüzünü onlara çevirdi. "Annemize ne derim ben şimdi?" diye inledi. "Ne derim ona?"

Kimse konuşmuyordu.

Biraz ötede Wenck yatıyordu, çevresi Kaedwen'in renkleri olan siyah ve yıldızlı sarı giysilere bürünmüş askerlerle sarılıydi. Güçlükle soluk alabiliyordu ve her soluk verişinde dudaklarında kanlı kabarcıklar beliriyordu. Yanında Triss diz çökmüştü, tepelerinde de ışılaklı donanımıyla bir şövalye duruyordu.

"Ee?" diye sordu şövalye. "Büyücü Hanım? Kurtulacak mı?" "Elimden geleni yaptım." Triss ayağa kalktı, dudaklarını birbirine bastırdı. "Ancak..."

"Ne?"

"Şunu kullanmışlar." Triss tuhaf uçlu bir oku gösterip yanlarında duran bir fiçıya bunu saplayınca okun ucu yarıldı, dikenli ve kancalı dört iğneye bölündü. Şövalye küfrü bastı.

"Fredegard..." dedi Wenck güçlükle. "Fredegard, dinle..." "Konuşman yasak!" diye çıkıştı Triss. "Hareket etmen de! Büyü anca tutunuyor zaten!"

"Fredegard," diye yineledi komiser. Dudaklarında yine kanlı bir kabarcık padadı, yerine hemen bir yenişi oluştu. "Yanılmamış... Herkes yanıldı. Yarpen değil... Onu haksız yere suçladık... Ona kefilim. Yarpen bize ihanet etmedi... Bize ihanet etm..."

"Sus!" diye bağırdı şövalye. "Sus, Vilfried! Hey, çabuk sedye getirin! Sedye!"

"Gerekmiyor maalesef," dedi sihirbaz kadın boğuk bir sesle ve Wenck'in artık kabarcıklar çıkmayan ağızına

baktı. Ciri başını çevirip yüzünü Geralt'ın beline doğru bastırdı.

Fredegar'da doğruldu. Yarpen Zigrin onun yüzüne bakmadı. Gözü öldürülerdeydi. Hâlâ kardeşinin yanında diz çöken Regan Dahlberg'deydi.

“Bu gerekliydi, Efendi Zigrin,” dedi şövalye. “Savaştáyız. Bir komut verilmişti. Kuşkuların ortadan kalkması gerekiyordu...” Yarpen konuşmadı.

Şövalye gözlerini yere diktı. “Bağışlayın,” dedi. Cüce başını ağır ağır çevirdi ve şövalyeye baktı. Geralt'a. Ciri'ye. Herkese. İnsanlara baktı.

“Siz bize ne yaptınız böyle?” diye acıyla sordu. “Bize böyle ne yaptınız? Bizi... ne hale getirdiniz!”

Kimsenin verecek yanımı yoktu. Uzun bacaklı dişi elfin gözleri donuk ve fersizdi. Bütünlüğün dudaklarında bir çığlık donup kalmıştı. Geralt, Ciri'ye sarıldı. Usulca bir hareketle kızın ceketindeki kırmızıya boyanmış beyaz gülü çözdü ve tek söz etmeden çiçeği Scioa'tael'in bedenine attı.

“Elveda,” diye fisıldadı Ciri. “Elveda, Shaerrawedd gülü. Elveda ve...”

“Ve bağışla bizi,” diye tamamladı Witcher. Ülkede avare avare dolaşırlar, sırraşık ve arsıkendilerini “kötünün peşine düşen”, “kurtadamların kökünü kakıyan, vampirleri yok eden” diye tanımlarlar; safların paralarını sıyrırlar, bu tür ahlak dışı kârlar sağladıkları sonradan benzeri dolandırıcılıklara girişmek üçere yeniden yola koymalar. En kolay da dürüst ve sade köylünün kulübesine kabul edilirler — her türlü felaketi ve talihsiz rastlantıyı hemen sihre, doğaya aykırı yaratıklara, canavarlara, yıldızların etkisine ya da kötü bir cine yükleyen köylülerdir onlara

kapılarını açanlar. Bu ahmaklar, tanrılarla dua etmek, tapınağa bolca bağısta bulunmak yerine hain Witchera son paralarını vermeye hasırdırlar. Çünkü —çaten imansız yolunu şaşırılmışın teki olan— Witcher'n yangısını değiştireceğini ve felaketlerin önünü keseceğini sanır. Anonim, Canavarlar Kitabı veya Vitcher'in Tarifi Witcherlarla bir derdim yok.

Düşsünler vampirlerin peşine.

Yeter ki vergilerini ödesinler.

Yürekli III. Radowid, Redanya Kralı Adalet peşindeysen, bir Witcher a görev ver.

Oxenfurt Üniversitesi Hukuk Fakültesi’nde duvar yazısı
Bölüm 5

Bir şey mi söyledin?”

Çocuk burnunu çekti ve âdetâ birileri çekiştirsin diye arkasından sülün tüyü sallanan, başına büyük gelen kadife beresini alnından geriye doğru itti.

“Şövalye misin?” diye sorusunu yineledi çocuk, çivit mavisi gözleriyle Geralt'a bakarak.

“Hayır,” dedi Witcher, içinden yanıt verme isteğinin gelmesine şaşırarak. “Değilim.”

“Ama kılıçın var! Babam, Kral Foltest'in şövalyesidir. Onun da kılıcı var. Ama seninkinden çok daha büyük!”

Geralt dirseğini güverte parmaklığına dayayıp, yük teknesinin kışının arasında dalgalanana suya doğru tükürdü.

“Sırtında taşıyorsun,” diye ısrar etti çocuk. Bu arada beresi yine gözlerinin üstüne kaymıştı.

Neyi?”

“Kılıcını. Sırtında. Sırtında neden bir kılıç var ki senin?”

“Küreklerimi çaldılar da ondan.”

Sümüklü oğlan ağını ardına kadar açınca dökülen süt dişlerinden kalan boşluklar ortaya çıktı.

“Bordadan çekil,” dedi Witcher. “Bir de ağını kapa, yoksa sinek kaçacak içine.”

Cocuk ağını değil kapamak daha da açmıştı şimdi.

“Saçları ağarmış ama hiçbir şey öğrenmemiş,” diye mırıldandı çocuğun zarif giyimli annesi ve paltosunun kunduz kürklü yakasından tutup oğlunu kendine doğru çekti. “Gel buraya, Everett! Sıradan insanlarla konuşmaman gerektiğini sana kaç kez söyledim!”

Geralt iç geçirdi, sonra da adaların ve dağların sabah sisini yarıp ortaya çıkışmış konturlarına baktı. Bir kaplumbağa kadar biçimsiz olan tekne, deltanın ağır akıntısının gerektirdiği gibi kendine özgü bir tempoyla kaplumbağa hızında ilerliyordu. Çoğu esnaf ve köylü olan yolcular eşyalarının başında kestiriyorlardı. Witcher ruloyu bir kez daha açıp, Ciri'nin mektubunu okumaya koyuldu.

...adına yatakhane dedikleri geniş hir salondayatıyorum, yatağım nasıl hüyük, anlatamam! Orta gruptaki kişilerin arasındayım, on iki kişiyiş, en yakın arkadaşlarımın adları Eurneid, Katje ve İkinci Iola. Bugün Çorba içtim; beni en çok arada sırada tuttuğu-muş Oruç ve sabahları gün doğumuya birlikte yataktan kalkmak şorluyor. Kaer Morhenden daha erken kalklıyor burada. Devamını yarın yaşacağım, çünkü biraşdan dua edecekmiş. Kaer Morhen de dua eden olmuşdu, burada neden ediyoruş, arınamıyorum. Burası tapınak olduğu içindir mutlaka.

Geralt. Nenneke Ana yaşıdıkları okudu ve aptalca şeyler yaşamamam, hele hata yapmamam konusunda beni uyardı. Ayrıca burada öğrendiklerimi, kendimi iyi

hissettiğimi ve sağlıklı olduğumu da yakmamı istedî,
iyiyim, sağlıklıym amma maalesef açım. Neyse ki biramdan
ögle yemeği yiyeceği. Nenrieke Ana bir de dua etmekten
bugüne kadar kimseye, bana da sana da ’çarar gelmediğini
yakmamı söyledi.

Geralt, şimdî yine boş vaktim var, ögrendiklerimi sana
anlatayım. Okumayı ve gerçek runik yakayı öğreniyorum.
Tarih. Doğa. Şiir ve nesir. Ortak lisanda ve Eski Lisan da
kendimi doğru ifade etmeyi öğreniyorum. Eski Lisan da
daha iyiyim, eski runik işaretleri daha düzgün
yakabiliyorum. Sana bir şeyler yabayım, kendi göferinle
gör. Elaine blath, Feainnevedd. Anlamı şu: Sevimli güel
çiçek, güneş çocuğu. Öğrendiğimi görüyorsun işte!

Ayrıca...

Evet, şimdî devam edebiliyorum; önceki tüyüm
kırılmıştı, ama şimdî elimde yenisi var. Nenneke Ana
yandıklarımı okudu, doğru olduğu için beni övdü. Sön
dinlediğimi ve beni merak etmemen gerektiğini de
yanmamı istedî. Sakın merak etme, Geralt.

Yine vakit buldum, olanları anlatacağım sana. Bin —
ben, Iola ve Katje — hindileri beslerken kocaman bir hindi
bine, saldırdı, boynu kırmınıydı ve müthiş ürkütücüydü.
Önce Ioladıya saldırdı, sonra benim önerime atlamañ istedî
ama korkmadım, çünkü bir sarkaç kadar büyük ve
hareketli değildi. Bir çalım atıp tek ayağımın ürinde fir
döndüm, kınıl sopasıyla iki ken vurunca hemen kaçtı.
Nenneke Ana ferimde kılıç taşımama ifn vermiyor, yanık
aslında, oysa Kaer Morhen de ögrendiklerimi o hindîye
gösterecektim. Eski runiklerle Caer a! Muirehenyanılması
gerektiğini ve bunun anlamının Eski Denin Kalesi
olduðunu biliyorum. Orada taşların ferine herhalde

büyünden çok sayıda istiridye, sümüklüböcek ve balık if kanınmış. Cintra'nın doğru yaşıtmı da Xintrea aslında. Benim adım ZireaeVden geliyor, kırlangıç demek, bunun anlamı...

“Okuyor muydunuz?”

“Okuyordum.” Başını kaldırıldı. “Ne var? Bir şey mi oldu? Birisi bir şey mi fark etti?”

“Hayır, bir şey olmadı,” dedi gemici, ellerini deri tunığine silerken. “Sular sakin. Ama sis var ve Kranichwerder Adası’na epeyce yaklaştık.”

“Biliyorum. Oraya altıncı kez gidiyorum, dönüş yolunu saymıyorum bile, Plepper. Yolu öğrendim artık. Gözümü dört açıyorum, merak etme.”

Kaptan başını salladı, yolcuların her yere yiğilmiş eşyalarının üzerinden adaya atlaya pruvaya doğru yürüdü. Gemide yan yana sıkışmış olan atlar burunlarından soluyup, nallarını kalaslara vurdular. Yoğun bir sis vardı ve nehrin tam ortasındaydilar. Gemi sazlıklarını yara yara nilüferlerin arasından ilerliyordu. Geralt kendini yeniden elindeki metne verdi.

... bunun anlamı şu: Ben bir elf adı taşıyorum. Oysa elf değilim. Geralt, bişim burada da Sincaplar konuşuluyor. Başen askerler gelip bişi sorguya çekiyorlar ve yaralı elfleri iyileştirmememiş konusunda uyarıyorlar. Baharda olanlardan kimseye tek söş etmedim, korkma. İdman yapmayı da unutmuyorum elbette. Zaman buldukça parka gidip çalışıyorum. Bunu her şaman yapamıyorum, çünkü bütün kışlar gibi ben de bahçede ve mutfakta yardım ediyorum. Ayrıca derslerimiş çok sıkı. Ama sorun değil, öğreniyorum. Sen de tapınakta ders almışsın,

Nenneke Ana söyledi. Ayrıca, kılıç sallamayı her sersemin bildiğini ama bir JVitcher'ın zeki olması gerektiğini söyledi.

Geralt, geleceğine söz vermiştin. Gel.

Ciri

Not: Gel, gel.

Not 2: Nenneke Ana, mektubumu bitirirken, Yüce Melitele'ye senalar olsun, bereketi ve lütfü her zaman senin üzerinde olsun diye yazmamı istediler. Ve de kötülüklerden korunmanı istediler.

Ciri

Geralt, mektubu cebine sokarken, Ellandere gitmeyi ne çok isterdim, diye içinden geçirdi. Ama bu tehlikeli. Onlara kızın izini buldururum yoksa... Şu mektuplaşma işine de son vermek gereklidir. Gerçi Nenneke rahip postasını kullanıyor ama yine de belli olmaz... Lanet olsun, çok riskli.

“Hımm... Hm...”

“Ne var yine, Plepper? Kranichwerder'i geçtik.”

“Tanrılarla şükürler olsun ki olaysız geçtik,” dedi kaptan rahat bir soluk alarak. “Hı, Efendi Geralt, yolculuk yine sakin geçecek, görebiliyorum bunu. Sis birazdan dağılacak, güneş de yüzünü gösterdi mi, her şey aşındı demektir. Canavar güneşe çıkmaz.”

“Bence uygun.”

“Sanırım,” dedi Plepper sırtarak, “gemi şirketi size yolculuk başına para veriyor. Bir şey olsun olmasın ödüyor. İşe yarayan bir meblağ mı bari?”

“Bilmiyormuş gibi soruyorsun. Hasetliğinden mi söylüyorsun bunları? Küpeştede durup martıları izleyerek

para kazanmamı mı kışkanıyorsun? Sana ne için para ödeniyor? Aynısı için! Güvertede olduğun için. Her şey yolunda gittiğinde hiçbir işin olmuyor, geminin burnu ile küçi arasında gezinip duruyor ve tacirlerin sana bir kadeh snaps ikram etmeleri için uğraşıyorsun. Ben de güvertede durmam için işe alındım. Ne olur ne olmaz diye. Gemide bir Witcher olduğu için güvenlikli yolculuk yapılıyor. Witcher’ım masrafi yol parasının içinde, değil mi?”

“Evet, tabii,” diye iç geçirdi gemici. “Şirket cepten ödemez. Onları iyi tanırım. Onlar adına deltayı beş yıldır geçiyorum, Gysst’den Novigrad’a, Novigrad’dan Gysst’e. Bu kadar iş konuşmak yeter Witcher. Siz küpeşteye yaslanın, ben pruva ve kış arasında gidip geleceğim.”

Sis biraz dağılmıştı. Geralt cebindeki ikinci mektubu çıkardı. Tuhafta bir ulak bir süre önce ulaştırmıştı bunu ona. Mektup leylak ve frenküzümü kokuyordu.

Sevgili dostum...

Geralt, güçlü bir el tarafından yazılmış, yazanın ruh halini doğrudan yansitan, keskin, düzgün ve köşeli runik işaretlere bakıp içinden sövdü. Kendi hatasını düşünüp öfkelendi. Bir ay önce sihirbaz kadına mektup yazarken, ona nasıl hitap edeceğini bulabilmek için iki gece boyunca düşünmüştü, sonunda “Sevgili dostum” başlığında karar kılımıştı. “Al sana bakalım,” diye düşündü.

Sevgili dostum, son karşılaşmadan beri üç yıl geçtiğinden sonra hiç beklememiştim bir anda senden mektup almak beni şiyadesiyle sevindirdi. Anşının ve şiddete maruş kalarak yaşamını yitirdiğine dair dedikodular ortada dolaşırken duyduğum sevinç sonsuza kadar. Bu dedikoduları çürütmek için bana yakmaya karar vermen ve bunu hemen yapmış olmanın çok iyi. Mektubundan sakin, harika, can

sıkıcı ve her türlü olaydan uçak bir yaşam sürdüğün anlaşılıyor. Böyle yamanlarda böylesi bir yaşam gerçekten ayrıcalıktır, sevgili dostum; buna ulaşabildiğine senin adına sevindim.

Sağlığım için birdenbire kaygılanıyor olman beni duygulandırdı, sevgili dostum. Şunu hemen bildireyim, genelde iyiyim, ufak tefek rahatsızlıklarını ve sıkıntılı günleri atlattım, bunları anlatarak seni sıkmak istemem.

Yaygının sana hiç ummadığın bir anda sunduğuarmağanın başına dert açmasına üzüldüm ve tedirgin oldum. Bu durumun bir uyman desteği gerektirdiğini varsaymakta haklısan. Yaşanan sıkıntılarla ilgili tasvirin esrarengiy olsa da —ki bu doğaldır— sorunun kaynağını bildiğimden kuşkum yok. Bir başka sihirbayın daha desteğinin kaçınılmay olduğu görüşüne katılıyorum. Başvurduğun bu ikinci sihirbay olmaktan onur duyarım. Listende böylesine yüksek bir mertebeye ulaşmak için ne yaptım acaba ?

Sakin ol, dostum, eğer başka sihirbayları da işin içine çekmen gerektiği fikrine sahipsen, bu düşüneden uyaklaş, çünkü böyle bir ihtiyaç söy konusu değil. Yolunu birayıtersiy ama benim anladığım şekilde tarif ettiğin yere doğru hemen yola çıkacağım. Yola elbette giylice koyulacağım ve bütün önlemleri alacağım. Oraya varıp varmay sorunun öyüne ineceğim ve fokurdayan kaynağı yataştırmak için elimden ne geliyorsa yapacağım. Yardım bulabilmek için başvurduğun, başvurmakta olduğun ya da başvurmayı sürdürdügün o hanımlardan daha başarısı olmamaya çalışacağım. Ne de olsa senin sevgili dostunum. Değerli dostluğunu, seni düş kırıklığına uğratamayacağım kadar önemsiyorum, sevgili dostum.

Önümüzdeki yıllarda bana mektup yazma isteği duyarsan, bir an bile duraksama. Mektuplarına fevkalade seviniyorum.

Dostun Yennefer

Mektup leylak ve frenküzümü kokuyordu.

Geralt içinden sövdü.

Güverteden gelen ani bir hareket ve yönünü değiştiren geminin sarsılmasıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

Yolcuların bir kısmı sancak tarafında toplandılar. Kaptan Plepper pruvadan bağırarak emirler yağdırıyordu. Gemi ağır ağır ve güçlükle Temerya kıyılarına doğru dönüp rotadan çıktı ve sislerin arasından beliren iki gemiye yer açtı. Geralt merakla izliyordu.

Önce kocaman, en az yetmiş arşın uzunluğunda, üç direkli bir kalyon göründü; direklerden birinde gümüş yıldızlı ayıyla bezeli bir bayrak dalgalanıyordu. Kalyonu, kırk küreğinin eşzamanlı sulara çarptığı ince ve küçük bir kadırga izliyordu. Siyah dış zemininin üzerinde kızıl yıldızla çizilmiş bir cirit dikkat çekiyordu.

“Oo, ne devasa canavarlarmış bunlar böyle,” dedi Plepper, Geralt’ın yanma gelerek. “Suları öyle bir yarıyorlar ki dalgaların arkası kesilmiyor.”

“İlginc,” diye mırıldandı Geralt. “Kalyon, Redanya bayrağı taşıyor ama kadırga Aedirn’den.”

“Tabii, Aedirn’den,” dedi kaptan. “Ve de Hagge valisinin forsunu taşıyor. Ama gemilerin omurgalarına dikkat edin, en az iki arşın gövdeye giriyor. Bunun anlamı şu: Hagge’ye kadar gitmiyorlar, çünkü şiddetli akıntıları ve nehrin en derin bölgelerini aşamazlar. Gysst’e ya da Akköprü’ye gidiyorlar. Hem

bakın, güverteler silahlı adamlarla dolu. Bunlar tacir değil. Şu gördükleriniz savaş gemileridir, Efendi Geralt.”

“Kalyonda önemli bir yolcu olmalı. Güverteye çadır kurmuşlar.” “Evet, önemli adamlar günümüzde böyle yolculuk yapıyorlar.” Plepper güverte parmaklığından kopardığı kıymıkla dişlerini karıştırırken başını salladı. “Nehir daha güvenli. Ormanlarda elf komandoları ortalığı kasıp kavuruyor, hangi ağacın arkasından okların uçacağını kestiremiyorsun. Ama sular tehlikesizdir. Elfler kedi gibidir, suyu sevmezler. Onlar balta girmemiş ormanlara çöreklenmeyi yeğlerler.”

“Adam çok önemli biri olmalı. Çadır muhtesem.”

“Evet, mümkün. Kral Vizimir nehri bizzat onurlandırmıştır belki, kim bilir? Şimdilerde her türlü kişi yollarda... Ama konuya değinmişken; Gysst’te benden kulak kabartmamı, birileri sizinle ilgili bir şeyler söylüyor mu, sizi soruyor mu diye dikkat etmemi istemiştiniz. Şuradaki beceriksizi görüyorum musunuz?”

“Parmakla göstermeyin, Plepper. Kimin nesidir?”

“Ben ne bileyim? Bize doğru geliyor zaten, kendiniz sorun. Bakın nasıl sallanıyor. Oysa su çarşaf gibi... Demek biraz hareketli olsa dört ayak üzerine düşecek, budala.”

“Budala” pek uzun boylu olmayan, ince yapılı bir adamdı, yaşını tahmin etmek güçtü. Sırtındaki temiz denemeyecek geniş yün paltosu yuvarlak bir pirinç tokayla tutturulmuştu. Tokanım belli ki kaybolmuş olan kopçasının yerini başı ezilip düzleştirilmiş yamuk bir çivi almıştı. Adam yaklaştı, hafifçe öksürdü, gözlerini kısararak baktı.

“Hımm... Rivyalı Geralt’la, Witcher’la mı müşerref oluyorum?”

“Evet, sayın beyefendi. Öyle oluyorsunuz.”

“Kendimi tanıtmama izin verin. Adım Linus Pitt, üniversite profesörüğüm, Oxenfurt Üniversitesinde doğa tarihi dersleri veriyorum.”

“Çok memnun oldum.”

“Hımm... Duydum ki, Malatius ve Grock gemi şirketinden aldığınız görevle bu yolculuğun güvenliğini sağlıyormuşsunuz. Sözde bir canavarın saldırısını önlemek için buradaymışsınız. Söz konusu olan hangi canavardır, merak ettim?”

“Bunu ben de merak ettim.” Witcher küpeşteye yaslanıp karşısındaki Temerya kıyısının sisten bulanıklaşmış grimsi kontur-larına baktı. “Benim çıkardığım sonuca göre, ben daha çok bu çevrede kol gezen bir Scioa’tael komandosunun saldırısına karşı işe alınmışım. Çünkü altıncı kez Gysst’ten Novigrad’a gidiyorum ve testereğiz simdiye kadar hiç görünmedi...”

“Testereğiz mi? Bu halk arasında kullanılan bir tanım gibi geldi bana. Bilimsel terminolojiyi kullanmanızı yeğlerim. Hmmm... Testereğiz... Hangi cinsi kastettiğinizi gerçekten anlamadım.” “Benim söylediğim pullu bir hayvan, yaklaşık iki arşın uzunluğunda, gövdesi yosunla kaplı ağaç gövdesini andırıyor, on ayağı, testereyi andıran çenesi var.”

“Tarifiniz bilimsel açıdan gerçekten çok yetersiz. Acaba Hyphydriidae familyasına ait bir cins mi?”

“Değildir, diyemem,” diye iç geçirdi Geralt. “Şunu biliyorum ki testereğiz hiçbir tanımın onur kırcı olamayacağı kadar berbat bir familyadan geliyor. Şöyledi ki, Sayın Profesör, bu sevimsiz soyun bir üyesi iki hafta önce gemi şirketinin bir gemisine saldırmış. Bu deltada, şu an bulunduğuuz yerin yakınlarında.”

“Bunu savunan,” dedi Linus Pitt ve gaklayarak güldü, “ya cahildir ya da yalancı. O dedığınız şeyler burada yaşamış olamaz. Deltanın hayvan varlığını çok iyi bilirim. Hyphydridae familyası burada kesinlikle yaşamaz. Ya da benzeri tehlikeli, yırtıcı bir tür. Suyun yüksek tuz oranı ve yaygın olmayan kimyasal bileşimi, özellikle de gelgit sırasında...”

“Gelitte, dalgalar Novigrad kanallarını aşarken bu deltada o bildiğiniz suyun yerinde yeller eser. Geriye çöplerden, sabunlu sulardan, yaqlardan ve fare leslerinden oluşan bir sıvı kalır.” “Maalesef, maalesef.” Profesörün yüzü karardı. “Çevrenin çöküşü... İnanmayacaksınız ama elli yıl öncesine kadar bu nehirde yaşayan iki bin balık türünden dokuz yüzü bile kalmadı bugün. Bu gerçekten çok üzücü.”

İkisi de küpeşteye dayanıp yeşil ve bulanık derinliğe hiç konuşmadan baktılar. Gelgit başlamıştı, çünkü sudan gelen kötü kokular gitgide artıyordu. İlk fare lesleri su yüzüne çıkmaya başlamıştı bile.

“Tatlusu kayabalığının nesli tamamen tükendi,” diye sessizliği bozdu Linus Pitt. “Harhar yok oldu, yılanbaş, inci balığı, misgurnus, barbun, aynalı sazan, kralboynuzu...”

On arşın kadar ötede nehrin suyu fokurdamaya başladı. Bir an için ikisi de on kiloyu aşkın bir kralboynuzunun siluetini gördüler. Katil balık bir fare lesini kaptığı gibi kuyruk yüzgeçini sallayarak yeniden derinlere daldı.

Linus Pitt irkildi. “Neydi bu?”
“Bilmem.” Geralt gökyüzüne baktı. “Bir penguen belki de?” Bilim adamı ağızını büzüp Witcher'a ters ters baktı.
“En azından sizin şu meşhur testereağız değildi. Bana,

Witcherların nadir görülen türler hakkında önemli bilgilere sahip oldukları anlatılmıştı. Siz ise söylentileri ve kocakarı masallarını yinelemekle kalmıyor, bir de benimle aptalca eğlenmeye kalkışıyorsunuz... Beni dinliyor musunuz siz?”

“Sis dağılmayacak,” dedi Geralt usulca.

“Ha?”

“Rüzgâr hâlâ çok zayıf esiyor. Adaların arasındaki sulara girdiğimizde daha da zayıflayacak. Novigrad'a kadar bütün gün hava sisli olacak.”

“Ben Novigrad'a gitmiyorum, Oxenfurt'ta ineceğim,” dedi Pitt sert bir sesle. “Sis mi? Navigasyonu engelleyecek kadar yoğun değil. Siz ne düşünüyorsunuz?”

Tüylü bereli çocuk yanlarından geçti, küpeşteden iyice sarktı ve geminin yanma çarpan fareyi elindeki değnekle yakalamaya çalıştı.

Geralt çocuğun yanma gidip elindeki değneği çekip aldı. “Çek git buradan! Küpeşteye bir daha sakın yaklaşma!”
“Anneeee!”

“Everett! Çabuk buraya gel!”

Üniversite hocası yerinden doğruldu, bakışlarını Witcher'm gözlerine ditti. “Siz gerçekten tehdit altında olduğumuza inanır gibisiniz, öyle mi?”

“Efendi Pitt,” dedi Geralt olabildiğince sakin bir sesle. “İki hafta önce bir şey iki kişiyi bir geminin güvertesinden aşağıya çekmiş. Hava sisliymiş. Kimin, neyin yaptığını bilmiyorum. Belki de sizin şu Hyphydra mıdır nedir, o yapmıştır? Belki de aynalı sazandı. Ama ben testereağız olduğunu düşünüyorum.”

Bilim adamı yüzünü kibirle buruşturdu. “Varsayımların ciddi bilimsel zeminlere oturtulması gereklidir, kulaktan dolma bilgilerle ve söylentilerle olmaz. Size söyledim,

ısrarla testereağız dediğiniz Hyphydra delta sularında bulunmaz. En az elli yıl önce yok edildi; üstelik gözlerine sevimli gelmeyen her şeyi düşünmeden, araştırmadan, gözlemlemeden, ekolojik hücreleri bir an bile gözetmeden derhal öldürmeye hazır olan sizin gibilerin eylemleriyle hayvanların nesli tükendi.”

Geralt adamın testereağızı ve hücreleri neresine sokması gerektiğini bir an yüzüne haykirmak istediyse de vazgeçti. “Sayın Profesör,” dedi usulca. “Güverte den aşağıya çekilen kişilerden biri hamile bir kadındı. Şişmiş ayaklarını suda dinlendirmek istemişti. Kadının çocuğu teorik olarak günün birinde okulunuzun rektörü olabilirdi. Ekolojiye bu açıdan yaklaşmaya ne dersiniz?” “Bu bilimsellikten uzak, duygusal ve kişisel bir yaklaşımdır. Doğa kendi kanunlarına göre işler ve bu kanunlar acımasız ve kaba olsalar da düzeltilemez. Bu, varoluş savaşıdır!” Bilim adamı küpeşte üzerinden eğilip suya tükürdü. “Ancak birçok türün neslinin tüketilmesi —ki bunlar katil türler bile olsalar— hiçbir şekilde haklı gösterilemez. Buna ne dersiniz?”

“Bu şekilde aşağıya eğilmenin tehlikeli olduğunu söyleyim. Yakınlarda bir testereağız olabilir. Testereağızın varoluş savaşını nasıl verdiğini kendi bedeninizde mi deneyimlemek istiyorsunuz yoksa?”

Linus Pitt küpeşteden uzaklaşıp hızla geriye doğru atladı. Benzi biraz solduğu halde kendini hızla toparlayıp yine küçümseyen bir tavırla ağını büzdü. “Şu fantastik testereağızlar hakkında mutlaka çok bilginiz vardır, değil mi Efendi Witcher?”

“Bilgim kuşkusuz sizinkinden azdır. İsterseniz bu firsattan yararlanalım. Bana bir şeyler öğretin, Sayın

Profesör, sularda yaşayan yırtıcı hayvanlar hakkında biraz bilgilendirin beni. Seve seve dinlerim sizi, böylece yolculuk kısalmış olur.”

“Benimle alay mı ediyorsunuz?”

“Asla. Eksik bilgilerimi tamamlamayı çok isterim.”
“Hımm... Eğer gerçekten... Neden olmasın? O halde dinleyin. Hyphydridae familyası, amfipotlar ya da tırnaklılar sınıfından, bilim dünyasının tanıdığı dört türü kapsar. Bunlardan ikisi yalnızca tropik sularda yaşar. Buna karşın bizim iklimimizde —şimdilerde çok ender de olsa— küçük *Hyphydra longicauda* ve ondan biraz daha büyük olan *Hyphydra marginata* vardır. İki türün de yaşam alanı durgun ya da ağır akan sulardır. Bunlar gerçekten yırtıcı hayvanlardır ve sıcakkanlılar sınıfından canlılarla beslenirler... Eklemek istediğiniz bir şey var mı?”

“Şimdilik yok. Pür dikkat dinliyorum.”

“Evet, himmm... Kitaplarda, Angren bataklıklarında yaşayan ve bir alt tür olan *Pseudohyphdra* da geçer. Ancak Aldersbergli âlim Bumbler geçenlerde bunun Mordidae familyasından tamamen ayrı bir tür olduğunu kanıtladı. Yalnızca balık ve küçük amfibilerle beslenen bu canlıya âlim, *Ichthyovorax bumbleri* adını verdi.” “Şanslı bir canlımiş.” Witcher gülümsedi. “Kendisine üçüncü kez isim verildi.”

“Nasıl olmuş o?”

“Sözünü ettiğiniz yaratık, Eski Lisan’da *Cinerea* diye anılan taş ısırı balığıdır. Alim Bumbler, bu balığın yalnızca balıkla beslendiğini savunuyorsa, ben bu ifadeden onun taş ısırı balıklarının yaşadığı bir gölde yaşamı boyunca yüzmediği sonucunu çıkarırmı. Ama Bumbler bir noktada haklı: Benim bir tilkiyle ne kadar ortak yanım

varsı, taş ısırın balığının da testereağızla o kadar vardır, ikimiz de ördek yemeyi severiz.”

“Cinerea da nereden çıktı?” diye hiddetlendi Pitt.

“Cinerea masal yaratığıdır! Bilgisizliğiniz karşısında şaşkınım gerçekten. İnanamıyorum...”

“Biliyorum,” diye adamin sözünü kesti Geralt. “Yakın görüşmelerde ben her zaman kaybederim. Bununla beraber izninizle teorinizde bazı düzeltmeler yapacağım, Efendi Pitt. Yani testereağız her zaman deltada yaşamıştır ve burada yaşamayı sürdürüyor. Gelgelelim testereağımız neslinin tükendiğinin düşünüldüğü bir dönem oldu. Karınlarını şu küçük foklarla...”

“Küçük cins nehir yunuslarıyla,” diye düzeltti profesör. “Cahilce konuşmayın. Foklarla yunusları karış...”

“Yani yunusla beslenirler. Bu arada yunusların nesli tüketildi, çunku bir açıdan foklara benziyorlardı: Onlardan da fok derisi ve yağı çıkıyordu. Ne var ki sonraları nehrin üst kısmında kanallar kazıldı, barajlar ve savaklar kuruldu. Akıntı zayıfladı, delta çamurlandı ve otlarla kaplandı. Ve testereağız mutasyon geçirdi, ortama uyum sağladı.”

“Hı?”

“insanlar ona yepyeni bir yiyecek zinciri yarattılar. Yunusların yerine başka sıcakkanlı canlılar koydular. Delta üzerinden koyun, sığır, domuz taşımaya başladılar. Deltayı geçen her yük gemisinde, her salda bolca yiyecek olduğunu testereağızlar bir çırpıda çözdüler.”

“Mutasyon peki? Siz bir mutasyondan söz ettiniz!”

“Şu civık bokun içinde,” dedi Geralt yeşil suyu göstererek, “Testerağız belli ki rahat ediyor. Büyümeye destekliyor bu sıvı. Canavar anlaşılan o kadar büyüyebiliyor ki bir ineği bir saldan aşağıya çekebiliyor.

Bir insanı güverte den çekmek ise en kolay iş. Hele ki gemicilik şirketinin yolcu taşımacılığı için kullandığı şu mavnalarla hiç zor değil. Suya nasıl gömüldüğümüzü kendiniz görüp orası sizdir.”

Profesör, arabalar ve eşyalar izin verdiği ölçüde bordadan uzaklaştı hemen.

“Suda bir ses duydum,” diye fisıldadı ve sise doğru baktı. “Efendi Witcher! Ben...”

“Sakin olun. Vurma sesi dışında ıskarmozlardaki küreklerden gıcırtılar da geldi. Redanya kıyısındaki gümrük memurları bunlar. Göreceksiniz, birazdan burada olacaklar ve üç, hatta dört testere- ağızın başaramayacağı kadar büyük bir karışıklık yaratacaklar.” Plepper yanlarından geçip gitti. Tüylü bereli çocuk ayağına dolaştığı için ağız dolusu sövdü. Bu arada yolcular ve tacirler heyecanla mallarını karıştırıyor, kaçak mallarını saklamaya çalışiyorlardı.

Çok geçmeden büyük bir teknenin bordaya çarpmasıyla birlikte yük gemisinin güvertesine atak, hisimla bağıriп çağırın dört şahıs atladı. Kaptanın çevresini sardılar, tehditler savurdular, yaptıkları işe çok önemliymiş süsü vermek için büyük bir çaba içinde yolcuların mallarına mülklerine heyecanla saldırdılar.

Plepper, Witcher’ım ve profesörün yanlarına gelip, “Daha karaya varmadan kontrole başladılar!” diye yakındı. “Yasa dışı değil mi bu? Henüz Redanya topraklarına ayak basmadık. Redanya sağ kıyıda, buradan yarım mil uzakta!”

“Hayır,” diye karşı çıktı profesör. “Redanya ve Temerya arasındaki sınır Pontar Nehrindeki akıntıının tam ortasından geçiyor.”

“O lanet olası akıntıyı nasıl saptayacaktıım peki? Delta burası! Sazlıklar, nehrin kolları ve adacıklar akıntıyı sürekli değiştiriyor, ortası her gün başka bir noktaya denk geliyor! Lanet gelsin! Hey! Ödlekler! Dokunmayın o tekne kancasına, yoksa kıcıınızı paralarım! Muhterem hanımfendi! Çocuğunuza sahip çıkin! Lanet gelsin!”

“Everett! Bırak şunu, üstünü kirletiyorsun!”

“Bu bavulun içinde ne var?” diye bağırdı gümrük memuru. “Hey, açın şu yükü! Kimin bu balya? Valuta var mı üzerinize? Valutanız var mı, diye sordum! Temerya ya da Nilfgaard parası?” “Gümrük savaşı buymuş demek,” dedi Linus Pitt gördüğü karmaşa karşısında ve bilmış bir ifade takındı. “Vizimir, Novigrad'a ambar yasasını dayattı. Foltest, buna Vizima ve Gors Velen'e mutlak ambar yasası getirerek karşılık verdi. Bu kararıyla Redanyalı tacirlere sarsıcı bir darbe indirmiş oldu, Vizimir de Temerya ürünlerine karşı gümrük yasalarını ağırlaştırdı. Redanya ekonomisini koruyor bu yolla. Temerya, Nilfgaard imalathanelerinde üretilmiş ucuz mallarla dolup taşıyor. Gümrük memurları bu yüzden göz açtırmıyorlar. Çok fazla Nilfgaard ürünü gümrükten geçerse Redanya ekonomisi çökebilir. Redanya'da neredeyse hiç imalathane olmadığı için zanaatkârlar rekabete ayak uyduramazlar.”

“Kısacası,” dedi Geralt gülümseyerek, “Nilfgaard silah zoruyla sahip olamadıklarını mal ve altınla gitgide ele geçiriyor. Peki, Temerya kendini korumuyor mu? Foltest güneydeki sınırları kapattırmadı mı?”

“Nasıl olacak ki bu? Mallar Mahakam'dan, Brugge'den, Verden'den, Cidaris limanlarından geçerek giriyor. Tacirlerin derdi siyaset değil, kârlarıdır yalnızca. Kral

Foltest sınırları kapatacak olsa, esnaf loncası kıyameti koparır...”

Gözleri kan çanağına dönmüş kirli sakallı bir gümrük memuru yanlarına yaklaşıp, “Valuta var mı?” diye sordu. “Gümrüğe tabi mallarınız peki?”

“Ben âlimim!”

“İstersen papaz ol! Ben sınırdan ne geçirdiğini soruyorum!” “Bırak onları, Boratek,” dedi grubun başı olan uzun boylu, geniş omuzlu, uzun bıyıklı gümrük memuru. “Witcher’ı tanımadın mı? Selam, Geralt! Yanındaki ahbabın mı? Bilim adamı mı? Oxenfurt’a mı, bayım? Eşyanız yok mu?”

“Aynen. Oxenfurt’a. Eşyam yok.”

Gümrükçü kolundan kocaman bir mendil çekip alını, bıyığını ve boynunu sildi. “Bugün durum nasıl, Geralt?” diye sordu. “Canavar görünmedi mi yine?”

“Hayır. Sen peki, Olsen, senin gözüne bir şey çarptı mı?”
“Çevreme bakınmaya zamanım yok. Çalışıyorum.”

Usulca yanlarına yaklaşmış olan Everett, “Benim babam Kral Foltest’in şövalyesi! Hem bıyığı çok daha uzun!” dedi.

“Kaybol, ufaklık,” dedi Olsen çocuğa ve derin derin iç geçirdi. “Biraz şapsm var mı acaba?”

“Hayır.”

“Ama bende var,” dedi akademili âlim herkesi şaşırtarak ve paltosunun cebinden yassı bir kırba çıkardı.

“Bende de ısrımalık bir şeyler var,” dedi Plepper övünerek. Sanki yerin dibinden bitivermiş gibiydi. “Füme tatlısu gelinciği var bende!”

“Ama babam...”

“Kaybol, küçi boklu.”

Geminin tam ortasında duran bir arabanın gölgesi altındaki halat yığınlarının üzerine oturdular ve kirbadan sırayla birer yudum alıp tatlısu gelinciği yediler. Ortalık karışınca Olsen yanlarından kısa bir süre için ayrıldı. Mahakamlı bir cüce tacir, gümrükten soktuğu postların gümüş tilkilere değil, sıra dışı büyük kedilere ait olduğu konusunda gümrük memurlarını ikna edip daha düşük gümrük vergisi ödemek için uğraşıyordu. Her yerde mantar gibi biten afacan Everett'in annesi ise eşyalarının aranmasını kesinlikle istemiyor, tiz sesiyle kocasının makamından ve soyluluk ayrıcalıklarından dem vuruyordu.

Gemi, fundalıklarla örtülü iki küçük adanın arasında bulunan geniş kanaldan ağır ağır geçiyor, nilüferleri, su zambağı ve çivitotu demetlerini bordaları boyunca beraberinde sürüklüyor. Sazlıkların arasından balabanlar tehditkâr çığlıklar atıyor, kurbağalar kısa ve tiz ıslıklar çalıyordu. Telliturnalar tek ayakları üzerinde durmuş, sakince suyun içine bakıyorlardı. Çünkü acele etmeleri için ortada bir neden olmadığını, balıkların er ya da geç kendiliğinden geleceklerini biliyorlardı.

“Ee, Efendi Geralt?” diye sordu Plepper, elindeki tatlısu gelinciği derisini yalarken. “Bu yolculuk da mı sakin geçecek? Size ne söylediğimin bilincinde misiniz? Bu canavar aptal değil. Niyetinizin farkında. Biliyor musunuz, köyümüzden küçük bir nehir geçerdi, içinde bir susamuru yaşardı, geceleri gizlice çift- lige girip, tavukları boğazlardı. Ama öyle cingöz bir hayvandi ki babam ya da ahilerimle ben evde olduğumuzda asla uğramazdım. Dedem çiftlikte tek başına kaldığında gelirdi yalnızca. Ama biliyor musunuz, dedemin aklı biraz gitmişti, bacakları da

felçliydi. O canavar samur anlaşan bunu biliyordu. Derken bir gün babamı...” “Değeri üzerinden yüzde on!” Elindeki tilki postunu sallayarak bağıran cüce tacirin sesi geminin içinde çınladı. “Önceden belirlenen budur, tek kuruş bile fazla ödemem!”

“Ben de her şeyinize el koyuyorum!” diye öfkeyle bağırdı Olsen. “Ayrıca Novigrad’aki karakola da haber vereceğim, o zaman değerin yüzde kaçımış görüşsünüz! Boratek, ne varsa topla! Hey, bana da ayırdınız mı? Dibine dari ekmediniz, değil mi?” “Otur, Olsen.” Geralt, iplerin üzerinde memura yer açtı. “Görüyorum ki yıpratıcı bir işin var.”

“Aman, biktim zaten,” diye iç geçirdi gümrükçü ve kirbadan bir yudum içip bıyığını sildi. “Bu işi bırakıp Aedirn’e doneceğim. Doğma büyümeye Vengerbergliyim, kız kardeşimin ve eniştemin peşine takılıp Redanya’ya yerleştim ama artık doneceğim. Biliyor musun Geralt, orduya katılmayı planlıyorum. Kral Demawend’in özel timler aradığını duydum. Altı ay eğitim kampında kaldıktan sonra rüşvetleri de hesaplarsam burada aldığımlın üç mislini kazanacağım. Şu gelincikler de amma tuzluymuş!”

“Özel birlikler konusu benim de kulağıma çalındı,” dedi Plepper. “Bunlar Sincaplara karşı konumlandırılacak, normal birlikler elf komandolarıyla başa çıkamıyor çünkü. Duyduğuma göre yarı elf bulmaya çalışacaklarmış. Ne var ki savaş tekniklerinin öğretildiği kamplar cehennemin ta kendisiymiş. Oraya girenlerin yarısı görev başına geçiyormuş, yarısı da mezarı boyluyormuş.”

“Öyle olması gerekiyor,” dedi gümrük memuru. “Özel birlik çocuk oyuncası değildir, kaptan. Bunlar, mızrak

ucunun nerede olduğu dışında başka bir şey bilmeyen boktan yaşılı askerler değiller. Özel birlik vurdu mu, yer gök inlemeli!”

“Sen böyle keskin bir savaşçısın, öyle mi Olsen? Sincaplar’dan da korkmuyorsun, değil mi? Kızını hedef tahtası yapsalar da mı korkmuyorsun? ”

“Amaan! Yay germeyi bilirim ben. Nilgaard’a karşı savaşmış birine elfler ne yapabilir ki!”

“Deniyor ki,” dedi Plepper irkilerek, “şu Scioa’tael’in eline canlı olarak düşen biri... Aslında hiç doğmaza daha iyi edermiş. Adamların işkenceleri feciymiş.”

“Öf, kes sesini, kaptan. Karı gibi gevezelik ediyorsun. Savaş savaştır. Düşmanı doğduğuna bir sen pişman ediyorsun, bir de o seni. Bizimkiler de esir düşmüş elflere pek hoş davranışmıyorlar.” “Terör taktiği.” Linus Pitt, bir tatlısu gelinciğinin başını ve kılçığını denize attı. “Şiddet, şiddet doğurur. Kin, yüreklerle çöktü bir defa... ve de soydaşların kanlarını zehirledi...”

“Ne?” Olsen yüzünü buruşturdu. “Normal insanlar gibi konuşsun!”

“Zor günlerden geçiyoruz.”

“Hem de ne zor,” diye onayladı Plepper. “Savaş günlerinden farksız. Kargalar her gün büyük sürüler halinde uçuyorlar, herhalde les kokularını aldılar bile. Kâhin Itlina dünyanın sonunun yaklaştığını söyledi. Önce Beyaz Işık, hemen ardından da Beyaz Ayaz gelecekmış. Ya da tersi olacakmış, sırasını unuttum. Halk, gökyüzünde belirgin işaretlerin başladığını söylüyor...”

“Kaptan, göge bakacağına dümen suyuna bak, yoksa batacak gemin. Oxenfiirt seviyesine ulaştık bile. Bakın,

Fıçı göründü!” Sis epeyce dağılmış, sağ kıyıdıraki ormanlar ve çayırlar, bir de su kemeriinin üst kısmı ortaya çıkmıştı.

“Burası beyler, atık suların temizlenmesi için kurulmuş deneysel bir tesistir,” dedi üniversite profesörü gururla ve kirbayı içinden içmeden yamndakine uzattı. “Bilimin büyük bir başarısı, akademinin büyük bir hizmetidir. Elflerden kalma eski su kemeri, kanalları ve tortu havuzlarını onardık, bütün üniversitenin, kasabanın, çevre köylerin ve çiftliklerin atık sularını arıtmaya başladık. Bilimin dev bir başarısı...”

“Başlarınızı eğin,” diye uyardı Olsen ve bordanın arkasında büzüldü. “Geçen sene o canavar patladığında boklar Kranichwerder e kadar uçmuştu.”

Gemi şimdi nehir kollarından birine, iki adanın arasına girmiştir. Tortu havuzunun basık kulesi ve su kemeri sisin içinde gözden kayboldu. Herkes derin birer soluk aldı.

“Doğrudan Oxenfurt koluna girmiyor musun, Plepper?” diye sordu Olsen.

“Önce Porsuk Körfezine sapacağım. Temerya tarafındaki balıkçıları ve tacirleri alacağım.”

“Hmm...” Gümrük memuru boynunu ovaladı. “Körfezde... Geralt, baksana, senin şu aralar Temeryalılarla işlerin olabilir mi acaba?”

“O nereden çıktı? Birisi beni mi sordu?”
“Tam üstüne bastın. Benden, seninle ilgilenen kişilere dikkat etmemi istemiştin, gördüğün gibi ricanı unutmadım. Düşünsene, Temeryalı muhafizler seni sormuşlar. Aramın iyi olduğu oralı gümrük memurundan öğrendim bunu. Geralt, kötü bir koku var burada.”

“Sudan mı geliyor?” diye korkuya sordu Linus Pitt, sonra su kemerine ve bilimin dev başarısına ürkerek baktı.

“Şu kişi bokludan olmasın?” Plepper, hâlâ ayakaltmda dolaşan Everett’i gösteriyordu.

“Onu kastetmedim.” Gümrük memuru yüzünü buruşturdu. “Dinle Geralt, Temeryalı gümrük memurları sözünü ettiğim muhafizin tuhaf sorular sorduğunu anlattılar. Malatius ve Grock’un yük gemilerinde yolculuk yaptığını biliyorlar. Yalnız misin, diye sormuşlar. Demişler ki... Şeytan işte... Bak sakın gülme! Sözüm ona senin yanında görülmüş olan çocukluk çağında bir kızla ilgili sorular sormuşlar.”

Plepper kahkahayı bastı. Linus Pitt ise Witcher’ı çocukluk çağındaki küçük kızlara eğilimi olan ak saçlı adamlara yasaların baktığı gibi tiksinerek süzdü.

“Bu yüzden,” dedi Olsen hafifçe öksürerek, “Temeryalı gümrük memurları bunun büyük olasılıkla özel bir mesele olduğu üzerinde durdular. Birinin muhafizleri içine çektiği kişisel bir hesaplaşma. Mesela küçük hanımın ailesi ya da nişanlısı... Gümrük memurları bu işin arkasında kimin olduğunu dikkatlice sormuşlar. Ve de öğrenmişler. Soylu biriyim, bir de ağızı başbakan- gibi laf yapıyormuş, ne yoksa ne cimriyim, adı da... Rience ya da ona benzer bir şeymiş. Sol yanağında yanık yarası gibi bir iz taşıyormuş. Sen böyle birini tanıyor musun?”

Geralt ayağa kalktı. “Plepper,” dedi. “Porsuk Körfezi’nde gemiden ineceğim.”

“Nasıl yani? Canavar ne olacak peki?”

“O sizin sorununuz.”

“Sorun deyince aklıma geldi,” diye araya girdi Olsen, “sancağa bir baksana, Geralt. İti an çomağı hazırla...”

Sisin hızla dağılmasıyla birlikte adalardan birinin arkasında bir cankurtaran teknesi belirdi, direğinde simli akzambaklarla bezeli siyah bir flama dalgalandıyordu. Tekne, Temerya muhafizlarına özgü sivri bereler taşıyan adamlarla doluydu.

Geralt elini hemen sırt çantasına attı, Ciri ve Yennefer'in mektuplarını çıkardı. İkisini de yırtıp küçük kırıntınlara dönüştürdü ve nehre savurdu.

Gümrük memuru onu önce sessizce izledi. "Ne yaptığıni sorabilir miyim?"

"Soramazsin. Plepper, atımla ilgilen."

"Sen yoksa..." Olsen alnını buruşturdu. "Niyetin..." "Niyetim beni ilgilendirir. Sen sakın karışma, çünkü o zaman siyasi bir olaya dönüşür. Temerya bayrağıyla yol alıyorlar." "Sıçaram onların bayraklarına." Gümrükü kemerinin içindeki hançerini rahat bir noktaya itti, kırmızı zemin üzerindeki kartalı koluya ovaladı. "Eğer ben bu gemideysem, kontrol de bendeyse burası Redanya'dır. Asla izin vermeyeceğim bir şey de..."

"Olsen," diye sözünü kesti Witcher ve kolundan tuttu. "Sen karışma lütfen. Yanık yüzlü adam cankurtaran teknesinde değil. Ama onun kim olduğunu ve ne istediğini öğrenmeliyim. Onunla karşılaşmalıyım."

"Seni prangaya vurmalarına izin mi vereceksin? Aptallık etme! Bu kişisel bir hesapsa, özel talimatla alınacak bir öçse eğer, o zaman seni boynunda bir çapayla adanın arkasından bulanık sulara gömerler. Karşılaştığın tek şey de suyun dibindeki yengeçler olur!"

"Temeryalı muhafiz onlar, haydut değil!"

"Öyle mi? Şunların yüzlerine bir baksana! Gerçekten kim olduklarını birazdan öğrenirim. Görürsün."

Cankurtaran teknesi hızla yaklaştı ve yük gemisinin yanma demirledi. Muhafizlardan biri bir halat attı, diğerinin tekne kancasını küpeşteye geçirdi.

“Kaptan benim!” Plepper, güverteye atlamaya çalışan üç kişisinin önünü kesti. “Malatius ve Grock şirketinin gemisi bu. Neden...” Adamlardan iri yarı ve dazlak olanı, meşe dalı gibi kaim koluya kaptanı bir an bile duraksamadan kenara itti. “Geralt diye biri, Rivyalı Geralt!” diye gürleyip gözlerini kaptana diki. “Boyle biri var mı gemide?”

“Hayır.”

“O benim.” Witcher torbaların ve balyaların üzerinden atlayıp yaklaştı. “Geralt benim, Rivyalı Geralt. Mesele nedir?” “Sizi kanun namına tutukluyorum.” Dazlak, gözlerini yolcuların üzerinde gezirdi. “Kız nerede?”

“Yalnızım.”

“Yalan söylüyorsun!”

“Durun bir dakika, durun.” Olsen, Witcher’ın arkasından çıkıştı, elini onun omzuna koydu. “Sakin olun, bağırmayın. Geç kaldınız, Temeryalılar. O zaten tutuklandı, hem de kanun namına. Ben bizzat yakaladım onu. Kaçaklıktan. Aldığım emir üzerine onu Oxenfurt’taki merkez karakola götürüyorum.”

“Nasıl yanı?” Dazlak almasını buruşturdu. “Küçük kız peki?”

“Burada küçük bir kız yok, hiç de olmadı.”

Muhafizler yüzlerinde kararsız ifadelerle sessizce bakıştılar. Olsen ağzını yayarak gülüp siyah bıyığını burdu. “Ne yapacağız, biliyor musunuz,” dedi gülerek.

“Bizimle Oxenfurt’a gelin, Te- meryalılar. Sizler de bizler de, basit insanızız, hukuk konularını nereden bileyeciz? Ama Oxenfurt merkez karakolu komutanı akıllı ve kültürlü bir adamdır, aramızda bir karar verecektir. Bizim

komutanımızı tanımıyor musunuz yoksa? O sizinkini, körfez komutanını yakından tanıyor. Derdinizi ona anlatın. Emri ve mührü gösterin... Elinizde yoluna ve yordamına uygun mühürlü bir emir vardır, öyle değil mi?”

Kabak kafa susup gümruk memuruna ters ters baktı. “Oxenfurt'a gitmeye ne zamanım ne de isteğim var!” diye böğürdü ansızın. “Bu serseriyi bizim kıyıya götürüreceğim, o kadar! Stan, Vitek! Hadi, arayın geminin her yerini bakayım! Kızı getirin bana, çabuk!”

“Bir dakika, aceleye gerek yok.” Olsen adamın böğürmesinden etkilenmemiş gibi görünüp sözcüklerin üzerine tek tek basıyordu. “Siz deltanın Redanya kıyısındasınız, Temeryalılar. Gümüşe tabi eşyalarınız yok mu yanınızda? Ya da kaçak mallarınız? Bakarız buna şimdî. Arayacağınız sizi. Bir şey bulursak, zahmet edip Oxenfurta geleceksiniz artık! Biz istersek mutlaka bir şey buluruz. Çocuklar! Yanıma!”

Dazlak kafanın yanında ansızın bitiveren Everett, “Babam,” diye sızlanmaya başladı, “şövalyedir! Kocaman bir bıçağı var onun!

Dazlak kafa çocuğu bir anda kunduz kürklü yakasından yakaladı ve güvertede hızla havaya kaldırır kaldırmaz çocuğun tüylü beresi düştü. Adam bir kolunu çocuğa dolamış, diğer eliyle tuttuğu avcı bıçağını boğazına dayamıştı.

“Geri dönün!” diye haykırdı. “Geri dönün, yoksa sümüklü veledi boynundan ikiye ayıririm!”

Soylu hanımfendi, “Evereeeeett!” diye çığlığı bastı. “Temerya muhafizlarının tuhaf yöntemleri varmış,” dedi

Witcher ağır ağır konuşarak. “Gerçekten öylesine tuhaf ki bu adamların muhafiz olduklarına inanmak zorlaşıyor.”

“Kapa çeneni!” diye kükredi dazlak kafa ve çılgınlar gibi bağırın Everett’i sarstı. “Stan, Vitek, yakalayın şunu! Ellerini ayaklarını bağlayıp doğru cankurtaran teknesine atın! Diğerleri tekneye dönsün! Kız nerede, merak ediyorum! Çabuk verin kızı, yoksa bu sümüklüyü doğrarım!”

Memurlarından birine işaret verip hançerini çeken Olsen, “Hadi doğra bakalım,” diye tısladı. “Benim mi ki o? Sen onu şisle, sonra oturup konuşuruz.”

“Sen karmaşa!” Geralt kılıçını güverteye attı, gümruk memurlarını ve Plepper’in tayfalarını bir el hareketiyle durdurdu. “Size teslim oluyorum, saygınlık sahte muhafiz. Bırak çocuğu.” “Doğru cankurtaran teknesine!” Dazlak kafa Everett’i elinden bırakmadan bordaya doğru geriledi ve halatı kavradı. “Vitek, bağla ellerini ayaklarını! Hepiniz geriye doğru gidin! Kımıldayan olursa ufaklık geberecek!”

“Çıldırdın mı Geralt?” diye haykırdı Olsen.

“Karmaşa sen!”

“Evereeeeett!”

Temerya cankurtaran teknesi ansızın sarsılıp yük gemisinden uzaklaştı. Suda patlarcasına bir gürültü koptu, derinliklerden uzun, yeşil ve pullu iki pençe uzandı, üzerlerinde çekirge kollarını andıran çentikler vardı. Pençeler, muhafizi elindeki kancayla birlikte çekti ve bir çırıpta suyun içine aldı. Dazlak kafa kulakları sağır eden bir çığlık attı, Everett’i bıraktı, cankurtaran teknesinin bordasından aşağıya sarkan halatlara tutundu. Everett, kızılı boyanan suya küt diye düştü. Gemideki ve

cankurtaran teknesindeki herkes çılgınca bağırmaya başlamıştı.

Geralt, ellerini ayaklarını bağlamaya çalışan iki muhafizin elinden kurtuldu, adamlardan birinin çenesine yumruk indirdikten sonra suya fırlattı. Diğer muhafiz elindeki kancayla Witcher'a vurmak üzere tam hız aldığı sırada Olsen in kollarında yere yiğildi; gümrük memurunun hançeri sapma kadar kaburgalarının arasına girmişi.

Witcher alçak küpeşteden atladı. Başı, bitkilerle tamamen örtülü olan suya gömülmeden önce Oxenfurt akademisinde doğa tarihi profesörlüğü yapan Linus Pitt'in çığlıklarını geldi kulağına: "Nedir bu? Hangi familyadan acaba? Böyle hayvanlar yok!" Geralt, Temerya cankurtaran teknesinin tam dibinde su yüzüne çıktı ve dazlak kafanın adamlarından birinin kafasına indirmeye çalıştığı zıpkın darbesinden mucize eseri kurtuldu. Muhafiz ikinci bir darbeye kalkışmadı, çünkü boynuna saplanan okla birlikte suyu boyladı. Geralt boşta kalan zıpkını kaptı, ayaklarını vurarak bordadan uzaklaştı, fokurdayan girdabın içine daldı ve bütün hızıyla çarptığı nesnenin Everett olmaması için içinden dua etti.

"Olamaz bu!" diye profesörün bağırdığını duydu. "Böyle bir hayvan olamaz! Yani olmamalı!"

Son söylediğine katılıyorum, diye içinden geçirdi Geralt, elindeki zıpkını testereağızm girintili çıkışlı sert zırhına saplarken.

Temeryalı muhafizin canavarın hilal şeklindeki çenesinin içinde oradan oraya savrulan cansız bedeninden kanlar fışkıryordu. Testereağızm yassı kuyruğunu sertçe vurup

suyun dibine dalmasıyla birlikte nehrin içi çamur deryasına döndü.

Geralt tiz bir çığlık duydu. Köpek yavrusu gibi suyun içinde çırpmış Everett, sarkan iplere tutunarak tekneye çıkmaya çalışan dazlak kafanın bacaklarına sarılmıştı. İpler suya doğru kayınca muhafiz de, çocuk da pat diye suyun dibine düştüler. Geralt kendini onların bulunduğu yöne atıp daldı. Parmaklarının bir an sonra çocuğun kunduz kürkü yakasını bulması tamamen rastlantıydı. Everett’ı su bitkilerinin arasından koparıp aldı, sırtüstü yatıp su yüzeyine çıktı ve bacaklarını sertçe çırparak yük gemisine doğru yüzdü.

“Bu tarafa, Geralt! Bu tarafa!” Geralt’ın kulağına gelen çığlıkların ardı arkası kesilmiyordu. “Ver onu bana!”
“Halatı tut! Tut halatı!” “Lanet olsun!” “Geraaalt!
Kancayı, kancayı yakala!” “Yavrumun!”

Birisi çocuğu kollarının arasından koparıp aldı ve yukarı doğru çekti. Aynı anda birisi bedenini arkadan kavradı, boynuna bir darbe indirdi, üzerine atlayıp onu aşağıya doğru çekmeye başladı. Geralt elindeki zıpkını bıraktı, döndü ve saldırganı kemерinden yakaladı. Diğer eliyle adamı saçlarından yakalamak istedi ancak başarılı olamadı çünkü gelen dazlak kafaydı.

Birlikte bir an için su yüzüne çıktılar. Temerya cankurtaran teknesi yük gemisinden biraz uzaklaşmıştı, Geralt ve dazlak kafa birbirlerine âdeten kenetlenmiş halde ikisinin ortasındaydı. Dazlak kafa, Geralt’ı boğazından yakalayınca Geralt başparmağını onun gözüne daldırdı. Muhafiz böğürerek Geralt’ı bıraktı ve yüzerek uzaklaştı. Ama Geralt yüzemedi; çünkü bir şey onu ayağından yakalamiş, derinlere çekiyordu. Hemen yanında, şişeden

fırlayan bir mantar gibi ortadan ikiye ayrılmış bir beden ansızın su yüzüne çıktı. Geralt onu neyin tuttuğunu biliyordu şimdi ve yük gemisinden bağıran Linus Pitt'in verdiği bilgilere hiç mi hiç ihtiyacı yoktu: "Eklembacaklılardan bu! Amfipotlar cinsi! Büyükceneliler sınıfı!"

Geralt kollarını suyun içinde bir sağa bir sola savuruyor, ayağını düzenli açılıp kapanan çenesine doğru çeken testereağı- zın kıskaçından kurtarmaya çalışıyordu. Profesör yine haklıydı. Canavarın çenesi küçük değildi.

"Halatı tut!" diye bağırdı Olsen. "Halatı yakala!"

Witcher'm kulağının üstünden uçarak giden bir zıpkın, canavarın yeniden su yüzüne çıkmış olan yosunla kaplı zırhına çatırtıyla saplandı. Geralt zıpkının ucunu yakaladı, bütün gücüyle canavarın içine gömdü ve ayağını hızla kaldırıp testereağıza bir tekme indirdi. Kendini yaratığın pençelerinden kurtardı ama çizmesini, pantolonunun bir kısmını ve epeyce derisini geride bıraktı. Havada başka mızraklar ve zıpkınlar da uçuşuyor, ancak çoğu hedefi vuramıyordu. Testereağız pençelerini kendisine doğru çekti, kuyruğunu suya çarpıp, usulca yeşil derinlere indi.

Geralt yüzünün ortasına düşen halatı yakaladı. Yukarıdakilerin kemerinin altına sokmaya çalıştığı tekne kancası yan tarafını kanattı. Bir sarsıntı hissetti; onu tutan eller arasında yukarı doğru çekiliyordu. Küpeşteyi aştı, güverte tahtalarının üzerine düştü. Bedeninden su, çamur, yosun sıçriyor, kan fışkıriyordu şimdi. Yolcular, gemi mürettebatı ve gümrük memurları çevresini sardı. Tilki postlarının sahibi cüce ve Olsen, bordanın üzerine eğilmişler ok fırlatıyorlardı. Everett sırlısklam olmuş, her yerini yosunlar kaplamıştı, annesinin kucağına oturmuş,

dişleri birbirine çarparken hüngür hüngür ağlıyor, isteyerek yapmadığını söylüyordu.

Plepper, Witcher'ın kulağına, "Efendi Geralt!" diye haykırdı. "Yaşıyorsunuz, değil mi?"

"Lanet olsun..." Geralt ağızındaki yosunları tükürdü. "Bu işler için yaşlandım ben artık... yaşlandım."

Yanında duran cüce, okunu fırlattı ve Olsen sevinç çığlığını bastı. "Bağırsaklarının tam ortasına! Ha ha ha! Şahane vurdun, sakallı dostum! Hey, Boratek, şuna para iadesi yap biraz! Bu vuruşla gümrük indirimini hak etti!"

"Durun..." diyebildi Geralt güçlükle ve bütün çabasına karşın ayağa kalkmayı başaramadı. "Hepsini vurmayın, lanet olsun! İçlerinden birini canlı ele geçirmeliyim!"

"Birini bıraktık," dedi gümrük memuru. "Benimle dalaşan dazlak kafa sağ. Onu birazdan sudan çıkaracağız. Verin bana şu kancayı!"

Borda kenarında volta atan Linus Pitt, "Keşif! Büyük keşif!" diye bağırdı. "Yepeni, bilimin tanımadığı bir tür! Kuşkusuz ilk ve tek! Size nasıl müteşekkirim Efendi Witcher, bilemezsiniz! Bu cins bundan böyle kitaplara şöyle gelecek: Geraltia maxilisapitti!" "Profesör," diye inledi Geralt, "bana gerçekten şükranlarınızı sunmak istiyorsanız, şu canavarın adını Everetia koyun."

"O da güzelmiş," dedi âlim. "Tanrım, ne büyük bir keşif! Nasıl eşsiz, muhteşem bir parça! Kuşkusuz deltada tektir..." "Hayır," dedi Plepper ansızın kararan bakışlarla. "Tek değil. Bakın!"

Yakınlardaki küçük bir adanın önünde nilüferlerden oluşmuş halı şiddetle dalgalanmaya başladı. Önce dalgalar dikkatlerini çekti, ardından çürümüş bir ağaç gövdesini anımsatan upuzun bir gövde gördüler; yaratık sayısız

pençelerini hızla oynatıyor, kırkaçlarını şakırdatıyordu. Dazlak kafa çevresine bakındıktan sonra korkunç bir çığlık attı, kolları ve bacaklarıyla suları köpürte köpürte yüzmeye başladı.

Pitt, "Müthiş bir parça, müthiş bir parça," diyerek heyecanla notlar alıyordu. "Başında yırtıcı kollar, dört çift üst çene kemiği... Güçlü kuyruk... Keskin pençeler..."

Dazlak kafa yeniden arkaya baktı ve daha ürpertici bir çığlık attı. Everetia maxiliosa pitti başındaki yırtıcı kolları uzatmış, kuyruğuyla sulara daha sert vuruyordu. Dazlak kafa çaresiz ve umutsuz kaçışı sırasında suyu kabarttıkça kabartıyordu.

"Su günahlarını bağılaşın," dedi Olsen beresini çıkarmadan. "Babam," dedi Everett, dişleri birbirine vururken, "bu adamdan daha hızlı üzer!"

"Çocuğu buradan uzaklaştırın!" diye homurdandı Witcher. Canavar pençelerini ayırip çenesini açtı. Benzi atan Linus Pitt başını çevirdi.

Dazlak kafa kısa bir çığlık attı, su yuttu ve su yüzeyinden kayboldu. Suya koyu bir kırmızı yayılmaya başladı.

"Lanet olsun." Geralt güvertede güçlükle doğruldu. "Bu işler için yaşılandım... Kesinlikle yaşılandım..."
Söylediğim fazla bir söz yoktu — Dandelion, Oxenfurt kasabasını seviyordu işte!

Üniversite kampüsü surlarla çevriliydi; gürültülü, soluksuz, hareketli ve sesi hiç kesilmeyen kasaba ise ikinci bir halka gibi bu surların çevresine kurulmuştu. Ahşap binalardan oluşan Oxenfurt, dar sokakları ve sivri çatılarıyla rengârenk bir kasabaydı. Burası geçimini akademiden, öğrencilerden, hocalardan, âlimlerden,

araştırmacılarından, onların konuklarından, kısacası bilimden ve bilgiye ulaşma sürecinin getirdiklerinden karşılaşıyordu. Çünkü Oxenfurt kasabasında deneyim, ticaret ve kâr, kuram atıklarından ve kıymıklarından doğuyordu.

Ozan, atının sırtında kalabalık ve pis bir sokakta ağır ağır ilerliyor, atölyelerin, mağazaların, irili ufaklı dükkânların önünden geçiyordu. Bu iş yerlerinde akademi sayesinde binlerce ürün ve mucizevi nesne üretiliyor ve satılıyordu, bunlar dünyanın başka bir yerinde bulunamazdı, zaten üretilmeleri olanaksız ya da gereksiz olurdu. Ozan lokantaların, hanların, birahanelerin, meyhanelerin, barakaların ve dünyanın başka bir yerinde bilinmeyen müthiş yiyeceklerin baştan çıkarıcı kokular yaydığı seyyar ızgaraların önünden geçti. Bu yiyecekler başka yerlerde kimselerin bilmediği malzeme ve baharatlarla hazırlanıyordu. Burası Oxenfort'tu; açık göz ve girişimci insanların zaman zaman üniversitenin surlarından sızan kupkuru ve işe yaramaz kuramlardan yarattığı mucizelerden doğan renkli, neşeli, gürültülü ve mis gibi kokan kasaba. Burası aynı zamanda festivallerin, bitmeyen kutlamaların, sonsuz tatil havasının ve eğlencenin merkeziydi. Dar sokaklardan gece ve gündüz müzikler, şarkılar, cam şangırtıları, kupa toplama sesleri duyulurdu; çünkü bilindiği üzere hiçbir şey bilgi edinme süreci kadar susuzluğu körüklemezdi. Güneş batmadan önce içki içip zevk ve sefa içinde yaşamak öğrencilere ve profesörlere rektörün talimatıyla yasaklanmış olsa da Oxenfurt'ta yirmi dört saat içilipli zevk ve sefa içinde yaşanırıdı. Çünkü susuzluğu bilgi edinme

sürecinden de fazla körükleyen bir şey varsa o da kısmi veya bütünüyle içki yasağı koymaktı.

Dandelion, dilini şaklatarak atını hızlandırdı ve sokaklardaki kalabalıkların arasında yol almaya devam etti. Küçük semt esnafı, hurdacılar ve seyyar hilebazlar mallarını ve hizmetlerini bağıra çağrıra överecek ortamın gürültüsünü daha da artırıyorlardı. “Kalamar! Fırında kalamar!”

“Çiçek hastalığına merhem! Tek bende var! Etkisi kesin, mucizevi merhem!”

“Kedilerim var, fareleri hop diye yakalarlar, eşsiz kedilerim var! Dinleyin bakın, nasıl da miyavlıyorlar!”

“Muska! İksir! Aşk iksiri ve etkisi garanti afrodisiyaklar! Bir tutamı bile ölüyü canlandırır! Kim ister, kim alır?”

“Dişlerinizi sökerim, hiç acı duymazsınız! Ucuz, çok ucuz!” “Ucuz dedığınız ne kadar?” diye sordu Dandelion, şişten aldığı ve ayakkabı köselesi kadar sert kalamarı ağzında çiğnerken. “Saat iki para!”

Ozan ırkıldı ve topuğunu atının sağısına geçirdi. Çaktırmadan arkasına baktı. Belediye binasının önünde peşine takılmış iki kişi hâlâ arkasmdaydı; şimdi berberin önünde durmuşlar, tebeşirle bir tahtanın üzerine yazdığı fiyatlarıyla ilgileniyormuş gibi yapıyorlardı. Ama Dandelion buna kanmadı. Adamların aslında neyle ilgilendiklerini çok iyi biliyordu.

Yoluna devam etti. “Gül Goncası” adlı genelevin kocaman binasının önünden geçti. İçeride dünyanın başka yerlerinde bilinmeyen ya da yaygınlaşmamış olan müthiş hizmetler verildiğini biliyordu. Akıyla kişiliği içeriye girip girmemek konusunda bir süre savaştı. Kazanan akı-

oldu. Dandelion iç geçirdi ve neşeli sohbetlerin sesinin geldiği meyhanelerin bulunduğu yöne bilmemaya kendini zorlayıp üniversite yoluna saptı.

Evet, fazla söyle gerek yoktu, Dandelion bu şirin kasabayı, Oxenfurt'u seviyordu işte.

Yeniden dönüp arkasına baktı. İki adam —aslında ihtiyaçları olmasına karşın— berberin hizmetinden yararlanmamıştı. Şimdi müzik aletleri satan küçük dükkânın önünde durmuşlar, sözüm ona seramik okarinalara bakıyorlardı. Satıcı kılıktan kılığa girip para kazanma umuduyla mallarını övüyordu. Ama adamın boşuna umutlandığını Dandelion biliyordu.

Atını, akademinin ana girişi olan Filozoflar Kapısı na yöneltti. Ziyaretçi defterine kaydını yapmak ve atı ahıra teslim etmek gibi formaliteleri hızla çözdü.

Filozoflar Kapısı'nın ardında onu bambaşka bir dünya karşıladı. Eğitim kurumunun kampüsü alışılmış kent mimari çizgisinden çok uzaktı, kasabadan farklı olarak her milim toprak uğruna acımasız savaşlara sahne olmuş bir yer değildi. Buradaki her şey elfler zamanındaki halini neredeyse korumuştu. Gözleri okşayan şirin köşkler arasından geçen, renkli mızısla kaplı geniş yolların, tahta parmaklıkların, alçak duvarların, çiderin, kanalların, küçük köprülerin, çiçek bahçelerinin ve yemyeşil çimlerin aralarına bazı yerlerde elflerden sonraki dönemlerde inşa edilmiş kütük gibi yapılar sıkıştırılmıştı. Her yer tertemiz, sakin ve heybetliydi. Burada ticaret ve para karşılığı hizmetin her türlüsü, hele eğlence ve bedensel hazlar yasaktı.

Parkların ve bahçelerin arasından geçen yollarda ellerindeki kitaplara ve kâğıtlara dalmış öğrenciler

yürüyordu. Banklarda ve çimlerin üzerinde oturanlara birbirlerine ödevlerini gösteriyor, fikir alışverişinde bulunuyor, dama ve kaleavaşları gibi zekâ oyunları oynuyorlardı. Burada aynı zamanda vakur ve ölçülü adımlarla profesörler dolaşıyor, birbirleriyle sohbet edip bilimsel tartışmalar yapıyordular. Kimi genç asistanlar gözlerini kız öğrencilerin kalçalarından ayıramıyorlardı. Dandelion, akademide onun döneminden beri değişen hiçbir şeyin olmadığını fark edince gülümşedi.

Deltadan esen hafif deniz meltemine, kanalın kıyısında yükselen görkemli kimya fakültesi yönünden ağır bir hidrojen sülfür kokusu karışmıştı. Öğrenci yurdunun hemen önündeki parkın canlılıkları içinde sariya çalan boz renginde florya kuşları civıldıyor, bir akçakavak dalında büyük olasılıkla doğa tarihi kursusünün ağılından kaçmış bir orangutan oturuyordu.

Ozan hiç zaman kaybetmeden ağaçlıklı yolların ve çitlerin oluşturduğu labirentten geçti. Üniversite kampüsünü avucunun içi gibi bilirdi; aslında böyle olması doğaldı, çünkü burada dört yıl okumuş, sonrasında da lirik şarkı ve şiir kursusunda bir yıl ders vermişti. Bitirme sınavını dereceyle verdikten sonra ona hocalık kursusu teklif edilmişti ve ona öğrenimi boyunca tembel, avare ve geri zekâlı gözüyle bakan profesörlerini hayrete düşürmüştü. Sonraları aşk şarkıları ozanı olarak elinde lavtasıyla yıllarca ülkeyi karış karış dolaşıp ünү dört bir yana yayılınca akademi peşine düşmüş, konuk konuşmacı olarak konferanslar vermesi için âdetâ yalvarmıştı. Dandelion böyle ricalar karşısında fazla nazlanmadı; çünkü boş boş gezip tozmak ve tembellik yapmak kadar lüks yaşam ve düzenli para kazanma isteği de içinde

çarpışıp dururdu. Hem Oxenfurt kasabasını böylesine severken nazlanması söz konusu bile olamazdı.

Ozan çevresine bakındı. O iki kişi, okarina, kaval ya da lavta satın almamışlardı; ağaç tepelerini, binaların ön cephelerini inceleyerek ve arada belli bir mesafe bırakarak peşi sıra geliyorlardı.

Dandelion adamları umursamadan ıslık çalarak yönünü değiştirdi, tıp ve eczacılık kürsülerinin bulunduğu köşke doğru ilerledi. Bu binaya giden ağaçlıklı yol, bu kürsülere özgü açık yeşil önlükler giymiş kız öğrencilerle doluydu. Dandelion çevresine dikkatle bakınıp tanıdık yüzler aradı.

“Shani!”

Kulak hizasında koyu kıızıl saçları olan genç tıp öğrencisi başını anatomi atlasından kaldırıp oturduğu banktan fırladı. “Dandelion!” Kız, hayat dolu kahverengi gözlerini kırpıp gülümsedi. “Seni görmeyeli ne çok oldu! Gel, seni arkadaşlarımla tanıştırayım! Şiirlerine tapiroylar...”

“Daha sonra,” diye mirıldandı ozan. “Çaktırmadan karşıya bak, Shani. Şu iki adamı görüyor musun?”

“Ajanlar.” Kız kalkık küçük burnunu buruşturdu, sesli soluk aldı ve öğrencilerin ajanları, inceleme yapanları ve muhbirleri kolayca seçmekte gösterdikleri ustalık karşısında Dandelion’ı bir kez daha şaşırttı. Öğrencilerin gizli servislere karşı duydukları antipati dillere destan olsa da aslında pek mantıklı değildi. Üniversite kampüsü kutsaldı, bağımsız bir topraktı, öğrencilerin ve öğretim üyelerinin dokunulmazlıklarları vardı. Gizli servisler casusluk faaliyetlerinden geri kalmasa da akademisyenleri rahatsız etme cesareti gösteremiyordu.

“Pazar yerinden beri beni izliyorlar,” dedi Dandelion, öğrenci kızı sarılıp onunla flört ediyormuş gibi yaparak. “Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Ne istedigine bağlı.” Kız, güzel boynunu ürkmüş bir ceylan gibi oynattı. “Yine aptalca bir belaya karıştıysan...”

“Hayır, hayır,” dedi ozan hemen. “Yerine ulaştırmak istedigim bir haber var yalnızca, ancak topuklarımıza bulaşan bu bokla kendim yapamıyorum...”

“Çocukları çağırıyorum mı? Bir çığlık atmam yeterli, ajanlardan anında kurtulursun.”

“Sakin ol. Arbede mi çıkışın istiyorsun? İnsan olmayanların varoşlarda kurdukları dükkânlarla ilgili kargaşalar daha yeni yattmışken, sen aklına yenilerini mi koydun? Ayrıca şiddetten tiksinıyorum. Ajanları başından savarım ben. Ama sen yapabilirsen eğer...”

Ağzını kızın saçlarına yaklaştırip bir an bir şeyler fısıldadı. Shani'nin gözleri iri iri açılmıştı şimdi.

“Witcher mi? Bildiğimiz gerçek Witcher mi?”

“Tanrılar aşkına, sessiz ol. Yapar mısın, Shani?”

“Elbette.” Öğrenci kız gönüllü olduğunu gösteren bir ifadeyle gülümserdi. “En azından meraktan yaparım. Yakından şu ünlü...” “Sessiz ol, lütfen. Unutma, kimseye tek söz etmek yok.” “Hekim sözü.” Shani daha da güzel gülümseyince Dandelion m içini bu tür kızlar hakkında bir balad yazma arzusu kapladı yeniden. Çok güzel sayılmayan ama hoş kızlardı bunlar, klasik güzelleri erkeklerle beş dakika içinde unutturup geceleri düşlerini süslerlerdi. “Teşekkür ederim, Shani.”

“Önemli değil, Dandelion. Yakında görüşmek üzere. Hoşça kal.”

Adet olduğu üzere birbirlerinin yanaklarından öptüler ve kız kürsüye, ozan da Düşünürler Parkına olmak üzere farklı yönlere hızla uzaklaştılar.

Dandelion, teknik bilimler kursusunu öğrencilerinin “Deus ex machina” diye adlandırdıkları üzücü verici modern binasının önünden geçip Guildernstern Köprüsü’ne saptı. Ancak fazla ilerleyemedi. Yolun ilk kırmasını geçer geçmez karşısına çıkan, ortasında akademinin ilk rektörü Nicodemus de Bottun büstünün bulunduğu küçük çiçek bahçesinde o iki şahıs bekliyordu. Dünyadaki bütün ajanlar gibi ozanın gözlerinin içine bakmaktan kaçmuyorlardı ve dünyadaki bütün ajanlar gibi yüzlerine sıradan, anlamsız, akıllı bir ifade kazandırmaya çalıştıkça da ruh hastası maymunlara benziyorlardı.

“Dijkstra’nın selamı var,” dedi ajanlardan biri.
“Gidelim.”

“Benden de selam söyleyin,” dedi ozan küstah bir tavırla. “Gidin hadi.”

Ajanlar aralarında baktılar, ardından gözlerini birinin rektör büstünün üzerine yazdığını müstehcen sözcüğe diktiler.

Dandelion iç geçirdi. “Aklıma gelmişti,” dedi omuz silkerek. “Değerli beylerle birlikte bilmediğim bir yere gitmekten başka çarem yok anlaşılan, öyle değil mi? Ne yapalım! Gidelim o halde. Siz önden, ben arkadan. Bu durumda öncelik hakkını güzellik yaşa teslim etsin.” Redanya kralı Vizimir'in gizli servisinin şefi Dijkstra kesinlikle ajana benzemiyordu. Hele bir ajanın kısa boylu, sıiska, fare suratlı olmasını ve siyah bir başlığının altından keskin, küçük gözlerle bakmasını öngören klişeden çok uzaktı. Dandelion zaten bilirdi, Dijkstra asla başlık

takmadığı gibi açık renk giysiler giyerdı. Yaklaşık iki metre boyunda, muhemelen yüz kilo ağırlığdaydı. Ellerini göğsünde kavuşturduğunda —ki bu duruşu severdi— iki ispermeçet balinası bir mavi balinayla buluşmuş gibi görünürdü. Yüz ifadesi, saç rengi ve tenine gelince yeni kırpılmış yaban domuzuna benzerdi. Dandelion, Dijkstra gibi görüntüsü özyle böylesine bağdaşmayan çok az insan tanırdı. Çünkü yaban domuzunu, uyurgezer ve şışmiş bir budalayı andıran bu dev, inanılmaz ölçüde kıvrak bir zekâya ve oldukça güçlü bir otoriteye sahipti. Kral Vizimir'in sarayında yaygın olarak kullanılan bir deyişe göre, ortalık zifiri karanlıkken eğer Dijkstra öğlen olduğunu savunursa, güneşin başına geleceklerden kaygılanmaya başlamak gerekiirdi.

Ancak şairin kaygılanması için hâlihazırda başka nedenleri vardı.

“Dandelion,” dedi Dijkstra uykulu sesiyle ve ispermeçet balinalarını mavi balina önünde kavuşturdu. “Seni beyni uyuşmuş saman kafa. Ahmak oğlu ahmak. Dokunduğun her şeyi eline yüzüne bulaştırmak zorunda mısın? Hayatında hiç değilse bir kez olması gerektiği gibi davranışamaz mısın? Kendi başına düşünemediğini biliyorum zaten. Kırka merdiven dayadığını, otuzundaymış gibi göründüğünü, yirmilerinde olduğunu sandığını ve on yaşındaki bir çocuk gibi davranışlığını biliyorum. Bütün bunları bilmemden dolayı sana ayrıntılı talimatlar vermemi alışkanlık edindim. Ne yapman, ne zaman ve nasıl yapman gerektiğini sana söylüyorum. Ama her seferinde duvara konuşuyormuşum duygusuna kapılıyorum.”

“Ben de,” dedi şair küstah bir ifade takınarak, “her seferinde dudaklarını ve dilini biraz hareket ettirebilmiş olmak için konuştuğun duygusuna kapılıyorum. Yani sadede gel, yakışiksız belagat süslemelerini bırak. Bu kez mesele nedir?”

Kitaplarla ve parşömen kâğıtlarıyla dolu rafların ortasına oturtulmuş kocaman meşe masanın başında toplanmışlardı. Rektörlük binasının en üst katında kiraladıkları bu odalara Dijkstra espri olsun diye Yeni Tarih Kürsüsü, Dandelion ise Karşılaştırmalı Casusluk ve Uygulamalı Sabotaj Kürsüsü adını vermişti. Şairle birlikte dört kişiydiler; görüşmeye Dijkstra dışında iki kişi daha katılıyordu. Bu kişilerden biri her zaman olduğu gibi Redanyalı casusluk şefinin her daim nezleli, kır saçlı asistanı Ori Reuven’di. Diğer kişi ise her zaman katılan sıradan biri değildi.

“Meselenin ne olduğunu sen çok iyi biliyorsun,” dedi Dijkstra buz gibi bir sesle. “Ama ahmağı oynamak anlaşılan hoşuna gittiği için eğlenceni bozmayıp konuyu sana herkesin anlayabileceğİ bir dilde anlatacağım. Yoksa bu ayrıcalıktan sen mi yararlanmak istersin, Philippa?”

Dandelion, toplantıya katılıp o âna kadar susmayı seçen dördüncü kişiye şöyle bir baktı. Philippa Eilhart, Oxenfurt'a henüz gelmiş ya da yola çıkmak üzere olmaliydi, çünkü üzerine bir elbise giymemiş, siyah akik taşlarıyla bezeli o çok sevdiği mücevherlerini takmamış ve ağır makyajını yapmamıştı. Bir erkek ceketi ve tayt giymiş, ayağına yüksek konçlu çizmeler geçirmiştir; ozan bu giysilere “sefer kıyafeti” derdi. Sihirbaz kadının her zaman açık ve darmadağınık olan koyu kumral saçları arkaya doğru taranıp bir bantla enseden toplanmıştı.

“Zamanımıza yazık,” dedi Philippa düzgün kaşlarını kaldırarak. “Dandelion haklı. Süslü sözlere ve etki yaratsın diye uğraşılan belagata gerek yok, hiçbir işe yaramıyor. Oysa halletmemiz gereken olay basit ve sıradan.”

“Yaa, öyle mi!” Dijkstra güldü. “Sıradan demek! Nilfga- ardlı tehlikeli bir ajan -ki çoktan sıradan bir şekilde hapse atmış olabilirdim onu— sıradan bir şekilde sıvışıtı, Efendi Dandelion’ım ve Geralt’ın sıradan aptallıklarına karşı sıradan bir şekilde uyarıldı ve korkutuldu. İnsanların daha sıradan şeyler yüzünden darağa- cını boyladıklarını gördüm. Bana neden tuzağa düşürüldüğünden söz etmedin, Dandelion? Beni Witcher’ım her niyeti hakkında bilgilendirme görevi vermemiş miydim sana?”

“Geralt’ın planlarından haberim yoktu,” diye yalan söyledi Dandelion ikna edici bir edayla. “Şu Rience’i aramak üzere Te- merya ve Sodden’e gittiğini sana söylemiştim zaten. Aynı şekilde döndüğünü de anlattım. Onun bu işten vazgeçeğinden hiç kuşkum kalmamıştı. Rience kelimenin tam anlamıyla toz olup gitmişti, Witcher onun hiçbir izini bulamadı — ki anımsayacağın üzere sana bunu da söylemiştim...”

“Yalan söyluyorsun,” dedi ajan buz gibi bir sesle. “Witcher, Rience’e dair izler buldu. Ceset şeklinde. Bunun üzerine taktik değiştirmeye karar verdi. Rience’in peşinden koşmak yerine Rience onu buluna kadar beklemeye karar verdi. Malatius ve Grock gemicilik şirketine kendini güvenlik elemanı olarak işe aldırdı. Bunu düşünüp planlayarak yaptı. Şirketin bunu her tarafa duyuracağını, Rience’in de kulağına gideceğini ve harekete geçeceğini biliyordu. O tuhaf, anlaşılmaz

Rience'in. O umursamaz, kendinden emin, canı takma adabile kullanmak istemeyen Rience'in. Bir mil öteden bile, Nilfgaard şominesinden yükselp üzerine sinmiş leş gibi duman kokan Efendi Rience. Kaçak bir sihirbaz olduğu belli olan Efendi Rience... Öyle değil mi, Philippa?"

Sihirbaz kadın ne onayladı ne da karşı çıktı. Susuyor ve Dandelion'ı delici bakışlarla süzüyordu. Ozan gözlerini indirdi, ne yapacağını bilemez halde hafifçe öksürdü. Böyle bakışları hiç sevmezdi o.

Dandelion çekici kadınları çok hoş, hoş, hoşluktan nasibini az almış ve hiç almamış olarak dört grubu ayırdı. Çok hoş olan kadınlar sevişme önerisini sevinçle, hoş olanlar ise keyifli bir gülümsemeyle kabul edenlerdi. Hoşluktan nasiplerini az almış olanların tepkilerini önceden kestirmek güç olurdu. Ozana göre, hoşluktan nasibini hiç alamamış kadınlar, sevişmeyi önermeyi düşündüğünde bile korkuya içini ürperten ve dizlerini titreten kadınlardı.

Philippa Eilhart çok çekici olsa da hoşluktan nasibini kesinlikle almamış bir kadındı.

Philippa ayrıca sihirbazlar divanında önemli bir şahsiyet ve Kral Vizimir'in nezdinde yüksek itibar gören bir saray müneccimiyydi. Philippa çok yetenekli bir sihirbazdı. Hatta çokbiçimlilik sanatına vakıf sayılı kişilerden biri olduğu söylenirdi. Otuz yaşında gibi duruyordu. Ama muhtemelen en az üç yüzü devirmiştir.

Hacimli ellerini kamının üzerinde kavuşturmuş olan Dijkstra, başparmaklarını birbirinin çevresinde dolandırıyordu. Philippa ise hâlâ susuyordu. Ori Reuven öksürüyor, burnunu çekiyor, cübbesini huzursuzca çekip duruyordu. Üzerindeki cübbe profesörlerinkini

andırsa da, ona kuruldan verilmiş gibi durmuyordu. Daha çok çöplükten alınmış gibiydi.

“Senin Witcher,” dedi ajan ansızın burnundan soluyarak, “Efendi Rience’i küçümsedi. Ona bir tuzak kurdu, Rience’in bu tuzağa şahsen düşeceğini sanarak akıl namına hiçbir şey sergileyemedi. Witcher’ın planına göre Rience kendini tamamen güvende hissedecekti. Witcher’ın aklına kalırsa Rience tuzağın kokusunu alamayacak, Efendi Dijkstra’nın pusuya yatmış adamlarını fark etmeyecekti. Çünkü Witcher’ın talimatı üzerine Bay Dandelion planlanan tuzaktan Bay Dijkstra’ya tek bir söz etmeyecekti. Yani Bay Dandelion’ın aldığı emirler doğrultusunda böyle davranış gerekiyordu. Bay Dandelion kendisine bu konuda verilen açık ve net komutları göz ardı etmeyi gerekli gördü.”

“Ben senin emrinde çalışan biri değilim,” dedi ozan tepeden bakarak. “Kendimi senin arzularına ve komutlarına göre de ayarlamam. Sana arada sırada yardım ediyorum, ancak bunu kendi isteğimle, meydana gelen değişimlere elimi kolumu bağlayıp seyirci kalmamak için vatanperver sorumluluk duygumla yapıyorum...” “Ücretini ödeyen herkes için ajanlık yapıyorsun sen,” diye sözünü kesti Dijkstra. “Seni kıskacına almış herkese muhibbirlik yapıyorsun. Bende sana epeyce uygun iyi kıskaçlar var, Dandelion. Yani kaçamak sözleri bırak.”

“Bana şantaj yapamazsun!”

“Bahse var misin?”

“Baylar.” Philippa elini kaldırdı. “Ciddiyet istiyorum, lütfen. Konumuzdan sapmayalım.”

“Doğru.” Ajan, koltuğuna yayıldı. “Şimdi dinle beni, şair. Olan oldu. Rience uyarıldı ve kendini ikinci bir kez

hazırlıksız yakalatmaz. Ama ben bir kez daha böyle bir şey yaşanmasına izin veremem. Bu yüzden Witcher'la görüşmek istiyorum. Onu bana getir. Kasabada boş boş dolanıp durmayı ve ajanlarımı atlatmaya çalışmayı bırak artık. Doğrudan Geralt a git ve onu buraya, kürsüye getir. Onunla konuşmalıyım. Baş başa, taniksız. Witcher'ı tutuklatacak olsam tantanasız ve gürültüsüz yaparım bunu. Getir onu bana, Dandelion. Şimdilik senden isteğim bu kadar.”

“Geralt ayrıldı buradan,” diye yalan söyledi ozan kılını bile kırıdatmadan. Dijkstra, sihirbaz kadına bir bakış attı. Dandelion, beyni sondajlayan bir itkinin gelebileceği bekłentisiyle kendini kasti, ancak hiçbir şey duyumsadı. Philippa gözlerini kısmış ona bakıyordu, ancak ozanın ağızından çıkan sözcüklerin doğruluğunu ölçmeye çalışıyordu gibi görünüyordu.

“Dönmesini beklerim,” diye iç geçirdi Dijkstra, Dandelion a inanıormuş gibi yaparak. “Witcher’la görüşmeyi düşündüğüm mesele önemli; bu yüzden programımı değiştirip gelmesini bekleyeceğim. Onu döner dönmez buraya getirirsin. Ne kadar erken olursa o kadar iyi. Birçok kişi için daha iyi olacak.”

“Geralt’ı buraya getirmeye ikna ederken sorun yaşayabilirim,” dedi Dandelion yüzünü buruşturarak. “Ajanlara karşı anlaşılması zor bir antipati besliyor. Bu işin diğer tüm işlerden farksız olduğunu anlıyormuş gibi görünse de mesleği icra edenlerden tiksiniyor. Vatanseverlik geçerli bir sebep der, ancak casusluk mesleği sadece katıksız hergeleleri ve en aşağılık...”

“Yeter, yeter.” Dijkstra eliyle geçiştirdi. “Yavan konuşma lütfen, boş laklısı can sıkıntısı yapıyor bende.

Öyle saçma ki bunlar.” “Bence de öyle,” diye homurdandı şair. “Ancak Witcher iyi ve basit bir herif, iddiasız bir mizaca sahip, bizim gibi görmüş geçirmiş adamlara benzemez. Ajanlardan nefret eder, ne pahasına olursa olsun konuşmaz seninle, hele gizli servislere yardım etmesi söz konusu bile olamaz. Onu kışırabileceğin bir kiskacın da yok senin.”

“Yanılıyorsun,” dedi ajan. “Var. Üstelik bir tane değil hem de. Ama Porsuk Körfezindeki kavga bana şimdilik yeterli. Gemiye atlayanlar kimmış, öğrendin mi? Rience'in adamları değillerdi.” “Benim için yeni bir konu değil,” dedi ozan rahat bir tavırla. “Temeryalı muhafizlerin arasına karışmış serserilerden birkaçtı kuşkusuz. Rience, Witcher'ı sormuş, onun hakkındaki haberler karşılığında haturı sayılır meblağlar vaat etmiştir muhtemelen. Witcher'ı çok önemsemişti açıkça ortadaydı. Bu yüzden birkaç uyanık Geralt'ı yakalayıp bir deliğe tıkmayı ve Rience'e satmayı umdu. Bunu başarsayıdilar koşulları Rience'e dayatacak ve ondan olabildiğince çok para koparacaklardı. Çünkü sadece nerede olduğunu söyleseler, muhtemelen hiçbir kazançları olmayacağı.” “Keskin zekâyı kutlaram. Senin değil, Witcher'm zekâsını, çünkü senin akıma böyle bir şey asla gelmezdi. Ama mesele senin sandığından daha karmaşık. Anlaşıldığı üzere meslektaşlarım, yani Kral Foltest'in gizli servisinin çalışanları Rience'le de ilgileniyorlar. Senin deyiminle o uyanıkların art niyetlerini çözmüşler. Yük gemisine girenler onlarmış; niyetleri Witcher'ı yakalamamış. Belki Rience'e yem olarak belki de başka bir amaçla. Geralt, Porsuk Körfezi'nde Temeryalı ajanları öbür dünyaya gönderdi, Dandelion. Şefleri çok ama çok kızgın. Geralt'm

buradan ayrıldığını söylüyorsun. Umarım Temerya'ya gitmemiştir. Oradan hiç geri dönemez muhtemelen.”

“Kıskac bu mu?”

“Elbette. Tam da bu. Temeryalıları yatıştırabilirim. Ama karşılıksız olmaz. Senin Witcher nereye gitti, Dandelion?”

Ozan hiç duraksamadan, “Novigrad'a,” diye yalan söyledi. “Orada Rience'i arayacak.”

“Hata, büyük hata.” Ajan, yalan söylediğini fark etmemiş gibi gülümsemi. “Biliyor musun, antipatisini aşamayıp benimle görüşmemesi yazık olmuş. Onu bu zahmetten kurtarırdım. Rience, Novigrad'da değil. Orası Temerya ajanı kaynıyor. Muhtemelen Witcher'i bekliyorlardır. Benim uzun zamandır bildiğim şeyi onlar da öğrenmiş. Rivyalı Witcher Geralt'm, gereğince sorgulandığı zaman birçok soruya yanıt verebileceğini çözmüşler. Dört krallığın da gizli servislerinin soruları bunlar. Anlaşma çok basit. Witc- her bu kürsüye gelip bana bu soruların yanıtını verecek. Sonra rahata erecek. Ben Temeryalıları sakinleştireceğim ve Geralt'm güvenliğini sağlayacağım.”

“Bu sorular neler? Belki de ben yanıtlayabilirim?”

“Gülünç olma, Dandelion.”

“Belli olmaz,” diye söze karıştı Philippa Eilhart, “belki de yanıtlayabilir. Belki zaman kazanmamızı sağlar. Şunu unutma, Dijkstra, şairimiz bu skandalın içine boğazına kadar battı ve elimizde ama Witcher henüz değil. Kaedwen'de Geralt'm yanında görülen küçük kız nerede? Şu açık sarı saçlı, yeşil gözlü kız? Rience'in seni ağaca bağlayıp sana işkence ettiği gün sorduğu o kız? Ha, Dandelion? O kız hakkında ne biliyorsun? Yennefer, Geralt'tan mektup aldiktan sonra nereye gitti? Triss

Merigold nerede saklanıyor ve saklanmak için ne gibi nedenleri var?” Dijkstra kımıldamamıştı, ancak sihirbaz kadına attığı bakıştan hayretler içinde olduğunu Dandelion anlamıştı. Philippa’nm soruları belli ki erken sorulmuştu. Ve de yanlış kişiye. Sorular aceleye gelmişti ve yüzeysel gibiydi sanki. Ama söyle bir sorun vardı; Philippa her şeyle suçlanabilirdi ama aceleci ve yüzeysel olduğu asla söylenemezdi.

“Üzgünüm,” dedi ozan ağır ağır konuşarak, “ama bu sorulardan hiçbirine verecek yanıtım yok. Elimde olsa size yardım etmek isterdim. Ama yapamıyorum.”

Philippa gözlerini ozanın gözlerinin içine dikmişti. “Dandelion,” dedi dişlerinin arasından. “Kızın yerini biliyorsan, söyle bize. Seni temin ederim ki benim de, Dijkstra nın da kızın güvenliğinden başka bir derdimiz yok. Kızın güvenliği tehlikede çunkü.”

“Derdinizin bu olduğundan kuşkum yok,” diye yalan söyledi şair. “Ancak neden söz ettiğinizi gerçekten bilmiyorum. O çok ilgilendiğiniz çocuğu hayatında görmedim. Geralt da...”

“Geralt,” diye şairin sözünü kesti Dijkstra, “sana bilgi vermedi, sana tek bir söz söylemedi, öyle mi? Oysa onu soru yağmuruna tuttuğundan kuşkum yok benim. Sence neden, Dandelion? Ajanlardan nefret eden bu akı kıt adam, senin gerçekte kim olduğunu hissetti mi yoksa? Onu rahat bırak, Philippa, harcadığımız zamana yazık. Bir bok bildiği yok, kurnaz bakışları ve anlamlı gülümsemesi aldatmasın seni. Bize yardım etmesinin tek bir yolu var. Witcher saklandığı yerden ortaya çıktığında, başka hiç kimseyle değil, yalnızca onunla iletişime geçecek. Düşünsene, onu dostu biliyor.”

Dandelion başını ağır ağır kaldırdı. “Gerçekten öyle,” dedi. “Beni dostu biliyor. Düşünsene, Dijkstra, boşuna da yapmıyor bunu. Bunu artık anla ve bundan bir sonuç çıkar. Çıkardın mı? O halde, şansını şimdi şantajla deneyebilirsin.”

“Oo, oo.” Ajan gülümsedi. “Bu konuda bayağı hassasmissin. Ama suratını asma, şair. Şaka yaptım, hepsi bu. Dostlar arasında şantaj olur mu hiç? Söz konusu bile olamaz. Ayrıca senin şu Witcher’ a kötülük etme niyetim yok, inan bana, ona zarar vermeyi de düşünmüyorum. Kim bilir, iki tarafın çıkarına olacak şekilde onunla anlaşırım belki, ne dersin? Ancak bunun gerçekleşebilmesi için onunla görüşmeliyim. Ortaya çıkarsa onu bana getir. Bunu senden özellikle rica ediyorum, Dandelion. Samimiyetle rica ediyorum. Ne kadar samimi olduğumu anladın mı?”

Ozan bir kahkaha attı. “Ne kadar samimi olduğunu anladım.” “Gerçekten böyle olduğuna inanmayı çok isterim. Ama şimdi git artık. Ori, şaire çıkışa kadar eşlik et.”

“Hoşça kal.” Dandelion ayağa kalktı. “İşinde ve özel yaşamında başarılar diliyorum. Saygılar, Philippa! Ha, bir nokta daha var, Dijkstra! Gizlice peşinden gelen şu ajanlar. Geri çağır onları.” “Elbette,” diye yalan söyledi ajan. “Çağıracağım. Bunu yapacağımı inanırsın herhalde, değil mi?”

“Elbette,” diye yalan söyledi şair. “İnanıyorum.”

Dandelion akşamı kadar akademi civarında kalmıştı. Sürekli dikkatle çevresine bakınmış ama peşine takılmış ajan fark edememişti. En çok da bundan rahatsız olmuştu.

Lirik şarkısı kursusunda, bir klasik şiir dersine katılıp anlatılanları dinledi. Ardından modern şiir üzerine

düzenlenen bir seminerde tatlı tatlı kestirdi. Daha önceden tanıştığı asistanlar onu uyandırdı ve onlarla birlikte felsefe kürsüsüne gidip, “Yaşamın özü ve kaynağı” başlıklı uzun ve hararetli bir tartışmaya katıldı. Hava daha kararmadan tartışmacıların yarısı menekşe gibi mosmor olmuştu; diğerleri ise birbirlerine bağıriп korkunç bir gürültü koparıyor ve saldırıyla geçmeye hazırlanıyordu. Bu kargaşa şairin çok işine geldi.

Kimse görmeden tavan arasına gitti, tavan arası penceresinden dışarı tırmandı, yağmur oluklarına basarak kütüphane çatısına çıktı ve bölüm başkanlığı binasının çatısına atlarken az kalsın bacağı kırılıyordu. Oradan duvarın dibindeki bahçeye ulaştı. Frenküzümü çalılıklarının arasında bir zamanlar öğrenciyken kazıp genişlettigi çukuru buldu. Çukurun karşı tarafı Oxenfurt kasabasıydı.

Kalabalığa karıştı, peşine avcı köpekleri düşmüş tavşan gibi sıçrayarak yan sokaklara daldı. Araba hangarına ulaşınca bir köşeye saklanıp yarım saat kadar bekledi. Şüpheli bir şey göremediginden emin olduktan sonra merdiveni tırmanıp çatıya çıktı, ünlü bira imalatçısı Wolfgang Amadeus Keçisakal’ın çatısına atladi. Yosun kaplı çatı padavralarla tutunarak sonunda çatı katı odasının küçük penceresine ulaştı. Odada gaz lambası yanıyordu. Çatı oluğunun üzerinde güçlükle durarak camın kurşun çerçevesini tıklattı. Pencere kapalı olmadığı için bu hafif darbeyle hemen açılıverdi.

“Geralt! Hey Geralt!”

“Dandelion? Dur... İçeri girme, lütfen...”

“Ne demek içeri girme? Niye girmeyeceğim?” Şair pencereyi ardına kadar açtı. “Yalnız değil misin, hı? Birini mi düzüyorsun yoksa?”

Dandelion bir yanıt beklemeden bedenini pencere pervazına doğru itti, orada dizili elmaları ve soğanları yere yuvarladı.

“Geralt...” dedi ve aynı anda sustu. Bir tıp öğrencisi kızı ait olan yere savrulmuş açık yeşil renkteki giysiyi görünce sesini yükseltmeden küfrü bastı. Ağzını şaşkınlıkla açtı ve bir küfür daha patlattı. Her şeyi beklerdi ama bunu asla!

“Shani...” başını iki yana salladı. “Bu nedir böyle...”
“Yorum yapma lütfen.” Witcher yataktaki doğruldu. Shani yorganı kalkık burnuna kadar çekip üzerini örttü.

“Hadi gir içeri.” Geralt pantolonunu almak için uzandı.
“Pencereden içeri giriyorsan, mesele önemli olmalı. Eğer önemli değilse, seni pencereden geri fırlatacağım.”

Dandelion pencere pervazından atlarken kalan soğanlar da yeri boyladı. Şair ayağıyla bir tabure çekip oturdu. Geralt hem Shani'nin hem de kendi giysilerini yerden kaldırıldı. Yüzü pek keyifli sayılmadı. Hiç konuşmadan giyindi. Tıp öğrencisi kız, Geralt'ın arkasına gizlenip gömleğini giymeye çalıştı. Şair ise kızı ters ters bakarken aklından kızın kandil ışığında altın sarısına dönmiş tenine ve küçük memelerine uygun betimlemeler ve kafiyeler arıyordu.

“Ne oldu Dandelion?” Geralt çizmesinin tokalarım kapattı. “Konuş.”

“Eşyalarını topla,” dedi şair sert bir tonla. “Buradan acilen ayrılmalısın.”

“Ne kadar acil?”

“Olağanüstü acil.”

“Shani...” Geralt hafifçe öksürdü. “Shani bana senin peşindeki ajanlardan söz etti. Anladığım kadarıyla atlatmışsin onları, öyle mi?”

“Senin bir şey anladığın yok.”

“Rience mi?”

“Daha fena.”

“O zaman gerçekten hiçbir şey anlamıyorum. Redanyalılar mı? Dreiber mi? Dijkstra mı?”

“Bildin.”

“Ama bu gitmem için bir neden...”

“Gitmen için kesinlikle bir neden,” diye sözünü kesti Dandelion. “Onların derdi artık Rience değil, Geralt. Onların derdi küçük kız ve Yennefer. Dijkstra onların yerini öğrenmek istiyor. Senin ağızından bunu zorla almak istiyor. Anladın mı şimdi?” “Şimdi oldu. O halde kaybolalım. Penceden çıkışımız gerekecek, değil mi?”

“Kesinlikle. Shani? Becerebilecek misin?”

Kız giysisini sıkıca bedenine sardı. “Bu benim tırmandığım ilk pencere olmayacak.”

“Tahmin etmiştim.” Şair, kızı dikkatle incelerken yüzünde, mecaz ve kafifiye olarak işine yarayacak bir kızarma bulmaya çalıştı. Ama yanılımıştı. Tek görebildiği, neşeyle parlayan kahverengi gözler ve hinzir bir gülümsemeydi.

Boz rengi, kocaman bir baykuş pencere pervazına usulca kondu. Shani kısık sesle bir çığlık attı. Geralt kılıcına uzandı. “Çocukça davranışma, Philippa,” dedi Dandelion.

Baykuş gitti, onun yerinde garip bir şekilde çömelmiş oturan Philippa Eilhart belirdi. Sihirbaz kadın hemen odanın içine atladı, saçlarını ve üstünü başını düzeltti.

“İyi akşamlar,” dedi soğuk bir sesle. “Tanıştır bizi, Dandelion.” “Rivyalı Geralt. Tıp fakültesinden Shani. Peşimden kurnazca uçup gelen bu baykuş, baykuş değil aslında. Adı Philippa Eilhart, sihirbazlar konseyi üyesidir, şimdilerde Kral Vizimir’ın hizmetinde çalışıyor, Dreiberг Sarayının onurudur kendisi. Ne yazık ki birden fazla sandalyemiz yok.”

“Önemli değil.” Sihirbaz kadın, ozandan boşalan tabureye oturdu, orada bulunanları keskin bakışlarla süzدü ve gözlerini Shani’den ısrarla ayırmadı. Dandelion, öğrenci kızın kızardığını görünce şaşırıp kaldı.

“Aslında burada olma nedenim yalnızca Rivyalı Geralt,” diye söze başladı Philippa. “Binlerinden dışarıya çıkmalarını istemek kabalık olacağı için...”

“Ben gidebilirim,” dedi Shani çekinerek.

“Gidemezsın,” diye mirıldandı Geralt. “Durum açıklığa kavuşuncaya kadar kimse bir yere gidemez. Öyle değil mi Hanimefendi Eilhart?”

“Sen Philippa diyebilirsin.” Sihirbaz kadın gülümşedi. “Resmiyeti bırakalım. Kimsenin dışıarı çıkışması gerekmez, kimsenin varlığından rahatsız olmam. Olsa olsa şaşırırmım ama ne yaparsın, yaşam kesintisiz bir sürprizler zinciridir... Bir ahababımın sözüdür bu. İkimizin ortak bir ahababının, Geralt. Sen tipta mı okuyorsun, Shani? Kaçinci yılmdasm?”

“Üçüncü,” diye mirıldandı kız.

“Yaa,” dedi Philippa ama kıza değil, Witcher'a bakarak. “On yedi, nasıl da güzel bir yaش! Yennefer yeniden on yedi olabilmek için neler vermezdi! Ne dersin, Geralt? Ha, bir fırsatını yakaladığında kendisine soracağım bu.”

Witcher, yüzünde tatsız bir ifadeyle gülümsedi. “Bundan hiç kuşkum yok. Soruyu yorumlarınla zenginleştireceğinden de. Bundan müthiş zevk alacağından da eminim. Ama şimdî sadede gel lütfen.”

“Doğru,” diye başını salladı kadın ciddileşerek. “Zamanı geldi de geçiyor. Hem senin fazla zamanın da yok. Dandelion anlatmıştır mutlaka, Dijkstra’nm canı ansızın seni görmek ve seninle küçük bir kızın yerini konuşmak istedî. Dijkstra bununla ilgili Kral Vizimir’den bazı emirler almış, bu yüzden kızın yerini öğrenmek için çok çaba harcayacaktır.”

“Elbette. Uyarın için teşekkürler. Ama bir noktaya biraz şaşırdım. Dijkstra’nm kraldan bazı emirler aldığınu söyledin. Sen almadın mı peki? Öyle ya, Vizimir’ın divanında seçkin bir yere sahipsin.”

“Tabii.” Sihirbaz kadın bu sözlerdeki alayı duymazdan geldi. “Sahibim. Kralı hatalara karşı uyarmak olan görevimi ciddiye alıyorum. Ama bazen, mevcut olayda söz konusu olduğu gibi, krala hata yapmak üzere olduğunu söyleyip onu aceleci bir eyleme karşı uyaramıyorum. Onun yerine, onun hatalı bir olaya girişmemesini sağlamak zorunda kalıyorum. Anlıyor musun beni?” Geralt onaylayan bir ifadeyle başını salladı. Dandelion, Geralt’ın anladığından çok emin değildi. Çünkü Philippa’nm insanın gözünün içine baka baka yalan söylediğini bilirdi.

Geralt, çok iyi anladığını kanıtlamak için, “Görüyorum ki,” dedi sözcüklerin üzerine basa basa, “sihirbazlar konseyi de benim korumam altındaki çocukla ilgilenevler. Velayetim altındaki çocuğun yerini sihirbazlar da öğrenmek istiyorlar. Ve de Vizimir’den ya da bir

başkasından önce çocuğu bulmak istiyorlar. Neden Philippa? Velayetim altındaki çocuğun bunca ilgi çekenek ne özelliği var?” Sihirbaz gözlerini kısti. “Bilmiyorsun öyle mi?” diye tısladı sonra. “Velayetin altındaki çocuk hakkında bu kadar az mı bilgiye sahipsin? Bundan sonuç çıkmakta aceleci davranışım istemem ama böylesi bir bilgisizlik, hamilikte yeterliliğinin sıfır olduğunu gösteriyor. B öylesine yetersiz bilgiye sahipken velayeti üstlenme hakkını alabilmiş olman beni gerçekten şaşırtıyor. Dahası, sen bunu yaparak hem yeterliliğe hem de böyle bir haka sahip olanların velilik şanslarını elliinden almış oluyorsun. Kibrinin seni felakete sürüklmemesi için sakın kendini, Geralt! Sakın kendini! Lanet olsun, bir de o çocuğu sakın! Küçük kızı göz bebeğin gibi sakın! Eğer kentin yapamazsan, başkalarından bunu yapmalarını iste!”

Dandelion bir an için Geralt’ın, Yennefer’ın üstlendiği rolden söz edeceğini sanmıştı. Geralt bundan bahsederse hiçbir tehlikeye girmeden Philippa’yi gereksiz bırakırdı. Ama susmayı yeğledi. Ozan bu tavırın nedenini anlamıştı tabii. Philippa her şeyi biliyordu. Philippa onu uyarıyordu. Geralt da bu uyarıyı anlamıştı.

Dandelion bütün gücünü onların gözlerini ve yüzlerini incelemek için harcarken, “Bu ikisi acaba bir zamanlar bir ilişki yaşadı mı?” diye içinden geçirdi. Witcher ve sihirbaz kadınlar arasında bu tür sözlerle gerçekleşen çekışmelerin aslında birbirlerinden etkilenmelerinden kaynaklandığını ve çoğu zaman yatakta sonlandırmış bilirdi. Ancak Dandelion her zaman olduğu gibi incelemesinden bir sonuç çıkaramadı. Geralt’ın biriyle bir ilişkisi olup

olmadığını öğrenmenin tek yolu, doğru anda pencereden içeri girmekti.

“Velayet,” diye sihirbaz kadın bir süre sonra devam etti, “kendini güvenceye alamayan birinin güvenliğiyle ilgili sorumluluğu üstlenmektir. Koruma altına aldığın çocuğa bir zarar gelirse... Eğer kızın başına bir şey gelirse bu senin sorumluluğundadır, Geralt. Yalnızca senin.”

“Biliyorum.”

“Korkarım hâlâ yeterince bilmiyorsun.”

“O halde beni bilgilendir. Neden ansızın bunca kişi beni sorumluluğumun yükünden kurtarmak istiyor, neden hepsi himayemdeki çocuğu korumaları altına almak, yükümlülüklerimi üstlenmek istiyor acaba? Sihirbazlar konseyi Ciri’den ne istiyor? Dijkstra, Kral Vizimir, Temeryalılar kızdan ne istiyorlar? İki yıl önce benimle ve Ciri’yle iletişime geçtiler diye Sodden’de ve Temerya’da üç kişiyi öldüren Rience denen kişi bu kızdan ne istiyor? Ağızından laf alabilmek için Dandelion’ı öldürmenin eşiğine gelen bu adam ne istiyor? Kimdir bu Rience, Philippa?” “Bilmiyorum,” dedi sihirbaz kadın. “Rience’in kim olduğunu bilmiyorum. Ama öğrenmeyi senin kadar istiyorum.”

“Şu Rience’in,” diye umutsuz bir sesle söze karıştı Shani, “yüzünde üçüncü dereceden yanık izi var mıdır? Eğer varsa, onun kim olduğunu biliyorum. Nerede olduğunu da.”

Ansızın oluşan sessizlikte yağmur olsuna düşen ilk yağmur tanelerinin sesi duyuldu.

Nedenler ve koşullar ne olursa olsun cinayet her zaman cinayettir. Bu yünden öldüren ya da cinayet planlayan kişiler, kim olursa olsunlar, kral, prens, mareşal ya da

hâkim hile olsalar canidir. Şiddet planlayan ve uygulayan hiç kimsenin kendini sıradan bir caniden daha üstün görmeye hakkı yoktur. Çünkü her türlü şiddet, doğası gereği mutlaka suça yol açar.

Nicodemus de Boot, Yaşam, Mutluluk ve Esenlik Ürerine İncelemeler

Bölüm 6

H ata yapmamalıyız,” dedi Redanya Kralı Vizimir ve JL JL yüzüklerle bezeli parmaklarını şakaklarındaki saçların arasına gömdü. “Hata yapmayı ya da yanılmayı göze alamayız.” Huzurundakiler sustular. Aedirn hükümdarı Demawend, bir koltuğa kaykılmış, gözünü göbeğinin üzerinde duran bira sürahisine dikmişti. Temerya, Pontar, Mahakam ve Sodden hâkimi, kısa bir süreden beri de Brugge’nin yaşlı hamisi olan Foltest, başını pencereye doğru çevirerek soylu profilini herkese gösterdi. Masanın karşı tarafında haydut sakallı Kaedwen Kralı Henselt oturuyor, küçük gözlerinden yayılan delici bakışlarını istişare toplantısına katılmış kişilerin üzerinde gezdiriyordu. Liryा Kraliçesi Meve, kolyesinin dev yakut taşlarıyla dalgın dalgın oynuyor, arada sırada da güzel ve dolgun dudaklarını anlamlı bir şekilde büzüyordu.

“Hata yapmamalıyız,” diye yineledi Vizimir. “Çünkü tek bir hata bize pahaliya mal olabilir. Başkalarının deneyimlerinden yararlanalım. Atalarımız bundan beş yüz yıl önce bu sahile ayak bastıklarında elfler kafalarını kuma gömmüşlerdi. Topraklarını ellerinden gidim gidim aldık, onlarsa geri çekildiler ve sürekli bunun son sınır olduğunu, daha fazla ilerlemeyeceğimizi sandılar.

Biz onlardan akıllı olalım! Çünkü sıra şimdi bizde. Elfler şimdi bлизи. Nilfgaard, Jaruga kıyısına dikilmiş ve buradan

duyabiliyorum: ‘Orada dursunlar bakalım.’ Şunu da duyuyorum: ‘Daha fazla ilerleyemezler.’ Ama ilerleyecekler, göreceksiniz. Tekrar ediyorum: Elflerin hatasına bizler de düşmeyeelim!”

Yağmur damlaları camlara vuruyor, rüzgârin uğultusu ürpertiyyordu. Kraliçe Meve başını kaldırdı. Kargaların ve kuzgunların gaklamalarını duyar gibi olmuştu sanki. Oysa kulağına çalman rüzgârdı yalnızca. Rüzgâr ve yağmur...

“Bizi elflerle kıyaslama,” dedi Kaedwen Kralı Henselt. “Bu kıyaslamayla bize ayıp ediyorsun. Elfler savaşmayı bilmezdi, atalarımızdan korkup kaçtılar, dağlara ve ormanlara gizlendiler. Elfler, atalarımıza Sodden’i sunmadılar. Ama biz, bizimle takışmanın ne demek olduğunu Nilfgaardlılara gösterdik. Bizi Nilfgaard’la, korkutma Vizimir, propaganda yapma. Nilfgaard, Jaruga kıyısına mı geldi diyorsun? Ben de diyorum ki Nilfgaard, delikteki fare gibi nehrin öbür kıyısında pinekliyor. Çünkü Sodden’de omurgalarını kırdık onları! Askeri açıdan sildik onları. Özellikle de moral açısından! Vaktiyle Emhyr var Emreis’in bu ölçüdeki saldırganlığa karşı olduğu ve Cintra’ya yapılan saldırının düşman bir siyasi grup tarafından düzenlendiği doğru mudur, bilmiyorum. Bence eğer bizi yenebilseydiler, Emhyr bunu alkışlar, imtiyazlar tanır, araziler dağıtırı. Ama Sodden’den sonra anlaşıldı ki o buna karşıydı ve her şeye mareşallerin dikbaşılılığı yol açmıştı. Kelleler alındı. Darağaçları kan gölüne döndü. Bunlar dedikodu değil, kesin bilgiler. Törenlerle sekiz kişi idam edildi, sessiz sedasız bir sürü infaz yapıldı. Kimileri sözde ecelleriyle ama esrarengiz bir şekilde yaşamalarını kaybettiler, birçok kişi ansızın emekliye sevk edildi. Emhyr kontrolü kaybetti, hatta kendi

yönetim kadrosunun kökünü kazdı. Ordularını kim yönetecek şimdi? Başçavuşlar mı?” “Hayır, başçavuşlar yönetemez,” dedi Aedirn Kralı Dema-wend buz gibi bir sesle. “Bu işi Emhyr’in uzun zamandır eğittiği ve nice dir böyle bir olanak bekleyen genç ve yetenekli subaylar üstlenecek. Yönetim kadrolarına girmelerine ve yükselmelerine yaşlı mareşallerin izin vermediği subaylar... İsimleri duyulmuş genç ve yetenekli komutanlar... Metinna ve Nasair’deki ayaklanmaları bastırılmış, Ebbing’deki isyancıları kısa zamanda susturan komutanlar... Kuşatma manevralarının, süvari taarruzlarının, piyadelerin yıldırım hızıyla yer değiştirmelerinin, denizden hücum etmenin önemini bilen komutanlar. Bunlar, seçilmiş belirli noktalara yoğunlaşmış saldırı taktiği uygulayan, hisarları kuşatırken sihir yerine modern teknikler kullanan subaylar. Onları küfürmsemek hata olur. Jaruga’yı geçmek ve eski mareşallerin hatalarından ders çıkardıklarını kanıtlamak için yanıp tutuşuyorlar.”

“Eğer çıkardıkları bir ders varsa,” dedi Henselt omuz silkerek, “o zaman Jaruga’yı geçmezler. Cintra ve Verden sınırlarındaki nehir ağını, Nastrof, Rosrog ve Bodrog kaleleriyle Ervyll kontrolü altında tutuyor hâlâ. Bu üç kaleyi kimse elini sallayıp fethedemez öyle, modern teknikler de bir işe yaramaz. Bizim kanadı Ciradis Kralı Ethain’ın donanması da koruyor, o sayede kıyıyı elimizde tutuyoruz. Tabii Skelligeli korsanların da payı var bunda. Anımsarsanız Prens Crach an Craite, Nilfgaard’la ateşkes anlaşmasını imzalamadı, onlara göz açtırmıyor, taşradaki sahil yerleşim merkezlerine ve kalelere saldırıyor. Nilfgaardlılar ona, deniz yaban domuzu anlamına gelen

Tirth ys Muire adını taktılar. Onunla çocukları korkutuyorlar!”

“Nilgaardlı çocukları korkutmak,” dedi Kral Vizimir sırtarak, “bizim güvenliğimizi temin etmez.”

“Elbette yapmaz bunu,” dedi Henselt. “Bize başka bir şeyi temin eder ama: Emhyr var Emreis nehre ve kıyuya egemen olmadan, bir kanadı taarruza açık bir konumdayken Jaruga’nın sağ kıyısına çıkarmak istediği birliklerinin ihtiyaçlarını karşılayamaz. Ne kuşatma manevrası, ne yıldırım süvarisi? Gülerim ben buna! Ordusu nehri geçtikten üç gün sonra sıkışıp kalır. Yarısı hisarları kuşatır, kalanı çalıp çırpmak, hayvan yemi ve yiyecek bulmak için kaybolur. O ünlü süvari sınıfları kendi atlarının büyük bir bölümünü kesip yedikten sonra biz de onlara ikinci bir Sodden yaşıatırız. Lanet olsun, keşke nehri geçseler! Ama korkmayın, yapmayacaklar.”

“Diyelim ki,” dedi Lirya Kraliçesi Meve, “Jaruga’yi geçmeyecekler. Diyelim ki Nilgaard beklemeyi seçecektir. Ama düşünelim, bunun kime yararı olur? Onlara mı, bize mi? Hiçbir şey yapmadan beklemeye kimin gücü yeter, kimin yetmez?”

“Kesinlikle!” dedi Vizimir. “Meve her zaman az konuşur ama on ikiden vurur. Emhyr’in zamanı var efendiler ama bizim yok! Ortada dönenleri görmüyor musunuz? Nilgaard bundan üç yıl önce yamaçtan küçük bir taşı söktü, şimdi köşeye çekilmiş çığ düşmesini bekliyor. Öylece bekliyor ve yamaçtan sürekli yeni taşlar yuvarlanıyor. Yerinden oynatılan ilk küçük taş, hareket ettirilemeyen bir kaya parçasıydı anlaşılan. Ama çok geçmeden görüldü ki harekete geçmesi için ucundan dokunmak bile yeterli olmuştu. Derken çığı ellerini

ovuşturarak bekleyen başkaları ortaya çıktı. Ormanların içi Mavi Dağlar'dan Bremervoord'a kadar elf komandolarıyla dolu. Bu artık çetecilik değil, gerçek bir savaş. Biz ne olduğunu anlayana kadar Dol Blathannalı özgür elfler kendilerini savaşın içine atacaklar. Mahakam'da cüceler ayaklandı, Brokilon'da dryad'lar gitgide pervasızlaşıyor. Bu bir savaş, genişlemiş bir savaş. İçeride yaşanan bir savaş. Bir iç savaş. Bizim savaşımız. Ve Nilfgaard bekliyor... Zaman kimin lehine çalışıyor, ne dersiniz? Scioa'tael birliklerinde otuz-kırk yaşılarında elfler var. Ancak onlar üç yüz yıldan uzun yaşıyor! Onların zamanları var, bizim yok!"

"Scioa'tael," dedi Henselt, "bayağı zararlı olmaya başladılar. Ticareti ve ulaşımı felce uğratıyorlar, köylülerini yıldırizıyorlar. Bu işe bir dur demeliyiz!"

"İnsan olmayanlar savaş istiyorlarsa, buyursunlar," diye araya girdi Temerya Kralı Foltest. "Ben her zaman dirlik düzenden ve birlikte yaşamaktan yana oldum. Ama ille de bir güç gösterisine kalkışmak istiyorlarsa, kimin daha güçlü olduğunu gösteririz onlara. Ben hazırım. Temerya ve Sodden'de Sincaplar'm kökünü altı ayda kurutmanın yolunu buluruz. Bu topraklar daha önce de atalarımızın döktüğü elf kanyla sulanmıştı. Bu bence bir trajedi ama başka bir çıkış yolu göremiyorum, trajedi tekrar edecek. Elflerin durdurulmaları gerekiyor."

"Sen emir verir vermez ordun elflere saldıracaktır," dedi Demawend. "Peki, insanlara da hücum edecek midir? Piyadelerini aralarından topladığın köylülere de saldıracak mıdır? Esnaf birliklerine? Bağımsız kentlere? Vizimir, Scioa'tael'i anlatırken tek bir taştan söz etti. Evet, evet, baylar, bakmayın öyle yüzüme! Nilfgaard'ın boyunduruğu

altına girmiş topraklarda köylülerin, çiftçilerin ve zanaatkârların daha iyi, daha özgür koşullarda yaşadıkları ve mali durumlarının daha iyi olduğu, esnaf birliklerine daha fazla imtiyazlar tanındığı köylerde ve kasabalarda konuşulmaya başladı. Nilfgaard atölyeleri bizi mala boğuyor. Brugge ve Verden'de onların parası yerel paranın yerini almaya başladı. Hiçbir şey yapmadan öylece oturursak batacağız, birbirimize gireceğiz, sorunların içine gömüleceğiz, işimiz gücümüz yenilgilerle, isyanlarla ve olaylarla uğraşmak olacak, zaman içinde Nilfgaard'dan gelecek parasal desteğe bağımlı olacağız. Batacağız, kendi vatanımızda boğulacağız. Çünkü şunu bilin ki Nilfgaard güne inen yolu da bize kapatacak. Kendimizi geliştirmeli, yayılmacı politika izlemeliyiz, aksi halde torunlarımız buraya sığamaz olacaklar!"

Herkes sustu. Redanya Kralı Vizimir derin bir soluk aldı, masanın üzerinde duran kadehlerden birine uzandı ve içindekini uzun uzun içti. Sessizlik uzadıkça uzuyor, yağmur damlları camlara vuruyor, uğultuya esen rüzgâr kepenkleri takırdıyordu.

"Burada sözü edilen bütün zorluklar," dedi sonra Henselt, "Nilfgaard'ın eseridir. İnsan olmayanları kıskırtan, propagandalarını sürekli artıran ve isyanları körükleyen Emhyr'in ulaklarıdır. Çevrelerine altın saçıp esnaf birliklerine ve loncalara imtiyaz sözü veriyorlar, devletimizi güçlendirmek yerine baronlara ve kontlara yüksek makamlar vaat ediyorlar. Sizde durumun nasıl olduğunu bilemem ama Kaedwen'de ortalık ansızın dünyanın sonunun geldiğini bildiren papazlarla, rahiplerle, kâhinlerle ve başka bir sürü boktan mistikle doldu."

“Bizde de durum aynen böyle,” dedi Foltest. “Lanet olsun, yillardır huzur içinde yaşıyorduk. Büyükbabamın rahiplerin sayılarını azaltıp hadlerini bildirdiği dönemden beri kalanlar yararlı uğraşlara yöneldiler. Kitapları inceleyip çocuklara bilgi aktardılar, yoksullarla, hastalarla ve evsizlerle ilgilendiler. Ve de siyasete karışmadılar. Ama şimdi ansızın uyandılar ve aşağı tabakanın kulağına saçma sapan şeyler çığıriyorlar, ayaktakımı da onları dinliyor ve neden kötü koşullarda yaşadıklarını öğreniyor. Büyükbabam kadar fevri ve bir kral olarak otoritem ve asaletim konusunda onun kadar hassas olmadığım için bu duruma göz yumuyorum. Çılgın bir fanatığın yaygarasıyla sarsılacak bir otoritenin, bir asaletin ne önemi var zaten! Ancak sabrım taşmak üzere. Şimdilerde papazların ana konusu güneyden geleceği söylenen bir kurtarıcı. Güneyden, dikkatinizi çekerim! Jaruga'nın karşı kıyısından!”

“Beyaz Alev,” diye mirıldandı Demawend. “Önce Beyaz Ayaz, ardından Beyaz Işık gelecek. Sonra dünya, Beyaz Alev'den ve Beyaz Kraliçe'den yeniden doğacak. Bunu ben de duydum. Elf kâhini Ithlinne aep Aevenien'in kehanetinin yüze göze bulaştırılmış hali bu. Vengerberg pazarında böyle saçmalıklar çığırıp duran bir papazı yakalatmıştım ben. Cellat, kâhinin bu iş için Emhyr'den kaç para aldığına papaza uzun süre kibarca sordu. Ama papaz Beyaz Alev ve Beyaz Kraliçe diye zırvalayıp durdu... son âna kadar hem de.”

“Dikkatli ol, Demawend.” Vizimir yüzünü buruşturdu. “Şehit yaratma, çünkü Emhyr'in derdi tam da bu. Nilfgaard'm ajanlarını yakala ama papazlara dokunamazsin, doğuracağın sonuçları kestiremezsin çünkü.

Halkın gözünde hâlâ nüfuzlu onlar ve saygı görüyorlar.
Sincaplar'la yeterince sorunlarım var, kasabalarda
ayaklanmayı ve çiftçi savaşlarını göze alamam.”

“Lanet olsun!” diye patladı Foltest. “Bu yapmaya limlar,
göze almayalımlar, yapamayızlar ne demek oluyor!
Yapamayacaklarımız konușmak için mi toplandık biz?
Ağlayıp açıyalım, zaaflarımıza ve aczimize hayiflanalım
diye mi bizi Hagge'ye çağrırdın De- mawend? Harekete
geçelim artık! Bir şeyler yapmalıyız! Dönen dolaplara bir
dur demeliyiz!”

“Ben zaten baştan beri bunu öneriyorum.” Vizimir
gerindi. "Şu an yapılacak şeyi öneriyorum."

“Neyi?”

“Ne yapabiliriz?”

Yine sessizlik oldu. Rüzgâr uğulduyor, panjurlar sarayın
surlarına çarpıyordu.

“Neden herkes bana bakıyor?” diye ansızın sordu Meve.

“Güzelliğinden büyülendik,” diye mirildandı Henselt.

“O da var tabii,” diye Henselt'i destekledi Vizimir.
“Meve, senin her koşulda bir çıkış yolu bulabildiğini
hepimiz biliyoruz. Kadınsı içgüdülerin var, bilge bir
kadınsın...”

“Gönlümü okşamayı bırak.” Liryा Kralīcesi ellerini
kucağında kavuşturup gözlerini renkleri kararmış av
desenli goblen halilara çevirdi. Av köpekleri atlıyor,
dişlerini kaçmakta olan beyaz tekboynuzun böğrüne
geçiriyordu. Hayatım boyunca canlı bir tekboynu
görmedim, diye düşündü Meve. Hiç görmedim. Bundan
sonra da görmem herhalde.

Bir süre düşünmeye devam ettiğten sonra, “İçinde
bulunduğumuz durum,” dedi, bakışlarını duvar halisinden

ayırarak, "Rivya sarayındaki uzun kış gecelerini anımsattı. O yıllarda her zaman beklenen olaylar olurdu. Kocam, bir başka nedimeye nasıl yanaşacağını düşünürdü. Mareşal, ona şöhret kazandıracak bir savaşçı tezgâhlamanın hesaplarını yapardı. Sihirbaz, kendini kral olarak düşlerdi. Uşaklar hizmet etmek istemezdi, soytarılar üzgün, keyifsiz ve müthiş sıkıcı olurdu, köpekler içine düştükleri hüznün etkisiyle ulurdu, kediler uyur ve masanın üstünde ziplayan farelere aldırmazdı. Herkes bir şeyleri beklerdi. Herkes başına önüne eğip kaşlarının altından yukarı bakardı. Bense... ben onlara o zaman... gösterdim onlara. Onlara neler yapabilecek güçte olduğumu gösterdim; öyle ki duvarlar zangırdadı, çevredekiler ayılar kış uykularından uyandı. Ve bir anda aptalca düşünceler uçup gidiverdi. Kimin sözünün geçtiğini ansızın kavradılar." Kimse yanıt vermedi. Rüzgârin uğultusu daha da arttı. Surların üstündeki muhafizler birbirlerine keyifsizce laf attılar. Yağmur damlaları, kurşun çerçeveli camlara daha kısa aralıklarla ve daha şiddetli vurmaya başladı.

"Nilfgaard izliyor ve bekliyor," diye ağır ağır devam etti Meve, boynundaki kolyeyle oynarken. "Nilfgaard gözlemliyor. Bir olay bekleniyor, insanların zihinlerinden tehlikeli düşünceler geçiyor. O halde gücümüzü herkese gösterelim. Burada asıl kralın kim olduğunu gösterelim. Kış uykusuna yatmış sarayın surlarını sarsalım!"

"Sincaplar'ı silelim," dedi Henselt heyecanla. "Birlikte büyük bir askerî operasyon başlatalım. İnsan olmayanları katledelim. Pontar, Gwenllech ve Buina yi kaynaklarından denize döküldükleri noktaya kadar elf kaniyla dolduralım!"

“Bir ceza harekâtiyla Dol Blathanna’daki özgür elfleri boyunduruk altınla alalım,” diye ekledi Demawend alını buruşturarak. Verden Kralı Ervyll’e, Brokilon’daki dryad’lara el atması için izin verelim artık. Evet, katliam olsun! Sağ kalanları da kamplara kapatalım!”

“Craich an Craite’i Nilfgaard’ın kontrolü altındaki sahillere doğru harekete geçirelim,” diye konuyu toparladı Vizimir. “Craich’ı Cidaris Kralı Ethain’in donanmasıyla destekleyelim ve Jaruga’dan Ebbing’e kadar her yeri ateşe vermelerini sağlayalım! Güç gösterisi...”

“Yetmez bu,” diye araya girdi Foltest başını iki yana sallayarak. “Bunların hiçbirini yetmez. Bizim asıl... Asıl ne yapmamız gerektiğini biliyorum.”

“Konuş hadi!”

“Cintra.”

“Ne?”

“Nilfgaardlıların elinden Cintra’yı alalım. Jaruga’yı aşip ilk saldıran biz olalım. Şimdi yapalım, çünkü beklemiyorlar bunu. Onları yeniden Marnadal’ın arkasına atarız.”

“Nasıl olacak peki? Bir ordunun Jaruga’yı geçemeyeceğini az önce konuşmadık mı?”

“Nilfgaard ordusu geçemez dedik. Ama nehir bizim kontrolümüzde. İkmal hatları da öyle. Nehrin ağzı elimizde, Skellige, Cidaris ve Verden surları da yan hatlarını koruyor. Kırk, Elli bin adamını nehirden geçirmek Nilfgaard için son derece zahmetli. Oysa biz sol kıyıyla çok daha fazla adam çıkarabiliriz. Açıma ağzını öyle, Vizimir! Şu sonsuz bekleyişi sonlandıracak bir şey istemiyor muydun? Çarpıcı bir şey istemiyor muydun? Bizleri yeniden gerçek krallara dönüştürecek bir şey? O

şey, Cintra'dır. Cintra kudretimizi artıracak, çünkü bir simgedir Cintra. Sodden'i düşünün! Kentte katliam olmasaydı ve Calanthe şehit düşmeseydi vaktiyle o zafer kazanılamazdı. Güçler eşitti, onları böylesine paramparça edeceğimizi kimse hesaba katmamıştı. Ama birliklerimiz Cintra'nm dişi aslanının öcünü almak için kuduz köpekler gibi boğazlarına çöktüler. Öfkesi Sodden'in savaş alanında tükenmemiş birileri hâlâ var. Deniz yaban domuzu Crach an Craite'i unutmayın!" "Doğru." Demawend başını evet anlamında salladı. "Crach, Nilgaard'dan kanlı bir ör almaya ant içti. Marnadal'da öldürülen Eist Tuirseach'm ve de Calanthe'nin öcünü. Sol kıyıya saldırırsak, Crach bizi bütün Skellige ordusuyla destekler. Tanrılar adına, bu saldırı başarılı olabilir! Foltest'i destekliyorum! Haydi beklemeyelim, ilk saldırın taraf olup Cintra'yı kurtaralım, köpeğin evlatlarını Ameli Boğazı'nm ötesine kovalayalım!"

"Ağır ol bakalım," diye homurdandı Henselt. "Aslanın büyiklerini çekiştireceğiz diye acele etmeyin, çünkü ortada ölü bir aslan yok henüz. Birincisi bu. İkincisi, ilk biz vurursak adımız saldırgana çıkar. Mührünü kendi bastığımız ateşkesi ihlal etmiş oluruz. O zaman bizi birlikleriyle ne Niedamir ne de Esterad Thyssen destekler. Cidaris Kralı Ethain'in nasıl davranışacağını kestiremiyorum. Esnaf birliklerimiz, tacirlerimiz ve soylularımız hücum savaşma kapısını kapayacaklardır. Özellikle de sihirbazlar. Sihirbazları unutma!"

"Sol kıyıya yapılacak bir saldırıyı destekleyecek tek bir sihirbaz çıkmaz," dedi Vizimir. "Ateşkes, Roggeveenli Vilgeförtz'un eseriyydi. Ateşkesin adım adım kalıcı bir barışa dönüşmesini hedeflediğini biliyoruz. Vilgeförtz

savaşa arka çıkmaz. Konsey de —inanın bana— Vilgefortz'un talepleri doğrultusunda hareket edecektir. O, Sodden'den sonra konseyin bir numaralı adamı oldu, öteki sihirbazlar istediklerini söylesinler, Vilgefortz dediğini yapırır.” “Vilgefortz, Vilgefortz,” diye hiddetlendi Foltest. “Bu büyücü bizi aşıyor artık. Vilgefortz'un ve konseyin planlarını dikkate almaktan artık sıkılmaya başladım; kaldı ki o planlardan ne haberim var ne de anlıyorum. Ama bunu aşmanın da bir yolu var, efendiler. Ya ilk önce Nilgaard saldırıyla geçerse? Örneğin Dol Angra'da? Aedirn ya da Liry'a'da? Bunun üstesinden bir şekilde geliriz... Bir tertip yaparız... Küçük bir kıskırmaca örneğin... Sınırda bir olay çıkarılıp onların üstüne atılabilir. Grenzfort'a saldırmak gibi... Tabii ki biz de bütün gücümüzle kararlı bir şekilde saldırmaya hazır oluruz, diğerlerinin tam onayını, hatta Vilgefortz'un ve konseydeki diğerlerinin de onayını alırız. Ardından, Emhyr var Emreis dikkatini Sodden'e ve nehir bölgесine yöneltmekten vazgeçtiktен sonra Cintralılara topraklarını hatırlatırız. Brugge'de, Vissegerd komutasında toplanıp silah altına alınmış sekiz bin göçmen var. Daha mükemmel bir ordu olabilir mi? Bu adamlar, kaçarak terk etmek zorunda bırakıldıkları toprakları yeniden kazanma umudu içindeler. Savaşmak için yanıp tutuşuyorlar. Sol kıyıyı ele geçirmek için her an saldırmaya hazırlar. Bir işaret bekliyorlar yalnızca.”

“Bir işaret,” dedi Meve, “bir de destek göreceklerine dair söz bekliyorlar. Çünkü Emhyr sınır garnizonlarına sekiz bin adamı bir çırpıda toplayabilir, takviye sağlamasına bile gerek yok. Vissegerd bunu çok iyi biliyor ve senin Redanyalı askerlerle güçlendirilmiş birliklerin sol

kıuya varıp arkalarına geçmeden yerinden kımıldamayacaktır. Ama Vissegard hepsinden öte, Cintralı aslan yavrusunu bekliyor. Kraliçenin torunu katliamdan sağ kurtulmuş anlaşılan. Birileri onu göçmenlerin arasında gördüğünü söylemiş ama küçük kız sonra gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş. Göçmenler onu yana yana arıyorlar. Çünkü

Cintra tahtını yeniden kazandıktan sonra kral soyundan birine ihtiyaçları var. Calanthe'nin kanından.”

“Saçma,” dedi Foltest buz gibi sesle. “Olayların üzerinden iki yıldan fazla geçti. Çocuk bugüne kadar ortaya çıkmamışsa, demek ki ölmüştür. Efsaneyi unutalım gitsin. Calanthe artık yok. Aslan yavrusu, tahta layık kral kanından birisi de yok. Cintra, dişi aslan döneminde olduğu günlere bir daha asla dönenmeyecek. Ama Vissegerd'in göçmenlerine bu söylenemez tabii.”

“Yani Cintralı göçmenleri ölüme yollayacaksın, öyle mi?” Meve gözlerini kısıtı. “Cephenin en önündekileri, öyle mi? Cintra'nm ancak senin hükümlanlığın altında bağımlı bir devlet olarak yeniden doğacağini söylemeden, öyle mi? Hepimize, Cintra'ya saldırmayı öneriyorsun... Bunu senin için yapmamızı istiyorsun. Sodden'i ve Brugge'yi hâkimiyetin altına aldin, gözün Verden'de... Canın bir de Cintra'yı çekiyor, öyle mi?”

“İtiraf et, Foltest,” diye homurdandı Henselt. “Meve haklı mı? Bizi bu yüzden mi bu maceraya atılmaya kışkırtıyorsun?” “Kesin artık.” Temerya Kralı soylu yüzünü buruşturup, elini öfkeyle salladı. “Dünya imparatorluğu kurmayı tasarlayan bir fatih gibi göstermeyin beni. Sizin derdiniz nedir? Sodden ve Brugge mi? Sodden Kralı Ekkehard annemin üvey kardeşiymi.

Onun ölümünden sonra akrabası olmam sıfatıyla bağımsız kantonların tacını bana sunmuş olmalarına şaşırıyor musunuz? Kan, sudan yoğundur! Brugge Kralı Venzlav, bana hiç zorlamadan derebeylik yemini etti! Ülkeyi kurtarmak için yaptı bunu! Çünkü güzel havalarda, Nilfgaard mızraklarının uçlarının Jaruga'nm sol kıyısında parladığını görüyor!”

“İşte tam da bu sol kıyıdan söz ediyoruz,” diye ağır ağır konuştı Liryा Kraliçesi. “Saldırmamız gereken kıyı. Ancak sol kıyının adı Cintra. Yıkılmış, yakılmış, yerle bir edilmiş, viraneye çevrilmiş, tirpanlanmış, işgal edilmiş olsa da adı hâlâ Cintra. Cintralılar sana ne taç sunar, Foltest ne de derebeylik yemini eder. Kan, sudan yoğundur!”

“Cintra’yi- Eğer Cintra’yi özgürlüğüne kavuşturursak, orası hepimizin ortak kolonisi olmalı,” dedi Aedirn Kralı Dema-wend. “Cintra, Jaruga’nm denize kariştiği yer ve bu özellikleyle üzerindeki kontrolü kaybetmeyi göze alamayacağımız kadar çok önemli bir stratejik nokta.”

“Cintra bağımsız bir ülke olmalı,” diye karşı çıktı Vizimir. “Özgür, bağımsız ve güçlü. Demiden kapılı, kuzeyin kalesi, bir karış toprağı bile yanmamış bir ülke olmalı ve Nilfgaard’ın süvarileri bu topraklar üzerinde at koşturamamalı!”

“Boyle bir Cintra yeniden kurulabilir mi? Calanthe’siz hemde?”

“Heyecana kapılma, Foltest.” Meve dudaklarını büzdü. “Söyledim zaten, Cintralılar ne başka bir devletin himayesi altına girmeyi ne de tahtta yabancı bir kan görmeyi kabul ederler. Hükümrانlığını onlara dayatmaya kalkarsan, işler tersine döner. Vissegerd, bu kez Emhyr’ın

himayesi altında yeni birlikler oluşturacaktır. Ve gün gelecek bu kıtaalar, Nilgaard fırtına birliklerinin öncü birliği olarak bize karşı harekete geçecektir.”

“Foltest biliyor bunu,” diye tısladı Vizimir. “İşte bu yüzden aslan yavrusunu, Calanthe’nin torununu harıl harıl aratıyor. Anlamıyor musunuz, kan, sudan koyudur, insan evlilik yoluyla taç sahibi olabilir. Tek yapması gereken kızı bulmak ve evliliğe zorlamak...”

“Sen aklını mı yitirdin?” Temerya Kralı bağırırken boğulacak gibi olmuştu. “Aslan yavrusu yaşamıyor artık! Bu kızı kesinlikle aramıyorum ben, hem ben... Onu bir şeye zorlamayı aklımın ucundan bile geçirmedim.”

“Onu zorlamana gerek yok,” diye atıldı Meve, tatlı tatlı gülümseyerek. “Sen hâlâ yüzüne bakılabilir bir adamsın, akrabam. Hem aslan yavrusunun damarlarında Calanthe’nin kanı akıyor. Alev alev yanın bir kan. Caliyi çocukluğundan beri tanırdım. Bir delikanlıya baktığı zaman bacaklarını öyle bir oynatırdı ki, yere fitil koysan alevler içinde kalındı. Kızı Pavetta, yani aslan yavrusunun annesi aynı özelliklere sahipti. Bu durumda aslan yavrusu onlara çekmiştir. Birazcık gayrette kız çok da fazla direnmez, değil mi Foltest? Sen buna güveniyorsun. Hadi, itiraf et.” “Tabii ki buna güveniyor.” Demawend gürültülü bir kahkaha attı. “Kralımız kurnaz bir plan hazırlamış! Biz sol kıyıya saldıracağız ve daha dönüp çevremize bile bakamadan bizim Foltest kızı bulup onun bakire yüreğini fethedecek. Cintra tahtına oturtacak genç bir eş sahibi olacak ve Cintra halkı sevinç gözyaşları dökecek. Çünkü Calanthe’nin kanından ve canından bir kraliçeye sahip olacaklar. Bir kraliçeye... Ancak yanında da bir kralları olacak. Kral Foltest.”

“Bu kadar saçmalık yeter!” diye kükredi Foltest, renkten renge girerken. “Siz neler uyduruyorsunuz öyle? Şu konuştuklarınızda zerre kadar mantık yok!”

“Var, hem de çok var,” dedi Vizimir. “Çünkü bu çocuğu birinin yana yana aradığını biliyorum. Kimdir bu, Foltest?”

“Bu açıkça ortada! Vissegerd ve Cintralılar!”

“Hayır, onlar aramıyor. Ya da en azından yalnızca onlar aramıyor. Biri daha var. Gözünü kırmadan çok canlar almış biri. Şantaj, rüşvet ve işkenceden kaçınmayan biri... Madem konuyu açtık: Rience diye bir adam aranızdan birinin hizmetinde olabilir mi? Adamin hizmetinizde olmadığı ya da bunu itiraf etmek istemediğinizi —ki aynı kapıya çıkar— gözlerinizden okuyorum. Tekrar ediyorum: Calanthe'nin torunu aranıyor, hem de düşündürücü bir israrla. Kızı kim arıyor, diye soruyorum?”

“Lanet olsun!” Foltest yumruğunu masaya indirdi. “Ben değil! Taht derdine bir kız çocuğuyla evlenmeyi aklımın ucundan bile geçirmedim. Ben zaten...”

“Sen zaten dört yıldan beri Barones La Valette’le gizlice birliktesin.” Meve yine gülümsedi. “Kumrular gibi sevişiyorsunuz ve baronun vadesinin yetmesini bekliyorsunuz. Ne bakıyorsun öyle? Herkes biliyor bunu. Sence ajanlarımıza neden para ödüyoruz? Gelgelelim Cintra tahtı uğruna, sevgili akrabam, birçok kral kişisel mutluluğunu feda edebilir...”

“Bir dakika.” Henselt haşır huşur sesler çıkararak ellerini sakalında gezdi. “Birçok kral, diyorsunuz. O zaman Foltest'e bulaşmayın şimdilik. Başkaları da var. Calanthe vaktiyle torununu Verden Kralı Ervyll'in oğluna

vermek istemişti. Ervyll'in de canı Cintra'yı çekiyor olabilir. Hem sadece o da değil...”

“Hmm,” diye mırıldandı Vizimir. “Bu doğru. Ervyll'in üç oğlu var. Aynı şekilde erkek evlatları olan burada bulunan kişilerle ilgili ne söylemeli peki? Hı? Meve? Bizi yanılmaya çalışmayacaksın herhalde, değil mi?”

“Beni işin içine katmayın.” Liryा Kraliçesi daha da içten gülümşüyordu şimdı. “Benden doğma iki yetişkin kişi dünyanın bir yerlerinde dolanıp duruyor elbette... Unutulmuş meyveler... Bu arada birileri onları asmadıysa tabii... İkisinden birinin ansızın kral olmaya kalkışacağını sanmıyorum. Buna ne yetenekleri ne de meyilleri vardı. İkişi de —huzur içinde uyunus— babalarından daha aptaldılar. Merhum eşimi tanımış olanlar, bu sözlerimin ne anlama geldiğini bilirler.”

“Gerçekten,” dedi Redanya Kralı, “tanırdım onu. Oğulları daha da mı aptal? Lanet olsun, daha aptalı yoktur saniyordum... Kusura bakma, Meve.”

“Sorun değil, Vizimir.”

“Erkek evlat başka kimde var?”

“Sende, Henselt.”

“Benim oğlum evli!”

“Zehir neden icat edilmiş? Buradaki birinin pek yerinde söylediği gibi Cintra tahtı için kimileri kişisel mutluluğunu feda ederdi. Buna değer!”

“Bu tür suçlamalardan sizi men ederim! Ayrıca hiçbirini üstüme almıyorum! Benim de oğullarım var!”

“Hengfors Kralı Niedamir'in iki oğlu var. Üstelik kendisi de dul, eşi ölmüş. Yaşılı da değil. Ayrıca Kovir Kralı Esterad Thyssen'i de unutmayan.”

Vizimir başını hayır anlamında salladı. “Ben olsam onları devre dışı bırakırdım. Hengfors'a ve Kovir'e bağlı cemiyetler kendi aralarında evlenilmesi için planlar yapıyorlar. Cintra ve güney onları ilgilendirmiyor. Ama Verden Kralı Ervyll, oralara mesafe olarak da yakın.”

“Oralara mesafe olarak yakın biri daha var,” diye söze atıldı Demawend.

“Kim?”

“Emhyr var Emreis. Kendisi evli değil. Ayrıca senden genç, Foltest.”

“Lanet olsun.” Redanya Kralı alnını buruşturdu. “Bu gerçekleşirse eğer... Emhyr bizi açıktan öldürür. Doğrudur, Cintra halkı ve soyluları her zaman Calanthe'nin soyunun peşindedir. Düşünsenize, Emhyr, aslan yavrusunu bulsa neler olurdu? Lanet olsun, bir bu eksiki! Cintra Kraliçesi ve Nilfgaard İmparatoriçesi!”

“İmparatoriçe!” dedi Henselt burnundan soluyarak. “Ama şimdî gerçekten abarttin, Vizimir. Emhyr ne yapsın o kızı, neden evlensin onunla? Cintra tahtını ele geçirmek için mi? Cintra zaten onun! Ülkeyi nasisa hâkimiyeti altına aldı ve Nilfgaard'm bir eyaletine dönüştürdü! Kızını olduğu gibi tahta gömmüş, üstelik sağa sola dönebilecek kadar yeri de var hâlâ!”

“Birincisi,” dedi Foltest, “Emhyr, Cintra'yı saldırganın hukuku, daha doğrusu hukuksuzluğuyla elinde tutuyor. Kızı bulup onunla evlenirse yasal bir hükümdar olur. Anladın mı? Calanthe'nin soyundan biriyle yapılmış evlilik yoluyla Cintra'yı bağlamış bir Nilfgaard, artık bütün kuzevin dış bilediği, istilacı bir ülke olmaktan çıkar. Bir komşuya dönüşür. Böyle bir Nilfgaard'ı Marnadal'm, Ameli Boğazının arkasına nasıl atarsın? Tahtında,

Cintra'nm dişi aslanının torunu olan aslan yavrusunun meşru yollardan oturduğu bir krallığa saldırarak mı? Lanet olsun! Bu çocuğu kimin aradığını bilmiyorum. Ama o kişi ben değilim. Fakat şunu bilin ki bu işe şimdi başlıyorum. Aslan yavrusunun hayatı olmadığını hâlâ savunuyorum ama yine de riski göze alamayız. Anlaşılıyor ki bu kız önemli bir şahsiyet. Ama kur-tulduysa onu bulmaliyız!”

“Kızı bulacak olursak kime eş olarak vereceğimizi hemen saptayalım mı?” diye sordu Henselt yüzünü buruşturarak. “Böyle işler rastlantıya bırakılmaz. Tabii kızı Vissegerd'in gerillalarına flama olarak verebiliriz, onlar da onu uzun bir direğe bağlayıp karşı kıyuya hücum ederken önlerine siper edebilirler. Ama yeniden ele geçirilecek Cintra'nın hepimize hayatı dokunacaksı... Neyi kastettiğimi biliyorsunuzdur herhalde? Nilgaard'a saldırır ve Cintra'yı kazanırsak, aslan yavrusunu tahta oturtabiliriz. Ancak aslan yavrusunun yalnızca hir kocası olabilir. Jaruga'nm denize döküldüğü noktada bizim çıkarlarımızı düşünecek bir koca. Burada hazır bulunanlar arasından kim talip buna?”

“Ben değil,” dedi Meve alaylı bir sesle. “Ben bu ayrıcalığı almayayım.”

“Bence burada bulunmayanları da dâhil etmeliyiz,” dedi De-mawend ciddi bir tonda. “Ervyll'i ve Niedamir'i örneğin. Ayrıca Vissegerd gibi birinin bizi şaşırtarak, uzun bir direğe bağlanmış bir flamadan beklenmedik şekilde yararlanabileceğini de hesaba katın. Morganatik evlilik nedir bilir misiniz? Vissegerd yaşlı ve tezek kadar iğrenç biridir ama aslan yavrusunun içini absent ve damiana özleriyle tıka basa doldurursanız, kız beklenmedik bir

anda Vissegerd'e âşık olabilir. Beyler, planlarınızda Kral Vissegerd için yer açtinız mı?"

"Hayır," diye mırıldandı Foltest, "ben açmadım."

"Hmm..." Vizimir duraksadı. "Ben de açmadım.

"Vissegerd ortak değil, bir alettir. Nilgaard'a saldırıyla ilgili yaptığımız

planlarda yalnızca bu rolü oynamalıdır. Ayrıca, aslan yavrusunu ısrarla arayan kişi Emhyr var Emreis ise riski göze alamayız." "Asla alamayız," diye onu destekledi Foltest. "Aslan yavrusu Emhyr'in eline geçmemeli. Hem kimsenin... Yanlış kişilerin eline geçmemeli... Canlı olarak."

"Çocuk cinayeti mi?" Meve yine alnını buruşturdu.

"Güzel olmayan bir çözüm bu, sayın krallar. Uygonsuz. Üstelik gereksizce aşırı. Önce kızı bulalım, çünkü elimizde değil henüz. Ele geçirdikten sonra bana verin onu. Kızı iki yıllıkına dağlardaki şatolardan birine atar, şövalyelerimden biriyle evlendiririm. Sonrasında karşınıza kocaman karınlı iki çocuk annesi olarak çıkar." "Ya da doğru hesap yaptıysam, geleceğin üç potansiyel taht için hak iddia edecek ya da zorla ele geçirmeye çalışacak kişisiyle göreceğiz onu." Vizimir başını iki yana salladı. "Olma, Meve. Gerçekten güzel değil ama aslan yavrusu kurtulduysa eğer, şimdi ölmeli. Devletin çıkarları için. Efendiler?"

Yağmur camlara vuruyordu. Hagge Sarayı'nm kuleleri arasından rüzgâr uğultuyla esmekteydi.

Krallar seslerini çıkarmadılar.

"Vizimir, Foltest, Demawend, Henselt ve Meve," dedi mareşal. "Gizli bir görüşme yapmak için Pontar kıyısındaki Hagge Sarayında toplanmışlar."

“Nasıl da sembolik,” dedi ince yapılı, siyah saçlı adam arkasına dönmeden. Sırtındaki geyik derisinden yapılmış tunığın üzerinde zırhından kalma ezilmeler ve pas lekeleri vardı. “Virfuril yaklaşık kırk yıl önce Medell’in birliklerini Hagge yakınlarında yenerek Pontar vadisinde hâkimiyetini tescillemiş ve Temerya ile Aedirn arasında bugün mevcut olan sınırı çekmişti. Şimdi gün geldi Virfuril’in oğlu Demawend, Medell’in oğlu Foltest’i Hagge’ye davet ediyor ve ekip yarım kalmasın diye Dreiberg Kralı Vizimir’i, Ard Carraigh Kralı Henselt’i ve şen dul Meve’yi de aralarına katıyor. Toplanıp gizlice görüş alışverişinde bulunuyorlar. Neyi görüştüklerini tahmin edebiliyor musun, Coehoorn?” “Ediyorum,” diye kestirip attı mareşal. Başka tek bir söz söylemedi. Ona arkasını dönmüş olan adamın onun karşısında belagat yapılmasından ve bariz gerçeklerin konuşulmasından hoşlanmadığını bilirdi.

“Ne Ethain’i ne de Verden Kralı Ervyll’i davet etmişler,” dedi geyik derisinden tunik giymiş adam ellerini arkasına bağlayıp masa ile pencere arasında ağır ağır volta atarken. “Esterad Thyssen ve Niedamir’i de almamışlar aralarına. Bu, meselelerinden çok emin ya da tamamen güvensiz olduklarını gösteriyor. Sihirbazlar kurulundan kimseyi çağrırmamışlar. Bu çok ilginç. Çok şey anlatıyor. Coehoorn, sihirbazların bu görüşmenin yapıldığını öğrenmelerini sağla. Krallarının onlara eşit davranışlarındalarını bilsinler. Kuruldaki sihirbazların bu konuda kuşkuları var gibi geliyor bana. O kuşkuları kaldır ortadan.”

“Emredersiniz.”

“Rience’le ilgili yeni haberler var mı?”

“Hayır.”

Pencerenin önündeki adam uzunca bir süre durdu, bakışlarını yağmurdan ıslanmış tepelere çevirdi. Coehoorn bekledi, kılıçının topuzunu tutan elini bir açıp bir kapadı, huzursuzdu. Birazdan uzun bir monolog dinlemek zorunda kalmaktan korkuyordu. Pencerenin önünde duran adamın böylesi bir monologu konuşma, hatta onur veren ve güveni kanıtlayan bir sohbet olarak addettiğini biliyordu. Bunu biliyor olsa da monolog dinlemekten yine de hoşlanmıyordu.

“Bu toprakları nasıl buluyorsun, vali? Yeni eyaletine ısinabildin mi?”

Coehoorn irkıldı, şaşırmıştı. Böyle bir soruya karşılaşmayı beklemiyordu. Yine de yanıt vermek için uzun süre düşünmedi. Yeterince açık ya da kararlı olmamak ona pahalıya patlayabilirdi.

“Hayır, majesteleri. Isınamadım. Bu topraklar... çok kasvetli.”

“Bir zamanlar farklıydı,” dedi adam arkasına dönmeden. “Ama gün gelecek değişecek. Göreceksin. Güzel ve iç açıcı bir Cintra göreceksin, Coehoorn. Sana söz veriyorum. Ama üzülmeye, seni uzun süre burada tutmayacağım. Bu eyaletin valiliğini başkası üstlenecek. Sana Dol Angra’da ihtiyacım var. Ayaklanmayı bastırdıktan sonra yola çıkacaksın. Dol Angra’da bana sorumluluk sahibi birisi gerek. Kolay kolay kıskırtılamayan birisi. Liryalı şen dul ya da Demawend... bizi kıskırtmaya çalışacaklardır. Sen genç subayların dizginlerini ele alacaksın. Soğukkanlı adamlar yapacaksın onları. Ancak ben emir verdikten sonra harekete geçeceksiniz. Daha önce değil.”

“Başüstüne!”

Dışarıdaki odalarda silahlar şakırdayıp mahmuzlar şaklarken heyecanlı konuşmalar yapılıyordu. Sonra kapı çalındı. Geyik derisinden tunik giymiş adam pencerenin önünden çekildi, başını sallayarak izin verdi. Mareşal hafifçe eğilip dışarı çıktı.

Adam masanın başına dönüp haritaların üzerine eğildi. Uzun uzun baktıktan sonra başını, kavuşturduğu ellerine dayadı. Yüzüğündeki devasa elmas, mum ışığında binlerce ateş saçtı.

“Majesteleri?” kapı hafifçe gıcırdadı.

Adam duruşunu değiştirmeden. Ancak ellerinin titrediği mareşalin gözünden kaçmadı. Elmasın ışıltısında fark etmişti bunu. Mareşal içeri girip, kapıyı arkasından usulca kapadı.

“Haberler mi var, Coehoorn? Rience’ten mi?”

“Hayır, majesteleri. Ama güzel yenilikler var. Eyaletteki ayaklanması bastırıldı. İsyancıları dağittık. Verden’den kaçmayı çok azı başarabildi. Elebaşıları olan Attre Prensi Windhalm’ı yakaladık.”

“Güzel,” dedi adam bir süre bekledikten sonra, ama kavuşturduğu ellerine yasladığı başını kaldırmadı. “Attré Prensi Windhalm... Uçurun kellesini. Hayır... uçurmayın. Diğer yoldan öldürün. Heyecan uyandırsın, zalimce olsun, uzun sürsün. Ve tabii ki halkın önünde. Caydırıcı örnekler işe yarar. Herkesi sindiren örnekler. Ama rica ediyorum, bana ayrıntıları anlatmaya kalkma. Bana verdığın raporlarda açık betimlemelere girmen gerekmez. Bunlardan hoşlanmıyorum.”

Mareşal başını salladı ve güclükle yutkundu. O da hoşlanmıyordu bunlardan. Hem de hiç. İdam hazırlıklarını

ve infazı işin ehillerine devretmeyi düşünüyordu. Ehil kişilere ayrıntıları sormayı akımın ucundan bile geçirmiyordu. Hele infaza katılmayı hiç düşünmüyordu.

“İnfazda sen de hazır bulunacaksın.” Adam başını kaldırdı, masadaki mektubu alıp mührünü kirdi. “Resmî görevle, Cintra eyaletinin valisi olarak. Beni temsil edeceksin. Olacakları görmeyi canım istemiyor. Bu bir emirdir, Coehoorn.”

“Başüstüne!” Mareşal sıkıntısını gizlemeye çalışmıyordu. Emri veren bu adamdan bir şey gizlemeye çalışmak yanlış olurdu. Zaten kimse başaramıyordu bunu.

Adam göz ucuyla baktığı açık mektubu derhal şömine ateşine fırlattı.

“Coehoorn.”

“Buyurun, majesteleri?”

“Rience’in raporunu beklemeyeceğim. Büyücülerı uyandır, Redanya’daki iletişim noktasıyla uzaktan bağlantı kurmaya hazırlansınlar. Derhal Rience’e iletilmesi gereken sözel emrimi aktarsınlar. Emrin içeriği şöyledir: Rience orada burada takılmaktan ve Witcher’la yakınlaşmaktan vazgeçsin. Çünkü sonu kötü bitebilir. Witcher’la kedi fare oyunu oynamasını istemiyorum. Onu tanırım ben, Coehoorn. Rience’e ipucu vermeyecek kadar kurnazdır o. Tekrar ediyorum, Rience derhal bir suikast organizasyonu yapın ve Witcher’ı hemen ortadan kaldırın. Öldürsün onu. Sonra da ortadan kaybolsun, saklansın ve gelecek emirleri beklesin. Eğer öncesinde sihirbaz kadının izini bulursa, rahat bırakın onu. Yennefer’in kılma bile zarar gelmesin. Anladın mı, Coehoorn?” “Başüstüne.”

“Uzaktan bağlantı şifreli olsun ve sihir yoluyla deşifreye karşı en iyi şekilde korunsun. Sihirbazlara söyle

bunu. Kötü iş çıkarırlar da bu emrin içeriğini yetkisiz kişiler öğrenirse, onlardan hesap sorarım.”

“Başüstüne.” Mareşal hafifçe öksürüp üstünü başını çekti. “Başka ne var, Coehoorn?”

“Kont... Kendisi ulaştı buraya, majesteleri. Emrettiğiniz gibi derhal geldi.”

“Hemen mi?” Adam gülümsedi. “Şaşkıncı bir hız. Herkesi kıskandıran atma zarar vermemiştir umarım. Gelsin.” “Görüşmede hazır bulunayım mı, majesteleri?”
“Elbette, Cintra valisi.”

Dışarıdaki odalardan birinden çağırılan şövalye azimli, kuvvetli ve gürültülü adımlarla salona girerken zırhı şakırdıyordu. Durdu, gururla gerindi, ıslanmış ve balçık bulaşmış siyah pelerinini omzundan attı ve elini devasa kılıcının topuzuna koydu. Bir yırtıcı kuşun kanatlarıyla bezeli miğferini ise kalçasına doğru bastırdı. Coehoorn, şövalyenin yüzünü inceliyordu. Bu yüzde sert bir asker azameti ve yüreklilığı vardı. Coehoorn, son iki yılını bütün yolların her koşulda darağacma çıkacağı bir hapishanede geçirdiğini gösteren hiçbir belirtiyi rastlayamadı bu yüzde. Mareşal için için gülümsedi. Gençlerin ölümü hiçe saymalarının ve korkusuzca davranışlarının, hayal gücü yoksunluğundan kaynaklandığını biliyordu çunkü. Hem de çok iyi biliyordu. Bir zamanlar kendisi de böyle bir gençti.

Masada oturan adam çenesini bağladığı ellerine dayayıp şövalyeye ciddi bir ifadeyle baktı. Genç adam bedenini yay gibi gerdi.

“Şunu bilmelisin ki,” dedi masadaki adam delikanlıya, “iki yıl önce burada yaptığın hata hiç bağışlanmadı. Ama sana bir şans daha veriyorum. Bir emir daha alacaksın. Bu

emri yerine getirme şekline göre kaderine karar vereceğim.”

Genç şövalyenin yüzünde hiçbir hareket olmadı, kalçasına dayadığı miğferini süsleyen kanatlardaki tüylerin bir teki bile kırırdamadı.

“Ben kimseyi asla aldatmam, boş yere umutlandırmam,” diye sözlerini sürdürdü adam. “Celladin baltasından kurtulmak için belli bir şansın olduğunu bilmelisin, tabii bu kez de hata yapmaman kaydıyla. Tam bir af kazanma şansın oldukça düşük. Hele seni bağışlamam ve yaptıklarını unutmamın ihtiyali hiç yok.”

Siyah zırh içindeki genç şövalye bu kez de en ufak bir hareket göstermedi ama gözlerinde beliren ışık, Coehoorn'un dikkatinden kaçmadı. Ona inanmıyor,, diye düşündü Coehoorn. İnanmıyor ve yanılmıyor. Büyük bir hata yapıyor.

“Pür dikkat dinleyeceksin beni,” diye devam etti adam. “Sen de Coehoorn. Çünkü birazdan vereceğim emir seni de ilgilendirecek. Evet, birazdan. Ama öncesinde içeriğini ve tam metni düşünmem gereklidir.”

Cintra eyaleti valisi, yakın geleceğin Dol Angra ordusu başkomutanı Mareşal Menno Coehoorn olmasını hızla kaldırdı, bedenini dikleştirdip elini kılıçının topuzuna attı. Bir yırtıcı kuşun kanatlarıyla bezeli miğfer taşıyan siyah zırhlı şövalye de aynı pozisyonu almıştı. İki adam da bekliyordu şimdi. Suskun. Sabırla. Nilfgaard İmparatoru Emhyr var Emreis'in, Deitwen Addan yn Carn aep Morvudd'un, düşmanların mezarlarının üzerinde savrularak yanan Beyaz Alev'in içeriğini düşüneceği emir böyle beklenirdi zaten...

Ciri uyandı.

Öylece yatıyordu, daha doğrusu birkaç yastığa birden yasladığı başıyla yarı oturur gibiydi. Alnındaki kompresler artık ısınmış ve hâlâ biraz nemliydi. Ciri bezleri kaldırıp attı; teninde meydana getirdikleri basınca ve yanmaya dayanacak gücü yoktu. Güçlükle soluk alabiliyordu. Boğazı kurumuş, burnu kan pihtılarından tikanmıştı. Ama iksirler ve büyü formülleri işe yaramıştı; birkaç saat öncesine kadar gözünün önünü karartan ve başı ortadan ikiye ayrılmış hissini veren ağrı kaybolmuş, geriye şakaklarında zonklama ve basınç kalmıştı yalnızca.

Elinin tersiyle hafifçe burnuna dokudu. Artık kanamıyordu.

Tuhaf bir düş gördüm, diye geçirdi içinden. Kaç gündür gördüğüm ilk düştü bu. Beni korkutmayan ilk düştü. İçinde benim olmadığım ilk düş. Seyirciydim yalnızca. Her şeyi tepeden, yüksek bir yerden if edim sanki... Adeta bir kuş gibi... Bir gece kuşu...

Geralt'ı gördüğüm bir düş...

Düşünde gece olmuştu. Kanalın üstünde kıvrıla kıvrıla akan yağmur suları, çatı padavralarına ve ambarların samandan çatlarına hızla iniyor, köprülerin tahtalarında, teknelerin güvertelerinde ve sandalların üzerinde pırıl pırıl parlıyordu... Ve Geralt oradaydı. Yalnız değildi. Yanında, kenarı tüylü, yağmurdan sarkmış tuhaf bir şapka giymiş bir adam vardı. Bir de kapüşonlu yeşil palto giymiş çelimsiz bir kız... Üçü birlikte ıslanmış bir köprüden dikkatle geçiyorlardı... Ama ben onları tepeden gördüm. Bir kuş misali. Bir gece kuşu...

Geralt durdu. "Daha çok gidecek miyiz?" diye sordu. "Hayır," dedi çelimsiz kız ve yeşil paltosundaki suları silkeledi. "Birazdan oradayız... Hey, Dandelion, arayı

açma, yoksa bu dar sokaklarda kaybolursun... İyi de Philippa nerede kaldı? Daha bir dakika önce kanalın üzerinde uçarken gördüm onu... Hava gerçekten iğrenç... Gidelim hadi. Bize yolu göster, Shani. Aramızda kalsın ama şarlatanı nereden tanıyorsun? Ne işin var onunla?”

“Okulun atölyesinden yürüttüğüm ilaçları arada sıradan ona satıyorum. Dik dik bakacak ne var bunda? Üvey babam eğitim giderlerimi karşılamakta zorlanıyor... Biraz bozuk paraya ihtiyaç duyduğum günler oluyor. Eline doğru ilaç geçtiği zaman şarlatan insanlara şifa dağıtıyor... ya da hiç değilse zehirlemiyor onları... Hadi bakalım, devam.”

Tuhaf bir düştü, diye düşündü Ciri. Keşke uyanmasaydım. Devamında olacakları görmeyi çok isterdim... Orada neler yaptıklarını öğrenebilseydim... Nereye gittiklerini...

Yandaki odadan sesler geliyordu, onu uyandıran sesler. Nenneke Ana, hızlı hızlı konuşuyordu, belli ki kızmış ve sinirlenmişti. “Güvenimi kötüye kullandın,” diyordu. “Bu duruma gelmesine izin vermemeliydim. O kızı karşı duyduğun antipatinin bir felakete yol açabileceğini düşünmeliydim. Sana izin vermemeliydim... çünkü tanıyorum seni. Sen saygısızsan, zalimsin; üstüne üstlük sorumsuz ve dikkatsiz olduğun da çıktı şimdi ortaya. Bu çocuğa acımasızca iğkence ediyorsun, onu altından kalkamayacağı ağır çalışmalara zorluyorsun. Kalpsizsin sen.

“Sen gerçekten kalpsizsin, Yennefer.”

Ciri, sihirbaz kadınının yanıtını, onun sert, buz gibi ve tok sesini duymak için kulaklarını diki. Başrahibenin aşağılaması, aşırı titizliğiyle alay etmesi karşısında

vereceği tepkiyi duymak istiyordu. Her zaman söylediğii şeyi söylemesini duymak istiyordu; sihirbaz olmanın çocuk oyuncağı olmadığını, burada çalışmanın incecik camdan yapılmış porselen bebeklere uygun olmadığını söylemesini bir kez daha duymak istiyordu. Gelgelelim Yennefer alçak sesle yanıt verdi. Sesi o kadar alçaktı ki, küçük kız hiçbir şey anlayamadı, sözcükleri bile birbirlerinden ayıramadı.

Bari yeniden uykuya dalayım, diye düşündü Ciri, dikkatlice burnunu ovalarken. Burnu hâlâ kurumuş kanla tıkalıyordu, dokunduğunda acıyordu. Düşüme dönüyorum. Gecenin ortasında, yağmur yağarken kanalın üstünde Geralthn neler yaptığı göremeliyim...

Yennefer onun elinden tutmuştu. Karanlık bir koridordan geçerek, taştan sütunların ya da heykellerin arasından yürüyorlardı, Ciri bu derin karanlıkta şekilleri seçemiyordu. Ancak karanlıkta biri vardı, biri orada gizlenmiş onu izliyordu. Meltemi andıran fisiltılar duydu.

Yennefer onun elinden tutmuş, emin adımlarla hızlı hızlı yürüyordu. Öylesine kararlı ilerliyordu ki Ciri ona ayak uydurmakta güçlük çekiyordu. Önlerinde kapılar açıldı. Ardı ardına. Devasa kanatları olan kapılar çit çıkarmadan sonsuza kadar sürecekmiş gibi açıldıça açılıyordu.

Karanlık daha da yoğunlaşmıştı şimdi. Ciri önünde başka kapılar gördü. Yennefer'in adımları ağırlaşınca, Ciri bu kapıların kendiliğinden açılmayacağını anladı hemen. Hatta bu kapıların açılmasına gerektiğinden emin oldu. Geçmemeliydi o kapılardan.. O kapıların arasında onu bekleyen bir şey vardı çünkü.

Ciri adımlarını yavaşlattı, elini çekip kurtulmayı denedi, ancak Yennefer'in eli güçlü ve ödünsüzdü, küçük kızı

gaddarca çekip götürüyordu. Ve Ciri sonunda kavrادı; ihanete uğramış, aldatılmış, satılmıştı. İlk karşılaşmalarından başlayarak, ilk günden beri bir kukla, iplerle asılı bir oyuncak bebekti yalnızca. Elini bu kez koparırcasına çekti ve kurtardı. Karanlık, duman gibi dalga dalga yayıldı, fisıldasan sesler ansızın kesildi. Sihirbaz kadın bir adım öne geçti, durdu, arkasına döndü ve Ciri'ye baktı.

Korkuyorsan, geri dön.

Bu kapıların açılması yasak. Bunu biliyorsun.

Evet.

Ama beni yine de oraya götürüyorsun.

Korkuyorsan, geri dön. Dönmek için hâlâ geç değil.

Hâlâ gamanın var.

Ya sen?

Benim için artık geç.

Ciri çevresine bakındı. Her yeri kaplayan karanlığa karşın, geçikleri derinlere kadar inen upuzun bir sıra hâlindeki kapıları görebiliyordu. Oradan, o uzaklardan, karanlığın içinden...

Nal sesleri duydu. Siyah bir zırhın şakırtılarını duydu. Yırtıcı bir kuşun kanatlarının hisirtisini duydu. Ve de bir ses... Usulca çıkan ve kafasının içinde yayılıp büyüyen bir ses...

Yanıldın. Geceleri göle yansıyan yıldıkları gökyüzü sandın.

Ciri uyandı. Başını anı bir hareketle kaldırınca alnındaki bez nemli ve soğuk olmasına karşın düştü. Küçük kız kanter içinde kalmıştı, şakakları yine zonkluyordu. Yennefer

başucunda oturuyordu. Başını çevirdiği için Ciri yüzünü göremiyordu. Tek görebildiği kabarık siyah saçlarıydı.

“Düş gördüm...” diye fisıldadı Ciri. “Düşümde...”

“Biliyorum,” dedi sihirbaz tuhaf, yabancı bir sesle. “Bu yüzden buradayım. Yanındayım.”

Pencerenin önündeki karanlıkta yağmur, ağaçların yapraklarını hırtıyla ıslatıyordu.

“Vay canına,” diye söylendi Dandelion, yağmurdan sırlısklam olmuş şapkasının siperinde biriken suları silkelerken. “Bu ev değil, bildiğin hisar. Şu şarlatan kendini böylesine gizlediğine göre neden korkuyor acaba?”

Kıyıya dizilmiş tekneler ve sandallar zincirlerini şaklatarak yağmurun girdaplar oluşturduğu suyun üzerinde ağır ağır salınıyorlardı.

“Burası liman bölgesi,” dedi Shani. “Yerli, yabancı haydudu ve ayaktakımı boldur buranın. Myhrman'a çok kişi gelip para bırakır. Herkes bilir bunu. Yalnız yaşadığı da bilinir. Bu yüzden kendini garantiye alıyor Myhrman. Şaşırınız mı buna?”

“Zerre kadar şaşırmadım.” Geralt, kanalın zeminine çakılmış kazıklar üzerinde duran, kıyıdan beş kulaç kadar uzaklıktaki yapıya baktı. “Şu adaya, şu su kulübesine nasıl ulaşırız diye düşünüyorum. Hiç gürültü yapmadan teknelerden birini gizlice ödünc almaktan başka seçenekimiz yok gibi görünüyor...” “Gerek yok,” dedi tip öğrencisi kız. “İnip kalkan bir köprü var.

“Şarlatanı köprüyü indirmeye nasıl ikna edeceksin? Ayrıca büyük bir kapısı da var ama koçboynuzu getirmedik yanımızda.” “O işi bana bırakın.”

Köprünün korkuluklarına boz rengi kocaman bir baykuş kondu, kanatlarını çırپıp tüylerini kabarttı, derken Philippa Eilhart'a dönüştü. Onun da saçları diğerlerinininkı kadar kabarıp dağılmış, üstü başı ıslanmıştı.

“Ne yapıyorum ben burada?” diye mırıldandı sihirbaz kadın öfkeyle. “Sizlerin arasında ne yapıyorum ben, lanet olsun! Islak bir tahtanın... ve vatan hainliğinin kıyısında dengemi bulmaya çalışıyorum. Sizlere yardım ettiğimi Dijkstra bir öğrenirse... Bir de şu çiseleyen yağmur... Yağmurda uçmayı hiç sevmem. Burası mı? Myhrman’ım evi burası mı?”

“Evet,” dedi Geralt. “Dinle, Shani. Bir de şuradan...” Karanlıkta iyice birbirlerine yaklaşıp bir ambarın saman saçağı altında fisıldasmaya başladılar. Kanalın karşı kıyısında bulunan bir meyhanelen hafifçe bir ışık sızıyordu. İçeriden şarkilar, kahkahalar ve çığlıklar duyuluyordu. Sahil yoluna üç sandalcı çıktı. İkisi aynı küfürleri büküp usanmadan tekrarlayarak aralarında tartışıyor, birbirlerini itip kakıyordu. Üçüncü adam bir direğe yaslanmış kanalın içine işiyor ve kulağı tırmalayarak ıslık çalışıyordu.

Köprüdeki direğe bir kayışla tutturulmuş olan sac, dan diye madeni bir ses çıkardı. Dan.

Şarlatan Myhrman küçük pencerelerden birini açıp dışarıya baktı. Gözünü almaktan başka işe yaramadığı için elindeki feneri bir kenara bıraktı.

“Yahu gecenin bu saatinde kapıyı kim çalışıyor?” diye öfkeyle bağırdı. “İlla da bir yere vuracaksan boş kafanı yumrukla, bok herif, ahmak serseri! Defol git, hadi bakayım yaylan, çabuk! Tatar yayım gerili, hazır bekliyor!

Kıçına on beş santimlik ok yemek isteyen varsa, buyursun gelsin!”

“Efendi Myhrman! Benim, Shani!”

“Hı?” Şarlatan dışarıya doğru iyice eğildi. “Hanımfendi Shani? Gecenin bir yarısında mı? Ne demek bu şimdi?”

“Köprüyü indirin, Efendi Myhrman! Size o istedığınızı getirdim!”

“Tam da bu karanlığın ortasında mı? Gündüz gelemez miydiniz, küçük hanım?”

“Gündüzleri izleyen çok göz oluyor.” Köprüde yeşil pelerinli çelimsiz bir siluet belirmişti şimdi. “Size ne getirdiğim anlaşılırsa, akademiden atılırım. İndirin köprüyü, yağmurun altında daha fazla kalmak istemiyorum, ayakkabılarım sırlısklam oldu zaten.”
“Yalnız değilsiniz, küçük hanım,” dedi şarlatan kuşkuyla.
“Genelde tek başınıza gelirsiniz. Kim o yanınızdaki?”

“Bir dostum, okuldan arkadaşım. Sizin şu adı çıkışmış mahallenizden gece yarısı tek başına mı geçeyim?
Bekâretim benim için önemsiz mi sanıyorsunuz, hı? Alın artık beni içeri, yeter!”

Myhrman kendi kendine söylenerek manivelanın kilidini açtı, köprü gacur gucur ederek alçaldı ve geçidin tahtaları üzerine indi. Şarlatan yorgun argın adımlarla kapıya doğru yürüdü, kalası ve sürgüyü geriye itti. Gerilmiş tatar yayını elinden bırakmadan dikkatlice dışarıya baktı.

Gümüş zimbalarla bezeli eldivenin içindeki yumruğun şakaklarına doğru yıldırım gibi yaklaştığını görememişti. Gece çok karanlık, ay henüz hilal ve gökyüzü bulutlu olmasına karşın gözlerini kamaştıran binlerce parlak yıldız gördü ansızın.

Toublanc Michelet, bileği taşını kılıçın ağızından bir kez daha geçirirken kendini bütünüyle bu işe vermiş gibi görünüyordu.

“Yani sizin için adam öldürmemizi istiyorsunuz.” Bileği taşını kenara bıraktı, kılıçın ağını yağlanmış tavşan derisiyle ovalayarak parlattı ve tekrar dikkatle inceledi. “Oxfenfurt sokaklarını tek başına dolaşan, yanında ne bir refakatçisi ne de koruması bulunan sıradan bir adamı. Uşaklıları bile yok. Ona yaklaşabilmek için bir kaleye, belediye binasına, saraya ya da garnizona zorla girmemiz falan gerekmeyecek. Öyle değil mi, Efendi Rience? Sizi doğru anlamış mıyım?”

Yanık izinden yüzü altüst olmuş olan adam, evet anlamında başını salladı, rahatsız edici bir ifade taşıyan nemli siyah gözlerini hafifçe kısti.

“Ayrıca,” diye devam etti Toublanc, “bu adamın işini bitirdikten sonra altı ay boyunca bir yerde gizlenmemize de kesinlikle gerek kalmayacak, çünkü kimse peşimize düşüp izimizi sürmeyecek. Kimse adamlarını arkamıza takmayacak, kimse kafamıza bedel koymayacak. Kan davasına ya da misilleme girişimlerine bulaşmayacağız. Bir başka deyişle, Efendi Rience, sizin için sıradan, aşırı normal, önemsiz bir kerizi öldürreceğiz, öyle mi?”

Yüzü yanık izli adam yanıt vermedi. Toublanc, hiç konuşmadan bankta dimdik oturan erkek kardeşlerine bir bakış fırlattı. Rizzi, Flavius ve Lodocivo her zaman olduğu gibi susuyorlardı. Oluşturdukları ekibin içinde öldürme işine onlar bakıyor, konuşma işini de Toublanc hallediyordu. Çünkü tapmak okuluna yalnızca Toublanc gitmişti. O da erkek kardeşleri kadar ustalıklı adam

oldururdu ama bunun dışında okuyup yazmayı da biliyordu. Bir de konuşmayı.

“Böylesine normal mi normal bir kerizi öldürmek için, Efendi Rience, limanda karşınıza ilk çıkan soyguncuyu değil, bizi, Michelet Kardeşler’i görevlendiriyorsunuz, öyle mi? Yüz Novigrad kronuna?”

“Normal tarifeniz böyle,” dedi yüzü yanık izli adam. “Öyle değil mi?”

“Öyle değil” diye karşı çıktı Toublanc buz gibi bir sesle. “Çünkü sıradan kerizleri öldürmek bizim işimiz değil. Diyelim ki öldürdük... Efendi Rience, ölü olarak görmek istediğiniz keriz size iki yüze mal olur. Kırılmamış, pırıl pırıl parlayan, Novigrad soğuk damgasını taşıyan iki yüz kron. Neden, biliyor musunuz? Çünkü bu işin içinde bir bit yeniği var, muhterem efendi. Bunun nasıl bir bit yeniği olduğunu bize açıklamanız gerekmek, biz işimizi hallederiz. Ama bunun bedelini ödemelisiniz. İki yüz, dedim. Bu bedeli sökülürseniz, düşmanınızı öldür bilin. Yok yapmazsanız, o zaman bu iş için kendinize başka birini arayın.”

Ekşimiş şarap ve küf kokan mahzende sessizlik oldu. Yerde hızlı hızlı bir hamamböceği yürüyordu. Flavius Michelet bacağının atak bir hamlesiyle ve yüz ifadesini zerre kadar değiştirmeden böceği çatırıyla ezdi.

“Anlaştık,” dedi Rience. “İki yüz alacaksınız. Gidelim.” On dört yaşıdan beri profesyonel katil olan Toublanc Michelet, şaşkınlığını hiçbir şekilde belli etmedi. Bu kadarını beklemiyordu, yüz yirmiden fazlasına çıkamayacağını, olsa olsa yüz ellî koparabileceğini düşünüyordu. Bu işin içindeki bit yeniğini küçümsemişinden bir anda kuşkusunu kalmamıştı.

Şarlatan Myhrman kendine geldiğinde, evinin içinde yerde yatıyordu. Koç gibi her yeri bağlanmış, sırtüstü uzatılmıştı. Başının arkasında dayanılmaz bir ağrı vardı; düşerken başını kapı pervazına çarptığını anımsadı. Yumruğu yediği şakağında da ağrı vardı. Hareket edemiyordu, çünkü tokalarla kapatılmış yüksek konçlu bir çizme göğsüne zalimce bastırıyor, bastırıyordu. Şarlatan yüzünü buruşturdu, gözlerini kısıp yukarı doğru baktı. Çizmeler, saçları süt gibi beyaz, uzun boylu bir adama aitti. Myhrman adamın yüzünü göremiyordu, çünkü masanın üstünde duran fenerin bile delemediği bir karanlığın içine gizlenmişti.

“Hayatımı bağışlayın...” diye inledi şarlatan. “Bana dokunmayın, tanrılar huzurunda yemin ediyorum ki... Parayı vereceğim... Hepsini vereceğim... Yerini göstereceğim size...” “Rience nerede, Myhrman?”

Şarlatan duyduğu sesin etkisiyle titredi. Korkak biri değildi aslında, ürküdüğü çok az şey vardı bu hayatı. Gelgelelim ak saçının sesi bu şeylerin hepsini içinde barındırıyordu. Hatta daha da fazlasını.

İğrenç bir solucan gibi bağırsaklarında ilerleyen bu korkuya insanüstü bir gayretle hâkim oldu.

“Hı?” dedi, şaşırılmış gibi yaparak. “Ne? Kim? Ne dediniz?” Adam eğildi ve Myhrman onun yüzünü gördü. Gözlerini gördü. Görür görmez de midesi âdetâ bağırsaklarına yapıştı.

“Sakin beni oyalama, Myhrman, ayrıca kuyruğunu da sallayıp durma.” Üniversiteli Shani’nin tanıdık sesi karanlığın içinden çıkışmıştı. “Üç gün önce senin yanma geldiğimde, şurada, şu taburenin üzerinde, şu masada yakası bizon kürkünden bir palto giymiş bir adam

oturuyordu. Şarap içiyordu. Seni iyi tanırıım, en yakın dostlarından başka kimseye ikramda bulunmazsun. Adam bana yanaştı, beni £Üç Çan'da dansa davet etmek istedi. Sarkıntılık yaptığı için parmaklarına vurmak zorunda kalmıştım, animsıyor musun? Sen de ona şöyle demiştin: 'Rahat bırakın onu, Efendi Rience, ürkütmeyin, işlerimi çevirebilmek için akademidekilerle aramı iyi tutmalıyorum.' Sonra ikiniz, sen ve kırmızı suratlı Efendi Rience'in kahkahalarla gülmüştünüz. Şimdi aptal numarası yapma, çünkü karşısında senden aptal olmayan insanlar duruyor. Senden hâlâ kibarca bir şey isteniyorken, konuş."

Seni ukala öğrenci karısı seni, diye düşündü şarlatan. Seni kalleş bok, kuıl saçlı sürtük, geçireceğim seni elime ve bunun hesabını ödeteceğim... Şuradan bir çıkayım hele...

"Ne Rience'i?" diye ağlamaya başladı Myhrman ve yattığı yerde dönmeye çalışıysa da göğüs kafesini ezen topuğun altından kurtulamadı. "Onun kim olduğunu, nerede olduğunu ben nereden bileceğim? Buraya girip çıkan belli olmaz, ben nasıl..." Ak saçlı, şarlatana doğru daha da eğildi ve diğer çizmesinin konkundan ağır ağır bir hançer çekip çıkardı. Bu arada diğer çizmesiyle şarlatanın göğsüne uyguladığı baskıyı daha da artırılmıştı.

"Myhrman," dedi ak saçlı usulca. "İster inan ister inanma. Rience'in yerini bana derhal söylemezsen... Onunla nasıl iletişimde geçtiğini bana derhal açıklamazsan... Seni parça parça edip kanaldaki yılanbalıklarına yem diye atarım. İşe kulaklarından başlayacağım."

Ak saçının sesinde öyle bir şey vardı ki şarlatan onun ağızından çıkan her sözcüğe bir çırpıda inandı. Hançerin

ağzına bakınca, bunun yaraları ve kan çıbanlarını kesip çıkardığı bıçaklardan daha keskin olduğunu hemen anladı. Öylesine titredi ki göğsünü bastırın çizme bile seğirmeye başladı. Ama yine de susuyordu şarlatan. Susmak zorundaydı. Şimdilik. Çünkü Rience geri gelip de onu neden ele verdiğini sorarsa, Myhrman’ın elinde bunun nedenini açıklayabilecegi bir kanıt olmaliydi. Bir kulak, diye düşündü, bir kulağımın kesilmesine dayanmak zorundayım sonra söyleyim...

Karanlığın içinden, “Neden zaman kaybedip üstümüzü başımızı kana bulayalım ki?” diye o yumuşak ve pes kadın sesi yükseldi. “Kaçamak laflar edip yalan söylemesine neden göz yumacağız? İzin verin, ona kendi yöntemimle hesap sorayım. Öyle hızlı konuşacak ki farkında olmadan dilini ısıracak. Tutun şunu sıkıca!”

Şarlatan ağlamaklı bir çığlık atıp prangalarının içinde dönmeye çalıştı. Gelgelelim beyaz saçlı onu diziyle yere bastırdı, saçlarından yakaladığı gibi başını sertçe çevirdi. Hemen yanında biri diz çökmüş oturuyordu. Şarlatan parfüm ve ıslak kuş tüyü kokusu aldı, şakaklarına dokunan parmakları duyumsadı. Bağırmak istediler ama yaşadığı dehşetten boğazı düğümlenmişti, kısık ve boğuk sesler çıkarabildi yalnızca.

“Daha şimdiden mi bağırmak istiyorsun?” diye sordu yumuşak, pes kadın sesi, kedi gibi kulağına sokularak. “Henüz çok erken, Myhrman, çok erken. Ama birazdan başlıyorum. Eğer evrim süreci beyninde bazı izler bırakırsa, ben bunları biraz derinleştireceğim. Bağırmak neymiş o zaman anlayacaksın.”

“Krallarımız,” dedi Vilgefotz raporu dinledikten sonra, “kendi başlarına düşünmeye başlamışlar demek. Kendi

başlarına planlar yapmaya başlamışlar ve taktiksel düşünceden şaşılacak bir hızla stratejik düşünmeye geçmişler, öyle mi? İlginç. Ama daha bir süre önce, Sodden'de yapabildikleri tek şey, vahşi çığlıklar atarak ve kılıçlarını çekerek bir flamanın arkasından at koşturmakti. Üstelik flama arkada kalıyor mu ya da başka bir yöne doğru mu ilerliyor diye arkalarına bile dönüp bakmuyorlardı. Bugün bakınız ki kalkmışlar, Hagge Sarayında dünyanın alın yazısına karar veriyorlar. İlginç. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, bunu bekliyordum.”

“Biliyoruz,” dedi Artaud Terranova. “Bizi bu konuda uyardığını unutmadık. Bu yüzden bilgilendiriyoruz seni.”
“Hatırladığınız için teşekkür ederim,” dedi sihirbaz gülümseyerek.

Tissaia de Vries ise az önce kendisine sunulan haberleri sihirbazın çoktan bildiğini o an kavradı. Ancak sesini çıkarmadı. Koltuğunda dimdik oturmuş, dantelli kol manşederini düzeltiyordu, çünkü sol taraf sağ manşetten biraz farklı duruyordu. Tissaia de Vries, Terranova nm kızgın, Vilgeförtz'un ise alaylı bakışlarını hemen hissetti. Efsanevi titizliğinin kimini sinirlendirip kimini eğlendirdiğini biliyordu. Ama başkalarının yaklaşımı zerre kadar umurunda değildi.

“Bütün bunlara konsey ne diyor?”
“Biz önce senin fikrini duymak isteriz, Vilgeförtz,” dedi Terranova.

“Öncelikle,” diye gülümsedi sihirbaz, “bir şeyler yiyp içelim. Nasılsa vaktimiz bol, size ev sahipliği yapmama izin verin. Yolculuktan ve üzümekten yorgun düştüğünüüzü görüyorum. Kaç yerde mola verdiniz, sorabilir miyim?”

Tissaia de Vries omuz silkti. “Üç.”

“Benim yolum daha yakındı.” Artaud bedenini dikleştirdi. “Bana iki mola yeterli oldu. Ama yolculuk zahmetli geçti, itiraf ediyorum.”

“Hava her yerde berbattı sanırım?”

“Evet, her yerde.”

“O halde bir şeyler atıştırıp Cidaris kırmızı şarabıyla güçlenelim. Lydia, rica etsem gelir misin?”

Vilgefortz'un asistanı ve özel sekreteri Lydia von Bredevoort, kapıda asılı perdenin arkasından hayalet gibi uçarcasına çıktı ve Tissaia de Vries'i gülümseyerek süzdü. Tissaia, yüz ifadesinin değişmemesi için kendine hâkim oldu, şirin bir gülümsemeyle karşılık verip başını salladı. Artaud Terranova ayağa kalktı, saygıyla eğildi. O da yüz ifadesine hâkim olmayı başarmıştı. Lydia'yı tanırdı.

İki hizmetçi üstünde tabak ve çanakların olduğu büyük bir tepsiyi hızlı adımlarla masaya taşıyor, eteklerinden hışır hışır sesler çıkıyordu. Lydia von Bredevoort zarif hareketlerle şamdanların mumlarını yakarken başparmağı ile işaret parmağı arasından sihir yaparcasına alevler çıkıyordu. Tissaia onun elinde yağlıboya izleri fark etti. Akima koymuştu, yemekten sonra genç sihirbaz kızdan eserlerini göstermesini isteyecekti. Lydia yetenekli bir ressamdı çünkü.

Yemeklerini hiç konuşmadan yediler. Artaud Terranova tekliksiz biriydi, şarap sürahisinin gümüş kapağını gereğinden sık şakırdatıyordu. Tissaia de Vries yemeğini ağır ağır yiyor, dikkatini yemeklerden çok tabaklara, çatal bıçaklara ve peçetelere veriyordu; çünkü onun görüşüne göre masada ne varsa çarpık duruyor ve güzellik anlayışını bozuyordu. Tissaia şarap içerken de çekingendi. Vilgefortz

ise yiyp içerken ondan da çekingin' davranışındaydı. Lydia tabii hiçbir şey yiyp içmiyordu.

Mumların alevleri kızıl parıltılarla titreşiyordu. Yağmur damlları pencere'lere sertçe vurmaktaydı.

"Evet, Vilgefortz," dedi sonunda Terranova, bir kâsedeki kocaman domuz kızartmasını elindeki çatalla yakalamaya çalışırken. "Krallarımızın niyetleriyle ilgili bakış açın nedir? Hen Gedymdeith ve Francesca, senin görüşünü öğrenmek üzere bizi buraya yolladılar. Görüşün beni ve Tissaia'yı da ilgilendiriyor. Sihirbazlar Konseyi bu konuda hemfikir olmak istiyor. Olaylar çıkarsa da birlikte hareket etmek istiyoruz. Bu durumda tavsiyen nedir?"

Vilgefortz, tabağına brokoli servisi yapmaya çalışan Lydia'ya başıyla teşekkür ettikten sonra, "Görüşümün tarikat kurulu açısından belirleyici olacağını duymak gururumu okşadı," dedi.

"Boyle bir şey söylenenmedi." Artaud kadehine yeniden şarap doldurdu. "Kararı, kurul yeniden bir araya geldiğinde aramızda dostça olacağız. Ancak görüşler hakkında bilgi sahibi olmamız için herkes fikrini önceden açıklamaya olanak bulmalı. Evet, seni dinliyoruz."

Lydia telepati yoluyla, yemek biter bitme çalışma odasına geçelim, diye önerdi ve gözlerinin içine kadar gülümsedi. Terranova onun gülümsemesine baktı, kadehinde ne varsa içti. Sonuna kadar.

"İyi fikir." Vilgefortz parmaklarını peçeteye sildi. "Orası hem daha rahat hem de sihir yoluyla gizlice dinlenmeye karşı orada daha çok güvendeyim. Gidelim. Karafı yanma alabilirsın, Artaud." "Kesinlikle. Bu şarap en severek içtiğim yıla ait."

Çalışma odasına geçtiler. Tissaia, masanın üstünü kaplamış tüplerden, küçük kaplardan, armut biçiminde şişelerden, kristallerden ve sayısız sihir araç gereçlerinden gözünü alamıyordu. Eşyaların üzerinde kamuflaj sihri bulunsa da Tissaia de Vries büyük bir ustattı, delip geçemeyeceği bir perde yoktu. Ayrıca sihirbazın o sıralarda nelerle uğraştığını merak ediyordu. Kendisi şimdilerde kısa bir süre önce kullandığı bir teçhizatın düzenine göre hareket ediyordu. Bu teçhizat, kaybolan kişilerin yerlerini belirliyor ve ‘Kristal, maden, taş’ metoduna göre psiko-vizyon uygulamasında kullanılıyordu. Sihirbaz bu yöntemle birini arıyor ya da teorik-lojistik bir sorunu çözüyordu. Roggeveenli Vilgefortz bu tür sorunların üstesinden gelmesiyle tanındı.

Abanoz ağacından yapılmış oymalı koltuklara oturdular. Lydia, Vilgefortz'a baktı, kendisine tek bir bakışla verilen işaretin algılayıp hemen dışarı çıktı. Tissaia'nın iç geçirdiğini kimse fark etmedi.

Lydia van Bredevoort'un Roggeveenli Vilgefortz'u yillardır sessiz, tutkulu ve sonsuz bir aşkıla sevdiğini hepsi bilirdi. Bunu tabii ki sihirbaz da biliyordu ama anlamamış gibi yapıyordu. Lydia onun işini kolaylaştırıyor, duygularını ona karşı asla açığa vurmuyordu; en ufak adım bile atmıyor, bir mimik ya da işaret yapmıyordu, hatta karşılıklı konuşacak bile olsalar tek bir söz bile söylemiyordu. Çok gururluydu çünkü. Vilgefortz'dan bir hamle gelmiyordu, çünkü Liydia'ya âşık değildi. Tabii kızı metresi yapabilir, kendine daha çok bağlayabilir, hatta belki de mutlu bile edebilirdi. Bazıları ona böyle davranışmasını öğütlüyorlardı. Ama Vilgefortz yanaşmıyordu

buna. Böyle davranışmayacak kadar onurlu ve ilkeliydi. Durum umutsuz ama istikrarlıydı ve anlaşılan ikisi için de uygundu.

“Konsey,” dedi genç sihirbaz sessizliği bozarak, “krallarımızın girişimleri ve planları konusunda ne yapacağını bulmak için kıvrıyor, öyle mi? Buna gerek yok. En iyisi bu planları görmezden gelmek.”

“Ne dedin sen?” Artaud Terranova sol elinde kadeh, sağ elinde sürahiyle donup kaldı. “Doğru mu anladım? Elimizi kolumuzu bağlayıp oturalım mı? İzin verip...”

“İzin verdik bile,” diye onun sözünü kesti Vilgefortz. “Çünkü kimse bizden izin istemedi. Kimse de istemeyecek. Tekrar ediyorum, hiçbir şeyden haberimiz yokmuş gibi davranmalıyız. Mantıklı tek yol bu.”

“Onların kafasındaki şey savaşla son bulur, hem de büyüğünden.”

“Onların kafasındaki şey, neyse ki gizemli ve şiddetle güvenilmez bir kaynaktan sağladığımız karmaşık ve yetersiz bilgiler sayesinde bize ulaştı. Kaynak öylesine güvenilmez ki elde ettiğimize ‘yanbş bilgi’ desek yerinde olur. Aldığımız bilgi doğru olsa bile, kralların niyeti henüz planlama aşamasında ve uzun süre böyle kalacaktır. Bu aşama geçildikten sonra biz de koşullara göre hareket ederiz.”

Terranova yüzünü buruşturdu. “Yani onlar çalacak, biz de onların keyfine göre oynayacağız, öyle mi diyorsun?”

“Evet, Artaud.” Vilgefortz ona bakarken gözlerinden ateş çıktı. “Onlar çalacak sen oynayacaksın. Ya da salonu terk edeceksin. Çünkü orkestra podyumu, oraya tırmanıp müzisyenlere başka notalar Caldıramayacağım kadar yüksekte. Bunu anla artık. Başka bir çözüm

olduğunu düşünürsen hata yaparsın. Gökyüzünü, geceleri gölün üstüne yansıyan yıldızlarla karıştırıyorsun.” Konsey, onun emirlerini öğüt kılıfına sokup aynen uygulayacak, diye düşündü Tissaia de Vries. Biri onun satranç tahtasındaki piyonları. O yükseldi, büydü, ışıltısıyla hepimizin göferini kamaştırdı ve kendine bağımlı kıldı. Bifer onun oyununun piyonları yım Kurallarını bilmemiş bir oyunun...

Sol kolumnun manşeti sağdakinden farklı bir konuma geçmişti yine. Sihirbaz kadın kol manşetlerini özenle düzeltti.

“Kralların planları uygulama aşamasına geçti bile,” diye ağır ağır konuşmaya başladı sonra. “Kaedwen ve Aedirn’de Scioa’tael’e karşı saldırılar başladı. Elf gençlerinin kanları dökülüyor. İnsan olmayanlar zulme uğruyor, katlediliyor. Dol Blathanna ve Mavi Dağlar’da yaşayan bağımsız elflere hücum edileceği konuşuluyor. Soykırımı bu. Elimizi kolumuzu bağlayıp olanlara seyirci kalmamızı öğütlediğini Gedymdeith ve Enid Findabair’e ulaştıralım mı? Hiçbir şey görmüyormuş gibi davranışımızı önerdiğini anlatalım mı?”

Vilgefortz olmasını sihirbaz kadına doğru çevirdi. Biramdan taktik değiştireceksin, diye düşündü Tissaia. Sen bir oyuncusun, masada hangi garların yuvarlandığını sesinden tanırsın. Taktik değiştireceksin. Başka telden çalacaksın.

Vilgefoltz bakışlarını ondan ayırmıyordu. “Haklısin, Tissaia,” dedi kısaca. “Nilfgaard’la savaşmak ayrı bir konu, ancak insan olmayanlar kıyıma uğruyorsa, elimiz kolumuz bağlı oturup seyredenleyiz. Bir kurul toplanmasını öneriyorum; üçüncü dereceden ustaların,

yani Sodden Savaşından bu yana kraliyet divanında bulunan kişilerin de katılacağı bir kurul olmalı bu. Toplantıda onları mantıklı davranışmaya çağırır ve kralları yataştırmakla görevlendiririz.”

“Bu projeyi destekliyorum,” dedi Terranova. “Bir toplantı düzenleyelim ve öncelikle kime vefa borçlu olduklarını anımsatalım onlara. Unutmayın, hâlihazırda konseyimizin bazı üyeleri krallara danışmanlık yapmakta. Kralların hizmetinde olan isimler; Carduin, Philippa Eilhart, Fercart, Radcliffe, Yennefer...”

Vilgefortz son adı duyunca ürperdi. Ama içinden tabii. Gelgeldim Tissaia de Vries büyük bir üstattı. Çalışma masasından ve sihirli tertibattan yayılıp masanın üstünde duran iki kitaba geçen düşünceyi ve tepkiyi duyumsamıştı. Her iki kitap da görünür değildi, üzerleri sihirle örtülüydü. Sihirbaz kadın dikkatini topladı ve korumayı deldi.

Aen Ithlinnespeath, elf kâhini Ithlinne Aegli aep Aevenien'in kehanetiydi bu. Bu, uygarlığın sonunun, çöküşün, yok oluşun ve barbarlığa geri dönüşün kehanetiydi; felaketler, buz kütlelerinin ebedi donun sınırlarından doğru gelmesiyle yaşanacaktı. Bir de öteki kitap... Çok eskiydi... Yıpranmıştı... Aen Hen Ichær... Eski Kan... Elflerin kanı mı?

“Tissaia? Ne diyorsun buna?”

Sihirbaz kadın, parmağında dönmuş olan yüzüğünü düzeltti. “Vilgefortz'un projesine katılıyorum. Bir toplantı düzenleyelim. Bir an önce.”

Metal, taş, kristal, diye geçirdi içinden kadın. Yennefer i mi ariyorsun? Neden? Yennefer'in Ithlinne'nin kehanetyle ne ilgisi var? Elflerin Eski Kaniyla ne işi

olabilir? Beyinde hangi tilkiler dolaşıyor senin,
Vilgefortf?

Usulca içeri giren Lydia van Bredevoort, telepati yoluyla sessizce, örür dilerim, dedi. Vilgefortz ayağa kalktı.

“Özür dilerim,” dedi Vilgefortz, “ama çok acil bir konu. Dünden beri bu mektubu bekliyorum. Yalnızca bir saniye istiyorum.”

Artaud esnedi, geçirmemek için kendini tuttu ve karafa uzandı. Tissaia, Lydia’ya doğru baktı. Lydia gülümsedi. Gözleriyle. Başka türlüşünü beceremiyordu.

Lydia van Bredevoort’ın yüzünün alt yarısı sihirdi.

Lydia, bundan dört yıl önce üstadı Vilgefortz’un talimatı üzerine, eski çağlardan kalma bir mezarlıkta yapılan kazıda bulunan bir eserin özelliklerinin araştırıldığı bir çalışmaya katılmıştı. Eserin, ağır bir lanet altında bulunduğu ortaya çıkmıştı. Parça bir kez harekete geçmiş, deneye katılan beş sihirbazdan üçü oracıkta ölmüştü. Dördüncüsü gözlerini ve ellerini kaybetmiş, aklını oynatmıştı. Lydia ise yanıklarla, çene kemiğinde büyük bir hasarla ve gırtlağında meydana gelen bir değişimle kurtulmuş, o günden sonra şifa bulmak için denediği yöntemlerin hiçbirinden sonuç alamamıştı. Bunun üzerine, Lydia’nm yüzüne bakanların düşüp bayılmamaları için güçlü bir sihre başvurulmuştu. Kullandıkları, özel kişilerin bile nüfuz etmekte zorlandıkları çok ağır ve sanatsal bir sihirdi.

“Hımm...” Vilgefortz mektubu elinden bıraktı.
“Teşekkürler, Lydia.”

Lydia gülümsedi. Ulağın bir yanıt beklediğini söyledi.
“Yanıt olmayacak.”

Anlıyorum. Konukların odalarını hasırlattım.

“Teşekkür ederim. Tissaia, Artaud, verdigimiz kısa ara için özür dilerim. Devam edelim. Nerede kalmıştık?”

Hiçbir yerde, diye düşündü Tissaia de Vries. Ama seni dikkatle dinliyorum. Çünkü seni gerçekten ilgilendiren konulara er ya da geç deagineceksin.

“Ha evet,” diye ağır ağır başladı Vilgefortz. “Neden söz etmek istediğim aklıma geldi şimdi. Mesele, konseyin en yeni üyeleri. Fercart ve Yennefer. Fercart bildiğim kadarıyla Temerya Kralı Foltest’le iletişim içinde, kraliyet konseyinde Triss Merigold’la birlikte yer alıyor. Ancak Yennefer kiminle iletişim içinde? Söylemiştin Artaud, Yennefer kralın hizmetindeki kişilerden biriymiş.”

“Artaud abarttı,” dedi Tissaia sakin bir sesle. “Yennefer, Vengerberg’de yaşadığı için Demawend zaman zaman ondan yardım alıyor ama sürekli birlikte çalışmıyorlar. En azından Yennefer’in onun hizmetinde olduğu söylenemez.”

“Yennefer’in görme yetisi ne durumda? Her şey yolundadır umarım?”

“Evet, yolunda.”

“Güzel. Çok güzel. Kaygılanmıştım onun için... Biliyor musunuz, Yennefer’le bağlantıya geçmek istedim ama seyahate çıktığını öğrendim. Nereye gittiğini kimse bilmiyordu.”

Taş, metal, kristal, diye içinden geçirdi Tissaia de Vries. “Yennefer’in üzerinde ne varsa aktiftir, psiko-vizyonla saptana- maz. Yennefer nerede olduğunun bilinmesini istemiyorsa, yerini kimse öğrenemez.

“Yaz ona,” dedi Tissaia sakin bir sesle ve kol manşetlerini çekti. “Ve mektubu normal yollardan

ilet. Yerine mutlaka ulaşacaktır. Yennefer her neredeyse yanıt verecektir. O her zaman yanıt verir.”

“Yennefer,” diye atıldı Artaud, “sıklıkla ortadan kaybolur, çoğu zaman aylarca. Nedenleri genelde sıradandır...”

Tissaia ona bakıp dudaklarını birbirine bastırdı. Sihirbaz hemen sustu. Vilgefortz hafifçe gülümser gibi yaptı.

“Aynen,” dedi Vilgefortz. “Ben de tam bunu düşünüyordum. Yennefer o zamanlar biriyle beraberdi... Bir Witcher’la. Adı yanılmiyorsam Geralt’tı. Onlarındaki geçici bir heves gibi görünmüyordu. Yennefer kendini bayağı kaptırmış gibiyoğdi sanki...” Tissaia oturduğu yerde doğrulup koltuğunu kolçaklarını iki eliyle kavradı. “Neden soruyorsun ki? Özel konular bunlar. Bizi ilgilendirmez.”

“Elbette.” Vilgefortz masanın üstüne attığı mektuba doğru baktı. “Bizi ilgilendirmez. Benim derdim boş bir merak değil, konsey üyemizin ruhsal durumuna üzülüyorum. Yennefer’in tepkilerine bakınca şu... Geralt’ın ölüm haberi yüzünden sarsıldı diye düşünüyorum. Bence artık normal yaşama dönmeli, depresyona ve aşırı yasa düşmeden olanları kabul etmeli, değil mi?” “Bunu yapabilirdi,” dedi Tissaia buz gibi bir sesle. “Kaldı ki Yennefer bu tür haberleri sürekli alıyor. Her seferinde de haberin dedikodu olduğu ortaya çıkıyor.”

“Aynen,” dedi Terranova. “Zaten Geralt işini bilir. Hem niye şaşıralım ki? Bir mutant o, öldürmeye ve kendini öldürmemeye programlanmış bir ölüm makinesi. Yennefer e gelince sözüm ona duygularını gereğinden fazla önemsemeyelim. Onu tanıyoruz. Duygularına kaptırmaz kendini. Witcher’la gönlünü eğlendirdi, hepsi bu. Herifin sürekli dans ettiği ölüm, ilgisini çekti

Yennefer'in. Sonunda dans ettiği ölüme kavuşunca da konu kapanır.”

“Şimdilik,” dedi Tissaia cansız bir sesle, “Witcher yaşamayı sürdürüyor.”

Vilgefortz önünde duran mektuba bir bakış atıp gülümsedi. “Gerçekten mi?” diye sordu. “Ben buna pek inanmıyorum.”

Geralt hafifçe silkinip ağızındaki tükürüyü yuttu. İksiri aldıktan sonra baş gösteren ilk sarsıntıyı atlatmıştı; sıradı, rahatsız edici bir baş dönmesiyle ve görme gücünün karanlığa uyum sağlamaya çalışmasıyla kendini belli eden etki süreci vardı şimdi.

Gözleri kendini hızla ayarladı. Gecenin karanlığı dağıldı, çevredeki her şey önce bulanık grimsi gölgeler gibi göründü, derken şekillenmeye, keskinleşmeye, belirginleşmeye başladı. Az öncesine kadar bir fiçı zift gibi kapkaranlık olan kanalın kıyısına çıkan dar sokakta, Geralt kaldırım boyunca koşturulan, su birikintilerini ve duvar çatlaklarını koklayan iri fareleri secebiliyordu şimdi.

Witcher iksirinin etkisiyle kulakları da keskinleşmişti. Az öncesine kadar sadece yağmurun çatı oluklarına düşüşünün duyulduğu bomboş sokaklar, ansızın yaşamaya başlamış, gürültüyle dolmuştu. Birbirleriyle mücadele eden kedilerin trıslamaları, kanalın karşı kıyısından köpek havlamaları, Oxenfurt meyhanelerinde ve hanlarında çınlayan kahkahalar ve bağışmalar, salıcı birahanelerinden gelen çığlıklar ve şarkılar, uzaklarda düzensiz bir melodi çalan bir flütün nağmeleri Geralt'ın kulağına geliyordu. Uykulu, karanlık evler canlanıyordu şimdi. Geralt, uyuyan insanların horlamalarını, öküzlerin tekemelerini, ahırlardaki

atların burunlarından solumalarını duyuyordu. Sokağın ilerisindeki bir evden sevişen bir kadının isterik iniltileri geliyordu.

Gürültüler artarak şiddetleniyordu. Geralt, ayyaş türkülerinin açık saçık sözlerini anladı, inleyen kadının âşığının adını öğrendi sonra. Myhrman’ın kanalın karşısındaki kütük evinden şarlatanın bir bütün oluşturmayan kesik kesik kekelemeleri geliyordu. Philippa’nm tedavisinin etkisiyle tam ve kalıcı olarak bunamıştı.

Şafak sökmeye başlamıştı. Yağmur sonunda kesilmiş, çıkan rüzgâr bulutları dağıtmaya başlamıştı. Gökyüzü doğuda gözle görülür şekilde aydınlanmıştı.

Dar sokağın fareleri arasında ansızın bir huzursuzluk başladı. Dağılıp sandıkların ve çöplerin arasında gözden kayboldular.

Witcher’ın kulağına ayak sesleri geldi. Dört ya da beş kişiydiler ama Geralt gelenlerin sayısını tam olarak kestiremiyordu. Yukarı doğru baktı ama Philippa’yı göremedi.

Derhal taktığını değiştirdi. Yaklaşan grupta Rience varsa, onu ele geçirme şansı çok düşüktü. Çünkü öncesinde yanındaki- lerle dövüşmesi gerekecekti ki Geralt bunu istemiyordu. Bunun iki nedeni vardı; birincisi, iksirin etkisi altındaydı ve dokunduğu adamlar ölecekti. İkincisi, böyle bir ortamda Rience’in kaçması kolaylaşırıdı.

Adımlar yaklaştı. Geralt siperden çıktı.

Rience köşeyi döndü. Witcher, sihirbazı içgüdüyle yanında tanıdı, oysa onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı.

Yennefer'in armağanı olan yanık izini, kapüşonunun altına gizlemiştir.

Rience yalnızdı. Yanındakiler sokağa gizlenmiş, ortaya çıkmamıştı. Geralt nedenini hemen kavradı. Şarlatanın evinde onu kimin beklediğini Rience biliyordu. Kendine tuzak kurduğunu hesaba katsa da gelmişti. Witcher bunun nedenini de hemen anladı. Üstelik kılıçların usulca gıcırdamasını duymadan anlamıştı. Madem öyle istiyorsunuz peki.

“Senin peşine düşmek pek keyifli,” dedi Rience usulca. “Seni aramak gerekmıyor. İnsan seni nerede bulmak istiyorsa, oraya kendiliğinden geliyorsun.”

“Aynısı senin için de geçerli,” dedi Witcher soğukkanlılıkla. “Buraya geldin. Seni burada istiyordum, işte buradasın.”

“Sana muskadan söz edip yerini de gösterdiğine göre Myhrman’ı feci sıkıştırmış olmalısın. Üstelik haber aktarabilmesi için nasıl etkinleştirildiğini de göstermiş sana. Gelgelelim bu muskanın eşzamanlı olarak hem haber aktarıp hem de uyardığını Myhrman bilmiyordu, bu yüzden onu kızgın kömürler üzerinde kızartsan da sana bunu itiraf edemezdi. Bu muskalardan çok dağıttım. Er ya da geç bunlardan biriyle karşılaşacağını biliyordum.”

Köşeden dört adam çıktı. Harekederi ağır, ustalıklı ve sessizdi. Hâlâ karanlık alandan çıkmıyor ve çektiğleri kılıçlarını ışıltıları onları ele vermeyecek şekilde tutuyorlardı. Ama Witcher onları açıkça görebiliyordu tabii. Elbette bunu onlara belli etmedi. Peki, sif katiller, diye düşündü, madem öyle istiyorsunuz, alın bakalım.

“Bekledim,” dedi Rience bulunduğu yerden kımıldamadan, “sonunda vakit geldi. Dünyayı senin yükünden kurtarmaya niyetliyim, iğrenç, aykırı şey seni.”

“Niyetlisin yani? Kendini gözünde büyütüyorsun. Sen bir aletsin yalnızca. Birilerinin pis işlerini halletmek üzere tutulmuş bir cellat. Kim tuttu seni, uşak?”

“Fazla meraklısin, mutant. Bana uşak mı diyorsun? Peki, sen ne olduğunu biliyor musun? Sokağın ortasında duran, insanların çizmelerine bulaşmaması için kaldırılıp atılmak zorunda olan bir avuç boksun. Hayır, aslında yapabilirdim ama yapmayacağım, o kişinin kim olduğunu sana söylemeyeceğim. Bunun yerine başka bir şey söyleyeceğim sana; böylece cehennemi boylarken düşünecek bir şeyin olur. Senin o koruyup kolladığın pişen nerede olduğunu biliyorum. Senin şu cadının, Yennefer'in nerede olduğunu da biliyorum. Bana iş veren kişilerin umurunda bile değil ama o karıdan ben tiksiniyorum. Senin işini bitirir bitirmez onu ele alacağım. Ateşle oynadığına pişman olmasını sağlayacağım. Evet, evet, çok pişman olacak. Hem de çok uzun süre.”

“İşte bunu söylemeyecektin.” Witcher hain bir ifadeyle gülümsemi; adrenalini harekete geçiren iksirin içinde yarattığı dövüşme coşkusunu hissetmeye başlamıştı bile. “Bunu söylemeden önce sağ kalma şansın vardı. Ama artık kalmadı.”

Witcher madalyonu şiddetle sarsılarak, ani saldırıyla geçmemesi için uyardı Geralt’ı. Witcher geriye doğru sıçrayıp yıldırım hızıyla kılıçını çekti. Runik yazıyla bezeli kılıcı, karşısındaki felç eden sihirli bir enerji dalgası yarattı. Rience geri çekildi, bir işaret yapmak üzere ellerini kaldırdı, ancak son anda korkuya kapıldı. Ağzından tek bir

sihir formülü bile çıkaramadan sokağın karanlığına doğru kaçtı. Witcher onun peşine düşemedi, çünkü gölgelerin onları gizlediğini sanan dört adam üzerine çullanmıştı. Kılıçlar parladi.

Dördü de işini biliyordu. Deneyimli, becerikli, bu yollardan çok geçmiş profesyonellerdi. İkişi sağdan, ikisi soldan olmak üzere Geralt’ın üstüne çifter çifter saldırıyordu. Biri hücum ederken, öteki onu arkadan kolluyordu. Witcher, kendine soldakileri seçti. İksirin yol açtığı coşkuya bir de öfke eklenmişti şimdi.

Birinci cellat bir çalım atarak arkadan hücum etti; amacı kenara geçmek ve arkasındaki adama, haince bir darbe indirme fırsatı tanımaktı. Geralt, tek ayak üzerinde fir döndü, ikisinin darbesinden de kaçtı ve kılıcının ucunu arkadaki celladın ensesine, oradan boynuna ve sırtına indirdi. Öfkeden kudurduğu için kılıcını olanca gücüyle savurdu. Duvara, fiskiyeden çıkarcasına kanlar fişkırdı.

Öndeki adam yıldırım hızıyla geri çekilerek, diğer ikiliye yer açtı. Yeni gelenler ayrı ayrı saldırmayı seçip kılıçlarını farklı yönlere salladılar; böylece darbelerden biri savuşturulacak, diğeri de kaçınılmaz olarak hedefi tutturacaktı. Ancak Geralt savuşturma yoluna gitmedi, tek ayak üzerinde döndü, sıçradı ve iki adamin ortasına indi. Adamlar, Geralt'a çarpmamak için çalışıkları sistemin dışına çıkmak, alışıkları adımlarda değişiklik yapmak zorunda kaldılar. Biri, kedi gibi yumuşak bir dönüşle yana sıçrayarak kendini kurtarmayı başardı. Ancak diğeri bunu sağlayamadı. Dengesini kaybedip Geralt'a sırtını döndü. Witcher, ters yönde tek ayak üzerinde dönüp kılıcını adamin beline sapladı. Öfkeliydi çünkü. İyice keskinleşmiş Witcher kılıcının adamin omurgasını ortadan

ikiye ayırdığını hissetti. Sokak, kulakları tırmalayan korkunç bir ulumayla çınladı. Sağ kalan iki adam Geralt'a firtına gibi saldırıp kılıçlarını çılgınca salladılar. Geralt bu darbeleri güçlükle savuşturuyordu. Yine tek ayak üzerinde fir dönüp kılıçların kıskaçından kendini kurtardı. Gelgelelim sırtını duvara verip savunmaya geçmek yerine hücum etti.

Adamlar bunu beklemiyordu; geç olmadan sıçrayıp uzaklaşmayı ve birbirlerinden ayrılmayı başaramadılar. Biri karşı hücumu geçti ama Witcher darbeyi kolayca savuşturdu, hızla döndü, salt havadaki hareketlere göre yönünü çizerek rastgele bir darbe de arkaya indirdi. Adamın karnını hedef alıp tam isabet etti. Boğuk bir çığlık duydu ancak arkasına dönmeye zamanı yoktu. Katillerden sonucusu yanında bitirmişi bile; adam Geralt'ın kılıcını savuşturup yandan kılıcını salladı. Geralt bu kez dönmedi, o da rakibinin kılıcına vurarak darbeyi son anda savuşturdu. Cellat, Geralt'm savunma sırasındaki zorlanmasını fırsat bilip geriye doğru yay gibi fırladı, yarımdönüş yaparak hız aldı ve var gücüyle kılıcını savurdu. Aşırı bir güçle... Geralt o sırada arkasına dönüyordu. Katilin, Witcher'inkinden çok daha ağır olan kılıcı havada uçtu. Kılıç, adamı da yönetiyordu şimdi. Katil, kılıcın hızına kapılıp kendi çevresinde döndü. Geralt, yarımdönüş yaparak adamın dibine indi. Katilin kasılmış yüzünü, korkudan büyümüş gözlerini gördü. Öfkeliydi Geralt, çok öfkeli. Ve vurdu. Kısa ama güçlü bir darbeydi bu. Ve de tam isabet etti. Doğrudan adamın gözlerinin içine dalmıştı kılıcı.

Geralt, şarlatanın evine çıkan köprünün üzerinde kendini Dandelion’ı onu sımsıkı tutan ellerinden kurtaran Shani’nin korkunç çığlığını duydı.

Rience omuzlarındaki pelerini savurup attı, sokağın derinlerine doğru ilerlerken, ellerini havaya kaldırıp karşıya doğru uzattı. Aynı anda ellerinden sihirli bir ışık yayıldı. Geralt, kılıcını iki eliyle birden kavradı, bir an bile duraksamadan Rience’e doğru koştu. Sihirbazın sınırları boşaldı. Büyülü sözleri tamamlayamada- dan kaçmaya başladı, koşarken yüksek sesle anlaşılmaz bir şeyler söyledi. Ama Geralt ne dediğini anlamıştı. Rience’in yardım çağrıdığını, kurtarılmak için yalvardığını biliyordu.

Ve yardım geldi. Sokak, gözleri kamaştıran bir ışıkla aydınlandı, bir binanın leke içindeki yıkık dökük cephesinde ateşten büyük oval geçit ışıldadı. Rience kendini onun üzerine attı. Geralt da zıpladı. Çok öfkeliydi. Toublanc Michelet, iki büklüm halde inlerken, boydan boya yarılmış karnını elleriyle bastırıyordu. Kanın içinden nasıl fişkirişip, parmaklarının arasından oluk oluk aktığını hissedebiliyordu. Biraz ötede Flavius yatıyordu. Bir saniye önce bedeni seğiriyordu. Ama artık hareket etmiyordu. Toublanc gözlerini önce sıkıca yumdu, sonra açtı. Ama Flavius’ın yanında oturan baykuş belli ki halüsinasyon değildi, çünkü kaybolmuyordu. Toublanc yine inleyip başını çevirdi.

Sesine bakılırsa çok genç olması gereken kadının biri dehşet verici bir çığlık attı.

“Bırak beni! Yaralılar var orada! Mecburum... Hekimim ben, Dandelion! Bırak beni, anladın mı?”

“Onlara yardım edemezsin,” dedi, kızın Dandelion diye çağrırdığı adam cansız bir sesle. “Witcher kılıcından sonra

olmaz. .. Hatta yaklaşma bile. Bakma oraya... Senden ısrarla rica ediyorum, Shani, bakma oraya.”

Toublanc, yanında birinin çömeldiğini hissetti. Burnuna parfüm ve ıslak tüy kokuları geldi. Yumuşacık, dirlendirici bir ses duydu derinden. Sözcükleri ayırt etmekte zorlanıyor, genç kadının sınırları harap eden çığlıklarını ve hıçkırıklarını işini daha da güçlendiriyordu. Hekimdi genç kadın. Peki, çığlık atan hekimse, yanında çömelen kimdi? Toublanc inledi...

“Düzelecek, her şey düzelecek.”

“İtoğlu... it...” diye inledi Toublanc. “Rience... bize dedi ki... sıradan bir ahmak dedi... Ama o... Witcher’miş... Bit... yeniği... İmdat... bağırsaklarım...”

“Sus, sus evladım. Sakın ol. Tamam. Acımadım artık. Acımıyor artık, değil mi? Söyle, kim verdi size bu görevi? Sizi Rience’le kim buluşturdu? Kim önerdi onu? Başınıza bu işi kim açtı? Lütfen söyle, evladım. Sonra her şey düzelecek. Göreceksin, her şey düzelecek. Lütfen söyle bana.”

Toublanc ağzının kanla dolduğunu duyumsadı. Ama tükürecek gücü yoktu. Yanağını nemli toprağa dayayıp ağını açmasıyla birlikte kanlar kendiliğinden boşaldı.

Artık hiçbir şey hissetmiyordu.

“Söyle bana,” diye tekrarladı yumuşak ses. “Söyle bana, evladım.”

On dört yaşından beri profesyonel katillik yapan Toublanc Michelet, gözlerini kapadı, buruşturduğu yüzünde kanlı bir gülümseme belirdi. Sonra bildiklerini fısıldayarak açıkladı.

Gözlerini açtığında, incecik altın bıçaklı bir hançer gördü.

Yumuşak ses, “Korkma,” derken, hançerin ağızı şakağına dokunuyordu. “Acımayacak.”

Gerçekten de acımadı.

Geralt sihirbaza son anda, oval geçidin tam önünde ulaştı. Kılıcını atmış, elleri serbest kalmıştı; koşarken parmaklarını uzatıp tırnaklarını Rience'in paltosunun eteğine geçirmişti. Rience dengesini kaybetti, ani hareketin etkisiyle bedeni arkaya doğru eğilince geriye doğru bir adım atmak zorunda kaldı. Kendini büyük bir kuvvetle çekti, hareketin şiddetıyla paltonun tokalarını birer birer kopardı ve kendini kurtardı. Ama çok geçti.

Geralt, sağ yumruğunu Rience'in omzuna indirip adamı savurdu, hemen arkasından sol yumruğunu boynuna ve kulağının dibine çaktı. Rience sendeledi ama düşmedi. Witcher tüy gibi havalandı adama iyice sokuldu ve yumruğunu bütün gücüyle kaburgalarının altına geçirdi. Sihirbaz, cansızmış gibi Geralt'm yumruğunda asılı kaldı ve acıyla inledi. Geralt onu giysisinin önünden yakaladığı gibi çevirdi, sonra yere fırlattı. Witcher'm dizlerinin altına sıkışık kalan Rience büyülü sözcükleri söylemek üzere dudaklarını araladı. Ama Witcher yumruğunu sıkıp yukarıdan sihirbazın ağızına indirdi. Rience'in dudakları frenküzungüm gibi patladı.

“Yennefer sana bir armağan vermişti zaten,” dedi Geralt boğuk bir sesle. “Şimdi bir tane de ben vereceğim.”

Bir kez daha vurdu. Sihirbazın başı yukarı doğru sarsıldı, Witcher'in alnına ve yanaklarına kan fışkırdı. Geralt biraz şaşırdı; hiçbir acı hissetmiyordu, ancak bu dövüşte mutlaka bir yara almıştı. Fışkıran kan onundu. Geralt oralı olmadı, yarasını arayacak ve ilgilenecek

zamanı yoktu. Bir kez daha geriliip Rience'e vurdu. Öfkeliydi çünkü.

“Kim yolladı seni? Kim iş verdi sana?”

Rience, Geralt'ın yüzüne kan tükürdü. Geralt bir yumruk daha indirdi.

“Kim?”

Büyük oval geçidin alevleri daha da yükselp, bütün sokak yayılan ışıkla doldu. Witcher, boynundaki madalyon onu uyarmak için şiddetle titremeye henüz başlamadan, oval geçitten üstüne çarpan gücü duyumsamıştı.

Geçitten yayılan, yardımın yaklaştığını haber veren enerjiyi Rience de hissetmişti. Çığlık atıp dev bir balık gibi dönerek kıvrandı. Geralt dizini sihirbazın göğsüne bastırıldı, elini kaldırdı, alevli kapıyı hedef alarak parmaklarıyla Aard işaretti yaptı. Bu hataydı.

Kapıdan gelen olmadı. Yalnızca güç yayıldı oradan ve bu güç Rience'e nüfuz etti.

Sihirbazın açtığı parmaklarından uzayan on beş santimlik çelik dikenler çatur çutur sesler çıkararak Geralt'm göğsüne ve omzuna saplandı. Dikenlerden enerji fişkirdi. Witcher şiddetle geriye doğru savruldu. Sarsıntı öylesine güçlündü ki Geralt acıyla birbirine geçirdiği dişlerinin gıcırdayıp kırıldığını hem hissetti hem de duyu. En az iki dişi gitmişti.

Rience ayağa kalkmaya çalıştı ama yeniden dizlerinin üzerine çakıldı ve dört ayak üzerinde oval içinde doğru sendeledi. Güçlükle soluk almaya çalışan Geralt çizmesinin koncundan hançerini çekip çıkardı. Sihirbaz çevresine bakınp ayağa fırladı. Witcher da ayağa fırladı ve o sihirbazdan daha hızlıydı. Rience arkasına bakıp

kulakları tırmalayan bir çığlık attı. Geralt hançerini sıkıca kavramıştı. Öfkeliydi. Çok öfkeliydi.

Bir şey onu arkadan sımsıkı kavradı, gücünü alıp âdetâ felce uğrattı. Boynundaki madalyon inanılmaz bir şiddetle nabız gibi atmaya başladı. Yaralı omzu zonkluyordu.

On iki adım gerisinde Philippa Eilhart duruyordu. Havada tuttuğu ellerinden iki kavis ve iki huzme şeklinde hafif ışıklar yayılıyordu. Her iki ışık da sırtına dokunup omuzlarını ışıklı kıskaç gibi bastırıyordu. Geralt kendini kurtarmaya çalıştı ama boşunaydı. Olduğu yerden kımıldayamıyordu. Tek yapabildiği, Rience'in yalpalayarak alevli geçide ulaşmasını, parlak ışığın içine dalışını izlemekti.

Rience alevli kapıdan içeri girerken acele etmedi, bir dalgıç gibi içine kaydı, bulanıklaştı ve kayboldu. Bir saniye sonra oval ışık söndü ve sokak delinmesi olanaksız, yoğun ve kadifemsi bir karanlığa büründü.

Sokağın bir yerlerinde kediler tıslayarak birbirleriyle mücadele ediyordu. Geralt, yerden aldığı kılıçının bıçağına baktı ve sihirbaz kadına doğru yürüdü.

“Neden Philippa? Neden yaptın bunu?”

Sihirbaz kadın bir adım geri çekildi. Az önce Toublanc Michelet'in beynine sapladığı hançeri hâlâ elindeydi.

“Neden soruyorsun? Biliyorsun zaten.”

“Evet,” dedi Witcher. “Artık biliyorum.”

“Yaralısın, Geralt. Witcher iksirinden uyuştuğun için acı hissetmiyorsun ama bak, nasıl kan kaybediyorsun! Yeterince sakinleştin mi, sana korkmadan yaklaşın, seninle ilgilenebilir miyim? Lanet olsun, bakma öyle! Ve yaklaşma bana. Eğer bir adım daha atarsan... Yaklaşma!

Lütfen! Sana kötülük etmek gibi bir niyetim yok ama biraz daha yaklaşırsan...”

Shani’yi hâlâ sımsıkı tutan Dandelion, “Philippa!” diye bağırdı. “Çıldırdın mı sen?”

“Hayır,” dedi Witcher güclükle. “Aklı tamamen yerinde. Ve de ne yaptığımı çok iyi biliyor. Baştan beri biliyordu zaten. Kullandı bizi. Hainlik etti. Aldattı...”

“Sakinleş,” dedi Philippa Eilhart. “Anlamayacaksın beni, anlaman gerekmıyor zaten. Yaptığım şeyi yapmak zorundaydım. Bana hain deme. Çünkü daha önemli bir amaca ihanet etmemek için yaptım bunu. Sen bunu anlayamazsun. Öylesine büyük ve önemli bir mesele ki insan seçim yapmak zorunda kaldığında küçük meseleleri hiç duraksamadan feda etmeyi seçiyor. Geralt, lanet olsun, biz burada konuşuyoruz ve sen sürekli kan kaybediyorsun. Sakinleş ve Shani’yle birlikte seninle ilgilenmemimize izin ver.” “Kadın haklı!” diye bağırdı Dandelion. “Yaralısın, lanet olsun! Tedavini yapıp buradan çekip gitmeliyiz! Kavganızı sonraya bırakın!”

“Sen ve büyük meselen...” Witcher, Dandelion’a aldırmadan sendeleyerek öne çıktı. “Senin büyük meselen, Philippa, seçimimse yaralı bir adamın ağzından öğrenmek istediklerini aldıktan sonra ve de benim öğrenmemi engelleyerek gözünü kırmadan adamı bıçaklamak! Senin büyük meselen, işi aldığı kişinin adını vermesinden korktuğun için kaçmasını sağladığın Rience! Cinayet işlemeyi sürdürüsün diye kaçmasını sağladın! Senin büyük meselen, boş yere ölüp gidenler! Kusura bakma, yanlış ifade ettim. Ölüp gidenler, değil. Küçük meseleler!”

“Anlamayacağımı biliyordum zaten.”

“Anlamayacağım, orası kesin. Asla! Ama derdinin ne olduğunu biliyorum. Büyük meseleleriniz, savaşlarınız, dünyayı kurtarmak uğruna verdığınız mücadeleleriniz... Sizin amacınız araçlarınızı kutsuyor. Şimdi iyi dinle, Philippa! Şu çığlıklarını, tıslamaları duyuyor musun? Bunlar, büyük bir mesele uğruna savaş veren erkek kediler. Bir çöp yiğininin üzerinde tek hâkimiyet istiyorlar. Oyun değil bu, kıyamet kopuyor, kan akıyor. Bir savaş başlamış. Ama savaş da umurumda değil, ne kedilerinki ne de seninki.” “Sana öyle geliyor,” diye tısladı sihirbaz kadın. “Yakında hepsi umurunda olacak, hem de sandığından daha kısa bir zamanda. Mecburiyet ve seçim yapma zorunluluğuyla karşı karşıyasm. Yazgıya, sandığından daha da derin bulaşmışsun, dostum. Bir çocuğu, küçük bir kızı koruman altına alıyorsun diye düşünmüştün. Ama yanıldın. Dünyayı her an sarabilecek bir alevi aldın yanma. Bizim dünyamızı. Senin, benim, herkesin. Şimdi seçim yapmak zorundasın. Tıpkı benim gibi. Triss Merigold gibi. Yennefer'in de seçim yapmak zorunda kaldığı gibi. Çünkü Yennefer seçimini yaptı artık. Senin yazgın onun ellişinde şimdî, Witcher. Onun ellişine sen verdin yazgını.”

Witcher sendeledi. Shani bir çığlık atıp kendini Dandelion'm elinden kurtardı. Geralt bir el hareketiyle kızı durdurdu, yerinde doğruldu, Philippa Eilhart'ın siyah gözlerinin içine baktı.

“Benim yazgım,” dedi güclükle, “benim seçimim... Neyi seçtiğimi sana söyleyeceğim, Philippa. Ciri'yi kirli dalaverelerinizin içine çekmenize izin vermeyeceğim. Seni uyarıyorum. Kim Ciri'ye zarar vermeye kalkırsa, sonu surada yatan dört kişi gibi olur. Yemin etmeyeceğim.

Çünkü üzerine yemin edebileceğim hiçbir şeyim yok. Yalnızca uyarıyorum. Beni kötü bir hami olmakla, bu çocuğu koruyamamakla suçladın. Koruyacağım onu. Elimden geldiğince koruyacağım. Öldüreceğim. Acımadan öldüreceğim...” “Sana inanıyorum,” dedi sihirbaz kadın gülümseyerek. “Bunu yapacağına inanıyorum. Ama şimdilik olmaz, Geralt. Şu an olmaz. Çünkü çok kan kaybettin, her an bayılabilirsin. Shani, hazır mısın?”

Kimse sihirbaz olarak doğmaz Genetik ve kalitim mekanizmaları hakkında hâlâ yeterince bilgi sahibi değiliz Araştırmalara ayırdığımız Zaman ve araçlar yetersiz kalıyor.

Kalitim yoluyla geçen sihir yeteneklerini saptamakla ilgili deneylerimizi ne yazık ki çoğunlukla doğal yolları izleyerek gerçekleştiriyoruz- Bu sözde deneylerin sonuçlarını sıkılık kentlerdeki kaldırımlı taşlarının üzerinde ve tapınak duvarlarının arasında görüyoruz Oralarda karşımıza istemediğimiz kadar bunamış akıl hastası, saçmalamaktan salyaları akan sözde peygamber\ müneccim, köy kâhini, keramet sahibi, kalitim yoluyla aldıkları ancak hâkim olamadıkları güçten beyinleri dejener olmuş sersemler çıkar.

Bu akıl hastaları ve sersemlemiş insanlar da çocuk sahibi olmak yoluyla yeteneklerini yeni nesillere aktarırlar ve bu yetenekler dejener olmayı sürdürür. Bu zincirin son halkasının nasıl şekilleneceğini önceden görüp belirleyebilecek biri var mıdır?

Biz sihirbazların çoğu, fiziki değişiklikler ve hipofiz bezindeki bozukluklar nedeniyle doğurganlığımızı yitiririz Bazları —ki bunlar çoğunlukla kadındır— sihir yoluyla yumurtalıklarının çalışmayı sürdürmesini sağlarlar. Gebe

kalıp çocuk doğurabilirler ve bunu mutluluk ve lütf kabul edecek kadar yüreklidirler. Ama tekrar ediyorum: Kimse sihirbaz olarak doğmaz Zaten kimse sihirbaz olarak doğmamalıdır! Yazdıklarımın tamamen bilincinde olarak, Cidaris'teki toplantıda sorulan soruyu yanıtlıyorum: Her birimiz sihirbaz mı yoksa anne mi olmak istediğimize karar vermek zorundayız-

Ben, bütün simyacı kadınların kısırlaştırılmasını talep ediyorum, istisnasız °larak-

Tissaia de Vries, Zehirli Kaynak

Bölüm 7

Şunu iyi bilin ki,” dedi İkinci Iola ansızın ve buğday dolu sepetini kalçasına dayadı, “savaş çıkacak. Prens'in peynir almaya gelen kâhyası söyledi.”

“Savaş mı?” Ciri, alnına düşmüş saçlarını geriye itti.
“Kiminle? Nilgaard’la mı?

“Orasını duyamadım artık,” diye itiraf etti çırak kız.
“Ama kâhya, prensimize Kral Foltest’ten bir emir geldiğini söyledi. Prens her yere duyurular yolluyormuş, sokaklar askerle dolmuş. Aman tanrılar! Neler gelecek başımıza?”

“Eğer savaşılacaksa,” dedi Eurneid, “mutlaka Nilgaard’la olacaktır. Başka kim var ki? Yine mi savaş?
Tanrılar, ne korkunç şey!”

“Sen savaş diyerek abartıyor olmayasın, Iola?” Ciri çevresini telaşla saran tavuklara ve beçtavuklarma buğday tanesi serpiyordu. “Belki yine Scioa’tael’e sürekli avı başlatmışlardır yalnızca?” “Nenneke Ana kâhyaya aynı şeyi sordu,” dedi İkinci Iola. “Ama kâhya, ‘Hayır, bu sefer mesele Sincaplar değil,’ dedi. Bütün saraylara ve hisarlara emir gitmiş, olası bir kuşatma durumu

icin yiyecek depolamaları istenmiş. Elfler zaten saray kuşatmaz, baskınlarını ormanlarda yaparlar! Kâhya, tapınaktan daha fazla peynir ve başka malzeme alabilir mi diye sormuş. Saray depoları için. Ayrıca kaz tüyü sormuş. Kaz tüyüne çok ihtiyaç olduğunu söylemiş. Oklar için gerekiyormuş. Ok atmak için, anlıyor musunuz? Tanrılar! Çok çalışacağız, çok! İşimiz başımızdan aşkın olacak!”

“Hepimizin değil,” dedi Eumeid kinayeli bir sesle. “Aramızdan bazılarının güzel elleri kirlenmeyecek. Haftada yalnızca iki gün çalışanlar var. Sözüm ona sihir sanatını öğretmek için çalışmaya zamanları yok. Ama aslında boş boş oturuyorlar ya da parklarda gezinip bir sopayla yabani otlara vuruyorlar muhtemelen. Kimden söz ettiğimi biliyorsun, değil mi Ciri?”

“Ciri bu savaşa mutlaka katılacaktır,” dedi İkinci Iola kıkır kıkır güllerken. “Söylentilere göre şövalye kıziymiş! Kendisinin de korkunç bir kılıcı olan büyük bir savaşçı kız! Sonunda ısrangan otları yerine kafa koparabilecek!”

“Hayır, güçlü bir sihirbaz o!” Eurneid burnunu buruşturdu. “Bütün düşmanları farelere dönüştürecek. Ciri! Bize müthiş bir sihir göstersene! Görünmez ol ya da havuçların vaktinden önce büyümесini sağla. Ya da tavukların karınlarını kendi başlarına doyurmaları için bir şey yap. Hadi ama yalwartma bizi! Herhangi sihirli bir sözcük söyle!”

“Sihir, sahnelenecek bir şey değildir,” dedi Ciri kızarak. “Panayır oyunu değildir sihir!”

“Elbette, elbette.” Çırak kız gülümsedi. “Sahnelenmez tabii. Ne dersin, Iola? Sanki şu Yennefer cadısını duyar gibi oldum!”

“Ciri ona gitgide daha çok benzıyor,” dedi Iola ve yüksek sesle burnunu çekti. “Hatta onun gibi kokuyor. Adamotu ya da amber özünden yapılmış sihirli bir esanstr mutlaka. Sihirli esanslar kullanıyor musun Ciri?”

“Hayır! Sabun kullanıyorum! Senin az kullandığın bir şeyi yanı!

“Vaay!” Eurneid yüzünü buruşturdu. “Nasıl hırçın, nasıl kötü biri! Nasıl da dikleniyor!”

“Eskiden böyle değildi,” dedi İkinci Iola kibirle. “O cadıyla sürekli zaman geçirdiğinden beri böyle oldu. Yennefer’ın yanında kalıyor, dizinin dibinden ayrılmıyor. Tapmaksi derslere artık pek katılmıyor, bizlere ayıracak bir dakika zamanı bile kalmadı!” “Onun yapması gereken bütün işler bize kalıyor! Hem mutfakta hem bahçede! Şunun ellerine baksana, Iola! Prenseslerinkine benzıyor!”

“Öyle, ne yapalım!” diye karşılık verdi Ciri, “Kiminin biraz aklı vardır, kitaplar onlar içindir! Kiminin kafasında saçmalıktan başka bir şey yoktur, süpürge sopaları onlar içindir!”

“Oysa sen süpürgeyi yalnızca uçmak için kullanıyorsun, değil mi? Zavallı sihirbaz seni!”

“Aptalsın sen!”

“Şensin aptal!”

“Değilim işte!”

“Aptalsın! Gel, Iola, aldirış etme ona. Sihirbaz kızlar bize göre değil.”

“Kesinlikle değil!” diye bağırdı Ciri ve elindeki tahlı sepetini yere fırlattı. “Tavuklar tam size göre!”

Çırak kızlar suratlarını ekşitip yürüyünce tavuklar heyecanla çevrelerini sardı.

Ciri, Vesemir'in en çok sevdiği deyimi kullanarak yüksek sesle sövdü; ama söylediğlerinin anlamını tam olarak bilmiyordu. Ardından Yarpen Zigrin'den duyduğu, anlamını hiç ama hiç çözemediği sözcükler ekledi. Etrafa saçılan buğdayları kapmaya çalışan kulucka tavuklarınıayaıyla kovaladı. Sepeti yerden kaldırıp ellerinin arasına aldı, Witcher dönüşü yapıp disk atar gibi tavukkümeslerinin saman kaplı damlarının üzerine fırlattı. Hemen arkasını döndü ve tapınak parkında koşmaya başladı.

Soluğunu ustalıklı bir şekilde kontrol ederek koşuyordu. Önünden geçtiği her iki ağaçtan birinin önünde yarımdönüş yaparak zıpladı, hayali bir kılıçla bir darbe indirdi ve hemen arkasından húcuma geçip çalım attı. Alçak çitin üzerinden uçar gibi atlادı, yay gibi esnek ayaklarının üzerinde yumuşak ve güvenli bir iniş yaptı.

Kulenin taştan duvarına gömülü küçük pencereye doğru başını uzatıp, "Jarre!" diye seslendi. "Jarre, orada mısın? Hey! Benim!" "Ciri?" delikanlı başını uzattı. "Ne işin var senin burada?" "Yukarı gelebilir miyim?"

"Şimdi mi? Himm... Evet, tabii, buyur gel... Lütfen buyur." Ciri merdiveni fırtına gibi tırmandı. Genç çırاغı süratle üstüne başına çekidüzen verirken, parşömen kâğıtlarıyla masaya yayılmış başka parşömenlerin üstünü örterken yakaladı. Jarre eliyle saçını düzeltti, hafifçe öksürdü ve beceriksizce eğildi. Ciri, başparmağını kemerine soktu, başını sallayıp açık sarı saçlarını dağıttı.

"Herkesin konuştuğu savaş neyin nesidir?" diye patladı Ciri. "Bilmek istiyorum!"

"Lütfen otur."

Ciri odada göz gezirdi. Odadaki dört büyük masanın üzerine parşömen ruloları ve kitaplar yiğilmişti. İçeride yalnızca bir sandalye vardı. O da doluydu.

“Savaş mı?” diye sordu sonra Jarre. “Evet, söylentileri duydum. .. İlgiyor musun bu konuya? Sen, bir kız ola... hayır, masaya oturma lütfen, şu evrakları güçlükle düzenleyebildim... Sandalyeye otur. Dur, kitapları indireyim... Burada olduğunu Hanımfendi Yennefer biliyor mu?”

“Hayır.”

“Hmm... Nenneke Ana peki?”

Ciri'nin yüzü asıldı. Meseleyi biliyordu. On altı yaşındaki Jarre, başrahibenin yatılı öğrencisiydi, başrahibe onu papaz ve tarih yazarı olarak yetiştiriyordu. Jarre, Ellander'de yaşıyor, kent mahkemesinde kâtip olarak çalışıyordu, ancak Melitele Tapmağı'nda kasabadan daha çok zaman geçiriyordu. Günler ve geceler boyu tapınak kütüphanesindeki eserleri okuyor, alıntılar正在写，所以暂停。。。,

adım öteden, üstelik gece gündüz demeden, leş gibi at, ter ve bira kokardı. Bu tarife uymayan erkekler, Kraliçe Calanthe'nin nedimelerinin gözünde iç geçirmeye ve dedikoduları yapılmaya değmezdi. Angrenli bilge ve duyarlı druid'ler, Sodden'in iri yarı ve asık suratlı sakinleri, Kaer Morhen'in Witcherları olmak üzere Ciri de pek çok erkek görmüştü. Jarre farklıydı. Çöp gibi sıskaydı, beceriksizdi, üzerine büyük gelen, mürekkep ve toprak lekeleriyle bezeli giysilerle dolaşırdı, saçları sürekli yağ içinde olurdu. Çenesinde sakal yerine yedi, sekiz adet uzun kıl vardı, bunların yarısı kocaman bir siğilin içinden uzamişti. Ciri, yine de ayaklarının onu neden bu kuleye getirdiğine anlam veremiyordu. Jarre'yle sohbetten zevk alıyordu, delikanının bilmediği yoktu, ondan çok şey öğrenilebilirdi. Ancak Jarre son zamanlarda ona bakarken, tuhaf ve bulanık bakışlarını üzerinden çekmiyordu.

“Ee,” dedi Ciri sabırsızca, “söyledeyecek misin, söylemeyecek misin?”

“Söyledeyecek bir şey yok. Savaş çıkmayacak. Hepsi söylenti.” “Yaa.” Ciri bir kahkaha attı. “Prensler duyuruları oyalanmak için mi çıkarıyorlar? Ordu can sıkıntısından mı sokaklarda dolaşıyor? Lafi evirip çevirme, Jarre. Hem kasabaya iniyorsun hem saraya gidiyorsun, mutlaka bir bildiğin vardır!”

“Neden Hanımfendi Yennefer'e sormuyorsun?”
“Hanımfendi Yennefer'in kafası çok daha önemli konularla dolu,” dedi Ciri burnundan soluyarak. Ama kendine hemen hâkim oldu, şirin şirin gülümseyip gözlerini süzdü. “Jarre hadi, söyle bana lütfen! Çok zekisin sen! Öyle güzel, öyle bilgili konuşuyorsun ki seni saatlerce dinleyebilirim! Lütfen, Jarre!”

Delikanının yüzü kızardı ama bakışları daha da yumuşayıp bulanıklaştı. Ciri gizlice derin bir soluk aldı.

“Hımm...” Jarre ayaklarıyla yeri eşeledi, ellerini huzursuzca oynattı, belli ki onları nereye koyacağını bilemiyordu. “Sana ne söyleyebilirim? İnsanlar kasabada akıllarına geleni söylüyorlar, Dol Angra’daki olaylardan tedirginler çünkü... Ama savaş olmayacak. Bu kesin. Bana inanabilirsin.”

“Tabii ki inanırım sana,” dedi Ciri burnundan soluyarak. “Ama bu kadar kesin konuşmanın nedenini merak ediyorum. Bildiğim kadarıyla prenslik konseyinde yer almıyorsun. Ama dün valiliğe seçilmişsen, rahatça söyleyebilirsin bana. O zaman kutlarım seni.”

“Tarihi makaleleri inceliyorum,” dedi Jarre kızararak. “İnsan bunlardan, prenslik konseyinden çok daha fazlasını öğreniyor. Mareşal Pelligram’ın kaleme aldığı Savaşlar Tarihim, Dük de Ruyter’ın Strateji sini, Bronibor’un Redanyalı Mızraklı Süvarilerin Üstünlüklerim okudum. Mevcut siyasi durumu, analojik sonuçlar çıkarabilecek kadar iyi tanıyorum. Analoji nedir, biliyor musun?” “Elbette,” diye yalan söyledi Ciri, çizmesinin tokasına takılmış ot sapını çekip çıkarırken.

“Eski savaşların tarihçesini mevcut siyasi coğrafyanın üzerine koyunca,” dedi delikanlı tavana bakarak, “Dol Angra’daki gibi küçük sınır olaylarının rastlantısal ve önemsiz olduğu kolayca tahmin edilebiliyor. Bir sihir öğrencisi olarak mevcut siyasi coğrafyadan haberin vardır değil mi?”

Ciri yanıt vermeden masanın üzerindeki parşömenleri dalgın dalgın kurcaladı, deri kaplı büyük bir kitabın sayfalarını karıştırdı.

“Bırak onu, dokunma.” Jarre’nin huzuru kaçmıştı.
“Olağanüstü değerli, eşsiz bir eser o.”
“Yemeyeceğim herhalde.”
“Ellerin kirli.”
“Seninkilerden daha temizler. Baksana Jarre, harita var mı sende?”

“Evet ama hepsi sandıkta,” dedi delikanlı ama Ciri’nin yüzünü ekşittiğini görünce iç geçirdi, sandığın üzerindeki parşömen rulolarını yere atıp kapağı açtı, yere çömeldi ve sandığın içini karıştırmaya başladı. Ciri oturduğu sandalyede sağa sola sola kaydı, ayaklarını sallayıp kitabıń sayfalarını çevirmeyi sürdürdü. Kitabıń içinden üzerinde bir resim olan ayrı bir yaprak çıktı; saçları uzunlamasına bukleler hâlinde dökülen çırılcıplak bir kadını gösteriyordu, kadın kendisi gibi çıplak, sakallı bir erkege sarılmıştı. Ciri, dilini uzatmış, gravürü evirip çevirerek uzun uzun inceliyor, neresi alt, neresi üst kavramaya çalışıyordu. Sonunda resmin ana ayrıntısını bulup kikir kikir gülmeye başladı. Jarre kolunun altına sıkıştırdığı kocaman parşömen rulosuyla kızın yanma sokuldu, ansızın kıpkırmızı kesildi ve gravürü kızın elinden çekip aldığı gibi masanın üzerinde yiğili duran kâğıtların altına soktu.

“Olağanüstü değerli ve eşsiz bir eser,” diye takıldı kız.
“Sen böyle analogiler mi inceliyorsun? Bu tür resimlerden başka var mı? Tuhaf, kitabıń adı Şifa ve İyileşme. Bu yolla iyileştirilen hastalık nedir diye merak ettim simdi.”

“İlk runik yazıları okuyabiliyor musun sen?” diye delikanlı şaşkınlıkla sordu, hafifçe öksürdü ve yüzü mahcup bir ifade aldı. “Bilmiyordum...”

“Senin bilmediğin daha çok şey var,” dedi kız kibirle.
“Sen beni ne sanıyordun ki? Tavuk tüyü yolan çıraklıdan değilim ben. Ben... sihirbazım. Hadi, göster artık şu haritayı!”

İkisi de yere çömelip kendini ısrarla geri sarmaya çalışan sert kâğıt tabakasını ellerinin ve dizlerinin yardımıyla açıp yaydılar. Ciri sonra kâğıdın bir köşesini sandalye ayağının altına kıştırdı, Jarre de kâğıdın diğer köşesinin üstüne Ulu Kral Radowid>in Yaşamı ve Girişimleri adlı kaim bir kitap koydu.

“Hımm... Amma da karışık şey bu böyle! İçinden çıkamıyorum... Biz neredeyiz? Ellander nerede?”

“Burada.” Delikanlı parmağıyla gösterdi. “Şurası Temerya, bu bölge yani. Şurası Vizima, kralımız Foltest’ın başkenti. Ellander prensliği şurada, Pontartal’dede. Ve şurada da... evet, tapmağımız burası.”

“Bu hangi göl? Bizim buralarda göl yok ki.”

“Göl değil bu. Mürekkep lekesi.”

“Yaa. Şurası peki... Cintra şurada, öyle değil mi?”

“Evet. Nehir Bölgesinin ve Sodden’in güneyinde. İşte bak, Jaruga buradan akıyor ve Cintra’nm bulunduğu yerde denize dökülüyor. Bu topraklar —şayet bilmiyorsan— şimdilerde Nilfga- ardılıların egemenliği altında...”

“Biliyorum,” diye söze atıldı Ciri ve yumruklarını sıkltı. “Bunu çok iyi biliyorum. Nilfgaard nerede peki? Burada göremiyorum? Senin haritana sığmadı mı yoksa? Daha büyüğünü ver bana!” “Hımm...” Jarre çenesindeki sığılı kaşdı. “O haritalardan yok bende. Ama Nilfgaard’ın, daha uzaklarda, güneyde bir yerde olduğunu biliyorum... Yaklaşık şu mesafede. Aşağı yukarı.”

Ciri şaşkınlık içinde, “O kadar uzak mı?” diye sorup, Jarre’nin gösterdiği yere baktı. “O kadar uzaklardan mı geldiler? Gelirken de yol üzerindeki toprakları ele geçirdiler, öyle mi?”

“Evet, öyle oldu. Ameli Dağları’nm güneyindeki bütün krallıkları, Metinna’yi, Maecht’i, Nasair’i ve Ebbing’i mağlup ettiler. Nilgaardlılar, aralarında Cintra’nm ve Yukarı Sodden’in de olduğu bu krallıklara ‘Eyaletler’ diyorlar. Ama aşağı Sodden’i, Verden’i ve Brugge’yi yenemediler. Burada, Jaruga kıyısında Dört Krallık’m orduları onları durdurdu, öncesinde...”

“Biliyorum, tarih bilgim var.” Ciri, elini haritaya vurdu. “Evet, Jarre, savaştan söz et. Biz şu an siyasi coğrafya üzerinde diz çöktük. Sonuçlar çıkar, istersen analojilerden ya da başka şeylerden olsun. Kulağımı sana verdim, dinliyorum.”

Delikanlı hafifçe öksürdü, kızardı, ardından açıklama yapmak için ağzını açtı ve bir tüy kalemlle haritadaki ilgili noktaları gösterdi. “Bizim ve Nilgaard’ın kontrolü altındaki topraklar arasındaki mevcut sınırı gördüğün gibi Jaruga Nehri çiziyor. Bu, öyle kolay aşılabilir bir engel değil. Jaruga neredeyse hiç donmaz, mevsim çok yağışlı geçerse su hacmi öylesine artar ki genişliği bir mile çıkar. Uzunca bir yolu, surada, dik ve ulaşılamaz kıyılardan kat eder, Mahakam kayaları arasında...”

“Cüceler ve gnorrilar ülkesi mi orası?”

“Evet. Bu yüzden Jaruga yalnızca buradan, denize dökülmeye yakın bölümünden, Sodden’den geçilir; burada, orta bölümde, Dol Angra vadisinde...”

“O olay tam da Dol Angra vadisindeydi, değil mi?”

“Sakin ol. Sana şu an, hâlihazırda hiçbir ordunun Jaruga’yi geçecek güce sahip olmadığını anlatıyorum. Yüzyıllardır orduların过去的二个世纪，他们一直在尼尔加德人的统治下。他们被占领和防守。哈里塔巴克。没有多少人幸存下来。希萨尔有，但他是被俘虏的。苏拉西·维登，苏拉西·布鲁格，苏拉西·斯凯利吉·阿达拉……”“但你呢？你这个可恶的白人？”

Jarre, haritaya doğru iyice yaklaşınca, Ciri onun dizinin sıcaklığını duyumsadı. “Orası yasak bölge. Orman dryad’larının krallığı. Yan tarafımızda Brokilon da var. Dryad’lar kimseye geçiş izni vermezler. Nilfgaardlılara da...”

“Hımm...” Ciri, haritanın üzerine eğildi. “Şurası Aedir... ve de Vengerberg kenti... Jarre! Derhal dur!”

Delikanlı ani bir hareketle dudaklarını kızın saçlarından çekti. Kıpkırmızı kesilmişti.

“Bana böyle davranışımı istemiyorum!”

“Ciri, ben...”

“Önemli bir konuyu görüşmek üzere geldim sana, bir sihirbazın bir âlime danışması olarak değerlendir bunu,” dedi kız buz gibi bir sesle. Azameti ve vurgularıyla Yennefer'in kopyasıydı. “Yani kendine gel!”

“Alım” daha da utandı; onun yüzünün aldığı sersemce ifadeyi gören “sihirbaz” gülmemek için kendini güçlükle tutup yeniden haritaya doğru eğildi.

“Senin bütün bu coğrafyadan hiçbir sonuç çıkmadı,” diye sözlerini sürdürdü Ciri. “Bana Jaruga Nehrinin anlatıyorsun ama Nilfgaardlılar daha önce de karşı kıyıya geçmişlerdi. Onları bu defa durdurur ne ki?”

Alnını ansızın kaplamış olan terleri elinin tersiyle silen Jarre, “O zamanlar,” deyip hafifçe öksürdü, “karşılarda yalnızca Brugge, Sodden ve Temerya vardı. Ama şimdi aramızda bir ittifak kurduk. Sodden Savaşında olduğu gibi. Dört Krallık. Temerya, Redanya, Aedirn ve Kaedwen...”

“Kaedwen,” dedi Ciri üstüne basarak. “Evet, bu ittifakın neye dayandığını biliyorum. Kaedwen Kralı Henselt, Aedirn Kralı Demawend’e gizli bir özel yardım gönderiyor. Bu yardım fiçilarla taşınıyor. Kral Demawend birinin hain olduğundan kuşkulandığı için fiçilara taş doldurtuyor. Tuzak hazırlıyor...” Ciri, Kaedwen’deki olaylardan söz etmesini Geralt’ın ona yasakladığını anımsayınca birden sustu. Jarre onu şimdi kuşkuyla süzüyordu.

“Gerçekten mi? Peki sen bütün bunları nasıl bilebilirsin?” “Mareşal Pelikan’ın yazdığı bir kitapta okumuştum,” dedi kız homurdanarak. “Ve de başka analojilerde. Dol Angra’dı —ya da adı her neyse— olanları anlat. Ama öncesinde oranın nerede olduğunu göster bana.”

“Burası. Dol Angra geniş bir vadidir, güneyden Liryा ve Rivya krallıklarına, Aedirn’ye, oradan da Dol Blathanna ve Kaedwen’ye giden yoldur. Pontar Vadisi’nden geçerek de bize, Temerya’ya ulaşır.”

“Orada neler olmuş?”

“Çatışmalar yaşanmış. Sözüm ona. Bu konuda fazla bilgim yok. Ama sarayda böyle anlatlıyor.”

“Çatışmalar çıktıysa,” dedi Ciri alnını buruşturarak, “bu o zaman savaş demektir! Sen bana ne anlatıyorsun?”

“Bunlar çıkan ilk çatışmalar değil,” dedi Jarre ama konuya hâkim olmadığını Ciri çoktan fark etmişti.

“Sınırda sıkılıkla olaylar yaşanır. Ama anlamı yoktur bunların.”

“Nedenmiş o?”

“Güçler dengesi diye bir şey var. Anladın mı? Biz de, Nilf-gaardlılar da hiçbir şey yapamayız. Ve de taraflardan hiçbirini karşısındakine bir casus belli sunamaz.”

“Ne sunamaz?”

“Bir savaş nedeni. Anladın mı? Bu yüzden Dol Angra’da yaşanan olaylar kesinlikle rastlantısal vakalardır, hatta büyük bir olasılıkla haydutlar saldırımıştir ya da kaçakçılarla çatışma olmuştur. Bu olaylar asla askerî birliklerin işi olamaz, ne bizimkiler ne de Nilfgaardlılar böyle olaylara karışır. Çünkü o zaman casus belli olur.”

“Yaa! Jarre, bana bir de şunu...”

Ciri sözünü yarıda kesti. Başını ansızın kaldırıldı, parmaklarım şakaklarına dayayıp, alnını buruşturdu.

“Gitmeliyim,” dedi. “Hanımfendi Yennefer beni çağırıyor.” “Duyabiliyor musun onu?” diye merakla sordu delikanlı. “Bunca mesafeden hem de? Nasıl oluyor da...”

“Gitmeliyim,” diye yineledi kız, ayağa kalktı ve dizlerindeki tozları eliyle çırptı. “Beni iyi dinle, Jarre. Çok önemli işlerden dolayı Hanımfendi Yennefer’le yolculuğa çıkacağım. Ne zaman döneceğimizi bilmiyorum. Seni uyarıyorum, yalnızca sihirbazları ilgilendiren gizli bir mesele bu, yani soru sorma.”

Jarre de ayağa kalktı. Giysilerini çektiştirdip düzeltti ama ellerini nereye koyacağını hâlâ bilmiyordu. Bakışları aşırı duyu-gusallaşmıştı.

“Ciri...”

“Ne var?” “Ben... Ben...”

“Ne demek istedığını anlamıyorum,” dedi kız sabırsızca ve zümrüt yeşili gözleriyle delikanlıyı süzdü. “Gidiyorum. Hoşça kal, Jarre.”

“Görüşmek üzere... Ciri. İyi yolculuklar. Ben... ben seni akımdan çıkarmayacağım.”

Ciri iç geçirdi.

“İşte geldim, Hanımfendi Yennefer!”

Ciri, atış rampasından fırlatılmış gibi odaya daldı. Hızla açtığı kapı, duvara boğuk bir sesle çarptı. Yolunun üstünde duran bir tabure kızın az kalsın bacağını kıracaktı ama Ciri bu engeli ustalıkla aşıp tek ayak üzerinde zarif bir yarımdönüş yaptı, elini kılıç tutuyormuş gibi salladı ve hünerini başarıyla sergilediği için keyifle gülümşedi. Hızlı koşmuş olmasına karşın soluk alıp vermesi düzenli ve sakindi. Solunum kontrolüne epeydir kusursuz hâkimdi.

“İşte geldim!” diye yineledi.

“Nihayet! Soyun ve hemen tekneye gir. Biraz çabuk.” Sihirbaz kadın arkasına bakmadı, oturduğu masadan dönmeden Ciri’yi aynadan izlemeye koyuldu. Ağır ağır taradığı nemli siyah bukleleri, tarak aşağı doğru kayıkça düzleşiyor, hemen arkasından yeniden kıvrılıp ıshıltılı dalgalara dönüşüyordu.

Ciri, çizmesinin tokalarını çarçabuk çözdü, çizmelerini ve giysilerini çıkardı ve kendini pat diye banyo teknesine attı. Eline sabunu alıp hızlı hareketlerle kollarını sabunlamaya başladı.

Yennefer hareketsizce yerinde oturuyor, pencereden dışarı bakıp tarağıyla oynuyordu. Ağızına sabunlu su dolan Ciri, suları püskürtüyor, sesler çıkartıyor, tüketiyordu. Bir yandan da düşünüyordu; su ve sabun kullanmadan ve de

zaman kaybı yaşamadan yıkanmayı sağlayacak bir sihir formülü var mıydı acaba?

Sihirbaz kadın elindeki tarağı bıraktı ama hâlâ dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyor, kulakları tırmalayan gaklamalar arasında doğuya doğru yol alan kuzgun ve karga sürülerini izliyordu. Masanın üzerinde bir dizi kozmetik şişesinin yanı sıra yığınla mektup duruyordu. Ciri, Yennefer'in bu mektupları uzun zamandır beklediğini, tapinaktan ayrılma gününü bu mektupların gelmesine göre belirlediğini biliyordu. Ciri, Jarre'ye söylediklerinin aksine ne amaçla nereye gideceklerini kesinlikle bilmiyordu. Ancak bu mektuplarda...

Yennefer'in dikkatini çekmemek için sol eliyle suya vururken, sağ elinin parmaklarıyla bir şekil yaptı, dikkatini sihir formülüne verdi, bakışlarını mektuplara diki ve bir enerji yolladı.

“Sakın denemeye kalkma,” dedi Yennefer arkasına bile dönmeden.

“Sandım ki...” Ciri hafifçe öksürdü. “Aralarından birinin Geralt'tan geldiğini sanmıştım.”

“Öyle olsaydı verirdim sana.” Sihirbaz kadın sandalyesinde kızı doğru döndü. “Daha çok sürecek mi?”

“Bitti işim.”

“Lütfen kalk ayağa.”

Ciri denileni yaptı. Yennefer'in dudaklarında bir gülümseme belirir gibi oldu. “Evet,” dedi sihirbaz, “çocukluğu geride bırakmışsun. Olması gereken noktalarda dolgunlaşmışsun. İndir ellerini. Dirseklerin beni ilgilendirmiyor. Hadi, hadi, nazlanma, gereksiz yere utanma. Bu, senin bedenin, dünyanın en doğal şeyi. Olgunlaşıyor olman da aynı şekilde doğal. Kaderin başka

bir yol çizseydi... çoktan bir hükümdarın ya da bir prensin karısı olurdun. Bunun bilincindesin, değil mi? Cinsiyetle ilgili sorular üzerine uzun uzadiya ve ayrıntılı olarak konuştugumuza göre, artık bir kadın olduğunu bilmelisin. Fiziksel anlamda tabii. Konuşuklarımızi unutmamışsındır, değil mi?”

“Hayır. Unutmadım.”

“Jarre’yi ziyarete gittiğin zamanlarda da umarım bellek sorunu yaşamıyorsundur?”

Ciri yalnızca bir an için gözlerini yere indirdi.

Yennefer gülümsemeyordu. “Kurulan ve yanına gel,” dedi buz gibi bir sesle. “Lütfen sağa sola su sıçratma.”

Ciri, bir havluya sarınıp sihirbaz kadının ayak ucundaki tabureye oturdu. Yennefer kızın saçlarını taradı, arada sırada inatçı bir düğümü makasla kesip attı.

“Kızdın mı bana?” diye sordu kız çekinerek. “Şey... Kuleye gittiğim için?”

“Hayır. Ama Nenneke hoşlanmıyor bundan. Biliyorsun.” “Ama ben hiçbir şey... Jarre umurumda bile değil.” Ciri hafifçe kıldırıldı. “Ben sadece...”

“Ben de onu kastediyorum,” diye mırıldandı sihirbaz kadın. “Sen sadece. Çocuk rolü yapma çünkü çocuk değilsin artık, unutma bunu. Jarre seni görünce altüst oluyor. Bilmiyor musun?” “Benim suçum değil! Ne yapayım?”

Yennefer taramayı bıraktı ve kızı menekşe rengi bakışlarla süzdü. “Oynamaya onunla. Bu çok bayağı bir hareket.”

“Oynamıyorum ki ben onunla! Sohbet ediyoruz yalnızca!”

“Bu sohbetler sırasında senden rica ettiğim şeyin akımda olduğuna inanmayı çok isterdim,” dedi sihirbaz kadın, bir yandan da saçında oluşmuş bir sonraki düğümü makası şakırdatarak kesti. “Aklımda, aklımda tabii!”

“O zeki ve uyanık bir çocuk. Dikkatsizce sarf edilecek bir iki söz onun bilmemesi gereken şeylerin izini bulmasına yol açabilir. Senin kim olduğunu kimse ama kimse öğrenmemeli.”

“Aklımdan çıkarmıyorum,” diye yineledi Ciri. “Kimseye tek söz söylemedim, inan bana. Söyler misin, bu yüzden mi buradan apar topar gidiyoruz? Burada olduğumu birinin öğrenmesinden mi korkuyorsun? Nedeni bu mu?”

“Hayır. Gitmemizin nedeni başka.”

“Ya da... Savaş çıkacağı için mi? Herkes yeni bir savaşı konuşuyor! Herkes bunu konuşuyor, Hanımfendi Yennefer.” “Doğrudur,” dedi sihirbaz kadın buz gibi bir sesle ve makası Ciri’nin tam kulağının üzerinde şaklattı. “Bu, bitmeyecek konulardan biri. İnsanoğlu savaşı konuştu, konuşuyor ve gelecekte de konuşacak. Nedensiz değil tabii — savaşlar yapıldı ve yapılacak. Sen önüne bak.”

“Jarre dedi ki... Nilgaard’la savaş çıkmayacağını söyledi. Bazı analojilerden söz etti... Bir harita gösterdi. Nasıl değerlendirmem gerektiğini kestiremiyorum şahsen. Ne tür analojiler olduğunu da bilmiyorum; mutlaka müthiş zekice şeylerdir. Jarre bir sürü bilim kitabı okuyor ve hava atıyor ama benim düşüncem...”

“Senin ne düşündüğünü merak ediyorum, Ciri.”

“Cintra’dı... vakityle... Hanımfendi Yennefer, benim büyüğannem Jarre’den çok daha zekiydi. Kral Eist de

zekiydi, denize açılmış, çok şey görmüştü, hatta deniz gergedanı ve deniz yılanı, mutlaka bol bol analogjiler de görmüştü. Sonra ansızın onlar geldi. Nilfgaardlılar.”

Ciri başını kaldırdı, sesi tikanmıştı. Yennefer ona sarılıp sıkıca göğsüne bastırdı.

“Maalesef,” dedi Yennefer, “maalesef haklısun, çirkin kuşum. Her şeyi deneyimlerden ders alma ve sonuç çıkarma yeteneği belirleseydi, bizler savaşın ne demek olduğunu çoktan unutmuş olurduk. Ama akılları fikirleri savaş olanları deneyimler ve analogjiler hiçbir zaman durduramamıştır.”

“O halde... o halde doğru demek. Savaş çıkacak. Bu yüzden mi gidiyoruz buradan?”

“Konuşmayalım bunu. Ortada bir şey yokken yormayalım kafamızı.”

Ciri burnunu çekti. “Ben savaş gördüm,” diye fisıldadı. “Artık görmek istemiyorum. Asla istemiyorum. Yeniden tek başına kalmak istemiyorum. Korkmak istemiyorum. Vaktiyle olduğu gibi her şeyimi yeniden yitirmek istemiyorum. Geralt’ı yitirmek istemiyorum... Seni de, Hanımfendi Yennefer. Senin yanında olmak istiyorum. Ve de Geralfin. Sonsuza kadar.”

“Olacaksın zaten.” Sihirbaz kadınının sesi hafifçe titremiştir. “Ben de senin yanında olmak istiyorum, Ciri. Sonsuza kadar. Söz veriyorum sana.”

Ciri bir kez daha burnunu çekti. Yennefer çok kısık sesle hafifçe öksürdü, makası ve tarağı elinden bırakıp ayağa kalktı, pencerenin önüne gitti. Kargalar dağlara doğru uçarken hâlâ çığırıyorlardı.

“Buraya geldiğimde,” dedi sihirbaz, o bildik ahenkli ve biraz da alaylı sesiyle, “ilk karşılaştığımızda... Sen benden hoşlan- mamiştim.”

Ciri sesini çıkarmadı. İlk karşılaşmamış diye geçirdi içinden. Anımsıyorum. Kılarla mağaraya gitmişik, Rahibe Hrosvit bvşe baş bitkiler ve otlar gösteriyordu, o sırada Birinci Iola içeri girip Hrosvit'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Rahibenin yüzü asıldı, Birinci Iola da yüzünde tuhaf bir ifadeyle bana doğru yürüdü. “Ciri, hazırlan ve hemen yemekhaneye git. Nenneke Ana seni görmek istiyor. Birisi geldi.”

Anlamlı tuhaf bakışlar, göferde heyecan... Ve de fisir fisir konuşmalar. Yennefer. “Sihirbaz Yennefer. Daha hızlı, Ciri, çabuk ol. Nenneke Ana bekliyor. Öteki kadın da bekliyor.”

O gün gelenin o olduğunu anlamıştim, diye geçirdi içinden Ciri. Çünkü görmüştüm onu. Bir gece önce. Düşümde.

Onu.

Adını o yamanlar bilmiyordum. Düşümde suskundu. Bana bakmıştı yalnızca, ben de onun arkasındaki karanlığın içinde kapalı kapılar görmüştüm...

Ciri iç geçirdi. Yennefer ona doğru döndü ve boynundaki obsidyen taşından yapılmış yıldız binlerce ışılı saçarak parlardı.

“Haklısin,” dedi Ciri, ciddi bir sesle ve sihirbaz kadının menekşe mavisi gözlerinin içine baktı. “Senden hoşlanmamıştim.”

“Ciri,” dedi Nenneke, “gel yanımıza. Bu, Hanımefendi Yennefer, Vengerberg'den geliyor, sihir ustasıdır. Sakın

çekinme. Hanımfendi Yennefer senin kim olduğunu biliyor. Ona güvenebilirsin.”

Küçük ellerini saygıyla kavuşturup eğildi. Sihirbaz kadın, uzun, siyah elbiselerini hisşirdatarak yanma yaklaştı, kızı çenesinden tutup başını teklicsizce kaldırdı ve bir sağa, bir sola çevirdi. Ciri hem öfke hem de nefret duymaya başlamıştı; kendisine böyle davranışmasına alışkin değildi čunkü. Aynı zamanda içi şiddetli bir kıskançlıkla dolmuştu. Yennefer çok güzeldi. Rahibelerin ve kadın çırakların ince, solgun yüzleri ve sıradan güzellikleriyle kıyaslandığında, sihirbaz kadından özgüvenli ve kıskırtıcı bir güzellik yayılıyordu. Kadın güzelliğinin bilincindeydi ve bunu bütün davranışlarıyla vurguluyordu. Bükle bükle omuzlarına dökülen kapkara saçları pırıl pırıl parlıyor, ışığı tavuskuşu tüyleri gibi arkaya yansıtıyor, her harekette kıvrılıp dalgalandıyordu. Ciri, nasıralaşmış dirseklerinden, sertleşmiş ellerinden, keçelenip boz rengini almış saçlarından ansızın utandı. Yennefer'de olan şeylere sahip olma arzusuyla doluverdi içi. Şik, siyah bir kadife kurdeleye iliştirilmiş ışıl ışıl yanın bir yıldızla süslü, upuzun bir boyun, rastıkla belirginleştirilmiş kaşlar ve uzun kirpikler... Kibirli dudaklar... Ve de her soluk alıp verişinde kabaran, siyah kumaş ve beyaz dantelin sarıp sarmaladığı o yuvarlaklar...

“Şu ünlü sürpriz çocuk bu demek.” Sihirbaz kadın dudaklarını hafifçe büzdü. “Gözlerimin içine bak, kızım.”

Ciri ırkılıp başını içine çekti. Hayır, bu özelliğini kıskanma- mıştı Yennefer'in, ne onları istiyor, ne onlara bakmak geliyordu içinden. Bu menekşe mavisi, esrarlı denizler kadar derin, tuhaf parıltılarla yanıp sönen,

temkinli ve hain gözlerden istemiyordu. Ürkütücüydü onlar.

Sihirbaz kadın, cüsseli azizeye döndü. Yemekhanenin penceresinden giren güneşin üzerine vurmasıyla birlikte boynundaki yıldız âdet alevlendi.

“Evet, Nenneke,” dedi sihirbaz. “Kuşkusuz öyle. İlginç biri olduğunu anlamak için bu yeşil gözlere bakmak yeterli. Geniş alm, düzgün kaş kavisleri, gözlerin güzel konumu. Dar burun kanatları. Uzun parmaklar. Saç pigmentlerinin açıklığı. Aslında görünümüyle pek benzemese de bu özellikleri elflerden miras anlaşılan. Bir büyükdedesi ya da bir büyüğünnesi elf olmalı. Bildim mi?”

“Soyağacını bilmiyorum,” dedi başrahibe sakince. “Hiç de ilgimi çekmedi.”

“Yaşma göre boyu uzun,” diye sözlerini sürdürdü sihirbaz kadın, Ciri’yi bakışlarıyla ölçmeyi sürdürerek. Kız, öfkeden kuduruyor, avazı çıktıığı kadar bağırmamak, ağız dolusu haykirmamak, ayaklarını yere vurup parka doğru koşmamak için kendini güçlükle tutuyordu. Bir de koşup çıkarken masanın üstündeki çiçek saksısını devirmek ve tavanın sıvalarını yere dökecek kadar kapıyı çarpmak geçiyordu içinden.

“Gelişimi fena değil.” Yennefer gözünü kızdan ayırmıyordu. “Çocukken bulaşıcı hastalıklar geçirmiştir mi? Ama sen bunu da sormamışsındır ona mutlaka. Senin yanında hastalanmadı değil mi?”

“Hayır.”

“Migren nöbeti geçirdi mi? Bayıldı mı? Sık sık soğuk algınlığına yakalanır mı? Adetleri sıkıntılı geçer mi?”

“Hayır. Yalnızca şu düşler işte.”

“Biliyorum.” Yennefer yanağına düşen saçları geriye itti. “Bundan mektubunda söz etti o bana. Mektuptan anladığımı göre, kız Kaer Morhen’de hiçbir şekilde... deneylere tabi tutulmamış. Bunun doğru olduğuna İnanmayı çok isterim.”

“Doğru. Yalnızca doğal uyarıcılar verdiler.”

“Uyarıcılar asla doğal değildir!” Sihirbaz kadın sesini yükseltmişti şimdi. “Asla! Tam da bu uyarıcılar kızın sanrılarını artırılmış olabilir. Lanet olsun, ondan böylesi bir sorumsuzluk beklemezdim!”

“Sakin ol.” Nenneke sihirbaz kadını bir anda küçümseyen buz gibi bakışlarla süzmeye başlamıştı. “Doğal ve tamamen zararsız maddeler olduğunu söyledim sana. Kusura bakma, güzelim ama bu işleri senden iyi bilirim. Başka birinin otoritesini kabullenmekte son derece zorlandığını bilirim, ancak bu olayda otoritemi senin üzerinde kullanmak zorundayım. Bence bununla yetinelim.” “Nasıl istersen.” Yennefer dudaklarını birbirine bastırdı. “Hadi, gel kızım. Fazla zamanımız yok, boş harcamak günah olur.” Ciri, ellerinin titremesini güçlükle önleyebildi, yutkundu ve Nenneke’ye sorgulayan gözlerle baktı.

Başrahibenin yüzü ciddi ve sıkıntılıydı; kızın sessiz sorusunun yanıtı olan gülümsemesi ise yapmacıktı. “Hanımfendi Yennefer’le gideceksin,” dedi. “Bir süreliğine sorumluluğunu Hanımfendi Yennefer üstlenecek.”

Ciri başını önüne ekip dişlerini birbirine geçirdi.

“Bir sihir ustadının seni ansızın koruması altınamasına mutlaka şaşırımsımdır,” diye sözlerini sürdürdü Nenneke. “Ama sen akıllı bir kızsın, Ciri. Nedenini tahmin

edebilirsin. Atalarından bazı... özellikler miras kalmış sana. Neden söz ettiğimi biliyorsun. O düşleri gördükten ve yemekhanede gece vakti olay çıktıktan sonra yanına gelmiştin. Ama ben sana yardımcı olamamıştim. Ancak Hanimefendi Yennefer...”

“Hanimefendi Yennefer,” diye Nenneke’nin sözünü kesti sihirbaz kadın, “yapılması gerekeni yapacak. Gidelim, kızım.” “Git.” Nenneke başını salladı ve gülümsemesine doğalmış süsü vermeye çalıştı. “Git, çocuğum. Unutma ki Bayan Yennefer’ın koruması altında olmak büyük şerefdir. Tapmağı ve biz öğretmenlerini utandırma. Ve itaatkâr ol.”

Ciri içinden, bu gece kaçacağım, diye karar verdi. Kaer Morken e doneceğim. Ahırdan bir at çalıp to{ olacağım. Kaçacağım buradan! “Tabii ki öyle,” dedi sihirbaz kadın alçak sesle. “Anlayamadım?” Başrahibe başını kaldırdı. “Ne dedin?” “Hiç, hiçbir şey demedim.” Yennefer gülümsedi. “Sana öyle gelmiş. Ya da bana öyle geldi. Himayendeki şu çocuğa baksana, Nenneke. Kedi gibi kızgın. Gözleri ateş saçıyor, birazdan tıslamaya başlayacak, kulaklarını dikmek gibi bir yeteneği olsa, onu da yapardı. Tam bir Witcher! İyice dizginleyip, pencelerini törpülemem gerekecek.”

“Daha anlayışlı ol.” Başrahibenin yüz hatları iyice sertleşmişti şimdi. “Lütfen ona anlayışla ve yüreğinle yaklaş. Senin sandığın gibi biri değil o.”

“Ne demek istiyorsun?”

“O senin rakibin değil, Yennefer.”

Sihirbaz ve başrahibe bir an için birbirlerini süzdüler ve Ciri havada bir titreşim hissetti — iki kadının arasında gidip gelen tuhaf ve korkunç bir güctü bu. Bir salise sonra

o güç kayboldu ve Yennefer rahat ve ahenkli bir kahkaha attı.

“Unutmuşum,” dedi. “Daima o adamdan yanasın, değil mi Nenneke? Daima endişelisin onun için. Hiçbir zaman sahip olamadığı bir anne gibi.”

“Sen de daima ona karşısın.” Başrahibe gülümşedi. “Her zaman olduğu gibi onu güçlü duygularla anıyorsun. Bu duygulara gerçek adını vermemek için de bütün gücünle direniyorsun.” Ciri içinin yine öfkeyle dolduğunu, inat ve husumetten şakaklarının zonkladığını duyumsadı. Hangi durumlarda ve ne sıklıkla bu adı duyduğunu anımsamaya çalıştı. Yennefer. Huzur kaçırın, tehlikeli bir sırrı ifade eden bir addı bu. Bunun nasıl bir sırrı olduğunu tahmin edebiliyordu Ciri.

Hakkında uluorta konuşuyorlar, kendilerini hiç sakınmıyorlar, diye düşündü ve ellerinin yine titremeye başladığını hissetti. Benimle hiç ilgilenmiyorlar. Yokmuşum gibi davranışları. Sanki çocukmuşum gibi yapıyorlar. Benim yanında hakkında konuşuyorlar, bir de Geralt hakkında konuşuyorlar, ama bunu yapmamaları gerekiyor, çünkü ben... ben...

Kimim beni

“Sense Nenneke,” dedi sihirbaz kadın, “her zaman olduğu gibi başkalarının duygularının analizini yapıyorsun, bunlara abartılı yorumlar ve bir de kendi düşüncelerini katıyorsun.”

“Bir de burnumu başkalarının işlerine mi sokuyorum?”
“Bunu söylemek istememiştim.” Yennefer’ın başını sallamasıyla birlikte siyah bukleleri parlayıp yılan gibi kıvrım kıvrım kıvrıldı. “Bunu benim yerime yaptığın için teşekkür ederim. Ama konuyu değiştirelim artık. Çünkü

hakkında konuştuğumuz kişi fevkalade akılsız. Genç öğrencimizin önünde bizi utandıracak kadar. Göstermemi istedigin anlayışa gelince... Anlayışlı davranışacağım. Yüreğimle yaklaşma işi zor olabilir, çünkü genel kaniya göre bende böyle bir organ bulunmuyor. Ama biz bir şekilde üstesinden geleceğiz. Öyle değil mi, sürpriz çocuk?”

Ciri'ye doğru bakıp gülümsemi. Ciri de içini saran onca öfkeye, gerginliğe karşın istemeden de olsa Yennefer'in gülümsemesine karşılık verdi. Çünkü sihirbaz kadının gülümsemesi ummadığı kadar sevimli, iyi niyetli ve samimiyydi. Bir de çok ama çok güzeldi.

Ciri, Yennefer'in konuşmasını dinlerken kadının gözüne sokar- casma ona arkasını dönmiş ve bütün dikkatini tapmak duvarının dibinde yetişmiş ebegümecilerden birinin göbeğinde vizildayan aria vermiş gibi yapıyordu.

“Kimse sormadı bana,” diye söyledi Ciri.

“Neyi kimse sormadı?”

Ciri tek ayak üzerinde hızla yarımdaire çizdi, ebegümeciye doğru yumruğunu kaldırdı. ARI hemen havalandı ama viziltisi kızgın ve düşmancaydı.

“Senden ders almayı isteyip istemediğimi bana soran olmadı!” Yennefer ellerini beline koydu, gözlerinden ateş çıkıyordu. “Bak şu rastlantıya,” diye tısladı.

“İnanmayacaksın ama seni yetiştirmeyi isteyip istemediğimi de bana soran olmadı. Zaten isteyip istememek önemli değil. Ben alelade birileriyle ilgilenmem ve görünüşe rağmen senin alelade biri olma olasılığın yüksek. Benden durumuna bakmamı rica ettiler. Yeteneklerini ve bu yeteneklerin nedeniyle hangi riskler

altında olduğunu öğrenmek istiyorlar. Ben de çok bayılmamasam da bunu yapmaya hazır olduğumu bildirdim.”

“Ama ben hazır olduğumu bildirmedim henüz!”

Sihirbaz kadın elini havaya kaldırıp oynattı. Ciri, şakaklarının kasıldığı, kulaklarının uğuldamaya başladığını duyumsadı, sanki tükürüğünü yutmak istiyor ama başaramıyor gibiydi. Üzerine ansızın dermansızlık ve uyuma isteği çöktü, öyle ki boynu sertleşiyor, dizlerinin bağı çözülüyordu.

Yennefer elini indirince bütün bu duygular bir anda kayboldu. “Beni iyi inle, sürpriz çocuk,” dedi sihirbaz. “Seni hiç uğraşmadan efsunlarım, hipnotize ederim ya da transa geçiririm. Bir anda taş kesilirsin, sana zorla iksir zerk ederim, seni çırlıçiplak soyup masaya yatırırım, birkaç saat her yerini incelerim, kendime arada molalar veririm, sense öylece yatar, tavana bakar ve göz bebeklerini bile oynatamazsm. Herhangi bir sümüklüye bunu uygulardım. Seninle böyle çalışmak istemiyorum çünkü zeki, onurlu ve kişilik sahibi bir kız olduğun ilk bakişa anlaşıyor. Ne kendime ne de sana zarar vermek istiyorum. Çünkü yeteneklerini incelememi o rica etti. Ve de bu yeteneklerle başa çıkmayı sana öğretmemi istediler.” “Senden bunu mu istediler? Neden? Ama bana bundan hiç söz etmedi! Hem bana hiç sormadı...”

“Bunu tekrarlayıp duruyorsun,” diye sözünü kesti Yennefer. “Kimse sana fikrini sormadı, ne isteyip ne istemediğini öğrenmek için kimse zahmete girmeden. Fakat sen bu tür sorular sorulmasının hiçbir işe yaramayacağı söz dinlemez, inatçı bir sümüklü olduğun izlenimini uyandırmışsın mı? Ama ben riski göze alıp kimsenin

sormadığı soruyu soracağım sana. Üzerinde bazı testlerin uygulanmasına boyun eğecek misin?”

“Nedir bu testler? Ne tür testler? Hem neden...”

“Sana açıklamıştım. Eğer anlamadıysan işimiz zor. Algı gücünü geliştirmek ya da zekâń üzerinde çalışmak gibi bir niyetim yok. Testleri akıllı birine olduğu kadar aptal birine de uygulayabilirim.”

“Ben aptal değilim! Anladım her şeyi!”

“Daha iyi o zaman.”

“Ancak ben sihirbaz olmaya uygun değilim! Hiç böyle yeteneklerim yok! Ben asla sihirbaz olmam, olmak da istemiyorum! Ben, Geralt a yazgılıyım... Benim yazgımda Witcher olmak var! Buraya da kısa süreliğine geldim!

Yakında Kaer Morhen’e geri doneceğim.”

“Durmadan dik dik dekolteme bakıyorsun,” dedi Yennefer buz gibi bir sesle ve menekşe mavisi gözlerini hafifçe kıştı. “Ummadığın bir şey mi görüyorsun orada, yoksa sırı kışkançlık mı seninki?”

“Şu yıldız...” diye mırıldandı Ciri. “Neden yapılmış? Şu küçük taşlar çok tuhaf hareket edip parlıyorlar.”

“Nabız gibi atar onlar.” Sihirbaz kadın gülümsedi. “Bunlar, obsidyen taşının içine oturtulmuş aktif elmasdır. Yakından görmek ister misin? Yâ da dokunmak?”

“Evet... Hayır!” Ciri geri çekildi ve Yennefer’den yayılan leylak ve frenküzümü kokularından kurtulmak için başına şiddetle iki yana salladı. “İstemiyorum! Hem ne işime yarayacak ki? İlgilendirmiyor beni! Hiç ilgilendirmiyor! Ben Witcher’im! Sihir yeteneklerim yok benim! Sihirbazlığa uygun değilim ben, bu zaten açıkça ortada, çunkü ben... Hem zaten...”

Sihirbaz kadın, duvarın dibindeki taştan banka oturup tırnaklarını incelemeye koyuldu.

“...hem zaten,” diye sözlerini sürdürdü Ciri, “önce düşünmem gereklidir.”

“Gel buraya. Yanıma otur.”

Ciri denileni yaptı.

“Düşünmek için zamana ihtiyacım var,” dedi kız tedirgin bir sesle.

“Doğru.” Yennefer başını salladı ama hâlâ tırnaklarını inceliyordu. “Bu ciddi bir iş. Eni konu düşünülmlesi gereklidir.”

İkisi de bir süre sustu. Parkta dolaşan çırak kızlar onlara doğru bakıp fisıldıştılar ve gülüşüldüler.

“Ee?”

“Ee ne?”

“Düşündün mü?”

Ciri, yerinden fırlayıp ayağını yere vurdu. Burnundan soluyordu.

“Ben... Ben...” diyebildi soluk soluğa, öfkesinden konuşa- mıyordu. “Sen benimle alay mı ediyorsun? Zamana ihtiyacım var! Düşünmem gerekiyor! Daha uzun zaman! Bütün bir gün... ve de gece!”

Yennefer kızın gözlerinin içine baktı ve Ciri bu bakışlar altında âdeten büzüldü.

“Atasözü,” dedi sihirbaz kadın alçak sesle, “bir konunun üzerinden bir gece geçmesi gerektiğini söyleyebilirim. Ama senin durumunda, sürpriz çocuk, gece demek, yeni bir kabus demektir kesinlikle. Çığlıklarla ve acılarla kan ter içinde uyanacaksın, korkacaksın, gördüğün şeyden, aslında anımsayamadığın şeyden korkacaksın. Ve de gözüne gece

boyu uykuya girmeyecek. Dehşeti göreceksin sürekli. Sabaha kadar.”

Kız titreyip başını eğdi.

“Sürpriz çocuk.” Yennefer'in sesi biraz değişmişti.
“Güven bana.”

Sihirbaz kadının omzu sıcağıtı. Elbiselerinin siyah kadifesi, “Dokun bana” diye çağrıyordu âdetâ. Leylak ve frenküzümü kokuları hoş bir sersemlik veriyordu. Kucaklaşma sakinleştirici ve dindiriciydi, gerilimi alıyor, heyecanı yataştırıyordu, öfkeyi ve isyanı bastırıyordu.

“Testleri yapmışcasın, sürpriz çocuk.”

“Evet,” dedi kız, ancak yanıt vermesine gerek kalmadığının bilincindeydi. Çünkü sihirbaz kadın soru sormamıştı.

“Hiçbir şey anlayamıyorum artık,” dedi Ciri. “Önce o düşleri gördüğümde göre belli yeteneklerim olduğunu söyledin. Ama şimdi testler uygulayıp bunu kontrol etmek istiyorsun. Yani hangisi? Yeteneklerim var mı, yok mu?”

“Bu sorunun yanıtını testler verecek.”

“Testler, testler.” Ciri'nin yüzü asıldı. “Sana yeteneklerim olmadığını söylüyorum, olsaydı bilirdim herhalde, değil mi? Ama şey... Rastlantisal olarak bazı yeteneklerim varsa, o zaman ne olacak?”

Sihirbaz kadın pencereyi açarken, “İki seçenek var,” dedi kayıtsız bir tonda. “Yeteneklerin ya baskılanmak zorunda kalacak ya, da sen bunlara egemen olmayı öğreneceksin. Eğer kabiliyetliyseñ ve de istersen sihir hakkında sana elementer bilgiler aktarırım.” “Ne demek ‘elementer’?”

“Temel bilgiler.”

Nenneke'nin sihirbaz kadına tahsis ettiği, kütüphanenin yanındaki büyük odadaydılar. Burası binanın kullanılmayan bir kanadmdaydı. Ciri, bu odanın konuklara verildiğini biliyordu. Geralt'm tapınağa her gelişinde bu odada kaldığını da biliyordu.

“Beni eğitmek mi istiyorsun?” Kız yatağın üstüne oturup elini yatak örtüsünün ipeksi kumaşı üzerinde gezirdi.
“Beni buradan koparmak istiyorsun, öyle mi? Asla seninle at binmeyeceğim!”

“O zaman ben de tek başıma at binerim,” dedi Yennefer buz gibi bir sesle ve eyer torbasının kayışlarını açtı.
“Şundan emin ol ki seni hiç özlemem. Sana söyledim, eğitimiminle yalnızca sen istersen ilgileneneceğim. Ve bunu hemen burada yapabilirim.”

“Eğitimim ne kadar sürecek?”
“Sen istediği sürece.” Sihirbaz kadın eğildi, küçük bir komodini açtı, içinden eski bir deri sırt çantası, konçları kürklü bir çift çizme, söğüt kamışlarından bir sepetin içinde küçük bir seramik şişe çıkardı. Alçak sesle sövüp aynı zamanda gülümsediği ve sonra da çıkardığı eşyaları komodinin içine ittiği Ciri'nin gözünden kaçmadı. Bu eşyaların kime ait olduğunu, kimden kaldığını Ciri tahmin edebiliyordu.

“Ben istediğim sürece, ne demek?” diye sordu.
“Derslerin bana sıkıcı gelirse ya da hoşuma gitmezse...”
“O zaman bırakırsın. Bana kararını söylemen yeterlidir. Ya da göstermen.”

“Göstermek mi? Nasıl?”
“Eğer eğitime karar verirsek, senden mutlak itaat isterim. Tekrar ediyorum, mutlak! Yani derslerden

sıkılırsan, itaatsiz davranışın yeterli. Bu durumda eğitimim derhal sona erer. Anlaşıldım mı?”

Ciri başını salladı ve sihirbaz kadına yeşil gözleriyle yan yan baktı.

“İkincisi,” diye devam etti Yennefer, bir yandan da eyer torbasını boşaltırken, “mutlak dürüstlük beklerim. Benden hiçbir şey saklamayacaksın. Hiçbir şey. Devam etmek istemediğini anlarsan, yalan söylemen, karşısında sahte davranışın ve benden bir şeyler gizlemen yeterlidir. Sana bir şey sorduğumda dürüstçe yanıt vermezsen, bu da eğitimim derhal noktalananlığı anlamına gelir. Anladın mı beni?”

“Evet,” diye mırıldandı Ciri. “Peki şu... dürüstlük... İki taraf için de geçerli mi? Ben de... sana sorular sorabilecek miyim?” Yennefer kızı baktı ve ağını tuhaf bir şekilde büzdü. “Elbette,” dedi bir süre sonra. “Olması gereken bu zaten. Sana uygulamak istediğim eğitim ve gözetim bu temel üzerinde kurulu. Dürüstlük iki taraf için de geçerli. Bana sorular sorabilirsin. Her zaman. Ben de bunları yanıtlayım. Dürüstçe.”

“Her soruyu mu?”

Her soruyu.

“Şu andan başlayarak mı?”

“Evet. Şu andan başlayarak.”

“Geralt’la aranızda ne var, Hanımfendi Yennefer?”

Ciri kendini bayılacakmış gibi hissetti, kendi cüretkarlığına şaşındı ve soruyu izleyen sessizlik karşısında donup kaldı.

Sihirbaz kadın ağır ağır yanma yaklaştı, ellerini kızın omzuna koydu ve gözlerinin içine baktı.

“Özlem,” dedi ciddi bir sesle, “aci. Umut. Ve de korku. Evet, sanırım atladığım bir şey olmadı. Ama şimdi testlere başlayabiliriz, yeşil gözlü küçük yılan seni. Uygun olup olmadığını saptayacağız. Gerçi sorduğun bu sorudan sonra uygun olmadığı ortaya çıkarsa çok şaşırırım. Hadi gidelim, çirkin baykuşum.”

Ciri irkildi. “Bana neden böyle diyorsun?”

Yennefer'in dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Sana karşı dürüst davranışmaya söz verdim de ondan.” Ciri huzursuzca doğruldu, birkaç saatir oturduğu için kalçasını acıtan sert sandalyenin üzerinde sağa sola kaydı, sabırsızlanmıştı.

“Bu işten bir şey çıkmayacak!” diye homurdandı ve kömür kaleminden kirlenen ellerini sandalyeye sildi. “Çünkü ben... Hiçbir şey başaramıyorum! Sihirbazlığa uygun değilim! Baştan beri biliyordum ama sen inanmak istemedin bana! Hiçbir şeyi dikkate almadın zaten!”

Yennefer kaşlarını kaldırdı. “Seni dinlemediğimi mi söylemek istiyorsun? İlginç. Aslında çevremde konuşulan her cümleyi dikkatle algılar, aklıma yazarım. Ama tabii cümlenin bir zerre de olsa mantık içermesi koşuluyla.”

“Sürekli alay ediyorsun.” Ciri dişlerini gıcırdattı. “Ama benim söylemek istediğim şuydu yalnızca... Şu yetenek meselesi işte. Çünkü biliyor musun, Kaer Morhen'de, dağlarda... Witcher işaretini yapmayı başaramamıştım. Bir kez bile olsun.”

“Haberim var.”

“Haberin var mı?”

“Evet. Ama bu bir şey ifade etmez.”

“Neden? Ama... dahası var.”

“Kulağım sende.”

“Ben uygun değilim. Anlıyor musun bunu? Benim...
yaşım henüz çok küçük.”

“Ben başladığında senden küçüktüm.”

“Ama eminim sen...”

“Kızım, derdin ne senin? Bırak kekelemeyi! Hiç değilse
tek bir düzgün cümle çıkışın ağzından, çok rica edeceğim!”

“Çünkü...” Ciri kıpkırmızı kesilip başına önüne eğdi.

“Çünkü yemek yediğimiz sırada Iola, Myrrhe, Eurneid ve
Katje benimle dalga geçtiler, sihir bana ulaşmamış ve
ben hiç sihir yapamamışım, çünkü... çünkü... bakire
olduğum için, bunun anlamı...” “Ya ben bunun anlamını
biliyorsam,” diye kızın sözünü kesti sihirbaz kadın.

“Seninle şimdi yine haince dalga geçtiğimi düşüneceksin
ama sana saçmaladığını söylemek zorundayım.

Testlerimize devam edelim.”

“Ben bakireyim!” dedi Ciri hırçın bir sesle. “Testler ne
işe yarayacak? Bakireler sihir yapamaz!”

“Bir çıkış yolu göremiyorum.” Yennefer oturduğu
sandalyenin arkalığına yaslandı. “Madem çok rahatsızsın,
o halde git ve bekâretini kaybet. Ben burada beklerim.
Ama acele et mümkünse.” “Benimle alay mı ediyorsun?”

“Anladın demek?” Sihirbaz kadın hafifçe gülümsedi.

“Tebrikler. Hızlı kavrama yeteneğiyle ilgili giriş testini
geçtin. Şimdi asıl teste geçiyoruz. Lütfen dikkatini topla.
Bak, bu resimde dört adet çam var. Hepsinin dal sayıları
farklı. Beşinci çamı, bunların arasına uyacak ve boş alana
sıgacak şekilde sen çiz.”

Ciri dilini uzatıp yamuk bir ağaç çizerken, “Çamlar
aptaldır,” dedi. “Hem de sıkıcı! Çam ağaçlarının sihirle ne
ilgisi var, hiç anlamıyorum! Evet, ne ilgisi var?

Hanımfendi Yennefer? Sorularımı yanıtlayacağına söz vermiştin!”

Yennefer, “Ne yazık ki,” diye iç geçirip kâğıdı eline aldı ve resmi inceledi, “bu sözü verdiğimde pişman olacakmışım gibi görünüyor. Çamların sihirle ne mi ilgisi var? Hiçbir ilgisi yok.

Ama sen kısa zamanda doğru bir çizim yaptın. Gerçekten, bir bakire için çok iyi bir iş çıkardın.”

“Bana içinden gülüyorum musun?”

“Hayır. Güldüğüm enderdir benim. Gülebilmem için önemli bir nedenim olmalıdır. Dikkatini yeni sayfaya ver, sürpriz çocuk. Burada yıldızlar, halkalar, diyezler ve üçgenlerden oluşan sıralar var; her sırada her işaretten farklı sayıda bulunuyor. Düşün ve söyle bana: Son sırada kaç yıldız olması gerekiyor?”

“Yıldızlar aptaldır!”

“Kaç yıldız, kızım?”

“Üç!”

Yennefer, gözlerini dolap kapısının yalnızca onun bildiği bir ayrıntısına dikip uzun süre konuşmadı. Ciri'nin dudaklarındaki şeytanca gülümseme ağır ağır azalıp sonunda tamamen kayboldu.

Sihirbaz kadın gözünü dolaptan ayırmadan, “Bana anlamsız ve aptalca bir yanıt verdiğinde,” dedi ağır ağır konuşarak, “ne olacağını çok merak ettiğin açık.

Yanıtlarının beni ilgilendirmedigini düşünüp belki de hiç fark etmeyeceğimi mi sandın? Ama yanlış düşünün. Hemen zeki olmadığına karar vereceğimi mi sandın? Ama yanlış sandın. Ancak testlerden sıkıldıysan ve değişiklik olsun diye beni test etmeye karar verdiysem... İşte bunu başardın. Öyle ya da böyle, bu test bitmiştir. Ver bana

kâğıdı.” “Özür dilerim, Hanımfendi Yennefer.” Kız başını önüne eğdi. “Orada tabii... bir yıldız olması gerekiyor. Çok özür dilerim. Lütfen kızma bana.”

“Yüzüme bak, Ciri.”

Kız başını kaldırdı, şaşkınlık içindeydi. Çünkü sihirbaz kadın ona ilk kez adıyla seslenmişti.

“Ciri,” dedi Yennefer. “Bilmelisin ki ben sanılanın aksine, güldüğüm kadar ender kızıram. Sana kızmadım. Hem özür dileyerek, hakkında yanılmadığımı kanıtladın. Şimdi bir sonraki kâğıdı eline al. Gördüğün gibi üzerinde beş küçük ev var. Altıncı evi çiz...”

“Yine mi? Gerçekten nedenini anlayamıyorum...”

“Altıncı evi dedim.” Sihirbazın sesi değişmiş, tehdit dolu bir tınıya bürünmüştü, ayrıca gözlerinden mavi ateşler çıkıyordu. “Şuraya, şu boş alana. Bir kez daha söyletme bana, lütfen.”

Elmalardan, çam ağaçlarından, yıldızlardan, balıklardan ve evlerden sonra sıra hızlı bir çıkış yolu bulmayı gerektiren labirentlere gelmişti. Bunları dalgalar, ezilmiş hamamböceklerini andıran lekeler, başka tuhaf mozaikler izlemişti. Ciri'nin gördüklerinden gözleri kararmış, başı dönmüştü. Sonra karşısına ipe bağlı parlak bir küre getirmiştir Yennefer, buna uzun süre bakmasını istemişti. Küreye bakmak, bulaşık yıkarken yağ lekeleriyle uğraşmak kadar sıkıcıydı, Ciri bunlarla uğraşırken her seferinde uyuyakalmıştı. Ciri birkaç gün önce bir hamamböceği lekesine bakarken birazcıkkestirmeye çalışınca bağırıp kiza ters ters bakmasına rağmen, Yennefer bu sefer tuhaf bir şekilde hiç rahatsızlık duymamıştı.

Ciri'nin testlerin üzerine doğru eğilerek oturmaktan boynu ve sırtı ağrımış, şikayetleri günden güne şiddetlenmişti. Açık havada hareket etmeyi çok özlediği ve dürüst davranışmaya söz verdiği için içinden geçenleri Yennefer'e söylemişti. Sihirbaz kadın sanki uzun zamandır bunu bekliyormuş gibi duyuklarını tepkisiz karşılamıştı.

Sonra birlikte iki gün boyunca parkta koşmuş, rahibelerin ve çırak kızların alaylı ve acıyan bakışları arasında hendeklerin ve çitlerin üzerinden atlamlıdı. Beden hareketleri yapmış, bahçenin ve idari binanın çevresini dolaşan alçak duvarın tepesinde denge çalışmışlardı. Kaer Morhen'deki idmanların aksine Yennefer'le dersleri teori üzerinden gidiyordu. Sihirbaz kadın, göğüs ve diyafram hareketlerini eliyle yöneterek, Ciri'ye doğru soluk alıp vermeyi öğretiyordu. Hareket etmenin ilkelerini, kasların ve kemiklerin fonksiyonlarını açıklıyor, rahatlamanın, esnemenin ve bir konuyu beyinde kapatmanın tekniklerini anlatıyordu.

Dinlenme aralarının birinde Ciri çimene boylu boyunca uzanmış, bakışlarını da gökyüzüne dikmişken, akından hiç çıkmayan bir soruyu soruverdi.

“Hanımfendi Yennefer, testleri ne zaman tamamlayacağız?” “Çok mu sıkıldın?”

“Hayır... Ama sihirbazlığa uygun olup olmadığını öğrenmek istiyorum.”

“Uygunsun.”

“Anladın mı şimdiden?”

“Başından beri biliyordum. Yıldızımın aktif olduğunu çok az insan algılayabilir. Hem de çok az. Ama sen bunu hemen fark ettin.”

“Testler peki?”

“Bitti. Hakkında öğrenmek istediklerimi öğrendim artık.” “Ama bazılarını... tam olarak başaramadım. Kendin söylemiştin. ... Gerçekten emin misin? Yanılmıyor musun? Yeteneklerim olduğundan emin misin?”

Emmim.

“Ama...”

“Ciri.” Sihirbaz kadın keyifli ama sabırsız görünüyordu. “Şu çayırda uzandığımız andan başlayarak seninle sesimi kullanmadan sohbet ediyorum. Buna telepati denir, unutma. Gördüğün gibi sohbette kesinlikle zorlanmadık.” Yennefer bakışlarını dağların üzerindeki gökyüzüne çevirip, “Sihir,” dedi ve elini eyer kaşının üstüne koydu, “kimilerine göre kaos yaratmaktadır. Yasak kapıları açabilen bir anahtardır. Ardında kâbusların, tehlikelerin ve hayal bile edilemeyecek felaketlerin pusuya yattığı, yıkıcı güçlerin beklediği kapılardır bunlar. Arkalarında pus kurmuş güçler kötüluğun has kuvvetleridir ve yalnızca kapayı açanı mahvettmekle kalmaz, bütün dünyayı da felakete sürüklerler. Bu kapıları zorlayan insanların sayısı hiç de az olmadığı için, günün birinde biri bir hata yapacak, böylece dünyanın sonu kaçınılmaz olacaktır. Bu yüzden sihir kaosun intikamıdır. İnsanların Kürelerin Birleşimi’nden sonra sihir yapmayı öğrenmiş olmaları, dünyanın laneti ve belasıdır. İnsanlığın belasıdır. İşte böyle, Ciri. Sihri kaos olarak görenler yanılmıyor.”

Sihirbaz kadının siyah atı, bir ayağını yere bastırıp art arda kişnedi ve fundalıklar arasından ağır ağır ilerledi. Ciri kendi atını hızlandırdı, siyah atın peşine düşüp arayı kapattı. Fundalıkların yüksekliği üzengilere kadar geliyordu.

“Sihir,” diye bir süre sonra sözlerini sürdürdü Yennefer, “kimilerine göre sanattır. Güzel ve alışılmamış şeyleri yaratabilen büyük ve seçkin bir sanat. Sihir, seçilmiş çok az kişiye bahsedilmiş bir beceridir. Böyle bir beceriden yoksun olanlar, sanatçının çıkardığı işlere şaşkınlıkla ve kıskançlıkla bakmaktan, yaratılmış eserlere gıpta etmekten ve bu beceri ve eserler olmasa dünyanın çok daha sefil bir yer olacağını düşünmekten başka bir şey yapamazlar. Birkaç seçkinin Kürelerin Birleşiminden sonra kendilerinde yeteneği ve sihri keşfetmiş olmaları, kendi bünyelerinde sanatı bulmuş olmaları, güzelliğin bir lütfudur. İşte böyle. Sihri sanat olarak görenler de haklıdır.”

Fundalıkların arasından, pusu kurmuş yırtıcı bir hayvanın sırtı gibi yükselen çorak ve yuvarlak tepede, çeşitli çaplardaki taşların üstüne oturmuş devasa bir kayalık vardı. Sihirbaz kadın sözlerine ara vermeden atını bu kayalığa doğru sürdü.

“Ancak sihir, kimilerine göre de bilimdir. Sihirde ustalaşmak için beceri ve doğuştan yetenekli olmak yetmez. Yıllar sürecek incelemeler, yorucu çalışmalar, sebat ve disiplin olmazsa olmazdır. Bu yöntemle elde edilmiş sihir, bilgi ve kavramadır, akıllı kişiler bu sınırları birikim, deney ve uygulamayla genişletirler. Bu yollarla elde edilen sihir ilerlemedir. Sabandır, dokuma tezgâhıdır, su değirmenidir, demir eritme fırınıdır, maniveladır, malangadır. İlerlemedir, gelişimdir, değişimdir. Durmak bilmeyen bir harekettir. Yukarı, daha iyiye doğru tırmanıştır. Yıldızlara doğru. Bizlerin sihri Kürelerin Birleşimi’nden sonra keşfetmiş olmamız, bize günün birinde yıldızlara ulaşmanın yolunu açacaktır. İn atından,

Ciri.” Yennefer, monolit bloka yaklaştı, elini taşın sert yüzeyine koydu, üzerini kaplamış tozu dikkatle sildi ve kurumuş yaprakları siyirip attı.

“Sihri, bilim kabul edenler de haklıdır,” diye devam etti.
“Bunu aklına yaz, Ciri. Ama şimdi yanına gel.”
Kız yutkunup yaklaştı. Sihirbaz kolunu onun omzuna koydu. “Unutma,” diye tekrarladı Yennefer. “Sihir; kaos, sanat ve bilimdir. Lanettir, lütuftur, ilerlemedir. Her şey, sihri kullananın bunu nasıl ve hangi amaçla yaptığına bağlıdır. Sihir her yerededir.
Bütün çevremizde. Kolayca ulaşılabilir. Elini uzatman yeterlidir. Bak. Ben uzatıyorum.”

Taş, hissedilebilir şekilde titredi. Ciri, uzaklardan gelen boğuk bir fokurdama, toprağın derinlerinden bir takırtı duydu. Tepede çıkan ani bir rüzgârla yere bastırılan fundalıklar dalgalanmaya başladı. İnanılmaz bir hızla yaklaşan bulutların kapladığı gökyüzü göz açıp kapayıncaya kadar kapkara olmuştu. Ciri, yüzüne yağmur tanelerinin düştüğünü duyumsadı. Ufku aydınlatan alev misali şimşeklerin etkisiyle gözlerini kıstı. Hemen sihirbaz kadına sımsıkı sarılıp yüzünü onun leylak ve frenküzümü kokan siyah saçlarına gömdü.

“Üzerinde yürüdüğümüz toprak. İçinde asla sönmeyen ateş. Bütün yaşamın içinden doğduğu ve onsuz yaşamın olamayacağı su. Soluduğumuz hava. Onlara hâkim olmak, onlardan yararlanmak için elimizi uzatmamız yeterlidir. Sihir her yerededir. Havadadır, sudadır, topraktadır, ateştedir. Kürelerin Birleşimi’nin yüzümüze kapadığı kapıların ardmdadır. Sihir oralardan, kapalı kapıların arkasından elini bize uzatır bazen. Bize doğru uzatır. Bunu biliyorsun, öyle değil mi? Sihrin dokunuşunu, kapalı

kapıların ardından uzanan eli daha önce duyumsamıştin. Bu dokunuş içini korkuya doldurmuştu. Böyle bir dokunuş herkesi korkutur. Çünkü her birimizin içinde kaos ve düzen, iyilik ve kötülük vardır. Ama bunlara hâkim olabiliriz, olmak da zorundayız zaten. Öğrenmek zorundayız bunu. Sen de öğreneceksin, Ciri. Seni bu yüzden buraya, ezelden beri içinde güçlerin attığı damarların düğüm noktası olan bu taşın başına getirdim. Dokun ona.”

Kaya parçası titredi, çinladı ve onunla birlikte bütün tepe titredi ve çinladı.

“Sihir, elini sana doğru uzattı, Ciri. Sana, tuhaf kızı, sürpriz çocuğa, Eski Kan’ım çocuğuna, elf kanından olma çocuğu. Harekete ve değişime, yıkıma ve yeniden doğuşa bulaşmış tuhaf kız. Yazgılanmış ve kader olan kız. Sihir, kapalı kapılar arasında elini sana, kader saatinin mekanizmasındaki küçük kum tanesine uzattı. Kaos pençelerini sana doğru uzatmış; onun ellerinde bir alet mi, yoksa planlarına engel mi olacaksın, henüz tam olarak bilmiyor. Kaosun sana düşlerinde gösterdiği, o belirsizlik işte. Kaos senden korkuyor, yazgının çocuğu. Ve de korku duyanın sen olmanı sağlamak istiyor.”

Bir şimşek çaktı, hemen ardından gök gürledi. Ciri soğuktan ve şaşkınlıktan titredi.

“Gerçekte ne olduğunu kaos sana gösteremez. O yüzden sana geleceği gösteriyor, neler olacağını gösteriyor. Kaos, gelecek günlerden korkmanı, yakınlarının başına gelecek şeylere karşı duydugun korkunun seni yönetmesini, sana hükmetsmesini istiyor. Kaos bu yüzden sana o düşleri yolluyor. Düşlerinde ne gördüğünü bana şimdi göstereceksin. Ve korkacaksın. Ama sonra anımsayacak

ve korkunun üstesinden geleceksin. Yıldızıma bak, Ciri. Gözünü ayırma ondan!”

Şimşek çaktı. Gök gürledi.

“Konuş! Emrediyorum sana!”

Kan. Yennefer'in ezilmiş ve darmadağın olmuş dudakları sessizce kıpırdadı, ağızından kan fışkırdı. Bembeyaz kaya parçaları dörtnala koşuyordu. Bir at kişnedi. Atladı. Dipsiz bir uçurum. Bir çığlık. Uçuş, sonu gelmeyen bir uçuş. Uçurum...

Uçurumun dibinden dumanlar yükseliyor. Aşağıya inen bir merdiven.

Vaesse deiredhaep eigean... Bir şey sona eriyor... Ne?

Elaine blath, Feainnewedd... Eski Kan'm çocuğu mu? Yennefer'in sesi uzaklardan geliyor gibi boğuk, sular damlayan kaya duvarlarında yankılar uyandırıyor. Elaine blath...

“Konuş!”

Menekşe mavisi gözler şimşek çakar gibi parladi, keçeleşmiş kirli siyah saçlarla çevreli, acıdan kararmış ince yüzde ateş misali yandı. Karanlık. Nem. Pis kokular. Taş duvarların iliklere işleyen soğuğu. El ve ayak bileklerinde demirin soğuğu...

Uçurum. Duman. Aşağıya inen merdiven. İnmesi zorunlu olan merdiven. Zorunlu çünkü... çünkü bir şey sona eriyor. Çünkü Tedd Deireâdh yaklaşıyor, Sonun Çağı, Kurt Fırtınaları Çağı yaklaşıyor. Beyaz Ayaz ve Beyaz Işık Çağı...

Aslan yavrusu ölmeli! Devletin yüce çıkarları!

“Gidelim,” dedi Geralt. “Merdivenden inelim. İnmeliyiz. Zorunlu bu. Başka yol yok. Yalnızca merdiven var. Inelim!”

Kadının dudakları kıpırdamıyor. Donuk bir maviye bürünmüşler. Kan, her yer kan içinde... Merdivenin her yeri kan içinde... Aman, kaymayım... Çünkü bir Witcher yalnızca bir kez tökezler... Bir kılıç parlıyor. Çığlık. Ölüm. Aşağıya. Merdivenden aşağıya.

Duman. Ateş. Çılgınca dörtnala, nalların gümbürtüsü. Her yer alevler içinde. "Dayan. Dayan, Cintralı aslan yavrusu!"

Siyah at kişniyor, şaha kalkıyor. "Dayan!"

Siyah at yerinde duramıyor. Bir yırtıcı kuşun kanatlarıyla bezeli miğferin göz deliklerinde acımasız gözler yanıp sönyor.

Alevlerin yansıldığı geniş kılıç vinlayarak indi. Hamle yap, Ciri! Çalım! Fleş! Dön, siper! Hamle! Hamle! Daha hızlığını!

Darbe, gözlerini ani bir ışıkla kamaştırıyor, bütün bedenini sarsıyor, kız duyduğu acı yüzünden bir an için taş kesiliyor, sersemliyor, duyularını yitiriyor, derken adam canavarca bir güçle atılıyor, korkunç keskin pençelerini yanağına geçiriyor, yırtıyor, içinden geçiyor, sonra boyna, girtlağa, göğse, ciğerlere ulaşıyor...

"Ciri!"

Ciri, başının arkasında ve sırtında taşın sert ve ürpertici soğugunu duyumsadı. Ne zaman oturduğunu anımsayamıyordu. Yennefer yanında çömelmişti. Usulca ama kararlı bir hareketle kızın parmaklarını açıp elini yanağından aldı. Ciri'nin yanağı acıdan zonkluyordu.

"Anneciğim..." diye inledi Ciri. "Anneciğim... Öyle acıyor ki! Canım anneciğim..."

Sihirbaz kadın kızın yüzüne dokundu. Eli buz gibiydi. Kızın acısı bir anda diniverdi.

“Gördüm...” diye fisıldadı kız ve gözlerini kapadı.
“Düşlerimdeki gibiydi... Kara şovalyeyi gördüm...
Geralt’ı... Sonra bir de... seni... Seni gördüm, Hanımefendi
Yennefer!”

“Biliyorum.”

“Seni gördüm... Senin nasıl...”

“Artık bitti. Artık asla görmeyeceksin. Bu düşü
görmeyeceksin. Bu kâbusları senden uzaklaştıracak gücü
vereceğim sana. Sana bu gücün göstermek için getirdim
seni buraya, Ciri. Yarından başlayarak gücün sana
aktaracağım.”

Zor ve yorucu, yoğun araştırmalarla ve yıpratıcı
çalışmalarla geçen günler birbirini izledi. Yennefer azimli,
tavizsiz, çoğunlukla sert, bazen de çok kızgın ve kötüydü.
Ama asla sıkıcı değildi. Ciri tapınak okulunda eskiden
gözlerinin kapanmaması için güçlükle savaşırıdı,
Nenneke’in, Birinci Iola’nm, Hrosvit’in ya da başka bir
rahîbenin yumuşacık monoton seslerinin etkisiyle ders
sırasında uykuya daldığı da olmuştu. Yennefer’ın yanında
bu olanaksızdı. Bunun nedeni Yennefer’ın sesinin tınısı,
kullandığı kısa ve keskin vurgulu cümleler değildi
yalnızca. En önemlisi dersin, sihir dersinin içeriğiydi.
Büyüleyici, heyecan verici, çok ilginç bir dersti bu.

Ciri, günün büyük bir bölümünü Yennefer’le
geçiriyordu. Yatakhaneye gecenin geç bir saatinde gidiyor,
kendini bir çuval gibi yatağa atar atmaz uykuya dalıyordu.
Çırak kızlar aşırı horlamasından yakınıp onu uyandırmaya
çalışıyorlardı. Ama hiçbir işe yaramıyordu.

Ciri’nin uykusu derindi.

Düş görmüyordu.

“Tanrılar!” diye iç geçirdi Yennefer çaresizlik içinde, sonra ellerini siyah buklelerinin arasında gezdirip başını önüne eğdi. “Öyle kolay ki aslında! Büylesine basit bir harekette ustalaşamıyorsan, asıl zorlarının üstesinden nasıl geleceksin?”

Ciri arkasını döndü, bir şeyler mirıldandı, kendi kendine öfkelenip uyuşmuş olan elini ovaladı. Sihirbaz kadın yeniden iç geçirdi.

“Şu çizime bir kez daha bak, parmaklarını nasıl koyması gerektiğini incele. Yapılması gereken hareketi açıklayan oklara ve runik işaretlere dikkat et.”

“O çizime bin kez baktım! Runik yazıları da anlıyorum! Vort, câelme. Ys, veloe. Kendinden uzaklaşdır, yavaş ol. Aşağı doğru, hızla. Elimin ayası... Hím, böyle mi?”

“Serçe parmak peki?”

“Yüzük parmağı bükülmeden işaret parmağı öyle tutulamıyor İşte!”

“Ver elini bana.”

“Ayy, canım yandı!”

“Yavaş ol, Ciri, canlı canlı derini yüzdüğümü ya da seni kızgın yağın içine attığımı sanıp Nenneke koşarak gelir yine yoksa. Parmaklarının duruşunu değiştirme. Ve de şimdi yap hareketi. Çevir, el bileğini çevir! Güzel. Şimdi elini silkele, parmaklarını rahatlat. Bir kez daha yap.

Hayır, öyle değil! Ne yaptığından bilincinde misin? Eğer bu şekilde gerçek bir sihir uygulamış olsaydın, kolun bir ay askında kalırdı! Senin ellerin odundan mı yapılmış?”

“Benim ellerim kılıca alışkin! Bu yüzden böyle oluyor!”

“Saçmalık. Geralt ömür boyu kılıç salladı ama parmakları beceriklidir... him... çok hassastır. Tek yapacağın şey, istemek Tek yapacağın şey gayret etmek. Bir kez daha.

Güzel. Silkele elini. Şimdi bir kez daha. Güzel. Yoruldun mu?”

“Biraz.”

“Dur, elini ve bileğini ovalayayım. Ciri, sana verdiğim merhemi neden kullanmıyorsun? Ellerin timsah derisi gibi ha-tur hutur... Bu ne peki? Yüzük izi mi yaksa? Aklımda mı öyle kalmış, yoksa sana mücevher kullanmayı yasaklamış mıydım?” “Ama ben bu yüzüğü topaç çevirirken Myrrhe’den kazandım! Hem yalnızca yarım gün taktim...”

“Yarım gün fazla takmışsin o zaman. Artık takma lütfen.”

“Ama anlayamıyorum, neden...”

“Anlaman gerekmıyor,” diye sözünü kesti sihirbaz kadın ama sesi öfkeli değildi. “Bu tür mücevherlerden kullanmamanı rica ediyorum senden. İstersen saçma bir çiçek takabilirsin. Çiçeklerden bir taç örebilirsin. Ama metal, kristal ve taş olmayacak üzerinde. Bu önemlidir, Ciri. Zamanı gelince sana nedenini açıklayacağım. Simdilik bana güven ve ricam doğrultusunda hareket et.”

“Sen taşlar, bileklikler ve yüzükler takıyorsun! Bana neden yasak? Bunun nedeni... bakire olmam mı yoksa?”

“Baykuşum.” Yennefer kızın başını okşayıp gülümşedi. “Bu konuyu neden ısıtip ısıtip getiriyorsun? Bakire olup olmamanın bir önem taşımadığını anlatmıştım sana. Hem de hiçbir önemi yok. Yarın saçlarını yıka, çünkü zamanı geldiğini görüyorum.” “Hanımfendi Yennefer?”

“Evet?”

“Şey... Madem bana karşı dürüst olmaya söz verdin... Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Sorabilirsin. Ama tanrılar adına, bekâretle ilgili olmasın, lütfen.”

Ciri dudağını ısırıp uzun süre sustu.

“İyi madem,” diye iç geçirdi Yennefer. “Sor bakalım.”

“Şöyle ki...” Ciri kıpkırmızı kesildi, dudaklarını yaladı.

“Yatakhane'deki kızlar aralarında konuşup duruyorlar ve anlatmadıkları hikâye yok... Belletyn şenlikleri falan...

Benim hakkında da bir sümüklü olduğumu ve çocuk olduğumu, artık zamanı geldiğini söylüyorlar...

Hanımfendi Yennefer, öyle mi gerçekten? Nasıl anlayabilirim...”

“...bir adamlı yatma zamanının geldiğini mi?”

Ciri kıpkırmızı kesilmişti. Bir an sustu, sonra Yennefer'e bakıp başını salladı.

“Bunu anlamak çok kolaydır,” dedi Yennefer rahat bir tavırla. “Bu konuya düşünmeye başlarsan, zamanı geldiğinin işaretidir bu.”

“Ama ben istemiyorum ki!”

“Mecbur değilsin buna. İstemezsen yapmazsın.”

“Haa.” Ciri yine dudağını ısırdı. “Peki, şu nasıl anlaşılır... Adam... Doğru adam olduğunu, onunla...”

“... yatılıp yanlamayacağını mı?”

“Hı hı.”

“Seçme şansın varsa tabii,” sihirbaz kadın gülümser gibi oldu, “ama hiç deneyimin yoksa, o zaman öncelikli olarak adamı değil, yatağı değerlendiririrsın.”

“Bu da ne demek? Yatak mı?”

“Kesinlikle. Yatakları olmayan erkekler hemen devre dışı kalırlar. Kalanların arasından kirli ve dağınık yataklı olanları elersin. Geriye yalnızca temiz ve düzgün yataklı olanlar kaldığında ise en çok hoşuna giden adamı seçersin. Bu yöntem yüzde yüz güvenilir değildir ne yazık ki. Çok fena yanılabilirsin.”

“Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır. Yapmıyorum. Ciri, yanından başlayarak burada, benim yanımda yatıcasın. Eşyalarını buraya getireceksin. Anlıyorum ki çırak kızların yatakhanesinde çene calmaya çok zaman harcıyor, oysa o zamanın uyku ve dinlenme için kullanılması gereklidir.”

Ciri, temel el duruşlarının ve hareketlerin üstesinden geldikten sonra, büyülü sözcükleri ve bunlara bağlı formülleri öğrenmeye başlamıştı. Formüller daha kolaydı. Kızın mükemmel bir şekilde hâkim olduğu Eski Lisan'da yazıldıkları için kolayca aklında kalıyorlardı. Telaffuz sırasında gerekli olan epeyce karmaşık vurgularda da sorun yaşamıyordu. Gösterdiği gelişmelerden memnuniyet duyduğunu gizlemeyen Yennefer, günden güne daha samimi ve sevimli oluyordu. Eğitim aralarında havadan sudan sohbet edip şakalaşıyorlardı — hatta derslere ve idmanlara “nezaret” eden Nenneke’yi hafifçe çektiştirmekten keyif alıyorlardı. Nenneke, kuluçkaya yatmış tavuk gibi giyinip kuşanıp oturuyor, Ciri’yi sihirbaz kadının sözüm ona sertliğinden ve “insanlık dışı işkencelerinden” korumak ve kurtarmak için kanatlarının altına almaya çalışıyordu.

Ciri, önerİYE uyup Yennefer'in odasına taşınmıştı. Artık yalnızca gündüzleri değil geceleri de bir aradaydilar. Bazen geceleri de çalışıyordu çünkü kimi hareketler ve formüller gün ışığında uygulanamıyordu.

Sihirbaz kadın, kızın kaydettiği ilerlemelerden memnun kalınca eğitimi yavaşlatmıştı. Artık daha çok serbest zamanları vardı. Akşamları kitap okumakla geçiriyorlardı — kendilerini kâh birlikte bir kitaba veriyor, kâh her biri kendi kitabını alıp bir köşeye çekiliyordu. Ciri,

Stammelford'un Sihrin Esası Ürerine, Giambattista'nın İksirler Dünyası ile Richert ve Monck'un Doğal Sihir adlı eserleri üzerinde çalışıyordu. Ayrıca, tamamını okuyamasa bile Jan Bekker'in Görünmeyen Dünya ve Agnes de Glanville'in Sırların Sırı kitaplarını karıştırıyordu. Eskimekten sararmış Mirthe Kanunnamesi ve Ard Aercane'ye, hatta içi ürpertici bakır gravürlerle dolu ünlü ve türkütücü Dhu Dívimmermorcz. bakmadan duramıyordu.

Sihirle ilgili olmayan başka kitapları da inceliyordu. Dünya Tarihi ve Yaşamın Dini Açıdan incelemesini de okuyordu. Tapınak kütüphanesindeki basit kitaplarla da ilgileniyordu. Markquis le Creahme'nin Tatlı Oyunlarım ve Anny Tiller'in Sarayın Hanımlarını soluk soluğa okurken yüzü kıpkırmızı kesiliyordu. Aşk Felaketleri ve Ay Vakti nden, ünlü ozan Dandelion'ın şiir kitaplarından başını kaldırmıyordu. Essi Daven'in sık ciltli Mavi İnci başlığı altında toplanmış, her satırı sır kokan incelikli halatlarını okudukça ağlıyordu.

Sahip olduğu ayrıcalıktan sıkılıkla yararlanıp sorular soruyordu. Yanıt da alıyordu. Derken sıkılıkla ona sorular yöneltilmeye başlandı. Yennefer başlarda sanki başından geçenlerle ilgilenmiyor gibiydi; ne Cintra'da geçirdiği çocukluğunu ne de sonraları savaşta yaşadığı olayları merak ediyordu. Derken sorular somutlaştı. Ciri bu sorulara gönülsüzce yanıt veriyordu, çünkü sihirbaz kadının her sorusu, bir daha açmamaya yemin ettiği ve sonsuza kadar kapalı tutmayı yeğlediği kapıları aralıyordu. Sodden'de Geralt'la karşılaştığı andan itibaren "yeni bir yaşam"a başladığını, Cintra'daki yaşamının sonsuza kadar dönülemez bir şekilde silindiğini düşünüyordu. Kaer

Morhen'deki Witcherlar ona asla sorular sormamışlardı, zaten tapınağa ayak bastığı an, Geralt ondan kimseye kimliği hakkında tek bir söz söylememesini istemişti. Tabii her şeyden haberdar olan Nenneke, Ciri'nin bir şövalyenin ve köylü kızının gayrimeşru çocuğu olduğuna, kendine ne babasının şatosunda ne de annesinin kulübesinde yer bulabildiğine diğer rahibelerin ve çırak kızların inanmalarını sağlamıştı. Zaten Melitele Tapınağındaki çırak kızların yarısı bu çocuklardandı.

Ama gerçeği Yennefer de biliyordu. Çünkü o güvenilir biriydi. Yennefer artık sormaya başlamıştı. Geçmiş. Cintra'yı.

“Kentten nasıl çıkabildin, Ciri? Nilgaardlılarm elinden kurtulmayı nasıl başardin?”

Bunu Ciri de anımsamıyordu. Her şey kopmuş, karanlığa ve dumanların arasına gömülmüşü. Kuşatmayı, büyükannesi Kraliçe Calanthe'nin vedası, Cintra'nın yaralı dişi aslanının yattığı ölüm döşeğinden onu zorla uzaklaştırın baronları ve şövalyeleri anımsıyordu Ciri. Alevler içindeki sokaklardan çılgınca kaçışını, kanlı mücadeleyi ve atın devrilmesini anımsıyordu. Miğferi yırtıcı bir kuşun kanatlarıyla bezeli kara şövalyeyi anımsıyordu.

Ondan sonrası karanlıktı.

“Anımsamıyorum. Gerçekten anımsamıyorum, Hanımfendi Yennefer.”

Yennefer yanıt almakta ısrar etmiyordu. Başka sorular soruyordu. Duyarlı ve kibardı, Ciri kendini gitgide özgür hissediyordu. Derken Ciri kendiliğinden konuşmaya başladı. Soru sorulmasını beklemeden Cintra'da ve Skellige Adaları'nda geçen çocukluğundan söz etti.

Şaşırma hakkını nasıl öğrendiğini, kaderin onu nasıl Rivyalı Geralt'a, ak saçlı Witcher'a önceden tayin ettiğini anlattı. Savaştan söz etti. Nehir Bölgesi ormanlarında kayboluşunu, Ang-renli druid'lerm. arasında ve köyde geçirdiği zamanı, Geralt'm onu orada buluşunu ve Kaer Morhen'e, Witcherlarm yuvasına götürüşünü ve yaşamında yeni bir evrenin başlamasını anlattı.

Derken bir akşam, kendisine sorulmadan kendi isteğiyle, neşeyle ve pek çok şeyi allayıp pullayarak Witcher'la ilk karşılaşmasını nakletti. Brokilon ormanlarında, onu orada zorla tutmaya ve bir dryad'z dönüştürmeye çalışan dryad'lar arasındaydı.

“Hah!” dedi Yennefer, Ciri'yi dinledikten sonra. “O sahneleri görebilmek için bilsen neler vermezdim. Yani Geralt'ı görmeyi kastediyorum. Yazgının ona nasıl bir sürpriz hazırladığını anladığı an yüzünün aldığı şekli gözümün önüne getirmeye çalışıyorum. Senin kim olduğunu öğrendiğinde çok şaşırılmış olmalı, değil mi?”

Ciri kıkır kıkır gülmeye başladı ve zümrüt yeşili gözlerinden şeytani kıvılcımlar yanıp söndü. “Ay, evet!” dedi gülerken.

“Yüzünün hâli inanılmazdı. Ama ne yüz! Görmek ister misin? Göstereyim. Yüzüme bak!”

Yennefer kahkahalara boğuldu.

İşte bu gülüş, diye düşündü Ciri, doğuya doğru uçan siyah kuş sürüsüne bakarken, işte bu açık ve samimi gülüş, bif, onu ve beni yaklaştırdı. Geralt hakkında konuştuğumu { {aman birlikte gülebildiğimiz keşfettik ikimi\ de. Geralt hakkında. Ve bir anda birbirimize yaklaştık, oysa Geralt in bif hem bağladığını hem de ayırdığını, üstelik bunun daima böyle olacağını ben biliyordum.

Bu ortak gülüş bizi birbirimize yakınlaştırdı.
Bir de iki gün sonra yaşanan olay. Ormanda o tepede.
Yennefer bana o gün, o şeyi nasıl bulacağımı gösterdi...
“Onları neden arayacakmışım, hiç anlamıyorum, şu...
Adlarını yine unuttum.”

“Kesişmeler,” diye yardım etti Yennefer, bir yandan da
çalılıklardan geçerken koluna yapışan dulavrat otlarını
sökmeye çalışırken. “Nasıl bulacağımı göstereceğim sana.
Çünkü kendine güç aktarabilecek yerlerdir bunlar.”

“Ama ben zaten güç aktarımı yapabiliyorum ki! GÜCÜN
her yerde olduğunu üstelik sen öğrettin bana. O halde
çalılıklar arasında niye dolanıp duruyoruz? Tapınakta
enerjinin her türlüsü varnasılsa!”

“Orada elbette bir sürü enerji var. Tapmak zaten o
yüzden başka bir yere değil de oraya inşa edilmiş. İşte bu
yüzden tapmak alanında güç aktarımı kolay bir şeymiş
gibi hissediliyor.” “Ayaklarım ağrımaya başladı. Biraz
oturalım mı?”

“Peki baykuşum.”

“Hanımfendi Yennefer?”

“Evet?”

“Güç aktarımını neden hep su damarlarından sağlıyoruz?
Oysa sihirli enerji her yerde var. Toprağın içinde, havada
ve ateşe, öyle değil mi?”

“Kesinlikle.”

“Toprak... Eh, burada her yerde bir sürü toprak var.
Ayaklarınızın altında. Ayrıca her yer hava! Ateş
istiyorsak, yaktık yeterli.”

“Topraktan güç aktarımı yapamazsan, zayıfsın henüz.
Havadan bir şey elde edecek bilgiye şimdilik sahip
değilsin. Ateşle oynamayı ise sana kesinlikle

yasaklıyorum! Söylediğim, ateş enerjisine kesinlikle dokunulmamalıdır!”

“Bağırmam! Biliyorum.”

Devrilmiş kuru bir ağaç gövdesinin üzerinde konuşmadan oturuyor, rüzgârin ağaçların tepelerindeki hırichtisini, yakınlarda bir yerde gagasını inatla bir yere vuran ağaçkakanı dinliyorlardı. Ciri hem açılmıştı hem de susuzluktan dili damağına yapışmıştı, ancak yakınmanın bir işe yaramayacağını biliyordu. Yennefer bu tür yakınmalara bir ay öncesine kadar, ilkel içgüdülere hâkim olunmasıyla ilgili kuru bir konferansla karşılık verirdi. Sonraları ise susmakla yetinmişti. Ciri isyan etmekle bir yere varamamış, örneğin, “Baykuşum,” diye çağrılmaya karşı çıkışında olduğu gibi tepkilerinden hiçbir sonuç alamamıştı.

Sihirbaz kadın kolundaki son dulavrat otunu da temizledi.

Biramdan yine hir soru soracak, diye geçirdi içinden Ciri, düşündüğünü duyuyorum. Anımsamadığım bir şey soracak yine. Ya da anımsamak istemediğim. Hayır, bir anlamı yok bunun. Yanıt vermeyeceğim. Geçti artık, geçmişe dönen bir yol yoktur. Kendisi söylemişti bunu...

“Bana anneni ve babanı anlat, Ciri.”

“Onları artık hatırlıyorum, Hanımfendi Yennefer.”

“Dene. Rica ederim.”

“H atırlayamıyorum!”

“Yıldızıma bak.”

Martılar çığırıyor, balıkçı teknelerin arasına inip çöpleri ve güverteden atılmış küçük balıkları kapıyordu. Ağaç kütüğünden yapılmış ejder teknelerin yelkenleri rüzgârda hafifçe sarsılıyor, sisin bastırıldığı dumanlar

iskelede yoğunlaşıyordu. Cintralılar trireme gemileri limana yanaşıyor, mavi flamalarındaki altın yıldızlı aslanlar pırıl pırıl parlıyordu. Kızın yanında durmuş, ayı pençesini andıran ellerinden birini omzuna koymuş olan Crach Amca ansızın dizlerinin üzerine çöktü. Tek sıraya dizilmiş askerler kılıçlarını düzenli aralarla kalkanlarına vuruyorlardı.

Kralice Calanthe iskele köprüsünün üzerinden ona doğru yürüyordu. Büyükkannesi. Skellige Adalarındaki resmî adı Ard Rhena, En Yüce Kralice olan büyukannesi...

Gelgelelim, hâlâ başı önünde yere diz çökmüş olan Skellige Prensi Crach an Craite Amca, Cintra'nm dışı aslanını resmî olmayan, ancak ada sakinleri tarafından büyük bir saygıyla kullanılan unvanıyla karşıladı. “Hoş geldin, Modron.”

Calanthe, prensin yüzüne bile bakmaya tenezzül etmeden, “Prens kızı,” dedi buz gibi ve kibirli sesle. “Gel yanına, Ciri.” Büyükkannesinin eli bir erkeğinki kadar güçlü ve sertti, parmaklarındaki yüzükler ise buz gibi soğuktu.

“Eist nerede?”

“Kral,” diye kekeledi Crach. “Denize açıldı, Modron. Gemi enkazlarını arıyor... ve de cesetleri. Dünden beri...”

“Buna neden izin verdin?” diye bağırdı kralice. “Nasıl yaptın bunu? Nasıl göz yumdu, Crach? Sen Skellige Prensi’sin! Senin iznini almadan tek bir trireme bile denize çıkamaz! Neden izin verdin, Crach?”

Crach Amca kızıl saçlı başını daha çok eğdi.

“Atlar!” dedi Calanthe. “Atlara atlayıp kaleye gidiyoruz. Şafak söker sökmek yola çıkacağım. Prens kızını da Cintra’ya götüreceğim. Kızın buraya geri dönmesine asla

izin vermeyeceğim. Sen ama... Bana müthiş borçlandın, Crach. Sana bunu bir gün ödeteceğim.”

“Biliyorum, Modron.”

“Eğer sana bunu anımsatmaya ömrüm yetmezse, yerime o yapacaktır.” Calanthe, Ciri’yi gösteriyordu. “Borcunu ona ödeyeceksin, prens. Nasıl olacağını biliyorsun.”

Crach an Craite ayağa kalktı, bedenini dikleştirdi, güneşten yanmış ve kırışmış yüzündeki ifade sertleşti. Gösterişsiz ve basit çelik kılıçını ani bir hareketle kınından çekti ve yara izleri içindeki sol kolunu açtı.

“Yapmacık hareketler istemem,” diye tısladı kraliçe. “Kanını idareli kullan. Duydun, bir gün, dedim. Unutma!”

“Aen me Glâedyv Ċvaere aBloedgeas, Ard rkena, Linors aep Xintra\” Skellige Adaları Prensi Craich an Craite, ellerini kaldırıp kılıçını salladı. Askerler boğuk sesleriyle kesik kesik bağırıp silahlarını kalkanlarına vurdular.

“Yeminini kabul ediyorum. Bizi kaleye götür, prens.”

Ciri, Kral Eist’ın dönüşünü, onun taş kesilmiş solgun yüzünü anımsamıştı şimdi. Kraliçenin suskunluğunu da anımsadı. Skelli-geli, ayıyi andıran, sakallı denizcilerin sıkıcı sessizlik içinde kafayı çektilerki o kasvetli, korkunç yemeği de hatırladı. Fısıldamaları hatırladı. “Geas Muire... Geas Muire!”

Koyu biranın oluk oluk akışını, yere dökülüşünü, suursuz, çaresiz ve anlamsız öfke patlamasında taş duvarlara atılıp kırılan boynuzları hatırladı. “Geas Muire! Pavetta!”

Cintra Prensesi Pavetta ve kocası Prens Duny. Ciri’nin anne ve babası. Kaybolmuşlardı. Ölmüşlerdi. Onları Geas Muire, denizlerin laneti öldürmüştü. Kimsenin

öngöremediği bir fırtına yutmuştu onları. Aslında çekmaması gereken bir fırtına...

Ciri, gözlerinde biriken yaşları Yennefer'in görmemesi için başını çevirdi. Ne gerek vardi, diye düşündü. Bunca soruya, bu anılara ne gerek vardii Geçmişe dönen bir yol yoktur. O insanların hiçbirini yok artık. Ne annem, ne babam ne de büyüğümüz, Ard Rhena, Cintra'nın dışarı aslanı var artık. Crach an Craite Amca da ölmüştür mutlaka. Artık kimsem kalmadı, zaten ben de başka biriyim artık. Geçmişe dönen yol yoktur...

Sihirbaz kadın derin düşüncelere dalmış, susuyordu. "Düş görmeye o zaman mı başladın?" diye ansızın sordu. "Hayır." Ciri düşünmeye başladı. "Hayır, o zaman değil. Daha sonra."

"Ne zaman?"

Kız burnunu buruşturdu. "Yazdı... ondan önceki. Çünkü bir sonraki yaz savaş başlamıştı artık."

"Hii. Yani Brokilon'da Geralt'ı gördükten sonra mı başladı düşler?"

Ciri başını salladı. Sonraki soruyu yanıtlamayacağım diye karar verdi. Ama Yennefer sormadı. Ayağa kalkıp, güneşe baktı.

"Ee, dinlenmişsindir artık, baykuşum. Geç oluyor. Aramaya devam. Elini kasmadan öne doğru uzat, parmaklarını ger. İleri." "Nereye gideyim? Hangi yöne?"

"Fark etmez."

"Damarlar her yerde mi var?"

"Sayılır. Onları keşfetmeyi, arazinin içinde bulmayı, bu tür noktaları fark etmeyi öğreneceksin. Kurumuş ağaçlar, bodur bitkiler, hayvanların uzak durduğu yerler bunun işaretidir. Ama kediler hariç."

“Neden kediler?”

“Kediler bu kesişmelerin üzerinde dinlenip uyumaya bayılırlar. Sihirli hayvanlarla ilgili ağızdan ağıza dolaşan bir sürü hikâye var ama gerçekte bünyesine güç alabilen ejderha dışındaki tek canlı kedinidir. Kedinin bu gücü neden aldığıını ve bununla ne yaptığını kimse bilmiyor... Ne var?”

“Ooo... Şurada şu yönde. Orada bir şey var gibi. Şu ağaçın arkasında!”

“Ciri, uydurma. Bir kesişme ancak üzerine gelindiğinde duyumsanabilir... Hımm... İlginç. Sıra dışı diyebilirim. Bir akım mı hissediyorsun?”

“Evet, gerçekten!”

“O halde gidelim oraya. İlginç, ilginç. Sapta yerini. Göster, nerede?”

“Burada! Tam bu noktada!”

“Aferin. Mükemmel. Yüzük parmağında hafif bir bükülme duyumsuyor musun? Nasıl aşağıya doğru bakıyor, görüyor musun? Aklına yaz, işaretir bu.”

“Güç aktarımı yapabilir miyim?”

“Dur, kontrol edeceğim.”

“Hanımfendi Yennefer? Şu güç aktarımı nasıl çalışıyor? Ben gücüm kendi bünyeme aldığında, aldığım kaynaktan eksilmez mi? Bunu yapmak adil mi? Nenneke Ana bize, hiçbir şeyi canımız istedî diye öylesine alamayacağımızı öğretti. Hatta kirazları bile ağaçta bırakmalıyız, kuşlar için dalında kalmaları gerekmış, kendiliğinden dökülmelerini beklemeliyiz.”

Yennefer kızı sarılıp hafifçe şakağından öptü. “Şu söylediğlerini diğerlerinin de duymasını çok isterdim,” diye mırıldandı. “Vilgefertz, Francesca, Terranova...

Onlar, güç üzerinde kayıtsız şartsız hakları olduğunu ve sınırsızca yararlanabileceklerini sanıyorlar. Melitele Tapmağı'ndaki akıllı küçük baykuşun sözünü dinlemelerini çok isterdim. Korkma, Ciri. Bunu düşünmen çok güzel ama inan bana, yeterince güç var. Hiçbir zaman eksilmez. Bu, kocaman bir bahçeden tek bir kiraz koparmanın gibidir.” “Şimdi alabilir miyim üzerine?”

“Bekle. Uff, amma da güçlü bir yuva bu böyle. Çok şiddetli atıyor. Dikkadi ol, baykuşum. Gücü dikkadice ve çok ama çok yavaş al.”

“Korkmuyorum! Hıh! Witcher’ım ben! Hıh! Gücü duyumsu- yorum! Duyumsuyorum... Oooo! Hanımfendi... Ye.. .nnne... feeee...”

“Lanet olsun! Uyarmıştım seni! Söylediğimi! Başını arkaya at! Arkaya, dedim! Al şunu burnuna bastır, yoksa kan içinde kalacaksın! Sakin, sakın ol yavrüm, sakın bayılayım deme! Yanındayım. .. Yanındayım güzel kızım. Mendili sıkıca tut. Sana sihirle buz getireceğim şimdi...” Ciri'nin burnundan akan birkaç damla kan, koca bir olaya dönüşmüştü, Yennefer ve Nenneke bir hafta boyunca birbirleriyle konuşmamışlardı.

Sihirbaz kadının eğitime ara vermesi üzerine Ciri, bir hafta can sıkıntısı çekmiş, tembellik yapmış ve kitap okumuştu. Yennefer'i bazen günlerce görememişti. Sihirbaz gün işirken çıkıştı, hava kararmadan dönmüyor, kızı tuhaf gözlerle bakıyordu. Ayrıca dikkat çeken kadar az konuşuyordu.

Ciri bir hafta sonra dayanamadı. Sihirbaz kadının geri döndüğünü görür görmez hiçbir şey söylemeden yanına gidip ona sarıldı.

Yennefer susuyordu. Uzun süre ağızını açmadı. Konuşması gerekmiyordu zaten. Kızın omuzlarını sıkıca kavrayan parmakları onun yerine anlatıyordu.

Ertesi sabah yaptıkları birkaç saatlik uzun bir görüşmeden sonra başrahibe ve sihirbaz kadın barıştılar. Ardından her şey yoluna girdi ve Ciri çok mutlu oldu. “Gözlerimin içine bak, Ciri. Küçük bir ışık. Formülü söyle lütfen!”

“Aine verseos”

“Güzel. Elime bak. Aynı hareketi yaparak ışığı havaya yay.”

“Aine aen aeny.”

“Harika. Peki, şimdi hangi hareketi yapman gerekiyor? Evet, aynen onu. Çok iyi. Hareketi güçlendir ve güç al. Çok, daha çok, ara vermeden!”

“Aaaaah...”

“Sırtını dik tut! Kollarını bedenine bastır! Ellerini rahat bırak, gereksiz parmak hareketleri yapma, her hareketle birlikte etki birkaç misline katlanabilir. Burada yanın çıkışmasını ister misin? Güçlendir, daha ne bekliyorsun?”

“Aaah ben... Yapamıyorum...”

“Gevşे ve titremeyi bırak! Güç al! Ne yapıyorsun sen? Evet, böyle daha iyi... İsteğin azalmasın! Solukların çok hızlı ve aşırı sık! Kendini gereksiz yere ısıtıyorsun! Yavaş ol, baykuşum, sakinleş. Biliyorum, rahatsız bir durum. Ama alışacaksın.” “Canım acıyor... Karnım... Uff, burası...”

“Bir kadınsın sen, doğal bir tepki bu. Zamanla direncin artacak. Bunu sağlamak için ağrı kesici olmadan idman yapmalısın. Yapmak zorundasın, Ciri. Korkma, gözüm üstünde, kolluyorum seni. Bir şey olmaz sana. Ama acıyla

katlanacaksın. Sakin soluk alıp ver. Dikkatini topla. Hareketi yap lütfen. Mükemmel. Şimdi güç al, topla, çıkar oradan... Güzel, çok iyi... Birazcık daha...” “Ah... Ah... Ahhh!”

“Bak gördün mü, istedigin zaman yapabiliyorsun! Şimdi elimi izle. Dikkatle bak. Aynı hareketi yap! Parmakların! Parmakların, Ciri! Tavana değil, elime bak! Şimdi oldu, evet, şahane. Topla! Ve şimdi dön, hareketi ters yönde yap ve gücün parlak bir ışık olarak dışarı ver.”

“Uyyy... Üüüüühh...”

“Ağlamayı kes! Kendine gel! Kramp girdi! Birazdan geçer! Parmaklarını daha çok aç, söndür, çıkar içinden. Yavaş ol, dedim sana, yoksa yine bir kılcal damarın çatlayacak!”

“Üffffffff!”

“Çok sert oldu, baykuşum, hâlâ fazla sert. Biliyorum, güç dışarı çıkmak için bastırıyor ama onu kontrol etmeyi öğrenmek zorundasın. Az önceki patlamalardan birini daha yaşamamalısın, buna izin vermemelisin. Eğer seni tecrit etmemiş olsaydım buranın altını üstüne getirecektin. Hadi, bir kez daha. Şimdi baştan alıyoruz. Hareketi ve formülü istiyorum.”

“Hayır! Yeter! Dayanamıyorum artık!”

“Soluğuunu yavaşlat, titremeyi bırak. Bu defa yanıltamazsam beni, sıradan bir hysteri krizi bu. Kendine gel, dikkatini işine ver ve başla.”

“Hayır, lütfen Hanımfendi Yennefer... Canım acıyor... Midem buluyor...”

“Gözyaşı istemiyorum, Ciri. Ağlayan bir sihirbazdan daha itici bir görüntü olamaz. Acınacak biri olursun. Unutma bunu. Beynine yaz. Evet, bir kez daha baştan

alıyoruz. Büyüülü sözcükler ve hareket. Hayır, hayır. Bu kez kopya vermiyorum, kendin yapacaksın. Evet, belleğini zorla bakalım!”

“Aine versoes... Aine aen aeny... Aaaahhh!”

“Olmadı! Aşırı hızlıydın!”

Sihir, kancalı bir demirden ok gibi içine saplanmıştı. Derin bir yara açmıştı. Ciri'nin canı acıyordu. Ama bir yanıyla hazza benzeyen tuhaf bir acıydı bu.

Dinlenmek için yine parkın içinde koşuyorlardı. Yennefer, Ciri'nin kılıçını kınından çıkarmak için Nenneke'yi ikna etmiş, kızın böylece adım, çalım ve hücum çalışmasını sağlamıştı. Tabii diğer rahibelerin ve çırak kızların bu çalışmaları görmemelerine özen göstermişti. Sihir her yerdeydi. Ciri, basit sihir formülleriyle ve dikkatini irade üzerine toplayarak kaslarını gevşetmeyi, krampları çözmemeyi, adrenalini denetim altına almayı, iç kulağa ve vagus sinirine hükmetmeyi, nabız hızlandırmayı ve yavaşlatmayı, kısa bir süre için oksijensiz durabilemeye öğreniyordu.

Sihirbaz kadın, Ciri'nin ummadığı kadar kılıç ve Witcher-ların “dansı” hakkında bilgi sahibiydi. Kaer Morhen'in sırlarını biliyordu, belli ki şatoya gitmişti. Vesemir ve Eskel'i tanıyordu. Ama Lambert ve Coen'i tanımiyordu.

Kaer Morhen'e gitmişti Yennefer. Şatoyu konuştukları zaman sihirbaz kadının gözlerinden neden bir sıcaklık yayıldığını, bakışlarının o haince ışıltıyı ve o soğuk, umursamaz ve bilgece derinliği yitirdiklerini Ciri tahmin edebiliyordu. Eğer bu tür sözcükler Yennefer'e yakışsaydı Ciri, sihirbaz kadının öyle anlarda hayaller kurup anılarda yaşadığı savunabilirdi.

Ciri bunun nedenini tahmin edebiliyordu.

Ciri'nin açmaktan içgüdüşel olarak özenle kaçındığı bir konu vardı. Gelgelelim bir gün boşboğazlık edip ağızından kaçırılmıştı. Konu, Triss Merigold'du. Yennefer sözüm ona isteksiz, sözüm ona umursamaz bir tavırla ve sözüm ona yeri gelmişken öğrenmek istediklerinin kalanını Ciri'nin ağızından almıştı. Gözlerindeki ifade donuk ve anlaşılmazdı.

Ciri bunun nedenini tahmin edebiliyordu. Ve bir mucize gerçekleşmişti: Artık kızgınlık hissetmiyordu.

Sihir insanı yatıştırıyordu.

“Aard işaretti, Ciri, psikokinetik grubundan basit bir sihir formülüdür ve enerjiyi belli yönlere iterek yayma esasına dayalıdır. Darbe gücü, iten tarafın dikkatini iradesi üzerine ne kadar topladığına ve gücü hangi ölçüde dışa verdiğine bağlıdır. Bu güç çok yüksek olabilir. Witcherlar bu sihri öğrenip benimsemişlerdir, çünkü sihir formülleri bilmeyi gerektirmez, dikkat toplama ve hareket yeterlidir. O yüzden buna ‘işaret’ demişlerdir. Adını nereden bulduklarını bilmiyorum, Eski Lisan’dan geliyor olabilir. ‘Ard’ sözcüğü bildiğin gibi ‘dağ’, ‘üst’ ya da ‘en ulu’ anlamlarına gelir. Eğer kaynağı buysa, işaretin adı çok yanlıltıcıdır, çünkü bundan daha kolay bir psikokinetik sihir yoktur. Biz tabii Witcher işaretti gibi böylesine ilkel bir şey uğruna zamanımızı ve enerjimizi harcamayacağız, gerçek psikokinezi çalışacağız. Bunu şey üzerinde... Evet, elma ağacının altında duran şu sepet üzerinde uygulayacağız. Dikkatini topla.”

“Topladım.”

“Dikkatini çabuk toplayorsun. Unutma, gücü dışarı itmeyi kontrol edeceksin. Ancak bünyene aldığın ölçüde

dışarı verebilirsin. Eğer gücü bir zerre bile fazladan dışarı atarsan, kendi organizmana zarar vermiş olursun. Böyle bir zorlama bayılmana yol açabilir, hatta daha aşırı durumlarda seni canından edebilir. Buna karşın aldığın enerjinin tamamını dışarı verirsen, tekrar etme şansını yitirirsin, bu durumda yeniden bünyeye güç alman gereklidir. Bildiğin üzere bu zor ve acı veren bir süreçtir.”

“Ah, bilmez miyim!”

“Dikkatinin dağılmasına ve enerjinin kendiliğinden bedenini terk etmesine izin vermeme lisin. Benim ustadım daima şunu söylerdi: İçindeki gücü her zaman balo salonunda yellenir gibi ağır ağır ve kontrollü bir şekilde çıkaracaksın! Bir de senden geldiğini çevrendekiler anlamayacak. Anlıyor musun?”

“Anlıyorum!”

“Dik dur. Kıkırdamayı bırak. Sihrin ciddi bir iş olduğunu düşün. Zarif ve gururlu bir duruş içindeysen sihir üzerinde etkili olabilirsin. Hareketler akıcı ve hızlı yapılacak. Vakur. Aptalca bir surat takınmayacaksın, yüzün tuhaf şekiller almayacak, dilini çıkarmayacaksın. Doğanın güçleriyle çalışıyorsan, doğaya saygı göstereceksin.”

“Peki, Hanımfendi Yennefer.”

“Unutma, bu defa himaye etmeyeceğim seni. Sen kendine yeten bir sihirbazsun. Bu senin ilk işin, baykuşum. Şarap sürahisini ve komodini gördün mü? İlk işinden iyi sonuç çıkarırsan, ustadin bu gece o sürahanın içindekini içip bitirecek.”

“Tek başına mı?”

“Öğrenciler kalfalık sınavını geçtikten sonra şarap içebilirler. Sen biraz daha beklemek zorundasın. On yıl

daha anlayışlı olacaksın, daha fazla değil. Haydi, başlayalım bakalım. Parmaklarını yerleştir. Sol elin peki? Oynatıp durma öyle! Aşağıya rahatça salla ve kalçana daya. Parmaklarını! Güzel. Evet, ver dışarı!” “Aaaahhh...”
“Gürültü çıkar demedim, enerjiyi dışarı çıkar dedim. Ama sessizce.”

“Ha, ha, ha! Havalandı! Sepet havalandı! Gördün mü?”
“Biraz seğirdi diyelim. Ciri, idareli, zayıf anlamına gelmez. Psikokineziden belli bir amaç için yararlanılır. Witcherlar bir düşmanlarını yere devirmek için Aard işaretini kullanırlar. Dışarı verdiğin enerji, düşmanın başından beresini bile savuramazdı. Bir kez daha, biraz daha güçlü. Cesur ol!”

“Hah! Amma da uçtu! Şimdi oldu mu? Gerçekten? Hanımfendi Yennefer?”

“Hmmm... birazdan mutfağa koşup şarabımızın yanına bir parça peynir getireceksin. İyi oldu sayılır. Sayılır. Biraz daha güçlü, baykuşum, korkma. Sepeti yerden kopardığın gibi şu karşısındaki ambarın duvarına öyle bir savur ki etrafa kıvılcımlar saçılınsın. Sırtını kamburlaştırmalı! Kaldır kafanı! Zarif ve gururlu! Cesur ol, cesur! Off, lanet olsun!”

“Ayyy... Özür dilerim, Hanımfendi Yennefer... Bu sanırım... biraz fazla oldu.”

“Birazcık. Aldırma. Yanına gel. Hadi, kızım.”

“Peki... Ambar ne olacak?”

“Olur böyle şeyler. Sen dert etme. Ama bütününe baktığımızda ilk işini başarılı olarak değerlendirebilirim. Ambar mı? Pek güzel bir ambar değildi zaten. Bu arazide birilerinin onun yokluğunu fark edeceklerini sanmıyorum. Durun bakalım bayanlar, sakin olun, sakin olun, nedir bu

kopardığınız gürültü! Bir şey olmadı! Sakin ol, Nenneke! Tekrar ediyorum, hiçbir şey olmadı. Tahta parçaları toplanacak, o kadar. Ocakta pek güzel yanar bunlar!” İlik ve rüzgârsız geçen öğleden sonralarında hava çiçek ve ot kokularıyla doluyor, arı ve böcek viziltileri eşliğinde çevreye huzur yayıyordu. Böyle günlerde Yennefer Nenneke'nin hasır koltuğunu bahçeye çıkarıyor, içine gömülüp bacaklarını keyifle uzatıyordu. Saatlerce kitapları inceliyor, çoğunlukla kuşlar olmak üzere tuhaf ulaklardan eline geçen mektupları yine saatlerce okuyordu. Bazen hiçbir şey yapmadan öylece oturup uzaklara bakıyordu. Dalgın dalgın düşünürken bir elini piril piril parlayan simsiyah buklelerinin arasında gezdiriyor, diğer eliyle çimenlere oturmuş Ciri'nin kendisinin sıcak ve sımsıkı baldırlarına yasladığı başını okşuyordu.

“Hanımfendi Yennefer?”

“Evet, baykuşum.”

“Söylesene, sihir aracılığıyla her şey yapılabilir mi?”

“Hayır.”

“Ama pek çok şey, öyle değil mi?”

“Evet.” Sihirbaz kadın bir an için gözlerini kapayıp parmaklarıyla göz kapaklarına dokundu. “Pek çok şey.”

“Şöyleden adamaklı bir şey... Korkunç bir şey! Çok korkunç bir şey de yapılabilir mi?”

“Bazen, istenilenenden de korkuncu olabilir.”

“Hmm... Peki ben... Ben böyle bir şeyi ne zaman yapabileceğim?”

“Bilmiyorum. Belki de hiçbir zaman. Umarım hiçbir zaman yapmak zorunda kalmazsan.”

Sessizlik. Suskuluk. Sıcak. Çiçek ve ot kokuları.

“Hanımfendi Yennefer?”

“Yine ne var, baykuşum?”

“Kaç yaşındayken sihirbaz oldun?”

“Hımm... Giriş sınavını geçtiğimde mi diyorsun? On üç.” “Hah! Tam da benim şimdiki yaşam. Peki... şeyde yaşın kaçtı, şey... hayır, sormayacağım.”

“On altı.”

“Hıı...” Ciri hafifçe kızardı ve tapmağın kuleleri üzerinde süzülen tuhaf şekilli bir bulut kümesiyle ilgileniyormuş gibi yaptı. “Peki... yaşın... Gerat’la tanıştığında kaç yaşındaydın?” “Daha büyütüm, baykuşum. Biraz daha büyütüm.” “Bana sürekli baykuşum diyorsun! Bu addan hiç ama hiç hoşlanmadığımı biliyorsun. Neden yapıyorsun bunu?”

“Hain olduğum için. Bütün sihirbazlar haindir.”

“Ama ben... ben çirkin baykuş olmak istemiyorum. Güzel olmak istiyorum. Senin gibi çok güzel olmak istiyorum, Hanımfendi Yennefer. Günün birinde sihirle senin kadar güzel biri olabilir miyim?”

“Senin... Senin buna neyse ki ihtiyacın yok... Senin güzelleşmek için sihre ihtiyacın yok. Bunun ne büyük bir şans olduğunu bilmiyorsun.”

“Ama ben gerçekten güzel olmak istiyorum!”

“Sen gerçekten güzelsin. Gerçek güzel bir baykuş. Benim güzel baykuşum...”

“Off, Hanımfendi Yennefer!”

“Ciri, bacağımı morartacaksun.”

“Hanımfendi Yennefer?”

“Evet?”

“Nereye bakıyorsun öyle?”

“Şuradaki ağaca. Ihlamur ağacı bu.”

“Neresi ilginç bunun?”

“Hiçbir yeri. Ama seyretmek hoşuma gidiyor.
Mutluyum... onu görebildiğim için mutluyum.”

“Anlayamadım? ”

Iyi.

Sessizlik. Suskuluk. Boğucu sıcak.

“Hanımfendi Yennefer!”

“Yine ne var?”

“Bacağının üzerinde bir örümcek yürüyor! Nasıl da
çirkin!” “Diğerlerinden farksız bir örümcek.”

“Öldür onu!”

“Canım eğilmek istemiyor.”

“O zaman sihir formülüyle öldür!”

“Melitele Tapınağının arazisinde mi? Nenneke ikimizi
de savurup dışarı atsun diye mi? Hayır, teşekkür ederim.
Şimdi sus artık. Düşünmek istiyorum.”

“Boyle kara kara ne düşünüyorsun? Hımm, tamam,
hemen susuyorum.”

“Ciri, ne büyük bir sürpriz bu böyle! Bana o benzersiz
sorularından birini daha yöneltmenden korkmuştum.”

“Neden olmasın? Senin benzersiz yanıtlarına
bayılıyorum!” “Küstahlaşıyorsun, baykuşum.”

“Ben bir sihirbazım. Sihirbazlar hain ve küstahtırlar.”
Suskuluk. Sessizlik. Havada bile kırırtı yoktu. Fırtınadan
önceki boğuk hava vardı. Sessizlik bu kez kargaların
uzaklardan gelen gakkamlarıyla bozuldu.

“Sayıları gitgide artıyor.” Ciri başını arkaya attı.

“Uçuyorlar, uçuyorlar... Sonbahar sanki... İğrenç kuşlar...
Rahibeler bunun kötüye işaret olduğunu söylüyorlar...
Alametmiş? Nedir alamet, Bayan Yennefer?”

“Aç, Dhu Dwimmermorcta. oku. Kitabın bir bölümü bu
konuya ayrılmış.”

Sessizlik.

“Hanimefendi Yennefer...”

“Eeeeh! Ne var yine?”

“Geralt neden... Neden bunca zamandır gelmedi?”

“Seni mutlaka unutmuştur, baykuşum. Kendine güzel bir kız bulmuştur.”

“Hayır, olamaz! Beni unutmadığını biliyorum!

Unutamaz! Biliyorum ben, kesinlikle biliyorum,
Hanimefendi Yennefer!” “Senden hoşlanmamıştım,” diye
yineledi kız.

Yennefer ona bakmadı; yine sırtını dönüp pencerenin önüne dikilmiş, gözlerini doğudaki, kararmaya başlayan tepelere dikmişti. Tepelerin üzerindeki gökyüzü kargalar ve kuzgunlarla kapkara kesilmişti.

Ondan neden hoşlanmadığımı biradan soracak, diye içinden geçirdi Ciri. Hayu, o bunu sormayacak kadar yeki. Donuk bir sesle dilbilgisine atıfta bulunacak ve ne yamandan beri geçmiş yaman kullandığımı soracak. Ben de söyleyeceğim ona. Benim sesim de onunki gibi donuk olacak, onun vurgulamasını taklit edeceğim, benim de sanki duygularımdan utanıyorumuşum gibi soğukluk, hissiyilik ve umursamaylık rolü yapabildiğini öğrensin. Her şeyi söyleyeceğim ona. Ona her şeyi anlatmaya mecburum, istiyorum bunu. Melitele Tapınağından ayrılmadan her şeyi bilmesini istiyorum. Buradan birlikte ayrılip sonunda öylediğimi görmeye gideceğiy. Yennefer in de öylediğini... Mutlaka ikimiyi birden öleyeni görmeye gideceğiy. Yennefer e söyleyeceğim...

Sömeyeceğim ona. Yeter ki sorsun.

Pencerenin önünde duran sihirbaz kadın arkasına dönüp gülümsedi. Ama sormadı.

Ertesi sabah erkenden atlarına atlayıp yola çıktılar. İkisi de erkeklerin yolculuk kıyafetlerine bürünerek paltolarını giymiş, başlarına saçlarını gizleyen bereler ve kapüşonlar geçirmişti. İkisi de silahlıydı.

Onları bir tek Nennefer'le alçak sesle uzun uzun konuştu, ardından sihirbaz ve rahibe birbirlerinin ellerini erkekler gibi sımsıkı sıkarak tokalaştılar. O sırada kırağının dizginlerini elinde tutan Ciri onlar gibi vedalaşmak istediler ama Nennefer bunu izin vermedi. Ciri ye sarıldı, onu göğsüne bastırıp öptü. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Ciri'nin de,

“Evet,” dedi rahibe sonra ve giysisinin koluyla gözlerini sildi. “Hadi, hareket edin artık. Ulu Melitele size yoldaş olsun, canlarım. Gelgelelim tanrıçaların kafaları binbir dertle doludur, siz de kendinize göz kulak olun. Koru onu, Yennefer. Göz bebeğin gibi kolla.”

“Umarım,” dedi sihirbaz kadın hafifçe gülümseyerek, “onu daha da iyi kollarım.”

Gökyüzündeki karga sürüsü yüksek sesle gaklayarak Pontar Vadisi'ne doğru ilerliyordu. Nennefer kuşlara bakmadı.

“Dikkat edin kendinize,” diye yineledi. “Kötü günler kapıda. Ithlinne aep Aevenien'in kehanette bulunurken bir bildiğinin olduğu anlaşılır bakarsın. Kılıç Çağı ve Balta Çağı geliyor. Nefret ve Kurt Fırtınaları Çağı. Gözünü kızdan ayırma, Yennefer. Kimsenin onun canını yakmasına izin verme.”

“Yine geleceğim, Ana,” dedi Ciri ve eyere atladi.
“Mutlaka doneceğim! Yakında!”

Yanıldığını, çok yanıldığını bilmiyordu.

**Kitap Taramak Gerçekten İncelik Ve Beceri İsteyen, Zahmet Verici Bir İştir.
Ne Mutlu Ki, Bir Görme Engellinin, Düzgün Taranmış Ve Hazırlanmış Bir E-Kitabı
Okuyabilmesinden Duyduğu Sevinci Paylaşabilmek Tüm Zahmete Değer.**

LAKİN Dikkat!!!

Mersin'in Yağmurlu Ve Puslu Sokaklarında Hazırlanan Bu E-Kitap Sizi Uçurumdan Aşağı Atabilecek Güce Sahip Olabilir. Herhangi Bir Şekilde Ve Özellikle Izinsiz Olarak Alınıp Kendi Yapmış Gibi Kendi Web Sayfalarında Paylaşan Adı Yaratıklar Mersin 'in O Bilinen, Serin Ve Rutubetli Laneti, Yıllar Boyunca Bunu Yapam Takip Eder, Saçları Dökülür, Rüyasında Sürekli Olarak Mersin Sokaklarından Akın Akın Geçerek Yıllık İntiharlarını Gerçekleştirmeye Giden Lemur ler İle Canavar Sürüleri Görür Ve Derin Bir Yalnızlık Gömülüür.

**Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin
5.Maddesinin İkinci Fikrasi Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.**

Buraya Yüklediğim E-Bookları Download Ettikten 24 Saat Sonra Silmek Zorundasınız.
Aksi Taktirde Kitabin Telif Hakkı Olan Firmannı Yada Şahsların Uğrayacağı Zarardan Hiç Bir Şekilde Sitemiz Sorumlu Tutulamaz ve Olmayacağım.

**Bu Kitapların Hiçbirisi Orijinal Kitapların Yerini Tutmayacağı İçin Eğer Kitabi Beğenirseniz
Kitapçılarından Almanız YaDa E-Buy Yolu İle Edinmenizi Öneririm.**

Tekrarlıyorum Sitemizin Amacı Sadece Kitap Hakkında Bilgi Edinip Belli Bir Fikir Sahibi
Olmanız Ve Hoşunuza Giderse Kitabi Almanız İçindir.
Benim Bu Kitaplarda Herhangi Bir Çıkarım YaDa Herhangi Bir Kuruluşa Zarar Verme
Amacım Yoktur.

Bu Yüzden E-Bookları Fikir Alma Amaçlı Olarak 24 Saat Sureli Kullanılabilirsiniz. Daha
Sonrası Sizin Sorumluluğunuza Kalmıştır.

1)Ucuz Kitap Almak İçin İlkönce Sahaflara Uğramanızı

2)Eğer Aradığınız Kitabı Bulamazsanız %30 Daha Ucuz Satan Seyyarları Gezmenizi

3) Ayrıca Kütüphaneleri De Unutmamanızı Söyleriz Ki En Kolay Yoldur

4) Benim Param Yok Ama Kitap Okuma Aşkı Şevki İle Yanmaktadır Diyorsanız

Bizi Takip Etmenizi Tavsiye Ederiz

**5)İnternet Sitemizde Değişik İstedğiniz Kitaplara Ulaşamazsanız İstek Bölümüne Yazmanızı
Tavsiye Ederiz**

www.CepSitesi.Net - www.ChatCep.Com - www.MobilMp3Ler.Com

Bu Sitede Yayınlananlar (Film Dizi Program Oyun Mp3 E-Kitap V.S. Gibi Tüm İçerikler)
İnternet Ortamında Elden Ele Dolasa Kopyalardır.

**Not : Okurken Gözünüze Çarpan Yanlışlar Olursa Bize Öneriniz Varsa Yada Elinizdeki
Kitapları Paylaşmak İçin Bize İletişime Geçin.**

**Teşekkürler. Memnuniyetinizi Dostlارımıza Şikayetlerinizi Yönetime Bildirin
Ne Mutlu Bilgi İçin Bilgece Yaşayanlara.**

By-Igleeo www.CepSitesi.Net

MobilMp3Ler.Com